

KHANG TĨNH VĂN

Lệ Quyên dịch

Tiểu thuyết

AMun

vh

NXB VĂN HỌC

KHANG TĨNH VĂN

Lệ Quyên dịch
Tiểu thuyết

AMun® vh NXB VĂN HỌC

Ai gõ cửa lúc nửa đêm

Tác giả: Khang Tĩnh Văn

Dịch giả: Lệ Quyên

Đơn vị phát hành: Amun Đình Tị

NXB liên kết: NXB Thanh Niên

Số tập: 1 tập (348 trang)

Kích thước: 14.5x20.5cm

Ngày phát hành: 06/2016

Giá bìa: 78.000đ

Đóng eBook: Ebook ngôn tình miễn phí

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIENPHI](https://fb.com/ebookngontinhmienphi)

Ai Gõ Cửa Lúc Nửa Đêm

Một ngày cuối tháng Tư, cô nữ sinh Lương Tiểu Như bị sát hại trong căn phòng trọ gần trường Đại học Y, tử thế chết vô cùng kỳ quái khiến người ta cảm thấy hết sức khó hiểu. Khám nghiệm bên ngoài cho thấy nạn nhân bị bóp cổ dẫn đến tử vong, nhưng sau khi giải phẫu tử thi, cảnh sát phát hiện quả tim của cô đã bị đánh cắp. Việc đi điều tra rơi vào bế tắc khi hung thủ không để lại chút dấu vết nào.

Không cam tâm để em gái phải chết oan uổng, chị gái của Lương Tiểu Như là Lương Mộc Tử đã nhờ người bạn thám tử tư của mình là Na Phạm giúp đi điều tra vụ án. Từ đây, hàng loạt những bí mật được mở ra, hé lộ một tội ác khủng khiếp.

Mục lục

Lời tựa

Phần đầu

Chương 1: Lương Tiểu Như bị bóp cổ đến chết

Chương 2: Thân thế nạn nhân

Chương 3: Lương Tiểu Như bị gièm pha

Chương 4: Quy lại nơi xảy ra án mạng

Chương 5: Nghi phạm vô hình

Chương 6: Số điện thoại kỳ lạ

Chương 7: Mẹ Thừa không có người làm chứng

Chương 8: Đĩa ghi hình biến mất

Chương 9: Trương Hàng nhảy lầu tự sát

Chương 10: Nguyên nhân cái chết của Trương Hàng

Chương 11: Lời trăng trối của Trương Hàng

Chương 12: Người đàn ông của Lương Tiểu Như

Chương 13: Hình Sách hẹn hò mờ ám với Thôi Mai

Chương 14: Nhiệm vụ của ba người

Chương 15: Hành vi kỳ lạ của Hình Sách

Chương 16: Thôi Mai biết bí mật

Chương 17: Bản cam kết hiến tạng

Chương 18: Một phần khác của bản cam kết

Chương 19: Hình Sách lục lợi phòng làm việc

Chương 20: Bệnh tim được phơi bày

Chương 21: Đêm Na Phàm thăm vấn Hình Sách

Chương 22: Vương Thiên Hi đến thăm bệnh

Chương 23: Bệnh tim tái phát dẫn đến tử vong

Chương 24: Di thư của Hứa Diên Lâm

Phần kết

Lời tựa

Bạn có cánh cửa nào không?

Bất luận là cánh cửa chống trộm hay là cánh cửa trái tim.

Tuyệt đối đừng mở lúc nửa đêm.

Một khi đã mở cánh cửa tội ác, linh hồn sẽ bị ma quỷ chiếm đoạt...

Phần đệm

"Cốc, cốc, cốc..."

Trong màn đêm vắng lặng, từng tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên.

Thứ âm thanh vang vọng đó truyền khắp hành lang, dội đi dội lại khiến người nghe rợn tóc gáy.

Khuya thế này, ai còn gọi cửa vậy nhỉ?

Lương Tiểu Như nhìn ra ngoài qua mắt thần trên cửa.

Hành lang của căn phòng cô thuê không có đèn, tối om om, hoàn toàn chẳng có cách nào để phân biệt hình dáng của từng người, nói gì đến việc nhìn rõ khuôn mặt người khác.

Cô chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vi vút qua tấm nhựa.

Tim cô đập nhanh hơn, lá gan như lớn hơn với câu hỏi: "Ai đây?"

"Mở cửa!" Giọng nói trầm thấp truyền vào qua cánh cửa sắt lạnh băng khiến trái tim Lương Tiểu Như tê dại, cô như bị ma xui quỷ khiến, lập tức mở khóa.

"Ngươi... ngươi... ngươi..." Giọng nói run rẩy của Lương Tiểu Như vang lên trong không gian tĩnh mịch, đôi mắt mở to nhìn khuôn mặt kẻ đang đứng trước cửa, nét mặt lộ rõ vẻ sợ hãi.

“Ta, là ma quỷ.” Hai tay của kẻ đó giơ lên, tóm lấy cổ Lương Tiểu Như. Hắn vận sức kéo cô vào phòng, siết chặt cổ khiến cô không thở được. Cô bắt đầu giãy giụa, hai tay cào cấu trên cơ thể hắn nhưng chỉ có thể bầu vào chiếc áo khoác ngoài của hắn. Ý thức dần mơ hồ, hai mắt bắt đầu nặng trĩu, vào giây phút hơi sức cạn kiệt, rốt cuộc cô đã có thể nhìn rõ.

“Người... người?” Lương Tiểu Như muốn kêu lớn tên kẻ đó, nhưng chưa kịp thốt ra thành lời thì đã trút hơi thở cuối cùng.

Trong mắt kẻ đó, nét mặt dữ tợn cùng đôi mắt trợn ngược của Lương Tiểu Như cũng chỉ là điều hết sức bình thường.

“Tạm biệt, thiên sứ của tôi.” Hắn thả phịch cô xuống sàn, lấy đi thứ hắn muốn trên cơ thể cô rồi quay người bước đi.

Gió bắc lạnh lẽo quét qua thân thể Lương Tiểu Như, thổi rít từng hồi, ánh đèn với màu sắc dị thường khiến khuôn mặt cô mỗi lúc một thêm nhợt nhạt.

Thứ mà ma quỷ mang đi không chỉ là sinh mệnh, mà còn là linh hồn quý giá của cô.

Chương 1: Lương Tiểu Như bị bóp cổ đến chết

Tối qua, Na Phàm làm việc đến nửa đêm mới nghỉ, không biết vì nguyên nhân gì mà mới sáng sớm, từ tầng dưới đã vọng lên tiếng ồn ào huyên náo, khiến anh trần trọc mãi không sao ngủ tròn giấc.

“Cốc, cốc, cốc...”

Từng tràng tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Na Phàm trở mình.

“Cốc, cốc, cốc...”

Người gõ cửa dường như không định bỏ qua cơ hội đánh thức anh, tiếng “cốc cốc” vẫn không ngừng vang lên. Trời lạnh khiến anh thực sự không muốn dậy.

Chuỗi âm thanh róng riết như tiếng ma quỷ vọng vào tai, xộc thẳng vào đầu óc, khiến anh không cách nào ngủ tiếp. Anh lồm cồm bò dậy, khoác một chiếc áo gió và nheo nheo mắt, đầu chưa ngẩng lên đã ra mở cửa, hỏi với bộ dạng mệt mỏi: “Ai đấy? Có bị điên không?”

“Cậu vẫn còn ngủ à?” Cát Văn Kỳ đĩnh đạc tiến vào, ngồi xuống xô pha. “Có người chết mà cậu vẫn có thể ngủ yên thế này, thật chẳng dễ dàng.”

Na Phàm dụi mắt, sau đó cũng ngồi xuống. Sáng hôm nay quả thực hơi khó chịu, tiếng cãi nhau dưới tầng khiến anh không tài nào có được giấc ngủ ngon.

“Sao vậy? Lẽ nào lại có khách hàng đến?” Na Phàm là thám tử của văn phòng thám tử tư, Cát Văn Kỳ là ông chủ của anh, nhưng khi thoáng nhìn qua chiếc đồng hồ treo trên tường, anh liền nói với bộ dạng uể oải: “Vẫn chưa đến giờ, tôi đi ngủ một chút!”

“Tầng dưới nhà cậu xảy ra án mạng, cậu không muốn đi xem sao?” Cát Văn Kỳ nói với vẻ hết sức điềm tĩnh, kiểu như chuyện này chẳng liên quan gì đến anh ta.

“Án mạng?” Con gà gât của Na Phàm lập tức biến mất, anh như tỉnh hẳn. “Tầng mấy?”

“Phòng 302.”

“Lương Tiểu Như?” Trong lòng Na Phàm vẽ ra một dấu hỏi.

Ngày Lương Tiểu Như chuyển đến, chính anh là người xách hành lý giúp cô. Với dáng vẻ thanh nhã, mảnh mai, lại không phải loại người thích va chạm, sao cô ấy có thể chết được?

Na Phàm không nói những lời tầm phào với Cát Văn Kỳ nữa mà lập tức chạy như bay xuống tầng dưới.

Hành lang tầng ba đã bị vây kín, không thể chen vào, cư dân trong tòa nhà đều đổ xô đến xem, vô cùng huyền ảo.

Mặc dù là một người đàn ông đã hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, nhưng với vóc dáng nhỏ bé, cơ thể gầy gò, Na Phàm dễ dàng len mình giữa đám đông và đứng ngay ngắn ở hàng đầu tiên.

Cảnh sát đã đến, thi thể đang được xử lý trong phòng, xem ra vụ án này đã được thụ lý. Anh huých một người đứng bên cạnh và hỏi: “Người anh em, cô gái trong phòng này vì sao mà chết vậy?”

Người thanh niên đứng bên cạnh anh là Trương Hàng, thuê phòng 602, từng là bạn học cùng trường với Lương Tiểu Như, hơn cô hai khóa.

“Nghe cảnh sát ở trong đó nói cô gái bị bóp cổ chết, nhưng không tìm thấy bất kỳ dấu tay nào trên cổ.” Anh ta chau mày, dáng vẻ nặng trĩu ưu tư. “Trên cánh cửa nhà cô ấy cũng không có dấu vết bị cạy, như vậy hung thủ có thể là người quen của cô ấy.”

Na Phàm đứng trên hành lang, nhìn ngó vào trong phòng.

Thi thể của Lương Tiểu Như vẫn nằm ở giữa sàn, chưa được chuyển đi. Nét mặt cô trông thật dữ tợn, hai mắt trợn trừng, nhìn chăm chăm về phía trước, toàn bộ khuôn mặt phủ một màu tím xanh, ngón tay cứng đờ tạo thành dáng vẻ bầm đốt. Xem ra trước khi chết đã xảy ra một cuộc vật lộn giữa cô và thủ phạm.

Cảnh sát tiến hành tìm kiếm khắp lượt quanh căn phòng, sau đó nhanh chóng rời đi. Lúc này, một cô gái từ tầng dưới bất ngờ xông lên.

“Xin nhường đường một chút, xin nhường đường một chút!” Cô cố gắng len mình giữa đám đông, khó khăn lắm mới đến được trước cánh cửa và nói với người canh giữ ở đó: “Tôi là chị của nạn nhân, xin hãy cho tôi vào, được không?”

Na Phàm có chút sững sốt, hóa ra là Lương Mộc Tử. Anh không thể nói rằng mình có mối quan hệ rất tốt với người con gái này, nhưng cô vẫn luôn chiếm giữ một vị trí trong tim anh, bởi vì anh đã từng thích cô.

Anh vỗ nhẹ lên vai Lương Mộc Tử từ phía sau và nói: “Sao em lại ở đây? Lương Tiểu Như là em gái của em sao?”

Đôi mắt Lương Mộc Tử đã rơm rớm lệ, cô gật đầu, giọng nói có chút run rẩy: “Sáng sớm, cảnh sát gọi điện cho em, nói rằng Tiểu Như đã chết. Em không tin! Nhưng...”

Lương Mộc Tử nhìn chăm chăm vào thi thể đang nằm trên sàn, nước mắt lã chã tuôn rơi.

“Đừng đau lòng quá, chẳng phải cảnh sát đã đến rồi sao? Hy vọng họ có thể giúp em tìm ra hung thủ.” Có rất nhiều điều muốn nói nhưng không thể thốt thành lời, Na Phàm chỉ đành khuyên nhủ vài câu. Nhìn thấy người con gái mình thăm ngưỡng mộ đau khổ như vậy, anh chẳng còn tâm trí nào nữa.

“Cảm ơn anh!” Lương Mộc Tử còn chưa dứt lời thì viên cảnh sát thụ lý vụ án từ trong phòng bước ra.

“Cô là chị gái của nạn nhân? Xin hãy cho chúng tôi xem chứng minh thư.”

Viên cảnh sát mang khuôn mặt lạnh lùng, mới sáng sớm đã gặp một vụ án mạng, quả thực chẳng phải điềm tốt lành gì. “Em gái của cô bước đầu nghi là chết do bị bóp cổ, mặc dù vẫn chưa phát hiện ra dấu vân tay nào trên cổ của nạn nhân nhưng trên da hẳn rõ vết ngón tay, không loại trừ khả năng cô ấy có quen biết với hung thủ.”

Nghe xong những lời này của viên cảnh sát, Lương Mộc Tử lại càng nức nở, cả người bủn rủn, đành dựa vào Na Phàm. Na Phàm dùng toàn bộ sức lực của cơ thể đỡ lấy cô. Những chuyện chết chóc như thế này anh đã quá quen, nhưng đối với người bạn bên cạnh thì lại là lần đầu tiên.

“Xin cô nén đau thương, hy vọng cô có thể phối hợp cùng chúng tôi phá án, sớm đưa hung thủ ra ánh sáng.” Những lời nói đồng داع của viên

cảnh sát càng làm trái tim Lương Mộc Tử thêm giá băng.

Cô khẽ gạt đầu, gạt nước mắt. Mạnh mẽ tách mình ra khỏi Na Phàm, cô nói với viên cảnh sát: “Anh có chắc sẽ bắt được hung thủ không? Em gái tôi là một đứa biết điều, từ trước tới giờ chưa từng kết oán với ai, người như nó sao lại bị giết hại chứ?”

Lương Mộc Tử cũng cảm thấy kỳ lạ như Na Phàm. Lương Tiểu Như từ nhỏ đã rất được lòng người, trong mắt người ngoài, kẻ xấu luôn là người làm chị là cô, còn em gái cô luôn là một cô bé vô cùng ngoan hiền, được bạn bè và gia đình yêu quý.

Viên cảnh sát chau mày, anh ta cũng không chắc về khả năng thành công. “Chúng tôi chỉ có thể làm hết sức mình. Tâm trạng của cô bây giờ đang rất kích động, nhưng vì người đã khuất, hãy kiên cường lên.”

Lương Mộc Tử hơi cúi đầu. Kiểu đạo lý này, cô hiểu rất rõ, cho dù trên đời không còn bất kỳ người thân nào khác thì cô cũng phải gắng gượng mà sống.

Đám đông vây xung quanh đã dần tản mát. Căn phòng này tràn ngập sự oán giận của người chết, khiến hàng xóm quanh đó bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Tôi hiểu, tôi sẽ phối hợp điều tra. Xin đợi một chút, tôi muốn nói vài câu với bạn mình.” Lương Mộc Tử kéo Na Phàm sang một bên, cô không tin cảnh sát có thể dốc lòng dốc sức phá án. “Na Phàm, em biết anh là thám tử tư, tuy em không có nhiều tiền để trả cho anh, nhưng em hy vọng...”

“Không, em không cần nói nữa!” Na Phàm ngắt lời Lương Mộc Tử. Nắm chặt hai bờ vai đang run rẩy của cô, anh mím môi, nói: “Anh nhất định sẽ giúp em! Ai bảo chúng ta là bạn bè của nhau chứ!”

Hai chữ “bạn bè” khiến lòng cô trở nên ấm áp. Anh có thể đưa tay ra giúp lúc cô ở trong hoàn cảnh khó khăn nhất, cô cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

“Vậy thì em đến đồn cảnh sát trước đã, rồi sẽ liên lạc với anh sau, được không?” Lương Mộc Tử nhét tấm danh thiếp vào túi áo trên của anh rồi nói tiếp: “Em có số điện thoại của anh rồi, hy vọng lúc em trở về, anh đã có chút manh mối.”

Na Phàm thở dài.

Lương Mộc Tử kỳ vọng hơi cao đối với anh, tuy là một thám tử tư nhưng anh chỉ là thám tử loại hai. Anh cũng muốn trở thành một Sherlock Holmes, nhưng năng lực quả thực có hạn. Tuy nhiên, lời đã nói ra, anh chỉ có thể gặt đầu, khuôn mặt thoáng chút ngậm ngùi.

Nhìn thấy bóng dáng của Lương Mộc Tử và viên cảnh sát dần rời khỏi hiện trường, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mình phải điều tra từ đâu đây? Một người con gái từ trước tới giờ chưa từng kết oán với ai, sao lại có mối liên hệ với kẻ sát nhân được chứ?” Những rắc rối trong lòng Na Phàm không có cách nào lý giải được, nhưng trong đầu anh lại thoáng hiện lên hình bóng một người, ông chủ của anh - Cát Văn Kỳ!

Trong giới, Cát Văn Kỳ là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng, tuy không thể so với Sherlock Holmes nhưng chắc chắn cũng là một cao thủ điều tra. Chỉ cần khách hàng giao án thì anh ta sẽ đáp ứng ngay, bất kỳ vấn đề gì đến chỗ anh ta cũng trở thành chuyện nhỏ.

Nghĩ vậy nên Na Phàm vội vàng chạy lên tầng trên.

Ngày âm u, không có lấy một tia nắng, ánh sáng lờ mờ của chiếc ti vi trong phòng khách lộ rõ vẻ kỳ quái. Cát Văn Kỳ cuộn mình trên xô pha, dán mắt vào cảnh tượng một kẻ thủ ác đang giải phẫu tử thi trên màn hình.

“Cát Văn Kỳ, sao anh lại xem những loại phim này? Không thể tỏ ra bình thường một chút được sao?” Na Phàm thở dài một hơi, đổi kênh ti vi. “Có chuyện nghiêm túc muốn nói với anh đây.”

Cát Văn Kỳ ngồi dậy, châm một điếu thuốc rồi hỏi: “Là án mạng ở tầng dưới phải không? Cậu lại liên hệ khách hàng cho tôi sao?”

Na Phàm thực sự không thể hiểu nổi người đàn ông này, mỗi lần anh có chuyện cần nói đều bị anh ta nhìn thấu.

“Đồng chí Cát Văn Kỳ à, có phải anh đã lắp đặt máy theo dõi tư duy trong não bộ tôi không? Hay anh đã cài thiết bị nghe trộm trong lòng tôi? Vì sao lúc nào những lời tôi định nói cũng bị anh cướp mất vậy?” Na Phàm nhếch môi, trong lòng hậm hực nhưng cũng tràn đầy niềm kính phục đối với sếp của mình.

“Ha ha... Nhìn dáng vẻ của cậu là tôi đã sớm biết rồi! Lòng mày cậu chau lại như thể đang có vô số tâm sự trong lòng. Nhất định là cậu đã gặp lại bạn cũ ở tầng dưới, sau đó bàn tán về vụ án này, thế rồi người nhà nạn nhân mới nhờ cậu điều tra giúp, đúng không?” Suy luận của Cát Văn Kỳ tuy không hoàn toàn chính xác nhưng cũng đúng đến tám, chín phần.

Na Phàm gật đầu, hàng lông mày đang chau lại càng thêm phần rầu rĩ. “Cũng gần như thế. Người chết tên là Lương Tiểu Như. Chị gái cô ấy - Lương Mộc Tử - là bạn tốt của tôi, vì thế tôi hy vọng anh có thể giúp điều tra vụ án này. Thù lao thì cứ trừ vào tiền lương của tôi, tôi không muốn cô ấy phải tiếc nuối.”

“Sao cơ?” Cát Văn Kỳ nhướn mày, không ngờ Na Phàm cũng có bộ mặt đa tình này, anh ta lắc đầu, hừ mũi rồi nói: “Bỏ đi, cậu lúc nào cũng gây rắc rối cho tôi!”

Từ hồi tới làm việc ở văn phòng của anh ta, Na Phàm không ngừng mang về những vụ án kỳ quái, khiến anh ta đau đầu muốn chết.

“Cát Văn Kỳ, tôi đối xử với anh đâu có tệ, phải không? Dù gì anh cũng phải giúp tôi một lần, chỉ một lần này thôi!” Na Phàm vẫn cố bám riết, nhất quyết không chịu buông tha.

Cát Văn Kỳ bắt chéo chân, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, mặt không đổi sắc. Thực ra, tuy ngoài miệng nói là không giúp nhưng trong lòng anh ta sớm đã có dự tính.

Liếc mắt mấy lần, cảm nhận rõ thái độ lạnh nhạt của Cát Văn Kỳ, ngọn lửa sôi sục trong lòng Na Phàm lập tức biến thành tro bụi.

“Thôi bỏ đi, nếu anh không muốn giúp thì tôi sẽ tự mình điều tra!” Na Phàm cầm lấy chiếc áo khoác và đi đến bên cánh cửa, rồi dừng bước, quay đầu và quăng lại một câu: “Tôi nhất định sẽ phá được vụ án này cho anh xem!”

Cát Văn Kỳ thoáng sửng sốt.

Từ trước đến giờ, tiểu tử Na Phàm này chưa từng nóng vội như ngày hôm nay. Cậu ta vốn là người lè mề, mỗi lần phá án đều do dự không quyết, ngọn lửa háo hức trong lòng không thể giữ nổi quá nửa tiếng.

Cát Văn Kỳ nhìn chăm chăm vào màn hình tivi, không quan tâm đến sự kích động nhất thời của Na Phàm.

Thấy thái độ của Cát Văn Kỳ vẫn như cũ, chỉ coi lời nói của mình như gió thoảng bên tai, trong lòng Na Phàm càng thêm lo lắng.

“Cát Văn Kỳ, dù gì anh cũng nên khích lệ tôi một chút chứ! Lẽ nào tôi đang gắng sức vươn lên mà anh lại đả kích tôi sao?” Na Phàm không có chút manh mối nào, dù sao muốn phá án cũng cần nắm được một chút đầu vết để lại, nhưng Cát Văn Kỳ hoàn toàn không nhúng tay vào, khiến Na Phàm giống như một con kiến đang bò trên chảo nóng.

“Cậu ấy à, nếu lòng nhiệt tình của cậu có thể kéo dài một ngày, tôi sẽ chỉ bảo cho cậu một chút.” Cát Văn Kỳ giằng lấy chiếc điều khiển từ xa trong tay Na Phàm để chuyển kênh. “Nhưng e rằng với tính cách của cậu, cậu sẽ sớm bỏ cuộc trước khi trời tối.”

Na Phàm ném cho Cát Văn Kỳ ánh mắt dữ dần, không ngờ người đàn ông này lại coi thường anh đến vậy.

“Được, vậy anh cứ chờ xem. Khi nào trở lại căn phòng này, tôi sẽ mang manh mối đến cho anh!” Na Phàm hùng hồn nói, sau đó mặc áo khoác và quay người bước đi.

Na Phàm nghĩ đến cuộc trò chuyện với Trương Hàng, người thuê phòng 602. Nếu Lương Tiểu Như bị sát hại vào tối hôm qua, vậy thì nhất định có người nghe thấy tiếng động gì đó trong phòng cô ấy. Anh lặng lẽ đi xuống tầng dưới, gõ nhẹ vào cánh cửa phòng 301 nằm bên trái căn phòng mà Lương Tiểu Như đã thuê.

Một cô gái từ trong phòng lên tiếng, giọng nói run rẩy thoáng chút căng thẳng: “Ai... ai đấy?”

Na Phàm chỉnh trang lại hình tượng một chút, sau đó trịnh trọng giới thiệu: “Tôi là người thuê phòng 701, cũng là nhân viên của văn phòng thám

tử tử Văn Kỳ, muốn nói chuyện với cô để hiểu thêm về tình hình.”

Cô gái dè dặt mở hé cửa, nhưng không tháo khóa xích an toàn, nói với vẻ thận trọng: “Lúc này, chẳng phải cảnh sát đã đến rồi sao? Anh muốn hỏi thêm điều gì? Hơn nữa, chẳng phải người chết là chuyện của cảnh sát ư, anh là một thám tử tử, có liên quan gì đến chuyện này?”

Một loạt câu hỏi dồn dập tuôn ra khiến Na Phàm đau đầu, không ngờ một cô gái bé nhỏ mà lại nói nhiều đến vậy, anh còn chưa kịp hỏi han gì đã bị cắt vắn.

“À! Đợi một chút, tôi sắp xếp lại một chút!” Na Phàm chỉnh lại dòng suy nghĩ, sau đó tiếp tục nói: “Tôi là một thám tử tử, người chết là Lương Tiểu Như, hàng xóm của cô, cũng là em gái người bạn thân nhất của tôi. Tôi muốn giúp bạn tôi biết thêm về tình hình. Hơn nữa, cô không muốn vụ án sớm được phá hay sao? Cô bằng lòng sống cạnh một nơi có người chết như này ư?”

Cô gái cân nhắc, thấy những lời anh nói cũng có phần đúng, bèn gật đầu, nói: “Tôi không thân thiết với cô ta, e rằng những thông tin tôi cung cấp cũng chưa hẳn khớp với suy nghĩ của anh, nhưng tôi sẽ ráng hết sức phối hợp với anh.”

Những mắc mứu trong lòng Na Phàm coi như đã được tháo gỡ, anh lấy ra một quyển sổ và bắt đầu ghi chép với vẻ lành nghề.

“Cô tên là gì? Cô quen biết nạn nhân Lương Tiểu Như bao lâu rồi? Tối qua cô có nghe thấy âm thanh gì dị thường không?”

“Tôi tên là Thôi Mai, vừa tốt nghiệp trường Đại học Y ở gần đây. Đạo này bận rộn tìm việc đến tối mất tối mũi, những lúc rảnh rỗi tôi chỉ ở nhà nghỉ ngơi, rất ít khi ra ngoài. Tôi quen cô ấy chưa lâu, bởi vì tôi mới chuyển

đến đây chưa được một tháng.” Cô ta cứ đứng chắn ở cửa, không hề có ý định mời Na Phàm vào phòng. Đưa tay đẩy chiếc kính mắt, cô ta tiếp tục nói: “Tối hôm qua rất bình thường! Tôi không nghe thấy tiếng gì lạ.”

Na Phàm ghi lại hết những thông tin của cô gái này, suy ngẫm một chút rồi hỏi: “Lương Tiểu Như cũng là sinh viên của trường Đại học Y, phải không?”

Thôi Mai tỏ vẻ kinh ngạc, gật đầu và nói: “Sao anh biết điều đó? Anh cũng thân với cô ấy à?”

Thôi Mai không có ấn tượng gì nhiều với Na Phàm, người con gái sâu sắc mà đơn giản này dường như chưa từng lưu tâm đến loại đàn ông bình thường, không có gì nổi trội như anh.

Khóe miệng Na Phàm khẽ nhếch lên.

Sáng sớm nay, anh đã phát hiện ra một chút manh mối, trên tấm vải trắng phủ lên thi thể Lương Tiểu Như có xuất hiện mấy chữ lớn “Đại học Y”. Thuê phòng trọ gần trường là một lựa chọn tốt, kiếm tiền từ sinh viên quả thực rất dễ.

“Cô có thể nói cho tôi nghe những gì mình biết về Lương Tiểu Như không? Chẳng hạn như cách ứng xử của cô ấy với người khác hay sự đánh giá của nhà trường đối với cô ấy, vân vân...”

“Cô ta ư?” Thôi Mai bĩu môi, nói với vẻ khinh thường. “Tôi không dám phán đoán đời tư của người khác một cách xằng bậy, nhưng ở trường, tiếng tăm của cô ta không được tốt lắm! Nếu không phải vì thuê phòng gần cô ta như thế này, tôi cũng chẳng muốn giao thiệp với loại con gái ấy!”

Tới giờ phút này, rốt cuộc Na Phàm đã hiểu được.

Thì ra, tất cả thái độ của cô ta đều xuất phát từ đời tư của Lương Tiểu Như. Thông qua cuộc nói chuyện này, có thể thấy đời tư của Lương Tiểu Như vô cùng phức tạp. Đặc biệt, từ biểu hiện đồ kỵ cực độ của Thôi Mai, có thể thấy rõ Lương Tiểu Như chắc chắn được vô số chàng trai trong trường theo đuổi, dạng con gái với nhan sắc trung bình như cô ta khó lòng sánh kịp.

Tuy Na Phàm và Lương Tiểu Như chỉ có duyên gặp mặt mấy lần nhưng dung mạo của cô vẫn còn rõ nét trong tâm trí anh như vừa mới gặp ngày hôm qua.

“Cảm ơn những lời đánh giá của cô, tôi đã nắm rõ vấn đề rồi!” Na Phàm gấp quyển sổ ghi chép lại, nói vài câu ngoài lề: “Sinh viên trường Đại học Y các cô thuê trọ ở ngoài nhiều lắm phải không? Trong tòa nhà của chúng ta còn có sinh viên nào của trường Đại học Y không?”

Nhìn quyển sổ đã gấp lại của anh, Thôi Mai thầm thở phào nhẹ nhõm, nói với vẻ nửa quan tâm nửa hờ hững: “Chắc là có. Nhưng tôi không đến từng phòng mà hỏi nên cũng chẳng nắm rõ, thời buổi này việc ai người nấy lo mà.”

Điều này thì Na Phàm hiểu rõ hơn ai hết. Thời buổi này, ngoài những chuyện xảy ra với mình và cha mẹ mình, e rằng chuyện của bất kỳ ai khác đều bị coi là chẳng đáng để bận tâm.

Anh thoáng cười, tắc lưỡi.

“Được rồi, nếu cô nghĩ ra bất kỳ chuyện gì đặc biệt khác thì hãy lên tầng trên tìm tôi nhé, tôi ở phòng 701.” Nói xong, Na Phàm quay người bước xuống tầng dưới.

Anh không trở lại căn phòng lạnh lẽo đã bị một người đàn ông khác chiếm cứ kia nữa.

Chương 2: Thân thể nạn nhân

Tiếng cửa sắt nặng trĩu đóng lại dội mạnh vào trái tim Lương Mộc Tử. Phòng thẩm vấn lạnh lẽo giống như một hồ băng, cho dù thời tiết có nóng nực thế nào thì ở nơi này cũng không thể cảm nhận được. Lương Mộc Tử ngồi trên ghế trong sự rối bời, bất an, viên cảnh sát đang nhìn cô ở phía đối diện trông thật quen mắt. Bên cạnh anh ta còn có một viên cảnh sát khác, người này chốc chốc lại nhìn cô, đôi mắt ánh lên vẻ áy náy và hồ thẹn.

“Dường như tôi đã từng gặp cô ở đâu.” Viên cảnh sát mở cuốn sổ ghi chép, nói với vẻ hồ hững.

Lương Mộc Tử chau mày, hai tay siết chặt thành nắm đấm, tâm trạng vẫn chưa ổn định trở lại. Cô không có lòng dạ nào để nói chuyện tầm phào với anh ta, cô chỉ muốn biết hung thủ đã giết hại em gái cô là ai.

“Bao giờ thì có thể tìm ra hung thủ đã sát hại em gái tôi?” Đây chính là câu nói đầu tiên của Lương Mộc Tử kể từ lúc bước chân vào đồn cảnh sát.

Viên sĩ quan cảnh sát Tiêu Tĩnh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử hơi mím môi. Lương Mộc Tử quá căng thẳng, như vậy về căn bản sẽ không có cách nào để tiến hành điều tra.

“Cô hãy thư thái một chút, đừng mãi đau lòng vì cái chết của người đã khuất nữa, nếu cô không thể kịp thời cung cấp thông tin liên quan đến vụ án cho chúng tôi, e rằng việc phá án sẽ vô cùng khó khăn!” Tiêu Tĩnh an ủi Lương Mộc Tử, nhưng những lời anh ta nói không mấy phát huy tác dụng, trái lại càng khiến cô thêm kích động.

“Đau lòng? Tôi có thể không đau lòng được sao? Đó là em gái tôi, em gái ruột của tôi đây! Nếu em gái ruột của anh chết, anh có thể thản nhiên ngồi đây nói những lời châm chọc như thế này với tôi không?” Lương Mộc Tử bỗng nhiên đứng bật dậy, giận một nỗi không thể xông lên giáng cho anh ta một cái bạt tai, nhưng lập tức cảm thấy hối hận vì những lời vừa nói ra.

“Cô...” Tiêu Tĩnh siết chặt nắm tay và nện mạnh xuống bàn, từ trước tới giờ anh chưa từng gặp người con gái nào ngang ngược đến thế. “Cô đúng là không biết tốt xấu! Nếu cô cứ ngang ngược và đả đố như vậy, e rằng tôi cũng không giúp nổi cô!”

Lương Mộc Tử ngồi xuống, cổ trắn tĩnh lại, ngại ngùng nói lời xin lỗi: “Xin lỗi anh, vừa nãy tôi đã sai, mong anh bỏ quá cho! Nếu anh muốn tìm hiểu chuyện gì, xin cứ hỏi!”

Nói rồi cô chợt nghĩ lại, nhớ tới Na Phàm, bèn lên rút điện thoại ra và bấm số, mở ra một cuộc hội thoại dài.

“Xin hỏi, cô Lương Mộc Tử, cô làm nghề gì? Cô có sống cùng với Lương Tiểu Như không? Cô biết những gì về đời tư của Lương Tiểu Như?” Tiêu Tĩnh không để tâm đến sự nóng nảy của cô ban nãy, tiến hành đặt câu hỏi theo lệ.

Điện thoại đã được kết nối, Na Phàm chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy một chuỗi âm thanh vang lên từ đầu bên kia.

“Tôi là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện trực thuộc. Có lẽ vì bệnh tình của cha mẹ nên cả tôi và em gái đều muốn trở thành những bác sĩ giỏi, tuy em gái tôi còn đang đi học nhưng thành tích của nó từ trước tới giờ rất xuất sắc!” Trong lòng Lương Mộc Tử, Tiểu Như vẫn mãi là một cô bé vô cùng ưu tú.

Ưu tú ư? Trong mắt của cảnh sát, những từ kiểu như “ưu tú” này chỉ là sáo rỗng, rất nhiều tội phạm là những kẻ có tài với chỉ số IQ⁽¹⁾ và chỉ số EQ⁽²⁾ ở mức cao. Nhưng chính những từ ngữ gọi là “ưu tú” kiểu này tích tụ lại đã đẩy bọn họ vào con đường phạm tội.

(1) Chỉ số thông minh.

(2) Chỉ số cảm xúc.

“Sự ưu tú mà cô nói đến rất mơ hồ, cô có thể nói rõ hơn về những hoạt động trong cuộc sống thường nhật của cô ấy không?” Tiêu Tĩnh chỉ muốn tìm hiểu sâu hơn về thói quen sinh hoạt của người chết, bởi vì xem ra vụ án này là do một người đàn ông gây ra, hơn nữa lại còn là người quen.

“Cuộc sống thường nhật ư?” Lương Mộc Tử bỗng ngây người.

Tuy cùng sống trong một thành phố, chỗ ở cũng không quá xa nhau nhưng hai chị em cô giống như những người xa lạ, chưa từng quen biết nhau. Những ấn tượng của Lương Mộc Tử đối với Lương Tiểu Như vẫn chỉ dừng lại ở một ngày nào đó của một năm trước.

Cô lau nước mắt, rầu rĩ cất lời: “Thực sự xin lỗi, tôi không sống cùng với Tiểu Như, vì thế không hiểu lắm về cuộc sống hằng ngày của nó.”

Câu nói của cô không làm cho Tiêu Tĩnh cảm thấy kỳ lạ, từ hiện trường vụ án, có thể nhận ra Lương Tiểu Như sống một mình.

“Hai người cùng sống trong một thành phố, cô lại có công việc ổn định, vì sao không ở chung một nhà? Lẽ nào mối quan hệ giữa hai người không tốt?” Tiêu Tĩnh mở to mắt, nhìn chăm chăm vào đôi mắt hơi lóe lên của Lương Mộc Tử. Trong lòng Lương Mộc Tử nhất định có điều khó nói, nếu không cô sẽ không lãng tránh mà nói thẳng vào vấn đề chính.

“Không, không, quan hệ giữa chúng tôi vẫn được coi là tốt!” Lương Mộc Tử hơi ghen ngạo, có một số việc cô quả thực không muốn nói ra, điều này sẽ làm tổn hại đến tình cảm tốt đẹp giữa cô và Tiểu Như. “Vì gã bạn trai cũ của tôi mà giữa hai chị em tôi xảy ra mâu thuẫn, không muốn sống cùng nhau nữa, em ấy đã dọn ra ở riêng.”

Những lời nói vừa rồi của Lương Mộc Tử khiến Tiêu Tĩnh vô cùng kinh ngạc, mà không chỉ có Tiêu Tĩnh, Na Phạm ở đầu bên kia điện thoại cũng giật mình sửng sốt. Lương Mộc Tử và Lương Tiểu Như là hai mẫu người hoàn toàn khác nhau, khả năng cả hai người họ cùng thích một người đàn ông là vô cùng nhỏ, thế nhưng rốt cuộc chuyện lạ lùng đó đã xảy ra.

“Về sau thì sao? Cô đã nhượng bộ, để Tiểu Như qua lại với người đàn ông kia ư? Người đàn ông đó tên là gì?”

“Về sau thế nào thì tôi không biết. Từ ngày Tiểu Như học đại học, sau đó chuyển ra phòng trọ ở ngoài, tôi chưa từng nói chuyện với em ấy về vấn đề này. Tôi nghĩ rằng họ đã ở bên nhau, nhưng xem dáng vẻ của em ấy thì dường như không phải vậy. Tôi hy vọng em gái mình được hạnh phúc, kỳ thực, chỉ cần em ấy hạnh phúc, tôi có thể rút lui, một người đàn ông thì có là gì?” Khóe miệng Lương Mộc Tử lộ rõ nỗi niềm khó nói, Tiểu Như đã mất rồi, những lời này của cô chẳng thể nào truyền đến tai em gái cô được

nữa. “Người đàn ông đó tên là Vương Tư Kiệt, chính là viên cảnh sát đang ngồi cạnh anh.”

“Vương Tư Kiệt?” Tiêu Tĩnh quay đầu, liếc mắt nhìn anh ta. “Sao có thể là tiểu tử cậu? Cậu...”

Anh thực sự không biết nên nói gì với anh chàng này, đường đường là một cảnh sát mà lại bị dính vào một vụ án mạng, hơn nữa lại còn liên quan mật thiết như vậy, khiến anh không khỏi lo nghĩ.

“Đội trưởng Tiêu, anh không nên nghi ngờ tôi. Tôi qua chúng ta cùng trực ban mà, anh quên rồi sao?” Vương Tư Kiệt không ngờ Lương Mộc Tử lại nhanh chóng khai ra toàn bộ mọi điều về mình như vậy.

“Vì sao cậu không sớm nói là có quen biết với cô ấy? Hay là cố ý che giấu?” Tiêu Tĩnh có chút tức giận, giơ cao tay gõ mạnh vào phần trên của lớp vỏ máy tính.

“Tôi không đến hiện trường vụ án cùng các anh, làm sao biết được là cô ấy đến đây để tiến hành phối hợp điều tra hay là người bị tình nghi? Tôi không muốn dây lên sự nghi ngờ, huống hồ hơn một năm nay hai chúng tôi cũng không gặp nhau!” Vương Tư Kiệt trình bày, không dám có chút giấu giếm.

“Vậy cậu và Lương Tiểu Như có quan hệ gì? Lần cuối cùng gặp mặt là khi nào?” Tiêu Tĩnh thẳng thắn hỏi rõ toàn bộ những điều nghi vấn trước mặt Lương Mộc Tử.

“Chính là lần cuối cùng gặp Lương Mộc Tử, sau đó Tiểu Như cũng chẳng thèm đếm xỉa tới tôi nữa.” Vương Tư Kiệt thở dài một hơi. “Thực ra, Tiểu Như không thích tôi, cô ấy chỉ muốn thăm dò xem tình cảm của tôi dành cho Mộc Tử có thật lòng hay không! Nhưng... không ngờ tôi lại dễ bị

mê hoặc đến vậy, đã phạm lỗi mang tính nguyên tắc, nên mới dẫn đến tình cảnh hiện giờ...”

“Cái gì? Anh...” Lương Mộc Tử như sắp ngất xỉu, không ngờ Tiểu Như lại vì mình mà hy sinh lớn như vậy, thật là làm khó cho người chị xấu xa như cô. Mộc Tử vẫn muốn tác thành cho hai người họ, không ngờ sự tình lại trắc trở dường này.

Vương Tư Kiệt cho rằng có nói nhiều đến mấy cũng không thể bù đắp được cho cái chết của Tiểu Như, nhưng lỗi lầm tày trời của anh ta cũng không phải là nguyên nhân trực tiếp khiến Tiểu Như phải bỏ mạng.

Tiêu Tĩnh thở dài một tiếng, lắc đầu về bất lực, rồi vỗ nhẹ vào vai Vương Tư Kiệt và nói: “Cậu không cần phải theo vụ án này nữa, tôi sẽ điều tra rõ ràng! Nhưng tốt nhất cậu nên khai báo rõ với tôi, hãy viết một bản báo cáo thật chi tiết, nếu không, tôi nhất định sẽ không để cậu yên!”

Lòng Lương Mộc Tử càng chùng xuống.

Cái chết của Tiểu Như vốn đã là một cú sốc lớn với cô, sau khi nghe xong những lời giải thích của Vương Tư Kiệt, trong lòng cô càng thêm hồ thẹn, dường như kẻ tạo ra màn bi kịch này chính là người làm chị như cô.

Kết quả này cũng làm cho Tiêu Tĩnh rơi vào sự trầm tư.

“Vậy cô có quen biết bạn thân của người quá cố không?” Tiêu Tĩnh không ôm bất kỳ hy vọng nào, người chị vô trách nhiệm này e rằng cũng không cung cấp được manh mối nào hữu dụng.

Lương Mộc Tử lắc đầu, ngấm nghĩa chiếc điện thoại đang cầm trong tay, đột nhiên nghĩ đến một nhân vật quan trọng.

“Đợi đã, để tôi tìm điện thoại!” Nói xong, cô liền ngắt cuộc gọi đến máy Na Phàm, mở sổ của một người đàn ông khác trong danh bạ. “Đây, chính là anh chàng này.”

Tiêu Tĩnh ghi lại số điện thoại và hỏi: “Người này là ai? Có quan hệ gì với cô ấy?”

“Mễ Thừa vốn là hàng xóm với nhà chúng tôi, cùng lớn lên với Tiểu Như, con bé thường tâm sự với cậu ấy rất nhiều chuyện, có thể coi đó là một người bạn rất tốt của con bé!” Giọng điệu của Mộc Tử không chắc chắn lắm, đã hơn một năm không gặp em gái, rốt cuộc cô ấy đã có biết bao thay đổi, trong lòng người làm chị như cô thực sự cũng không dám chắc.

“Được rồi, vậy cô cứ về trước, nếu có bất kỳ manh mối gì khác, hãy liên lạc với tôi ngay!” Tiêu Tĩnh cho Lương Mộc Tử số điện thoại của mình, rồi để Vương Tư Kiệt tiễn cô ra ngoài.

Lúc vừa bước vào đồn cảnh sát, bầu trời vẫn còn nắng ráo, nhưng khi Lương Mộc Tử bước ra khỏi nơi này thì đã thấy mây đen dày đặc, những cảm xúc bị dồn nén bấy lâu của cô lại càng trở nên khó chịu.

“Mộc Tử, chuyện ngày hôm nay, thành thật xin lỗi, anh...” Vương Tư Kiệt vẫn muốn giải thích, lỗi lầm của năm đó đã kết lại thành nỗi khó chịu trong lòng anh, chưa lúc nào được tháo gỡ.

“Bỏ đi!” Mộc Tử khịt mũi, nhẹ nhàng đưa tay chặn lại hàng lệ đang trào ra và nói: “Đã qua lâu rồi, nó đã chết rồi, tôi cũng không muốn biết thêm điều gì nữa!”

“Nhưng anh vẫn rất thích em...”

“Không!” Cô lập tức giơ tay bịt kín miệng Vương Tư Kiệt, nước mắt không kìm được vẫn tuôn trào. “Đừng nói như vậy nữa! Tất cả đều là chuyện đã qua, hoàn toàn không thể quay đầu lại! Đừng quên, hạnh phúc của tôi được đổi bằng tính mạng của em gái tôi!”

Nghe xong những lời này, trong lòng Vương Tư Kiệt cũng không còn chút cảm xúc nào. Hai người cứ đứng lặng lẽ như vậy trước cửa đồn cảnh sát, không ai mở lời nói tiếng tạm biệt. Anh không muốn để cô đi, cô cũng không muốn cất bước rời đi.

“Mộc Tử, anh đến đón em!” Na Phàm đột nhiên xuất hiện, khiến sự đổ kỵ trong lòng Vương Tư Kiệt không khỏi trỗi dậy.

Anh tiến lên phía trước, định đứng chắn trước mặt Mộc Tử, nhưng không ngờ cô đã nhanh chân tới đứng bên cạnh Na Phàm. Dịu dàng khoác lấy cánh tay anh, cô nói với vẻ thân thiết: “Đây là Na Phàm, bạn trai của tôi, anh ấy là một thám tử tư!”

Vương Tư Kiệt chau mày, nhìn chằm chằm vào người đàn ông có phần không thuận mắt đang đứng trước mặt mình, sự căm ghét trong lòng càng dâng trào. Cảm giác đó không thể nói rõ là do sự thích thú của Mộc Tử hay là do sự đổ kỵ của anh. Trong mắt anh, Na Phàm hoàn toàn không có chút giá trị nào.

Na Phàm chìa tay ra, nhưng Vương Tư Kiệt lại làm ra vẻ không nhìn thấy. Lương Mộc Tử kéo tay Na Phàm lại, nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta về nhà thôi, đừng để anh ta làm phiền em, đã đen đủi lắm rồi!”

Na Phàm hiểu được nguồn cơn trong đó nên không nói gì thêm, quay người bước đi cùng cô.

Đi qua hai con đường, ra khỏi tầm nhìn của đồn cảnh sát, cô mới buông tay anh ra và thở dài một hơi.

“Mộc Tử, em...”

“Na Phàm, đừng nói nữa! Hãy cho em biết hôm nay anh có phát hiện ra điều gì không?” Mộc Tử lắc đầu, cô biết Na Phàm muốn nói điều gì, nhưng hiện giờ cô muốn dồn hết tâm trạng của mình vào vụ án của em gái, còn những con người không xứng đáng kia, đối với cô, họ sớm đã trở thành quá khứ.

“Bỏ đi, nếu em không muốn nghe thì anh cũng không muốn nói nhiều nữa! Nhưng quả thực cũng có chút thu hoạch bất ngờ!” Na Phàm nhếch khóe môi, châm một điếu thuốc và nói tiếp: “Tuy nhiên, trước khi anh nói ra những lời này, em phải chuẩn bị tâm lý, có thể nó sẽ là một đòn đả kích lớn đối với em.”

Mộc Tử lại gật đầu.

Em gái đã chết rồi, lẽ nào còn có chuyện gì bi thương hơn sao? Lòng cô sớm đã bình lặng như nước.

“Buổi sáng, sau khi mọi người ra về, anh đã làm một cuộc điều tra trong toàn bộ khu nhà, dường như mối quan hệ của Tiểu Như với những người xung quanh không được tốt lắm!” Lòng mảy của Na Phàm bắt đầu chau lại, anh không ngừng rít từng hơi thuốc lớn. “Nghe nói, cô ấy là hoa khôi giảng đường trong trường Đại học Y, bị tất cả các nữ sinh ghen ghét, đồng thời cũng là người tình trong mộng của tất cả các nam sinh. Thông tin này có thể được coi là manh mối quan trọng không?”

Cõi lòng nặng trĩu tâm tư của Mộc Tử lại bắt đầu chùng xuống.

Tin dữ về Tiểu Như đã khiến cô không thể chịu đựng được, bây giờ lại thêm những lời sỉ nhục về sự trong sạch của Tiểu Như, trái tim một người làm chị như cô sao có thể chống đỡ?

“Không thể nào!” Mộc Tử do dự. “Với tính cách của Tiểu Như, em ấy tuyệt đối không làm ra những chuyện như vậy! Trừ phi có người tung tin đồn ác ý!”

“Đó cũng chỉ là những đánh giá chủ quan của em đối với cô ấy, thường thường những đứa con ngoan trong mắt gia đình khi ở trường lại có cách cư xử khiến người khác phải kinh ngạc. Đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến anh tới đón em.” Na Phàm ném đầu lọc của điếu thuốc đang hút xuống dưới đất, chỉ vào tờ giấy giám định tử thi trong tay Lương Mộc Tử, nói: “Thay vì cứ ở đây phán đoán, chi bằng hãy tận dụng cơ hội đến thu lượm đồ của Tiểu Như để nghe ngóng tình hình!”

Từ trước tới giờ, Mộc Tử vẫn luôn bị vướng mắc bởi vấn đề này, nếu phải đến trường học một mình, cô sẽ cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng bây giờ đã có Na Phàm đi cùng, cũng coi như là một chủ ý không tồi.

“Được thôi, hy vọng kết quả sẽ không như những gì anh nghe thấy!”

Tuy vậy, trong lòng Na Phàm sớm đã có dự liệu, những tin đồn về Lương Tiểu Như ở trường e rằng còn vượt xa những gì anh đã được nghe.

Lương Mộc Tử đi lên trước, Na Phàm bước theo sau, sự trầm mặc trên đường đi khiến anh có cảm giác hơi hoang mang. Trong phút chốc, anh đã tới trước cổng lớn của trường Đại học Y.

Tuy đang là giữa trưa nhưng cảnh tượng bên trong trường Đại học Y lại gợi cho người ta cảm giác u ám, đáng sợ, đặc biệt là hai cột trụ bằng sắt

lạnh như băng giống như hai gã khổng lồ đứng sừng sững trước mặt Na Phàm, khiến anh có chút khiếp đảm.

Na Phàm đã thuê phòng ở gần trường Đại học Y được một thời gian, nhưng trước giờ chưa từng bước chân qua cánh cổng của ngôi trường này, tuy vậy anh đã nghe rất nhiều tin đồn liên quan đến nó.

Lương Mộc Tử bước vào trong trường, cố gắng hít thật sâu mùi hoa tử đinh hương đang tỏa hương ngào ngạt làm đắm say lòng người. Kể từ khi tốt nghiệp, đây là lần đầu tiên cô trở lại trường cũ, ấy vậy mà lại mang một tâm trạng nặng nề như thế này. Cô lim dim mắt, ngẩng đầu nhìn vầng mặt trời phía đối diện, những tia sáng chói chang khiến cô có chút choáng váng.

Trong phút chốc, đầu óc trống rỗng khiến Lương Mộc Tử bước đi không vững, người hơi lảo đảo. Từ phía sau, Na Phàm nhanh chóng đỡ lấy cô, để tránh xảy ra những sự cố ngoài ý muốn.

“Cảm ơn.” Cô nói một cách lãnh đạm, trong lòng có chút chua xót.

Na Phàm không nói nhiều, chỉ khẽ thở dài, anh hiểu rõ tâm tình của Lương Mộc Tử nên không tiện nói những lời lẽ mang tính kích động.

“Mộc Tử, sao em lại về trường vậy?” Một người đàn ông trung niên đeo kính tiến thẳng về phía cô, đứng trước mặt Mộc Tử với vẻ hòa nhã, dễ gần.

Mộc Tử ngậy người một lúc rồi mới phản ứng lại. Người đàn ông đứng đối diện cô là giáo sư tim mạch cô chọn theo học hồi đại học, vì cha mẹ đều mắc bệnh tim nên lúc đó cô đã làm phiền ông không ít.

“Giáo sư Vương, đã lâu không gặp thầy!” Mộc Tử chào hỏi một cách lễ phép, nhưng tâm trí lại không đặt ở nơi ông.

Giáo sư Vương đã sớm nhận ra sự thấp thỏm không yên trong lòng Mộc Tử, ông mỉm cười và nói: “Nếu em có việc thì cứ đi trước, lúc nào có thời gian thì đến văn phòng tìm tôi!”

Giáo sư Vương và Mộc Tử vừa gặp mặt đã tạm biệt, Na Phàm bèn cất lời hỏi: “Không biết Giáo sư Vương có biết sinh viên Lương Tiểu Như không?”

“Tiểu Như?” Giáo sư Vương dừng bước, quay đầu hỏi một cách kỳ lạ. “Người anh nói đến có phải là Lương Tiểu Như, em gái của Mộc Tử không?”

Na Phàm gật đầu, nhíu chặt lông mày và hỏi: “Đúng vậy, chính là em gái của Mộc Tử! Không biết ông đánh giá thế nào về cô ấy?”

Giáo sư Vương đẩy gọng kính, nói: “Cô học trò này học hành cũng khá, cũng giống như Mộc Tử, có hiểu biết rất sâu đối với những vấn đề về tim mạch. Lẽ nào hai người đến là để tìm Tiểu Như sao?”

Trong lòng Mộc Tử chua xót, giọt lệ ở khóe mắt suýt chút nữa lại trào ra, cô cố nén lại, ghen ngào nói: “Giáo sư Vương, không biết thầy có nghe được gì về chuyện riêng tư của Tiểu Như ở trường học không? Em ấy có bạn trai ở trường hoặc có thân với nam sinh nào không?”

Giáo sư Vương khẽ nhếch khóe môi, cười xòa. Tuy ông không có hứng thú gì đối với mấy chuyện đồn đại của các nữ sinh trong trường, nhưng vì Tiểu Như là em gái của Mộc Tử, mà Mộc Tử lại là học trò cưng của ông, nên ông cũng có chút ưu ái trong cách đối xử với nữ sinh này.

“Cô bé luôn là hoa khôi giảng đường, là người con gái trong mộng của tất cả các nam sinh, tôi vẫn chưa nghe nói cô bé có quan hệ hẹn hò với ai, nhưng những nam sinh có quan hệ mật thiết với cô bé cũng không phải là

ít!” Những lời này được thốt ra từ miệng Giáo sư Vương khiến lòng dạ Lương Mộc Tử càng thêm bất an. Thì ra, những chuyện không tiện nói về đời tư của Tiểu Như mà Na Phàm đã điều tra được là có thật, em gái Tiểu Như của cô sao có thể như vậy được chứ?

“Nhưng mà...” Mộc Tử thực sự không muốn tin vào sự thật này, cô muốn phản bác nhưng đành cố gắng nuốt những lời đó vào lòng. “Thôi bỏ đi! Dù sao cũng cảm ơn thầy, trước tiên em phải lo hậu sự cho Tiểu Như đã, sau này em sẽ đến thăm thầy!”

Giáo sư Vương bỗng tỏ vẻ sững sốt.

“Hậu sự? Tiểu Như, em ấy...”

“Tiểu Như đã bị sát hại, sáng hôm nay mới phát hiện ra, nguyên nhân cái chết vẫn chưa được làm rõ.” Na Phàm nói thêm.

Giáo sư Vương càng kinh ngạc, khuôn mặt bắt đầu co rúm lại, sau một lúc lâu mới lặng lẽ nói: “Sao em ấy có thể bị sát hại được? Chuyện này... chẳng phải quá kỳ lạ sao?”

Vành mắt Lương Mộc Tử đã đỏ hoe, nước mắt tuôn trào.

“Giáo sư Vương, sau này chúng tôi sẽ nói rõ hơn! Bây giờ, Mộc Tử muốn đến phòng ký túc của Tiểu Như để thu thập một số di vật, xem có thể phát hiện ra chút manh mối nào không.” Na Phàm đưa chiếc khăn tay cho Mộc Tử, vội vàng tạm biệt Giáo sư Vương rồi hướng về phía phòng của Tiểu Như.

Chương 3: Lương Tiểu Như bị gièm pha

Gió xuân như lưỡi dao cắt trên mặt Lương Mộc Tử, dần hong khô gò má ửng nhợt của cô. Vết nước mắt còn chưa khô hẳn thì bước chân cô đã tới tầng dưới của dãy ký túc xá, đó là nơi ở của Lương Tiểu Như.

Sau một hồi nói chuyện với người trông coi ký túc xá, cuối cùng bà ta cũng đồng ý với yêu cầu của Na Phàm và Lương Mộc Tử.

Phòng 404.

Con số nặng nề lúc ẩn lúc hiện trước mắt Lương Mộc Tử, khiến cô không có đủ dũng khí để mở cánh cửa gỗ nặng trĩu.

Na Phàm gõ tay gõ nhẹ cửa phòng, ôn tồn hỏi: “Xin hỏi, đây có phải là phòng của Lương Tiểu Như không?”

Dường như có tiếng người nói vang lên trong phòng, nhưng một lúc sau vẫn không có ai đáp lời.

Na Phàm lại gõ tay, định hỏi lại lần nữa thì Lương Mộc Tử đã thở dài, không chút do dự đẩy cánh cửa ra.

Mấy nữ sinh trong phòng chăm chăm nhìn Lương Mộc Tử với ánh mắt kỳ lạ, một nữ sinh cất lời hỏi: “Cô là ai? Sao giống âm hồn lớn vờn giữa ban ngày thế?”

Bộ dạng Lương Mộc Tử lúc này quả thực giống như một ác quỷ. Mặt mày tái nhợt, mắt không còn giọt máu, hai mắt vừa khóc đỏ hoe, cộng thêm

việc quanh năm phải làm việc trong những căn phòng âm u ở bệnh viện nên khắp cơ thể bao trùm một mùi ẩm mốc.

Vừa bước chân vào phòng, cô lập tức chạy thẳng đến chiếc giường mà Lương Tiểu Như đã từng nằm, ngồi lên đó và bắt đầu khóc lóc thảm thiết.

Na Phàm không cản Mộc Tử, anh hiểu rằng những tình cảm bị kìm nén bấy lâu trong lòng cô nên được giải tỏa, có lẽ đây chính là thời điểm tốt nhất.

Nhìn thấy bộ dạng không nói không rằng mà chỉ khóc lóc thảm thiết của cô, mấy nữ sinh trong phòng liền biết ngay rằng cô đến để tìm Lương Tiểu Như.

Nữ sinh vừa lên tiếng ban nãy đã kịp thêm mắm dặm muối, nói với Na Phàm đang đứng trước cửa: “Anh à, có phải anh tán tỉnh loại con gái như Lương Tiểu Như, khiến cho bạn gái của anh đau lòng không?”

“Chà chà! Loại “hồng nhan họa thủy” này không phải là để cho những người đàn ông như anh đụng đến đâu, anh nên tránh xa thứ Sao Chổi(3) ấy!” Nữ sinh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử cũng tham gia vào câu chuyện.

(3) Chỉ người đem lại tai họa, xui rủi cho người khác.

“Cô đừng khóc nữa! Loại con gái như Lương Tiểu Như không thể ở bên anh ta được đâu, cô có bản lĩnh thì hãy coi chừng bạn trai của mình! Đừng để cô ta có bất kỳ cơ hội nào xen vào là được! Hơn nữa... nhìn dáng vẻ của anh ta thì Lương Tiểu Như cũng sẽ không để ý tới đâu!”

“Cậu đừng nói như vậy! Nhớ lại những “món hàng” mà Lương Tiểu Như từng kiếm được, có “món” nào nhìn không ồm yếu đâu chứ? Người

này tuy không đẹp trai, nhưng bộ dạng ốm yếu đó lại là món khoái khẩu của cô ta!” Nữ sinh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử cũng không khách khí bôi nhọ danh dự của Lương Tiểu Như.

“Đủ rồi! Đủ rồi!” Không thể chịu đựng được những lời gièm pha nanh nọc dành cho em gái mình thêm nữa, Lương Mộc Tử đứng dậy, quát lớn. “Các cô câm hết miệng lại cho tôi!”

Na Phàm thở dài, chậm rãi bước vào phòng, nhỏ nhẹ giải thích: “Sự tình không như các cô nghĩ đâu, đây là Lương Mộc Tử, chị gái của Lương Tiểu Như! Tiểu Như đã... chết vào sáng sớm nay...”

“Chết rồi ư?” Những ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt bình tĩnh của Na Phàm.

“Anh có đùa không đây? Người ta nói người tốt chết sớm, người xấu mệnh trường. Loại người đê tiện như Lương Tiểu Như nhìn thế nào cũng phải sống đến trăm tuổi!” Nữ sinh ngồi đối diện với Lương Mộc Tử nói năng không chút kiêng nể, bất luận những lời Na Phàm nói là thực hay không.

“Cô...” Lương Mộc Tử không chút khách sáo, xông tới giáng thẳng vào mặt nữ sinh đó một cái bạt tai, khiến mặt cô ta đỏ ửng một mảng.

Nữ sinh đó phần nộ đứng bật dậy, đẩy Mộc Tử trở lại chiếc giường của Tiểu Như, cào xé quần áo của cô, rồi vừa tát vừa mắng: “Em gái là hạng đê tiện cướp bạn trai của người khác, kẻ làm chị như cô cũng chẳng có gì tốt đẹp!”

Cô ta vừa dứt lời, mấy nữ sinh khác liền ập đến trợ giúp.

Na Phàm không thể đứng yên nhìn kẻ khác ức hiếp Mộc Tử như vậy, trong phút chốc đã gạt toàn bộ đám nữ sinh đó qua một bên và quát: “Tiểu Như đã qua đời rồi, lẽ nào các cô còn phải xát muối lên vết thương của người nhà cô ấy hay sao?”

Căn phòng bỗng chốc lặng ngắt như tờ.

Mộc Tử vẫn khóc nức nở, nghĩ đến việc em gái phải học trong một môi trường như thế này, trong lòng cô không khỏi xót xa.

“Na Phàm, đừng nói nữa! Mau giúp em thu dọn đồ đạc, em không muốn ở lại nơi này thêm chút nào nữa.” Những lời nói nanh nọc của đám nữ sinh kia khiến Mộc Tử cảm thấy nhục nhã không chịu đựng nổi.

Na Phàm thì ngược lại, anh cảm thấy được chứng kiến một cuộc xô xát kịch liệt như vậy ở căn phòng này là một chuyện tốt.

Không có xô xát, không có châm chọc, không có cười nhạo, vậy thì Lương Tiểu Như sẽ không phải chết.

Chính vì có sự xô xát như vậy, cái chết của cô mới có nhiều manh mối để lần theo.

“Các cô đều ghét Lương Tiểu Như như thế, vậy các cô có thể nói rõ cô ấy đã làm gì các cô không? Lẽ nào chỉ vì bạn trai của các nữ sinh trong trường thích cô ấy mà các cô đổ hết tội vạ lên đầu cô ấy?” Những lời nói của Na Phàm chẳng khác nào đang xát muối vào vết thương lòng của Mộc Tử, tuy anh không muốn để Mộc Tử phải đau lòng nhưng tạm thời cũng không còn cách nào khác.

“Hừ...” Nữ sinh ban nãy vừa ầu ẩu với Mộc Tử tức giận nói. “Nếu chỉ đơn thuần vì lý do các nam sinh khác thích cô ta thì thôi cũng đành, nhưng

chỉ cần có nam sinh nào thích cô ta, cô ta sẽ liếc mắt đưa tình với người ta, bất kể người ta có bạn gái hay chưa! Anh nói xem, hạng người đó có đáng bị đám con gái chúng tôi tẩy chay không?”

Na Phàm mím môi, không nói gì.

Xem ra, anh cần phải phân tích kĩ hơn những chuyện liên quan đến Lương Tiểu Như, cô ấy có vẻ không đơn giản như anh nghĩ.

“Vậy cô cũng là một trong số những nạn nhân đó?” Na Phàm cố gắng truy hỏi.

“Không chỉ mình tôi! Mà là tất cả các nữ sinh trong phòng này! Bao gồm cả Cố Lan, người luôn coi cô ta là bạn thân!” Cô ta chĩa mũi nhọn sang Cố Lan, người nãy giờ vẫn ngồi yên trên giường, không nói lời nào.

Na Phàm ngẩng đầu, liếc nhìn về phía Cố Lan.

Đó là một cô gái thanh nhã, đáng yêu, khi cười để lộ hai lúm đồng tiền, trong trường cũng được coi là mỹ nữ hàng đầu. Nếu phải so sánh với Lương Tiểu Như, e rằng dung mạo của cô không hề kém cạnh, nhưng vì sao một cô gái xinh đẹp dường này cũng rơi vào tình cảnh bị cướp bạn trai?

Cố Lan vẫn không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Lương Mộc Tử đang đứng ngây người, rồi liếc mắt nhìn Na Phàm với vẻ kinh ngạc.

Na Phàm suy nghĩ một lúc, sau đó nói với Cố Lan: “Chúng ta có thể nói chuyện một lát không? Là chuyện liên quan đến Lương Tiểu Như.”

Cố Lan mím môi, để lộ lúm đồng tiền vô cùng dễ thương. Na Phàm vô thức nhớ đến khuôn mặt trắng bệch đã mất hết sức sống của Tiểu Như mà cảm thấy chua xót.

“Chẳng có gì để nói cả! Những lời họ nói đều là sự thật, tôi không phủ nhận.”

Na Phàm không hề cho rằng họ đang nói dối, anh chỉ muốn tìm hiểu thêm về những vấn đề có liên quan tới Lương Tiểu Như. Anh tiếp tục nói không nhanh, không chậm: “Chỉ là nói chuyện thôi mà, lẽ nào Tiểu Như chết rồi, cô còn có gì không dám nói ra sao? Trừ phi cái chết của Tiểu Như có liên quan tới cô!”

Đương nhiên, Cố Lan không phải là không có động cơ gây án.

Tất cả nữ sinh trong phòng này đều hận Tiểu Như đến thấu xương, có điều muốn tìm một chút manh mối từ những người này là chuyện không dễ dàng gì. Hơn nữa, có thể dùng sức bóp cổ Tiểu Như đến chết, vậy thì lực ở cánh tay hẳn rất mạnh, thủ phạm nhất định là một người đàn ông. Nếu là một người trong số bọn họ, vậy thì nhất định phải có người trợ giúp.

Ánh mắt của Cố Lan vẫn dừng lại trên người Lương Mộc Tử, trong ánh mắt không hề mang vẻ hận thù mà là sự thương xót dành cho người con gái đáng thương này. Mặc dù ngoài mặt cô tỏ ra chẳng hề bận tâm đến cái chết của Lương Tiểu Như nhưng trong lòng lại vô cùng buồn bã. Một người với lòng dạ mềm yếu như cô rốt cuộc vẫn không thể tránh được sự đấu tranh nội tâm, cô khẽ gật đầu.

“Được rồi, nhưng chúng ta ra ngoài nói chuyện, được không?” Cố Lan trèo xuống giường.

“Được, tôi tôn trọng sự lựa chọn của cô!” Na Phàm vỗ nhẹ lên vai Mộc Tử và dặn dò: “Anh sẽ quay lại ngay, lúc nào về anh sẽ đưa em tới phòng trọ của Tiểu Như.”

Mộc Tử gật đầu.

Đang là giữa trưa, tuy mặt trời treo rất cao nhưng những cơn gió thổi đến từ phía sau lưng vẫn khiến người ta thấy ớn lạnh.

Cố Lan mặc quần áo hơi mỏng, co ro tìm đến một gốc cây to rồi dừng bước và nói: “Anh muốn biết điều gì? Chỉ cần có thể giúp được Tiểu Như, tôi sẽ cố gắng hết sức cung cấp thông tin cho anh!”

Biểu hiện trên khuôn mặt của người con gái này không mấy thân thiện nhưng những lời nói ra lại vô cùng hòa nhã, điều đó khiến Na Phàm cảm thấy có chút bất ngờ.

“Thực ra, tôi không tin Tiểu Như là loại con gái như vậy. Đã từng là bạn cùng phòng với nhau, vậy thì chắc cô hiểu rõ Tiểu Như hơn những người khác, tôi muốn nghe ý kiến của cô!” Na Phàm chậm thuốc, nén lại những cảm xúc tiêu cực vừa rồi.

“Dường như tôi cũng không hiểu cô ấy lắm, nếu hiểu rõ thì có lẽ đã không xảy ra bi kịch này!” Cố Lan nói với hơi thở mong manh, giọng điệu yếu ớt, không chút sức lực. Cô ôm chặt bờ vai và tựa mình vào thân cây. “Nếu muốn, anh có thể hỏi bạn trai cũ của tôi! Có lẽ hình ảnh của cô ấy trong mắt nam sinh hoàn toàn tương phản so với trong mắt của nữ sinh.”

Lúc này, Na Phàm cũng có suy nghĩ như vậy, không ngờ bây giờ Cố Lan lại nói ra.

“Nếu cô bằng lòng cung cấp thông tin liên lạc, tôi muốn được nghe ý kiến của nhiều người khác nữa!” Na Phàm dừng lại một chút. “Nhưng kỳ thực điều tôi muốn hỏi chính là, Lương Tiểu Như thực sự không có bạn trai ở trường sao? Vì sao cô ấy phải cướp bạn trai của người khác?”

“Bạn trai ư?” Cố Lan nghe thấy câu này của Na Phàm thì cười xòa. “Từ trước tới giờ, cô ấy chưa từng có bạn trai, nói gì đến cướp bạn trai của

người khác chứ!”

Điều này càng khiến Na Phàm cảm thấy khó hiểu: Đã không có bạn trai chính thức, vậy thì những vụ tai tiếng từ đâu mà có? Lẽ nào cô ấy có sở thích kỳ quặc là cướp bạn trai của người khác rồi sau đó bỏ rơi họ? Phải chăng chuyện của Lương Mộc Tử đã phủ bóng đen lên tâm hồn của Lương Tiểu Như?

“Nhưng... nhưng cô ấy cũng có quan hệ khá tốt với một người đàn ông, có điều dường như anh ta đã kết hôn rồi.” Câu nói kế tiếp của Cố Lan khiến cho Na Phàm chú ý.

“Vậy thì, cô đã từng gặp qua người đàn ông đó chưa? Có phải anh ta cũng là sinh viên của trường Đại học Y không?” Na Phàm bỗng trở nên căng thẳng.

“Không! Tôi chỉ nghe thấy họ nói chuyện qua điện thoại, từ trước tới giờ chưa từng gặp anh ta! Hơn nữa, tôi và bạn trai chia tay không phải hoàn toàn vì Tiểu Như...”

Cố Lan thở một hơi dài, cô không thể đổ hết tội lỗi lên đầu Tiểu Như, bản thân cô cũng có một phần trách nhiệm.

Na Phàm vút đầu mẩu thuốc lá xuống bãi cỏ, tiếp tục hỏi: “Vậy thì nguyên nhân thực sự dẫn đến việc chia tay giữa cô và bạn trai là gì? Những tin đồn của các nữ sinh khác rốt cuộc có bao nhiêu phần là sự thật? Nếu không phải vì Tiểu Như, vậy thì tại sao cô không đứng ra giải thích giúp cô ấy?”

Cố Lan cúi thấp đầu, vốn dĩ cô không muốn nói ra sự thật này, nhưng vì sự chất vấn của Na Phàm đã đụng đến tất cả nỗi mặc cảm, tự ti trong lòng cô nên cô không thể nín nhịn thêm nữa.

“Hình Sách bị bệnh.” Hình Sách mà Cố Lan đang nói đến chính là bạn trai cũ của cô. Cô không ngừng mân mê chiếc cúc áo, tâm trạng có chút xao động. “Tôi vốn dĩ muốn chia tay với anh ấy, nhưng vì không đành lòng nên mới không nói ra, sau đó thì lợi dụng Tiểu Như.”

“Cô...” Na Phàm thực sự cảm thấy phần nộ thay cho Tiểu Như, nghiến răng nghiến lợi nói. “Thế mà cô vẫn còn coi mình là bạn thân với Tiểu Như, sao Tiểu Như có thể quen biết loại người lòng dạ độc ác như cô chứ?”

“Tôi...” Cố Lan muốn biện bạch cho bản thân, nhưng lời định nói ra lại nuốt vào trong. “Bỏ đi! Cô ấy đã chết rồi, tôi cũng không muốn nói gì thêm! Tuy là tôi lợi dụng cô ấy, nhưng nếu cô ấy không có tư tâm thì sao tôi có thể lợi dụng được chứ! Cô ấy cũng không nên cho Hình Sách bất cứ cơ hội nào!”

Na Phàm cười gượng. Chuyện tình cảm có lúc thực sự không thể oán trách ai, tất cả đều là lựa chọn của chính mình. Cứ cho là bị người khác ép buộc, đẩy vào lòng đối phương thì không thích vẫn là không thích. Cứ cho là có xảy ra quan hệ trên giường thì không thích cũng vẫn cứ là không thích!

“Cũng đúng, tôi có trách cô thêm nữa thì cũng chẳng có tác dụng gì!” Na Phàm thở dài, giải tỏa sự buồn bực dồn nén trong lòng. “Cô cho tôi số điện thoại của Hình Sách đi, tôi muốn tìm cậu ta nói chuyện! Còn nữa, cậu ta bị bệnh gì?”

“Anh ấy...” Cố Lan ậm ừ không muốn nói. “Đừng hỏi nữa! Bệnh tình của anh ấy không liên quan gì đến cái chết của Tiểu Như, đó chỉ là vấn đề giữa tôi và anh ấy!”

Na Phàm nhìn thấy dáng vẻ muốn nói song lại thôi của cô ấy thì đã đoán ra tám, chín phần mười, đoán chắc Cố Lan và cậu ta có quan hệ không bình thường. Một người đàn ông bị mất hết sĩ diện trước mặt một cô gái, còn có thể vì nguyên nhân gì? Na Phàm không định truy hỏi tới cùng, anh chỉ muốn có được số điện thoại.

Anh đưa mắt nhìn theo Cố Lan bước về phía cánh cổng lớn của ký túc xá, sau đó mới bấm số điện thoại.

“A lô, xin chào.” Một giọng nói mền mại vang lên bên tai Na Phàm.

“Cậu là Hình Sách phải không? Tôi muốn tìm hiểu một số vấn đề liên quan đến Lương Tiểu Như, hy vọng cậu có thể hợp tác điều tra!” Na Phàm giả bộ điềm tĩnh, nhưng trong lòng căng thẳng cực độ.

Hình Sách nghe nói là chuyện liên quan đến Tiểu Như thì tinh thần lập tức hăng hái trở lại, đang nằm trên giường liền ngồi bật dậy, nói: “Tiểu Như làm sao? Vì sao anh lại nói như vậy?”

“Trước tiên, cậu hãy trả lời vài câu hỏi của tôi, sau đó tôi sẽ cho cậu biết sự tình!” Na Phàm sắp xếp lại dòng suy nghĩ của mình. “Thứ nhất, cậu và Cố Lan chia tay có phải vì Tiểu Như không? Thứ hai, anh và Tiểu Như rốt cuộc có quan hệ gì? Thứ ba, từ tối hôm qua đến rạng sáng hôm nay, cậu ở đâu?”

Tuy Hình Sách không phải là cảnh sát nhưng cậu ta hiểu rõ căn nguyên và tầm quan trọng của những vấn đề này.

“Tôi và Cố Lan chia tay thực sự là vì Tiểu Như, bởi vì cô ấy đã cứng nhắc đẩy tôi về phía Tiểu Như, sau đó hiểu lầm về mối quan hệ giữa chúng tôi. Nhưng tôi thề với trời rằng, giữa tôi và Tiểu Như chưa từng xảy ra bất kỳ chuyện gì. Mối quan hệ của chúng tôi hoàn toàn trong sạch, chỉ là bạn bè

thuần túy!” Trên điện thoại, Na Phàm có thể cảm nhận được sự căng thẳng của Hình Sách, như thể cậu ta sợ rằng nếu nói sai một câu thì toàn bộ trách nhiệm sẽ đổ lên đầu cậu ta, do đó cậu ta không ngừng nhấn mạnh mối quan hệ bình thường giữa mình và Tiểu Như.

“Từ tối hôm qua đến giờ, tôi luôn ở cùng các bạn học. Hôm qua, chúng tôi ra ngoài hát karaoke thâu đêm, hơn sáu giờ sáng mới trở về phòng ngủ. Nếu anh không gọi điện thoại cho tôi, e rằng tôi sẽ còn ngủ tới tối!”

“Cậu luôn ở cùng các bạn học, chưa từng rời đi?” Na Phàm chau mày, môi mím chặt.

“Đương nhiên rồi, bây giờ họ còn đang ngủ! Nếu anh không tin lời tôi thì có thể đến tận nơi để hỏi!” Hình Sách căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi, sợ rằng người đàn ông gọi điện thoại này sẽ gây phiền phức cho cậu ta. “Nhưng bây giờ anh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc Tiểu Như bị làm sao không?”

“Tiểu Như chết rồi.”

Ở đầu bên kia của điện thoại im bật, cả người Hình Sách rơi vào trạng thái vô thức.

“Trong mắt cậu, Tiểu Như là người thế nào? Cô ấy có thể làm ra những chuyện bỉ ổi, hèn hạ như cướp bạn trai của người khác không? Còn nữa, nghe nói cậu bị bệnh, có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là bệnh gì không?” Na Phàm không lơ là cảnh giác, Hình Sách vẫn nằm trong diện hoài nghi của anh.

Hình Sách hoàn toàn không muốn đề cập đến vấn đề có chút đáng xấu hổ của mình.

“Bệnh tật là chuyện của cá nhân tôi, tôi có thể không nói được không?”
Hinh Sách có chút chán nản, Na Phàm không nhìn thấy đáng vẻ vò đầu bứt tai của cậu ta, nhưng có thể cảm nhận được sự mâu thuẫn trong nội tâm qua lời nói của cậu ta. “Tôi và Tiểu Như chỉ là bạn bè bình thường! Tuy ở trường có những tin đồn nói rằng cô ấy có quan hệ với nhiều nam sinh nhưng kỳ thực không phải như vậy! Phần lớn nam sinh trong trường đều rất coi trọng cô ấy, vì thế các nữ sinh khác mới chĩa mũi dùi về phía cô ấy! Cô ấy chẳng làm gì cả, sao lại phải chịu một gánh nặng lớn như vậy?”

Điều này rất hợp với suy nghĩ của Na Phàm, nhưng cũng không thể chỉ nghe lời của một nam sinh, hơn nữa lại là lời nói một phía của người đàn ông từng có tin đồn tình cảm với Lương Tiểu Như.

“Vậy cậu chưa từng nghe gì về bạn trai của cô ấy ư?”

“Chưa từng! Từ trước tới giờ cô ấy chưa từng nhắc đến chuyện đó! Tuy có rất nhiều nam sinh kết giao với cô ấy, nhưng tôi chưa từng thấy cô ấy nhắc đến việc bạn trai của mình là ai! Thực ra, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cô ấy có quá nhiều tai tiếng, nếu cô ấy có một người bạn trai, các nữ sinh khác sẽ không chĩa mũi nhọn vào cô ấy!”

Khóe miệng Na Phàm thoáng run rẩy, lẽ nào việc cô ấy không có bạn trai cũng khiến người khác phải động lòng? Tâm lý con người bây giờ mong manh đến vậy sao?

“Hãy luôn mở máy nhé, tôi có thể liên lạc với cậu bất cứ lúc nào!” Na Phàm ngắt điện thoại, lòng càng nặng trĩu.

Xem ra, muốn bắt tay điều tra trong phạm vi cuộc sống của Lương Tiểu Như cũng còn muôn vàn khó khăn.

Chương 4: Quy lại nơi xảy ra án mạng

Kéo theo chiếc va li và mấy túi đồ nặng nề, Lương Mộc Tử vừa đi vừa khóc, cùng Na Phàm quay lại căn phòng mà Lương Tiểu Như đã thuê phía sau trường Đại học Y.

Tòa nhà phía sau trường Đại học Y có bề ngoài vô cùng cũ nát, hoàn toàn tương phản với trường Đại học Y vừa mới được xây dựng, khiến người ta cảm thấy xót xa.

Na Phàm không phải là hạng công tử lăm tiền, trái lại chỉ là một anh chàng nghèo khó và chán chường. Vì vậy, có thể ở bên một người con gái đẹp như Lương Mộc Tử, trong lòng anh vô cùng vui sướng, không dám mong cầu gì hơn.

Na Phàm giúp Mộc Tử đem mấy túi đồ lên tầng trên, để ở trước cửa phòng Lương Tiểu Như.

“Em thực sự muốn ở lại đây sao? Em không sợ khi chỉ có một mình ư?” Na Phàm có chút thương xót người con gái vừa mới mất đi em gái này, nhưng lại không thể ngăn cản cô đừng làm thế.

Lương Mộc Tử khịt mũi, nước mắt đã ngừng rơi, nói với vẻ bình thản: “Em không sao! Trên dưới đều có người ở, nếu có chuyện gì xảy ra, em sẽ gọi anh! Trừ phi anh không coi em là bạn!”

Na Phàm cười khỏ, anh có thể thấy Lương Mộc Tử không thực sự coi anh là bạn, mà chỉ coi anh như một người quen thông thường, e rằng anh

còn chẳng xứng được sánh vai cùng kiều con gái như Lương Mộc Tử.

“Vậy thì em nhớ chú ý nhé! Cố gắng hết sức đừng đụng vào đồ đạc trong phòng, chưa biết chừng cảnh sát sẽ trở lại điều tra! Nếu đồ đạc trong phòng bị xáo trộn sẽ gây bất lợi cho vụ án!” Na Phàm dặn dò.

Mộc Tử gật đầu. Thật ra, cô không định ở lại nơi này, chỉ vì không cam tâm khi Tiểu Như bị bóp cổ chết như vậy nên cô mới muốn vào phòng tìm chút manh mối.

Cô xoay chìa khóa, nhẹ nhàng mở cửa. Một mùi ẩm mốc xộc lên. Mộc Tử nhanh chóng bịt miệng, thứ mùi khó chịu này khiến dạ dày cô bắt đầu quặn thắt, kích thích những sợi dây thần kinh của cô.

“Oe...” Mộc Tử không thể chịu nổi mùi ẩm mốc đó, quay đầu nôn đầy lên sàn nhà.

Na Phàm vội vàng đẩy cánh cửa ra, lo sợ Mộc Tử gặp phải chuyện không hay.

“Ồi! Anh đã bảo em đừng vào căn phòng này rồi mà, em nhìn xem! Chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?” Na Phàm đưa cho Mộc Tử chiếc khăn giấy. Phải tận mắt chứng kiến cảnh tượng khốn khổ của người con gái kiên cường này, anh càng thêm đau lòng. “Nếu em thực sự muốn ở đây, chỉ bằng hãy lên tầng trên với anh, được không? Anh sẽ nhường phòng ngủ cho em, còn anh ở phòng khách là được!”

Sau khi nôn xong, dạ dày của Mộc Tử vẫn khó chịu như trước, đã thế sáng nay vì vội đi nên cô chưa kịp ăn gì, cả người bắt đầu mềm nhũn ra, cô bủn rủn dựa sát vào Na Phàm, nói trong hơi thở yếu ớt: “Anh dìu em lên trên ngòai một chút, em thực sự không trụ nổi nữa rồi!”

Cơ thể gầy gò của Na Phàm phải đỡ lấy toàn bộ trọng lượng cơ thể của Mộc Tử, di chuyển từng bước một lên tầng, mấy túi đồ vẫn để trước cửa phòng 302.

Lương Mộc Tử thực sự đã chịu một cú sốc lớn, cả người rơi vào trạng thái vô tri vô giác; sự kiên cường, rắn rỏi ban nãy không biết đã biến đâu mất.

Na Phàm khó khăn lắm mới dìu được Mộc Tử lên tầng sáu, cánh cửa phòng 602 chột mở ra, suýt nữa đẩy ngã Mộc Tử đang trong tình trạng không còn chút sức lực nào.

“A... xin lỗi, xin lỗi...” Trương Hàng vội vàng xin lỗi, ngẩng đầu lên mới nhận ra Mộc Tử. “Cô chẳng phải là bác sĩ khoa ngoại của bệnh viện trực thuộc sao?”

Lương Mộc Tử sững sốt trong thoáng chốc rồi gật đầu, đầu óc quay tròn hai vòng mới nhớ ra anh.

“Thì ra là anh à! Sao anh lại sống ở đây?” Mộc Tử không ngờ có thể gặp được đồng nghiệp ở nơi này, tuy họ không cùng khoa, cũng không giao thiệp nhiều, nhưng luôn chạm mặt nhau ở bệnh viện.

Trên người Trương Hàng vẫn mặc bộ quần áo ngủ, bộ dạng nhếch nhác khiến anh ta cảm thấy có chút ngại ngùng.

“À! Thuê phòng ở đây không tiện lắm, nhưng tôi mới về làm ở bệnh viện chưa lâu, tiền lương không cao, nói gì đến chuyện mua được một căn hộ! Chỉ đành ở trong căn phòng xoàng xĩnh này thôi.” Trương Hàng gãi gãi mái đầu rối như tổ quạ. “Sao cô cũng ở đây?”

“Tôi...” Vừa nghĩ đến nguyên nhân, hai mắt Mộc Tử lại đỏ hoe. “Em gái tôi thuê phòng 302, nó vừa qua đời.”

Người Trương Hàng bỗng run lên, anh ta lùi lại một bước, tựa sát vào tường, tay ráng sức bám chặt vào cánh cửa, húng hắng mấy tiếng “Khụ, khụ”.

“Thì ra cô ấy là em gái của cô, cô...” Trương Hàng muốn nói nhưng lại thôi. Khi nhìn thấy xác Lương Tiểu Như vào buổi sáng, anh ta đã cảm thấy đau xót, bây giờ thì lòng anh ta càng thêm tan nát.

Nhìn thấy phản ứng kích động như vậy của Trương Hàng, Na Phàm bèn hỏi vài câu với vẻ dứt khoát: “Tối hôm qua, anh có nghe thấy âm thanh gì lạ không?”

Trương Hàng lắc đầu, hơi chau mày, nói: “Tối qua, tôi trực ban nên không ở nhà, sáng nay về mới phát hiện có người chết ở phòng 302, nhưng vì sao lại chết thì tôi cũng không rõ! Lúc anh tóm lấy tôi nói chuyện, tôi đã rất buồn ngủ, nếu không vì hiếu kỳ thì tôi cũng chẳng đứng đó xem lâu như vậy đâu.”

Tay phải của Na Phàm đang giữ Lương Mộc Tử, anh cũng chẳng còn lòng dạ nào để nói chuyện với Trương Hàng nên quay đầu đi cô bước lên tầng trên, vừa đi vừa ngoái lại nói với anh ta: “Tôi sẽ tìm anh sau, giờ tôi đưa Mộc Tử lên phòng trước đã!”

Trương Hàng nhìn thấy dáng vẻ Na Phàm dìu Mộc Tử thì cười nhạt, một nữ bác sĩ xinh đẹp như thế, sao có thể ở bên một kẻ góc ghech đến vậy chứ?

“Đúng là hoa lại cắm bãi phân trâu!” Trương Hàng than thở và đóng cửa lại.

Từ lúc tốt nghiệp đến giờ, bất luận là chuyện tình cảm hay công việc của anh ta đều không được thuận buồm xuôi gió cho lắm, tất cả sự trì trệ này khiến anh ta mất đi niềm tin vào cuộc sống. Nay nhìn thấy một người đàn ông ngốc nghếch như Na Phàm có một người con gái xinh như ngọc ở bên cạnh, anh ta lại cảm thấy cuộc sống đối xử với mình không công bằng.

“Thế giới này lẽ nào thực sự không có chút công bằng nào hay sao?” Trương Hàng vui mình trong chăn, tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Na Phàm và Mộc Tử trở lại căn phòng chật hẹp của anh. Cát Văn Kỳ vẫn ngồi trên xô pha xem ti vi, anh ta chỉ liếc mắt nhìn Mộc Tử mà không nói câu nào.

Na Phàm đỡ Mộc Tử ngồi xuống xô pha, lấy cho cô một cốc nước ấm và hai chiếc bánh bích quy mua hôm qua rồi nói: “Em ăn một chút đi! Cơ thể bị đói lâu quá sẽ không chịu nổi đâu, đừng quên còn rất nhiều chuyện đang chờ em làm!”

Lương Mộc Tử thực sự không còn bụng dạ để ăn, chỉ cần nghĩ đến cái chết của em gái, lòng cô lại trào dâng một cảm giác xót xa đến quặn thắt. Nhưng nếu cô gục ngã, ai sẽ thay em gái cô tìm ra chân tướng sự việc?

Mộc Tử cầm lấy chiếc bánh và cốc nước từ tay Na Phàm, ăn một lèo hết sạch.

Cát Văn Kỳ quay đầu nhìn bộ mặt trắng nhợt của Lương Mộc Tử, chau mày hỏi: “Cô là bác sĩ?”

Lương Mộc Tử kinh ngạc, tròn mắt nhìn Cát Văn Kỳ một lúc rồi gật đầu, hỏi: “Vâng, làm sao anh biết? Lẽ nào tôi đã từng khám bệnh cho anh?”

Cát Văn Kỳ nở nụ cười, anh ta không phải là người có chỉ số IQ thấp, hơn nữa nếu mỗi người anh ta gặp qua đều được ghi nhớ, vậy thì bộ não của anh ta chẳng phải sẽ muốn nổ tung sao? Anh ta chỉ vào tay của Lương Mộc Tử, rồi lại chỉ vào tấm biển tên cô đang đeo trên ngực, nói: “Biển tên của cô còn đeo trên áo, tay cô vẫn còn vương thuốc nước, trên quần áo toàn là mùi nước khử trùng, nếu mà tôi không đoán ra cô là bác sĩ thì tôi đâu còn xứng để làm thám tử tư nữa!”

Lương Mộc Tử chột tỉnh ngộ, nếu không nhờ những lời nói của Cát Văn Kỳ đánh thức, cô vẫn không biết thân phận của mình lại dễ đoán đến thế. Cô vội vàng gỡ biển tên và cất vào trong túi áo, định giới thiệu bản thân thì bị Cát Văn Kỳ cướp lời.

“Cô là chị gái của nạn nhân Lương Tiểu Như? Có phải cô đến để hỏi về vụ án này không?” Cát Văn Kỳ sớm đã nhìn ra tâm trạng của Lương Mộc Tử, trước mặt anh ta, cô gái này chẳng khác gì một người trong suốt.

“Anh là ai? Sao lại biết rõ chuyện của tôi như lòng bàn tay vậy?” Mộc Tử gật đầu, không ngờ người đàn ông này lại có khả năng nhìn thấu toàn bộ tâm tư của cô.

“Tôi là người phụ trách văn phòng thám tử tư Văn Kỳ, cũng là ông chủ của Na Phàm!” Trong lời nói của Cát Văn Kỳ có chút kiêu ngạo, Lương Mộc Tử hít một hơi dài, không ngờ Cát Văn Kỳ lại có khí chất như vậy, hoàn toàn khiến cô kinh sợ.

Na Phàm ngồi xuống, cũng tự rót cho mình một cốc nước. Bận rộn suốt cả buổi sáng, giờ cũng coi như có thể nghỉ ngơi một lúc, nhưng thái độ ban nãy của Cát Văn Kỳ đối với Mộc Tử khiến anh có chút không hài lòng. Dù gì Mộc Tử cũng là khách của anh, sao anh ta có thể vô lý như vậy?

Na Phàm đá chân về phía anh ta, trợn mắt dữ tợn và nói: “Anh không thể nhẹ nhàng một chút được à? Mộc Tử là bạn của tôi, mong anh nhớ lấy điều đó!”

Nói xong, anh đưa cuốn sổ ghi chép công cuộc điều tra ngày hôm nay cho anh ta, Cát Văn Kỳ lật xem, muốn tìm kiếm đáp án từ chút manh mối có được.

Cát Văn Kỳ nhìn cuốn sổ của Na Phàm, lông mày càng chau lại dữ hơn. Dường như Na Phàm chính là một kẻ bất tài không làm nên cơ sự gì, bất luận đã giao việc cho anh bao nhiêu lần, anh đều không có cách nào điều tra sự việc một cách rõ ràng, xem ra anh quả thực không có tư chất làm một thám tử.

“Chà! Nếu tôi không giúp cậu, e rằng cậu sẽ vĩnh viễn không thể tìm ra chân tướng của sự việc! Cậu mà cứ điều tra như thế này thì trái tim của Mộc Tử nhất định sẽ đóng băng!” Cát Văn Kỳ quở trách Na Phàm, vút cuốn sổ ghi chép của anh sang một bên, sau đó nghiêng đầu nói chuyện với Mộc Tử: “Tinh thần cô đã khá hơn chút nào chưa? Phiên cô đưa tôi xuống dưới xem xét một chút, tôi muốn xem tên hung thủ này rốt cuộc có bản lĩnh gì mà đến một cô gái trẻ cũng không tha!”

Mộc Tử cố nén thứ mùi đang trào lên trong dạ dày, gật đầu và nói: “Không sao! Chỉ cần anh có thể giúp tôi tìm ra hung thủ đã sát hại Tiểu Như, tạm thời chịu đựng khổ sở một chút thì có đáng gì.”

Lương Mộc Tử đứng dậy, lão đảo mấy cái, cô bèn nhắm mắt lại trong giây lát, khi đã vững vàng lại mới chậm chậm đi xuống tầng dưới.

Mấy túi đồ của Lương Tiểu Như vẫn ở nguyên trước cửa phòng 302, bởi lẽ chẳng ai dám lai vãng tới gần một căn phòng vừa mới xảy ra án

mạng, hơn nữa người sống trong khu nhà đều đã biết về cái chết của Tiểu Như, nào có ai muốn rước lấy vận xui!

Mộc Tử lấy chìa khóa từ trong túi áo ra, đưa cho Na Phàm, anh nhanh chóng cầm lấy, mở cửa và nói: “Em đứng ở đây là được rồi! Bọn anh vào trong, có chuyện gì sẽ gọi em!”

Mộc Tử gật đầu, cả người mềm nhũn dựa sát vào tay vịn cầu thang, suýt chút nữa ngã khụy. Na Phàm cảm thấy không yên tâm, đưa cái bọc giày cho Cát Văn Kỳ, để anh ta vào trước.

Cát Văn Kỳ bọc giày, đeo bao tay, bước vào trong phòng.

Trong phòng hơi âm u, những tia nắng chiếu vào từ phía ban công cũng không đủ làm cho nó sáng hơn, đặc biệt chỗ cánh cửa thậm chí còn nhìn không rõ.

Trên sàn nhà trước cửa phòng có hình vẽ đánh dấu vị trí và tư thế của người chết, Cát Văn Kỳ chỉ liếc mắt một cái, không chú ý lắm. Tiểu Như đã chết, lúc cô chết anh không nhìn thấy, bây giờ nhìn cái hình ảnh kia thì có tác dụng gì chứ?

Cát Văn Kỳ ngẩng đầu, nhìn về phía ban công, thấy cửa sổ vẫn nguyên vẹn, quay đầu nhìn thoáng qua chỗ khóa cửa, không hề có dấu tích của việc bị cạy, vậy thủ phạm nhất định là người quen.

Phía tay trái của Cát Văn Kỳ là phòng ngủ. Phòng ngủ tương đối gọn gàng và ngăn nắp, cũng không có bất kỳ dấu vết lộn xộn nào, có điều trên lớp bụi phủ trên mặt bàn có vết tích của một cuốn sổ nhật ký và một chiếc máy tính.

“Xem ra, Tiểu Như cũng không phải là người chú trọng đến diện mạo bề ngoài!” Cát Văn Kỳ đưa mắt liếc nhìn khắp một lượt, không phát hiện ra bất cứ điểm gì kỳ lạ trong căn phòng này.

Còn cuốn sổ nhật ký và chiếc máy tính, lẽ nào là cảnh sát lấy đi? Cát Văn Kỳ từ trong phòng gọi với ra: “Cô Mộc Tử, cảnh sát có nhắc đến chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký trên bàn với cô không?”

Lương Mộc Tử đang ngồi trên bậc thang, hít một hơi dài, cố hết sức làm cho tinh thần ổn định trở lại.

“Không hề, từ trước tới giờ họ chưa từng nhắc đến chuyện này.” Lương Mộc Tử tựa vào lan can, cả người bủn rủn.

Na Phàm vội vàng quỳ xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, hỏi: “Em làm sao vậy? Có phải em đói không? Có cần anh mua cho em chút gì đó để ăn không?”

Mộc Tử liền lắc đầu, kéo cánh tay của Na Phàm, nói: “Không! Mau lên tầng! Trong túi xách của em có thuốc!”

Na Phàm không rõ Mộc Tử mắc bệnh gì, nhưng nhìn sắc mặt của cô là có thể nhận ra cô thực sự không khỏe. Anh nhanh chóng chạy lên lầu, cầm lấy chiếc túi để trên xô pha rồi lại chạy xuống dưới.

Đến lúc anh trở lại chỗ Mộc Tử, sắc mặt của cô đã trở nên vô cùng thảm hại, môi tím tái, đồng tử giãn rộng...

Mộc Tử nhanh chóng lấy thuốc trong túi, cho vào miệng, một lúc sau, sắc mặt cô đã khá hơn, môi cũng dần hồng hào trở lại.

Na Phàm sợ đến mức đứng im tại chỗ, không dám nhúc nhích, mãi đến khi Cát Văn Kỳ gọi anh, anh mới bước về phía căn phòng.

“Sao vậy?” Na Phàm vẫn có chút lo lắng cho Mộc Tử, không dám đi quá xa, bèn đứng ở ngoài cửa gọi với vào.

Cát Văn Kỳ từ trong phòng đi ra, nhìn thấy sắc mặt của Mộc Tử đang ngồi xồm ở bậc cầu thang, anh ta mím chặt môi, nói với Na Phàm: “Cô Lương bị bệnh tim, sao cậu không nói với tôi một tiếng? Nếu biết tim của cô ấy có vấn đề, tôi sẽ không đòi nào để cô ấy quay lại nơi đã khiến cô ấy đau lòng cực độ. Mau dìu cô ấy lên tầng nghỉ ngơi đi!”

Na Phàm kinh ngạc, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Lương Mộc Tử. Thì ra đó dấu hiệu của người mắc bệnh tim, chẳng trách lại đáng sợ như vậy! Anh bước đến bên Mộc Tử, cẩn thận dìu cô dậy, bước từng bước chậm chạp lên tầng trên.

Cát Văn Kỳ ở phía sau dõi theo bọn họ, tiện tay đóng cửa phòng, xách theo mấy túi đồ ở trước cửa rồi cũng chậm rãi bước lên tầng trên.

Ban đầu, Lương Mộc Tử cảm thấy người đàn ông này chỉ là một kẻ khoe mẽ, có chút thông minh vặt, nhưng không ngờ anh ta thực sự là một người đa tài, có kiến thức rộng lớn, khiến cô không khỏi kính phục.

Trở lại phòng của Na Phàm, cô lặng lẽ ngồi trên xô pha, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Cát Văn Kỳ, muốn bày tỏ chút cảm xúc của mình nhưng lại không nói nên lời.

Cát Văn Kỳ cũng ngồi xuống, châm một điếu thuốc, nhìn dáng vẻ tiêu tụy của Lương Mộc Tử, trong lòng anh cũng trào dâng một nỗi xót xa, bèn nói: “Cô cứ yên tâm, chuyện của Tiểu Như, tôi nhất định sẽ tìm ra manh mối! Nhưng cô phải chú ý giữ gìn sức khỏe, người mắc bệnh tim không thể chịu sự kích động lớn, lẽ nào bản thân cô không biết hay sao?”

Lương Mộc Tử gật đầu, đón lấy cốc nước ấm Na Phàm đưa cho, hớp một ngụm. Dòng nước ấm theo thực quản từ từ chảy xuống, khiến cả người cô trở nên ấm áp. Cô khẽ cúi đầu, chăm chăm nhìn vào cốc nước trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng hỏi Cát Văn Kỳ: “Em ấy sẽ không chết như thế này phải không? Tôi không muốn em ấy phải chịu sự nhục nhã như vậy, cho dù em ấy đã chết thì cũng phải trả lại sự trong sạch cho em ấy!”

Cát Văn Kỳ gật đầu.

Sự trong sạch của một người con gái còn quan trọng hơn cả sinh mạng, đặc biệt là đối với một cô gái mạnh mẽ như Mộc Tử, đáng vẻ coi thường cái chết này quả thực không ai có thể sánh bằng.

“Tôi đã nắm rõ tình hình, bây giờ chỉ cần cô phối hợp với công việc điều tra của tôi là được.” Cát Văn Kỳ nói ra những điểm đáng ngờ mà mình đã phát hiện được trong nhà của Tiểu Như: “Vấn đề thứ nhất là chiếc máy tính của Tiểu Như đã không cánh mà bay, kể đến là cuốn sổ nhật ký cũng biến mất. Đối với một người con gái thì đây là những thứ vô cùng quan trọng, cô ấy không thể vứt chúng lung tung được, vì thế việc này nhất định là do hung thủ gây ra. Thứ ba, trên cổ của cô ấy ắt hẳn vẫn còn dấu vân tay của hung thủ, vấn đề này đợi sau khi cô Lương hỏi cảnh sát sẽ có được thông tin chính xác. Thứ tư, chúng ta nhất định phải tìm ra người đàn ông có quan hệ thân thiết với Tiểu Như, đặc biệt là người có quan hệ gần bó về tình cảm!”

Tay Mộc Tử run run, nước trong cốc cũng lay động, tạo thành một vòng xoáy khiến cô có chút choáng váng, có lẽ đây là dấu hiệu cho thấy bệnh tim của cô vẫn chưa đỡ.

“Được rồi, chuyện này đợi lát nữa tôi sẽ bảo Mộc Tử gọi điện hỏi! Còn vấn đề cuối cùng, chúng tôi đã đi hỏi thăm rồi nhưng vẫn không thu được

manh mỗi gì! Vì chuyện này, chúng tôi suýt chút nữa đã đánh nhau với các nữ sinh trong phòng ký túc xá của Tiểu Như!” Na Phàm nói chen vào, nghĩ đến vụ xô xát xảy ra lúc sáng, lòng anh vẫn còn chút sợ hãi.

“Cái gì? Suýt chút nữa đã đánh nhau sao?” Cát Văn Kỳ đưa tay phải lên xoa xoa cằm, vâng vâng bộ râu thưa thớt sáng nay còn đương cạo dở. “Xem ra mối quan hệ của cô ấy với những người xung quanh không được tốt lắm nhỉ, vì cướp bạn trai của người ta sao?”

“Anh thật thông minh!” Na Phàm không thể không nể phục chỉ số IQ của Cát Văn Kỳ, vật thể hình tròn gắn trên cổ anh ta không phải là cái đầu, mà là một chiếc máy tính có tốc độ xử lý cực cao!

“Điều này rất dễ nhìn ra, tôi sẽ không giải thích cho cậu biết đâu! Nhưng theo những manh mối này, lẽ nào cậu không tìm ra các chi tiết khác hay sao? Tôi không tin cậu lại là người vô dụng đến vậy.” Lời nói của Cát Văn Kỳ khiến Na Phàm không biết giấu mặt vào đâu.

Tuy nhiên, Cát Văn Kỳ nói vậy đã là giữ sĩ diện cho anh rồi, Na Phàm rốt cuộc là kiểu người nào, trong lòng anh biết rõ hơn ai khác.

“Tôi đã liên lạc với một nam sinh bị người ta hiểu lầm là có quan hệ thân mật với Tiểu Như, kết quả là bảo vệ được danh dự cho cô ấy, anh ta nói từ trước tới giờ chưa từng có quan hệ tình cảm với cô ấy! Nhưng đáng tiếc, tôi qua anh ta lại ngủ chung với cả một đám người, hoàn toàn không có thời gian gây án, vì thế tôi đã bỏ qua!” Để chứng minh mình không phải kẻ vô dụng, Na Phàm đành phải nói ra hết những chi tiết cuối cùng, kết quả là vẫn chỉ nhận được cái nhìn xem thường của Cát Văn Kỳ. “Cậu... Thôi bỏ đi! Mau nói cho tôi biết địa chỉ của anh ta, bây giờ tôi sẽ đi tìm anh ta!”

Na Phàm đưa cho Cát Văn Kỳ số điện thoại di động của Hình Sách, hai mắt mở lớn đợi xem Cát Văn Kỳ rốt cuộc sẽ nói cho anh nghe những gì, nhưng anh ta đã cầm áo khoác lên và chạy ra ngoài, trước khi đi còn quăng lại một câu: “Đừng quên hỏi về chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký, quan trọng nhất là hỏi về dấu vân tay trên cổ người chết!”

Chương 5: Nghi phạm vô hình

Cát Văn Kỳ không tin những lời nói rỗng tuếch, vô căn cứ của Na Phàm. Đối với anh, hung thủ dù có hoàn mỹ đến mấy cũng sẽ để lộ chút sơ hở. Huống hồ, bây giờ đã phát hiện ra nhiều dấu vết như vậy, anh không thể không tạo ra một bước đột phá.

Quán cà phê vắng lặng đang phát khúc dương cầm Kiss the rain, một nơi tao nhã như thế này nên là chỗ dành cho đôi lứa hò hẹn, nhưng lại bị Cát Văn Kỳ chiếm mất một bàn gần cửa sổ. Anh vừa nhâm nhi tách cà phê có hương vị đậm đà trên tay vừa đợi ai đó...

“Leng keng...”

Tiếng chuông gió treo ở cửa vang lên, anh quay đầu nhìn, thấy một thanh niên trẻ tuổi bước vào, dường như đang tìm kiếm gì đó. Cậu ta rút điện thoại, bấm số, điện thoại của Cát Văn Kỳ liền reo lên.

Cát Văn Kỳ giơ tay, hướng về phía người thanh niên đó. Thấy vậy, cậu ta bèn đi tới, theo sau là mấy nam sinh vẫn còn mắt nhắm mắt mở.

“Cậu chính là Hình Sách?” Cát Văn Kỳ ngẩng đầu nhìn Hình Sách, nói. “Mời ngồi.”

Hình Sách cao khoảng 1m80, thân thể gầy gò, mặt mày xanh xao vàng vọt, nhìn như bị suy dinh dưỡng, mấy cậu thanh niên bước sau lại có vẻ cao lớn vạm vỡ, như thể họ là người của hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Hình Sách ngồi xuống, ngáp một cái, xem ra cậu ta vẫn chưa tỉnh ngủ, bộ dạng mơ mơ màng màng này khiến Cát Văn Kỳ cảm thấy vô cùng bức dọc.

“Anh chính là người sáng nay đã gọi điện thoại cho tôi? Vụ án của Lương Tiểu Như vẫn chưa có manh mối gì sao? Tôi đã nói rồi, tôi hôm qua...” Hình Sách bắt đầu nói một thôi một hồi về những chuyện đã xảy ra tối qua, Cát Văn Kỳ liền thẳng thừng cắt ngang lời nói của cậu ta: “Cậu im lặng giùm tôi, tôi vẫn chưa hỏi cậu. Máy người anh em khác đều ngồi xuống cả đi, tôi muốn hỏi các cậu chút chuyện.”

Câu nói của Cát Văn Kỳ đã chặn ngang lời của Hình Sách, khiến cậu ta không thể nói thêm lời nào, cả người cứng đờ trên ghế. Máy người còn lại cũng ngồi xuống, sắc mặt ai nấy đều giống như Hình Sách, lộ rõ vẻ ủ rũ.

“Các cậu đều rất mệt mỗi nhĩ, tối hôm qua đã làm gì vậy?” Trong câu hỏi của Cát Văn Kỳ có hàm ý khác, anh không để Hình Sách nói xen vào, muốn thu được chút kết quả bất ngờ từ miệng những người khác.

“Hôm qua là sinh nhật của Lão Tam, chúng tôi ra ngoài uống rượu, hát karaoke thâu đêm, lúc quay về phòng ngủ thì trời đã sáng, cũng chẳng biết là mấy giờ đã vùi mình vào giấc ngủ! Nếu Hình Sách không gọi dậy thì chúng tôi đều chẳng ai muốn dậy!” Lão Đại của phòng vừa nói vừa ngáp, lau nước mắt.

Xem ra bọn họ không nói dối, nhưng nếu bọn họ nói thật, vậy thì nhất định có ai đó đã giở trò.

“Tối qua các cậu hát karaoke ở quán nào? Có xa trường học không?” Đầu óc của Cát Văn Kỳ bắt đầu hoạt động với tốc độ cao, sợ rằng chỉ lơ đãng một chút sẽ bị mấy tên tiểu tử này lừa.

“Chính là quán Bộc Mễ Hoa, nằm đối diện với trường học, lúc anh đến chắc là đã nhìn thấy?” Lão Tam nói xen vào, cướp lấy cốc cà phê trong tay Hình Sách, uống một ngụm rồi lập tức lè lưỡi, cảm thấy loại cà phê này có hương vị thật kỳ quái.

Cát Văn Kỳ đại khái đã hiểu rõ tình hình, từ biểu hiện của Hình Sách, không phát hiện ra điểm gì đáng nghi, nhưng nếu tiến hành phân tích cụ thể thì không hẳn không có. Cát Văn Kỳ đã có dự tính trong lòng, tiếp tục truy hỏi: “Tối hôm qua, các cậu có nhìn thấy Hình Sách rời đi không?”

Mấy người ngơ ngác nhìn nhau, rồi nhìn sang phía Hình Sách, cười phá lên. Điều này khiến Cát Văn Kỳ có chút không hiểu, lẽ nào câu hỏi của anh lại nực cười đến mức có thể khiến họ vui vẻ như thế?

“Để tôi, để tôi nói cho anh nghe!” Đường Kiệt tiếp lời Cát Văn Kỳ. “Tối hôm qua, sau khi chúng tôi uống rượu xong thì cậu ta đã bất tỉnh nhân sự! Anh không biết tử lượng của cậu ta đấy thôi, chỉ cần một chai là xong! Vậy mà tối qua cậu ta uống đến nửa cân rượu đế, anh nói xem, cậu ta còn có thể tỉnh táo được không? Chúng tôi vừa hát vừa uống rượu, cậu ta quả thực đã ngủ trong phòng hát! Lúc trở về phòng ký túc xá, cậu ta mới tỉnh lại, còn bị chúng tôi chúc thêm hai chai bia nữa!”

Hình Sách có chút ngại ngùng, đưa tay lên gãi đầu, đôi mắt lim dim nhìn chằm chằm vào Cát Văn Kỳ, vừa cười ngây ngô vừa giải thích: “Thật ngại quá, để anh cười chê rồi! Tôi ấy à, tim tôi không được khỏe, vì thế không thể uống rượu! Hôm qua, nếu không phải là sinh nhật của Lão Tam, tôi sẽ không uống nhiều như vậy, để rồi làm trò cười cho mọi người, khiến bọn họ chế giễu!”

Bệnh tim ư?

Từ này vẽ lên trong đầu Cát Văn Kỳ một dấu hỏi, hình như Mộc Tử cũng bị bệnh tim, không biết bệnh tình của hai người họ có gì khác nhau.

“Ồ?” Đầu óc Cát Văn Kỳ xoay chuyển sang một hướng khác, anh ta hỏi Đường Kiệt. “Cậu cũng biết Lương Tiểu Như, đúng không? Cậu có ấn tượng thế nào về cô ấy? Những người khác cũng nói cho tôi biết suy nghĩ của mình nhé!”

Đường Kiệt mỉm cười. Trong lòng cậu ta, Lương Tiểu Như chính là một nữ thần, là biểu tượng thiêng liêng mà bất kỳ ai cũng không thể mạo phạm, chỉ đáng tiếc cậu ta không có phúc phận được ở bên người con gái đó.

“Tiểu Như à? Anh hỏi chúng tôi cũng chẳng có tác dụng gì. Hình Sách có quan hệ khá tốt với cô ấy, anh nên hỏi cậu ta mới đúng!” Lão Tam nói xen vào, tay vẫn cầm cốc cà phê của Hình Sách, không chịu đặt xuống, những lúc bị cơn buồn ngủ quán lấy, cà phê vẫn là thứ vô cùng hữu dụng.

“Hình Sách đã nói qua với tôi trong điện thoại rồi, giờ tôi muốn nghe ý kiến của các cậu.” Cát Văn Kỳ rất có hứng thú với cậu thanh niên có tên là Đường Kiệt này, cứ nhắc đến Tiểu Như, mặt cậu ta lại đỏ ửng lên.

Ngoài Hình Sách, cả ba người đều rơi vào trạng thái trầm mặc, sau một lúc, hai người kia hướng ánh mắt về phía Đường Kiệt, Đường Kiệt cúi thấp đầu, giống như một đứa trẻ vừa mắc tội.

“Đường Kiệt, lẽ nào cậu không muốn nói gì sao?” Cát Văn Kỳ gọi tên, đưa cho cậu ta một điều thuốc nhưng cậu ta từ chối.

“Thực ra... thực ra tôi rất thích cô ấy! Tôi thích Lương Tiểu Như...” Giọng nói của Đường Kiệt cứ nhỏ dần, nhỏ dần, đến mức Cát Văn Kỳ ngồi ngay bên cạnh cũng không thể nghe rõ.

“Cậu nói gì? Nói to lên một chút.”

“Tôi... tôi thích Lương Tiểu Như!” Đường Kiệt bỗng hét lên. Hình Sách nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cậu ta với ánh mắt sắc nhọn như lưỡi kiếm, hận không thể một hơi nuốt sống cậu ta.

“Ôi, sao phải khổ sở như vậy! Từ lâu tụi này đã biết tâm tư của cậu rồi, tuy Tiểu Như rất ưu tú, bọn tôi cũng hy vọng có thể được ở bên cô ấy, nhưng mọi người...”

“Tôi hiểu rõ!” Đường Kiệt cho tay vào túi quần, lần tìm chiếc điện thoại di động, chưa xốt nói ra nỗi khổ tâm của mình. “Tôi hiểu rõ, tôi và cô ấy không cùng chung một thế giới, tôi không xứng với cô ấy!” Nói xong, tinh thần của cậu ta suy sụp hẳn, không còn hào hứng như ban nãy.

“Đừng nghĩ nhiều, cô ấy đã không còn nữa rồi!” Cát Văn Kỳ an ủi Đường Kiệt, cũng là để thăm dò phản ứng của cậu ta. “Bây giờ có lẽ cô ấy đang nhìn các cậu từ trên thiên đường, những lời bày tỏ này của cậu, cô ấy đã sớm không còn nghe được rồi!”

“Gì... cái gì?” Đường Kiệt và mấy người khác đều tròn tròn mắt nhìn Cát Văn Kỳ, sau đó quay đầu lại nhìn Hình Sách. “Anh ta... điều anh ta nói là thật sao? Tiểu Như đã... đã...” Đường Kiệt không dám nói ra hai chữ “Qua đời”, e rằng nếu nói ra thì sẽ trở thành sự thật.

“Đúng vậy, sáng hôm nay Tiểu Như đã bị sát hại!” Hình Sách cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói. “Anh ấy chính là thám tử tư đến để điều tra sự việc này.”

Điều này khiến Đường Kiệt và mấy người bạn học khác không thể ngồi yên, các câu hỏi dồn dập tuôn ra, lấp đầy lỗ tai Cát Văn Kỳ.

“Cô ấy chết như thế nào?”

“Đã tìm ra hung thủ chưa?”

“Có cần chúng tôi giúp đỡ gì không?”

“Tiểu Như sao có thể chết được?”

Cát Văn Kỳ giơ tay lên, khẽ hươ hươ trước mặt họ và nói: “Mọi người hãy bình tĩnh!”

Mấy người yên lặng trở lại, quán cà phê thanh lịch vẫn phiêu đảng trong tiếng đàn piano êm ái, nhưng tiếng nhạc du dương đó bây giờ đã biến thành những nốt nhạc khiến người khác phải rơi lệ, ngay đến Lão Tam ban nãy còn hoạt bát mà giờ lòng dạ đã không còn chút cảm xúc nào.

“Rất xin lỗi vì đã mang tin xấu đến cho các cậu, nhưng phiền các cậu phối hợp với công tác điều tra! Các cậu hãy cho tôi biết những mối ân oán hay những mối quan hệ đặc biệt thân mật của Lương Tiểu Như, nếu cảm thấy có điều gì đó đáng ngờ, các cậu cũng có thể nói ra.” Cát Văn Kỳ lấy ra một cuốn sổ, bắt đầu đi vào chủ đề chính.

“Nếu tôi nói Đường Kiệt luôn nhìn trộm Tiểu Như thì có được coi là thông tin quan trọng không?” Lão Tam tiết lộ, nhân lúc Đường Kiệt không phòng bị, cậu ta liền lấy trộm chiếc điện thoại của Đường Kiệt, đưa cho Cát Văn Kỳ xem. “Chà, cậu ta thường dùng chiếc điện thoại này để chụp hình Tiểu Như, đã bị tôi bắt gặp vài lần!”

Cát Văn Kỳ cầm lấy chiếc điện thoại, nhìn thấy nụ cười rạng ngời của Tiểu Như trên màn hình, lòng anh bỗng quặn thắt. Một người con gái xinh đẹp như vậy, thế mà chỉ trong một đêm đã biến thành một thi thể lạnh ngắt.

“Việc này, cậu giải thích ra sao?” Cát Văn Kỳ liếc mắt về phía Đường Kiệt, cậu ta ngại ngùng nói: “Thực ra, tôi thực sự thích cô ấy! Vì biết rõ không thể ở bên cô ấy, cho nên... Chụp trộm không thể coi là phạm pháp đúng không? Huống hồ, tôi chỉ là vô tình chụp vài bức hình, không hề đưa cho người khác xem!”

Lời của Đường Kiệt chỉ có thể nghe một nửa, cậu ta thích Tiểu Như là không sai, nhưng trên đời này, những chuyện vì yêu mà sinh hận không phải là không có! Huống hồ, nơi bọn họ hát karaoke cách không xa chỗ ở của Tiểu Như, đương nhiên đã là bạn học thì nhất định sẽ biết nơi ở của cô ấy, khả năng này không thể loại trừ.

Nếu vậy thì động cơ của Hình Sách không rõ ràng như của Đường Kiệt.

“Cậu cũng đừng chỉ nói tôi, lẽ nào cậu không yêu thâm Tiểu Như sao?” Đường Kiệt chữa mũi nhọn về phía Lão Tam. “Hồi đó, khi thấy Hình Sách và Tiểu Như nói chuyện, chẳng phải cậu đã nói muốn bỏ bạn gái để theo đuổi Tiểu Như còn gì!”

“Cậu...” Lão Tam không nói được câu nào trước lời tố cáo của Đường Kiệt.

“Được rồi, được rồi!” Lão Ngũ ngồi ở một bên nói. “Thực ra, nam sinh trong trường, ai mà không có lòng với Tiểu Như chứ? Chẳng qua là không có đủ dũng khí mà thôi. Vì thế, nếu tiến hành điều tra, e rằng sẽ vĩnh viễn không tìm ra hung thủ!”

Tới lúc này, Cát Văn Kỳ mới có thể hiểu rõ cảm nhận của Na Phàm, thì ra đời tư của Lương Tiểu Như lại rắc rối như vậy.

“Được rồi! Những chuyện này tôi đã ghi lại hết, sau này, nếu các cậu nhớ ra điểm gì đáng ngờ, nhất định phải thông báo cho tôi ngay nhé!” Cát Văn Kỳ gấp cuốn sổ lại, chuẩn bị tạm biệt bọn họ.

“Anh đợi đã!” Hình Sách bỗng nhớ ra một người. “Trong quá trình tiếp xúc với Tiểu Như, tôi luôn nghe thấy một người đàn ông gọi điện cho cô ấy, anh xem thông tin này có giúp ích được gì không?”

Hàng lông mày đang nhíu chặt của Cát Văn Kỳ từ từ dần ra, xem ra vụ án này cũng được coi là có chút đột phá!

“Người đàn ông đó là ai? Cậu đã từng gặp chưa?”

Hình Sách lắc đầu, dường như cậu ta hoàn toàn không hay biết gì về người đàn ông đó. “Tôi chỉ nghe thấy bọn họ nói chuyện, cảm thấy nội dung cuộc đối thoại rất mờ ám, nhưng từ trước tới giờ chưa từng gặp người đó! Chúng tôi có thể biết hoặc không biết anh ta...”

Những lời này của Hình Sách khiến Cát Văn Kỳ lâm vào bế tắc. Một người chưa từng gặp mặt, lẽ nào lại có quan hệ với Tiểu Như? Hay là Hình Sách đang tự tìm cách gỡ tội cho mình? Nhưng bất luận là thế nào, đây cũng là một manh mối.

“Vậy cậu có biết số điện thoại của người đàn ông đó không?”

“Tôi không biết người đó là ai thì đương nhiên cũng không biết số điện thoại của anh ta, lẽ nào tôi cũng giống như Đường Kiệt, có bệnh rình rập người khác hay sao?” Hình Sách không muốn bị xếp chung vào cùng một hạng người với Đường Kiệt nên dứt khoát rũ sạch mọi mối liên quan với cậu ta.

“Được rồi, tôi đã ghi nhớ điều này! Cậu nhất định phải giữ liên lạc với tôi đây, có chuyện gì tôi sẽ đến tìm cậu!” Cát Văn Kỳ cầm cuốn sổ ghi chép và chiếc áo khoác ngoài, thanh toán rồi bước ra ngoài quán cà phê.

Thời tiết tháng Tư, tháng Năm ở phương Bắc vẫn còn rét, nhưng sự lạnh giá vẫn không thể khóa lấp sắc xuân của những nữ sinh hiện đại. Cát Văn Kỳ bước ra ngoài quán cà phê, hướng ánh nhìn về phía những nữ sinh trang điểm lộng lẫy ở trường Đại học Y, bất giác nghĩ về thời đi học của mình.

“Tiểu Như, nếu cô chưa chết, liệu có xinh đẹp hơn những nữ sinh này không?” Cát Văn Kỳ bất giác thở dài, lấy điện thoại ra và bắt đầu ấn số. “Việc tôi bảo cậu làm, đã làm xong chưa?”

Na Phàm hít một hơi và nói: “Đã làm xong rồi, có điều lại làm anh thất vọng thêm lần nữa thôi!”

“Gì cơ?” Cát Văn Kỳ nhìn cuốn sổ trong tay, hỏi. “Cậu nói như thế là có ý gì?”

“Thứ nhất, đương nhiên cũng là quan trọng nhất, trên cổ của Tiểu Như không có dấu vân tay, hung thủ đã đeo găng tay cao su. Thứ hai, vết bóp trên cổ của Tiểu Như đúng là vết thương chí mạng, nhưng pháp y còn phát hiện thêm một điều khác! Thi thể của Tiểu Như không có tim! Nghĩa là, sau khi bóp cổ Tiểu Như, hung thủ đã mổ lấy cấp trái tim của cô ấy khi cơ thể cô ấy còn chưa lạnh! Thứ ba, cảnh sát không phát hiện ra cuốn sổ nhật ký và máy tính xách tay của Tiểu Như, hơn nữa cũng không tìm thấy điện thoại di động, vì thế nhất định là hung thủ đã lấy đi!”

Lần này, Na Phàm không bỏ sót bất kỳ thông tin nào, anh còn đọc lại số điện thoại của viên cảnh sát đã gọi đến cho anh.

Điều này quả là một cú đòn bất ngờ đối với Cát Văn Kỳ, anh đập máy và rơi vào trạng thái trầm tư.

Hung thủ mang găng tay để sát hại nạn nhân, đây vốn là điều hợp lý, đặc biệt trong những vụ mưu sát, hung thủ thường biết cách vận dụng khéo léo những kiến thức cơ bản nhất để giết người. Nhưng loại hung thủ gì mà có thể lấy đi trái tim từ trong cơ thể của người khác một cách dễ dàng như vậy, không những thế còn khâu lại vết thương và xử lý rất tốt phần da ở ngoài? Hơn nữa, đó phải là một kẻ biến thái đến mức nào mới có thể dùng những thủ đoạn tàn độc như thế?

Một người bình thường nói chung sẽ không có đủ dũng khí để đối mặt với người chết, đặc biệt là tâm lý lo lắng cực độ sau khi giết người sẽ khiến hung thủ trở tay không kịp, vì thế tên hung thủ này nhất định không phải là người bình thường, ít nhất thì hẳn cũng có “thần kinh thép”.

Hắn ta cũng phải là kẻ không sợ máu, hơn nữa còn có hiểu biết nhất định về kiến thức y học, vì hắn có thể xác định chính xác vị trí của tim, đồng thời vô cùng thành thạo trong việc lấy trộm trái tim của Lương Tiểu Như, mà việc này vốn không phải là chuyện dễ dàng.

Một người đàn ông có thể hội đủ những điều kiện như vậy quả không nhiều.

Đương nhiên, hoàn cảnh của Lương Tiểu Như vô cùng đặc biệt, vì trường cô theo học chính là trường Đại học Y, những người bước ra từ ngôi trường này quả thực mang trong mình sức chịu đựng có phần cao hơn những người bình thường.

Mấy người Cát Văn Kỳ gặp ban nãy chính là những ví dụ điển hình.

Đừng chỉ nhìn dáng vẻ thờ ơ bên ngoài của Đường Kiệt mà vội đánh giá, cậu ta chính là con người chứa đựng nhiều điều bí hiểm nhất. Có thể làm cái trò chụp ảnh lén hạ lưu như vậy, còn chuyện gì mà cậu ta không dám làm? Còn Lão Tam, bề ngoài thì tỏ vẻ đùa giỡn với Đường Kiệt nhưng trong thâm tâm lại coi Đường Kiệt là hung thủ, nếu không cậu ta đã chẳng đột ngột đẩy Đường Kiệt lên phía trước như vậy. Cả Lão Ngũ nữa, cậu ta không nói gì mấy, nhưng mở miệng ra là nói trúng tâm tư của tất cả các nam sinh, đương nhiên cũng bao gồm cả tâm tư của chính bản thân cậu ta. Quan trọng nhất vẫn là Hình Sách, cậu ta không chĩa mũi nhọn vào nội bộ mà lại đưa ra giả thiết về sự xuất hiện của một nhân vật hư cấu để Cát Văn Kỳ tiến hành điều tra, cậu ta quả thực là người thông minh nhất!

Nhưng Cát Văn Kỳ không ngốc, anh chắc chắn sẽ không để cho mấy tên nhãi ranh này mặc ý điều khiển, anh cũng có cách nghĩ của riêng mình.

Điện thoại của Lương Tiểu Như chính là một bước đột phá! Những thứ như máy tính và sổ nhật ký có thể bị tiêu hủy, nhưng bí mật bên trong số điện thoại thì vĩnh viễn không thể tiêu hủy được, trừ phi hung thủ làm ở một công ty di động!

Cát Văn Kỳ trấn tĩnh, ấn số điện thoại một lần nữa. “Na Phàm, cậu bảo cô Lương cho tôi số điện thoại của nạn nhân, bây giờ tôi sẽ đi điều tra số điện thoại của cô ấy!”

Na Phàm ở đầu bên kia của điện thoại vỗ mạnh vào đầu mình, tự trách mình đã không dùng nó một cách hữu ích hơn, sau đó anh quay người bảo Mộc Tử: “Em đọc cho anh số điện thoại của Tiểu Như, Cát Văn Kỳ cần dùng! Ông chủ Cát, anh ghi nhé!”

Cát Văn Kỳ ghi lại số điện thoại của người chết, hỏi lại lần nữa: “Ngoài những thông tin có được từ chỗ cảnh sát, hai người có thu được

bằng chứng gì có ích không?”

“Điều này... Hình như là không có!” Na Phàm nhớ đến những lời mà Mộc Tử đã nói với anh, sàng lọc mấy lần trong não bộ rồi nói một cách dứt khoát: “Thực sự không có!”

Na Phàm tự cho rằng mình đã tóm tắt một cách hoàn hảo những lời của Lương Mộc Tử, nhưng Mộc Tử ở bên cạnh anh liên nhắc nhở: “Anh đừng quên, cảnh sát nói họ đã đến trường học để điều tra, đừng quên đồ đạc của Tiểu Như vẫn còn ở chỗ chúng ta!”

“Đúng rồi! Đồ đạc!” Cát Văn Kỳ vỗ đùi, đột nhiên nghĩ ra họ có thể phát hiện được thứ gì đó quan trọng trong mấy túi đồ của Tiểu Như, bèn dặn dò Na Phàm: “Cậu hãy kiểm tra đồ đạc của nạn nhân thật cẩn thận, không được bỏ qua bất kỳ quyển sách, quyển vở nào, mỗi trang đều phải gỡ ra xem kỹ càng! Nạn nhân có thể lưu lại manh mối trên đó, đặc biệt là số điện thoại, hoặc các thứ như tên người hay địa chỉ!”

Na Phàm đã hiểu rõ ý của Cát Văn Kỳ, kỳ thực anh cũng muốn mở mấy túi đồ của Tiểu Như ra xem, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ u buồn của Mộc Tử thì lại không nỡ.

“Ừm, tôi biết rồi!” Na Phàm đáp lời Cát Văn Kỳ, nhưng không biết phải mở lời với Mộc Tử như thế nào.

Cát Văn Kỳ tắt máy, nhìn chăm chăm vào số điện thoại trên cuốn sổ, trong lòng cuối cùng cũng nhẹ nhõm. Anh lướt đi lướt lại chiếc điện thoại trong tay mấy lần rồi gọi vào một số.

“Ông bạn, đã lâu không gặp! Dạo này bạn gì à?” Từ đầu dây bên kia vang lên một giọng nói tràn đầy sinh lực, đương nhiên tiếng thế nào thì người thế ấy rồi.

Cát Văn Kỳ hắng giọng, nói: “Ông bạn, tôi có việc muốn nhờ cậu đây, cậu nhất định không được từ chối đâu đấy!”

Tô Niên hừ một tiếng, nói: “Có chuyện gì? Lẽ nào cậu có vụ án nào hóc búa, cần nhờ tôi điều tra giúp sao?”

“Lại bị cậu đoán trúng rồi! Nhưng vụ án này khá đặc biệt, chủ nhân của số điện thoại này đã chết, tôi muốn giúp cô ấy tìm ra hung thủ, vì thế...”

“Thôi đi, lần nào cậu cũng lấy cớ này nọ để biện bạch với tôi, cứ như là tôi không bằng lòng giúp cậu vậy! Cậu cứ đến công ty đi đã! Chuyện này tôi sẽ cùng cậu thảo luận sau!”

Cát Văn Kỳ nắm chặt cuốn sổ ghi chép đang cầm trong tay, vội vã bắt một chiếc xe.

Chương 6: Số điện thoại kỳ lạ

Lúc Cát Văn Kỳ đến công ty di động thì đã là ba giờ chiều, ánh mặt trời chói chang lướt qua đỉnh đầu, lưu lại cơn gió lạnh lạnh. Gió lùa vào cổ, khiến anh bất giác rụt đầu lại, bước nhanh hơn vào phòng làm việc của Tô Niên.

“Chà, tạo hình của cậu hôm nay được đấy!” Tô Niên vẫn cầm chuột máy tính, đưa mắt liếc Cát Văn Kỳ một cái rồi lại vui đầu vào màn hình với trò Đấu địa chủ đang chơi dở.

Cát Văn Kỳ ngồi xuống không chút khách khí, đặt cuốn sổ ghi số điện thoại trước mặt anh ta, đi thẳng vào chủ đề chính: “Nhanh chút, tôi không có thời gian để ở đây lằng nhằng với cậu, cậu đừng quên thời gian của tôi là tiền bạc!”

Tô Niên quăng con chuột đang cầm trong tay sang một bên, trợn mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

“Sao cậu càng ngày càng không khách sáo gì với tôi vậy? Cậu coi đây là nhà cậu chắc?” Tô Niên sớm đã không hài lòng về việc Cát Văn Kỳ mỗi lần có chuyện mới đến tìm anh ta, còn những lúc không có chuyện gì thì chẳng bao giờ liên lạc, làm sao có thể khiến lòng dạ người bằng hữu lâu năm này thoải mái được?

Cát Văn Kỳ hít một hơi dài, nét mặt khổ sở, nghĩ đến vụ án không có chút manh mối nào, anh ta lại thấy đau đầu.

“Cậu ấy à, còn không mau giúp tôi điều tra đi! Tôi bị vụ án này làm phiền đến sắp chết đây, lẽ nào cậu lại mong tôi ngày nào cũng mặt mày ủ dột?” Cát Văn Kỳ trong tình huống nào cũng có thể tìm ra được điều gì đó để nói, tài ở chỗ mỗi lần lại có một lý lẽ khác nhau.

Tô Niên không muốn nói thêm điều gì, Cát Văn Kỳ từ trước tới giờ vẫn thế, mỗi lần đứng trước mặt anh là cứ như một tên du thủ du thực vậy. Tuy anh ta là một thám tử tư nhưng không thể lúc nào cũng đến làm phiền anh, khiến anh phải làm trái với quy tắc! Nhưng ai bảo Tô Niên là một người tốt bụng, không thể cưỡng nổi sự dụ dỗ của Cát Văn Kỳ! Lần nào anh cũng mềm lòng.

Tô Niên cầm cuốn sổ đang để trên bàn, đăng nhập vào phần mềm trên máy tính với thân phận người quản lý, giúp Cát Văn Kỳ tìm kiếm những thông tin anh ta cần.

“Qua đây mà xem đi, hay để tôi in ra cho cậu một bản?” Tô Niên ráng sức kìm nén cơn giận dữ. “Tôi sẽ in cho cậu một bản, để tránh “cái máy tính” ngu ngốc của cậu làm hỏng cái máy tính của tôi!”

Cát Văn Kỳ nhếch miệng cười, suốt từ lúc anh ta bước vào cửa, đến giờ mới nhìn thấy nụ cười của anh ta, nhưng trông thấy bộ dạng gian xảo ấy, trong lòng Tô Niên lại cảm thấy không thoải mái.

“Cát Văn Kỳ, lần sau cậu đừng tới làm phiền tôi nữa, nếu không tôi sẽ thực sự trở mặt đấy!” Tô Niên thu lại nụ cười ban nãy, giở bộ mặt lạnh lùng nhìn Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ không để tâm đến sắc mặt của Tô Niên, cầm lấy bản danh sách các cuộc điện thoại và tin nhắn vừa được in ra. Mặc cho Tô Niên lải nhải bên cạnh, anh ta hoàn toàn không nghe lọt tai bất kỳ lời nào.

Anh ta nhìn chăm chăm vào bốn số điện thoại trên tờ danh sách và nhúu chặt lông mày. Xem ra vất vả chạy một quãng đường dài đến đây cũng không phải là vô ích.

Một năm nay, bốn số điện thoại này thường xuyên liên lạc với Tiểu Như, về cơ bản mỗi ngày đều gọi đến một lần, do đó nhất định phải đưa họ vào tâm điểm điều tra. Cho dù họ không phải là hung thủ thì ắt hẳn cũng sẽ có hiểu biết tương đối về đời tư của cô ấy.

Cát Văn Kỳ đánh dấu bốn số điện thoại này rồi vắt óc nghĩ cách thuyết phục Tô Niên giúp anh một lần nữa. Anh ngẩng đầu, cười híp mắt lại, đặt tờ danh sách trên tay xuống và tiến lại gần.

“Bạn tốt, đừng giận nữa mà! Tôi gọi điện cho cậu không chỉ vì muốn điều tra vụ án đầu, điều này còn chứng minh trong lòng tôi luôn có chỗ dành cho cậu đấy! Cậu thử nói xem, cậu và Lưu Khải đều là giám đốc của công ty di động, vì sao tôi không đi tìm cậu ta? Chẳng phải vì tình nghĩa giữa hai ta sao?” Nụ cười gian xảo của Cát Văn Kỳ khiến Tô Niên cảm thấy nghi ngờ, trông anh ta cứ như đang mời chào khách làng chơi vậy.

“Đừng nhìn tôi kiêu đó, tôi thừa hiểu tính cậu! Nói đi, cậu còn muốn gì nữa?” Tô Niên đã quen biết Cát Văn Kỳ nhiều năm, đã sớm nhìn thấu con người anh ta. “Đừng nói là cậu định bắt tôi giúp cậu nữa đấy, tôi đã...”

“Ái chà! Là bạn với nhau bao lâu, lẽ nào tôi mở miệng mà cậu có thể không giúp sao? Ai khác nói không thể giúp thì tôi còn tin chứ tôi tuyệt đối không tin cậu lại như vậy!” Cái gã Cát Văn Kỳ này đã kịp làm anh phồng mũi trước khi nói ra yêu cầu của mình, anh ta quả là một cao thủ!

“Cậu... tôi...”

“Tôi biết cậu nhất định sẽ giúp tôi, vì thế...” Cát Văn Kỳ không đợi Tô Niên nói hết câu, đem mấy số điện thoại vừa đánh dấu đến trước mặt anh ta. “Mau tra giúp tôi chủ nhân của mấy số điện thoại này, tôi chỉ cần biết đó là ai là được rồi!”

Tô Niên bị Cát Văn Kỳ quay như chong chóng, đầu óc đã bắt đầu rối loạn, tuy lúc này nói là không muốn giúp bất kỳ điều gì nhưng lại ngoan ngoãn cầm lấy bảng danh sách.

“Trời! Kiếp trước, tôi nhất định là oan gia với cậu, vì thế ông trời mới đưa cậu xuống đây để trừng phạt tôi như thế này!” Tô Niên nói một thôi một hồi, bàn tay vẫn không ngừng giúp Cát Văn Kỳ tra cứu thông tin.

Cát Văn Kỳ với điệu cười “gian xảo” không nói thêm điều gì. Thực ra, trong lòng anh ta cũng cảm thấy hơi ngại ngùng. Lần nào cũng đến làm phiền Tô Niên như thế này, anh ta không khỏi có chút áy náy. Tuy ở trong xã hội hiện nay, với tình bạn thuần túy kiểu Âu Mỹ, mọi người đều thích lợi dụng nhau, nhưng trong lòng Cát Văn Kỳ, đây không phải là một kiểu lợi dụng.

“Ừm, cậu lại đây xem đi!” Tô Niên đưa cho Cát Văn Kỳ xem những thông tin mình vừa tìm thấy. “Cậu không được nói cho ai biết là tôi tiết lộ những thứ này với cậu đấy nhé, nếu không ngày tôi rời khỏi vị trí này sẽ không còn xa nữa đâu!” Tô Niên thở dài, anh biết mình không có cách nào để thoát khỏi sự đeo bám của Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ không biết xấu hổ giành ngay lấy cơ hội này, anh ta chép lại tên họ của vài số điện thoại, đối chiếu từng cái một.

Người đầu tiên trong danh sách chính là Lương Mộc Tử. Thì ra, Mộc Tử nói không quan tâm đến Tiểu Như chỉ là giả, mặc dù không qua lại

chăm nom cô ấy song cô vẫn thường xuyên gọi điện, nhắn tin cho cô ấy. Nhưng cô bé Tiểu Như lại không thể hiểu được nỗi khổ tâm của người làm chị này.

Người thứ hai là Mễ Thừa. Cái tên này dường như Cát Văn Kỳ chưa từng nghe qua, vì thế anh ta đã vẽ một dấu chấm hỏi đằng sau nó. Đối chiếu với bảng danh sách các cuộc điện thoại gọi đến và đi, thì ra vào cái đêm Tiểu Như bị giết, bọn họ có liên lạc qua điện thoại, thời gian là 9 giờ 36 phút, kéo dài một tiếng đồng hồ. Vậy thì, có thể nói rằng thời điểm Lương Tiểu Như tử vong được xác định là sau mười rưỡi.

Người thứ ba là Đường Kiệt, nhưng toàn bộ những tin nhắn của Đường Kiệt chỉ là từ một phía, Lương Tiểu Như rất ít khi nhắn lại cho cậu ta. Xem ra, Lương Tiểu Như không có tình cảm gì với cậu ta.

Người thứ tư là một thuê bao ảo. Tần suất liên lạc giữa số điện thoại này và Tiểu Như cũng không phải là ít, hơn nữa, phần lớn đều là Lương Tiểu Như gọi đến.

“Số điện thoại này rất khả nghi!” Cát Văn Kỳ gõ gõ ngón tay trên tờ danh sách người dùng, đầu óc không ngừng xoay chuyển, muốn nhờ Tô Niên giúp anh ta kiểm tra thêm lần nữa.

Nhưng nhìn khuôn mặt Tô Niên đã bắt đầu tím tái lại, anh ta thấy khó mà mở miệng, đầu óc lại xoay chuyển thêm vài vòng để tìm ra một lý do hợp lý.

“Tô Niên, mấy giờ cậu tan làm? Hay là tối nay chúng ta cùng đi ăn cơm nhé, đã lâu không uống với nhau rồi! Gọi cả bạn gái cậu đến rồi chúng ta cùng đi!” Nụ cười trên mặt Cát Văn Kỳ đã trở nên méo mó, khiến cho Tô Niên không thể tin được.

Tô Niên bĩu môi, chép miệng nói: “Thôi đi! Lòng dạ cậu, tôi còn nhìn không thấu sao? Ừm, cầm danh sách qua đây, tôi tìm giúp cậu! Nhưng tôi đã nói rồi đấy, đây dứt khoát là lần cuối cùng!”

Lần nào Tô Niên cũng nói với Cát Văn Kỳ như vậy, nhưng mỗi lần nhìn thấy anh ta, anh lại không có cách nào để cúi đầu làm việc, ai bảo anh luôn không thể ngoảnh mặt làm ngơ với tên thám tử này chứ!

Tô Niên nhấp chuột vào phần người dùng, sau khi vào giao diện của hệ thống, anh cũng cảm thấy kỳ lạ, thậm chí bắt đầu hoài nghi máy tính của mình gặp vấn đề. “Cát Văn Kỳ, cậu qua đây xem đi! Vì sao người dùng này chỉ gọi điện thoại và gửi tin nhắn cho một số điện thoại? Lẽ nào giữa họ có trò quỷ gì sao?”

Cát Văn Kỳ vội vàng đi tới, từ khi bắt đầu sử dụng số điện thoại này đến nay, chủ nhân của nó chỉ gọi điện, nhắn tin cho mỗi mình Lương Tiểu Như, không hề liên lạc với ai khác. Xem ra, số điện thoại này chỉ dành riêng cho Lương Tiểu Như, e rằng chỉ có cô ấy mới biết người này là ai.

Có lẽ đây chính là người đàn ông bí mật mà Hình Sách đã nói tới, chưa biết chừng cũng có thể là người bạn trai của Lương Tiểu Như mà bọn họ chưa từng gặp qua!

Trong đầu Cát Văn Kỳ đã xác định hướng điều tra đối với số điện thoại này, anh dùng chính điện thoại của mình để gọi đến.

“Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.”

“Tôi đoán đúng rồi, nhất định là người này!” Cát Văn Kỳ bỗng nhiên vỗ đùi, nói. “Tuy nhiên, cho dù biết người này là hung thủ, cũng không có cách nào phán đoán ra hắn là ai!”

Chủ nhân của số điện thoại này chưa biết chừng chính là người rất quen thuộc với Lương Tiểu Như, hơn nữa còn dùng một số điện thoại khác để liên lạc với cô ấy. Nếu vậy thì càng không có cách nào phán đoán được! Anh không thể điều tra rõ số điện thoại của từng người trong danh bạ điện thoại của Lương Tiểu Như. Hơn nữa, anh không có nhiều sức lực và thời gian đến vậy!

Cát Văn Kỳ nhắm chặt hai mắt, chìm sâu vào dòng suy nghĩ.

“Trời ơi, cậu ở đây suy nghĩ thì có tác dụng gì kia chứ! Nếu không biết người đó là ai, vậy thì sao không đi điều tra những người khác? Chưa biết chừng có thể phán đoán ra điều gì đó từ miệng những người khác, cậu không nên khổ não như vậy!”

Câu nói này của Tô Niên đã nhắc nhở Cát Văn Kỳ, nếu không thể tìm ra thứ này thì có thể tìm ra thứ khác chứ sao!

Cát Văn Kỳ lấy điện thoại và bấm số của Na Phàm. “Na Phàm, cậu đưa điện thoại cho cô Lương, tôi muốn hỏi vài chuyện!”

Lương Mộc Tử cầm điện thoại, nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi muốn hỏi một chút, cô có quen ai tên là Mễ Thừa không?”

“Mễ Thừa ư? Cậu ấy là hàng xóm cạnh nhà chúng tôi, có quan hệ rất tốt với Tiểu Như! Tôi luôn cho rằng bọn họ sẽ tiến tới, nhưng...” Mộc Tử nghĩ đến việc Tiểu Như đã chết, không kìm được lại rơi lệ. “Mễ Thừa làm sao vậy? Cậu ấy có liên quan đến cái chết của Tiểu Như sao?”

“Bây giờ tôi vẫn chưa thể xác định rõ, cô cho tôi địa chỉ nhà đi, tôi phải qua điều tra cho rõ ràng!” Cát Văn Kỳ đập máy, cầm lấy tờ danh sách

các số điện thoại, chẳng kịp chào tạm biệt Tô Niên đã rời khỏi văn phòng của anh ta.

Tô Niên nhìn theo dáng vẻ vội vã của Cát Văn Kỳ, bất giác thở dài.

“Cái cậu này, sớm muộn gì cũng bị chuyện của người khác làm cho chết mệt!”

Lương Mộc Tử ngắt điện thoại của Cát Văn Kỳ, nhìn về phía Na Phàm vẫn đang ngồi xỏm trên mặt đất kiểm tra đồ đạc của Tiểu Như, trong lòng không khỏi xót xa, nước mắt lại trào ra. Một sự thay đổi lớn bỗng nhiên xảy ra trong thế giới của cô, khiến cô không cách nào chấp nhận được.

Mộc Tử hít một hơi dài, vội kìm nén những giọt nước mắt rồi ngồi xuống xô pha.

Na Phàm ngẩng đầu nhìn khuôn mặt thất thần của Mộc Tử, hỏi: “Em làm sao vậy? Cát Văn Kỳ đã nói gì với em? Sao trông mặt em lại như kẻ mất hồn vậy?”

“Cái chết của Tiểu Như khiến em vô cùng đau lòng, em không muốn nỗi đau này lan đến cả những người xung quanh! Ban nãy, Cát Văn Kỳ nói là phải đi tìm Mễ Thừa, em không biết nếu biết tin Tiểu Như đã chết, Mễ Thừa có thể chịu đựng được không...” Ánh mắt của Mộc Tử hướng về phía cửa sổ, bầu trời bên ngoài hơi âm u, như cùng sánh đôi với nỗi lòng hiện tại của cô.

Na Phàm không tiếp lời. Anh biết, nếu anh nói tiếp, Mộc Tử sẽ lại khóc. Anh không muốn nhìn thấy người con gái mình yêu thương phải đau lòng như vậy!

“Chúng ta cứ tìm kiếm vu vơ như thế này, liệu có thể thu được kết quả gì không?” Mộc Tử thu lại ánh mắt đau buồn, nhìn về phía những đồ vật, sách vở trên mặt đất. Chỉ cần nhìn những thứ này, lòng cô lại nghĩ đến bóng dáng của Tiểu Như. “Bỏ đi, chúng ta đừng tìm nữa!”

Na Phàm chưa từng nghĩ những lời nói đó lại phát ra từ miệng của Mộc Tử. Anh tròn mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô như muốn nhìn rõ dung mạo thực sự của người con gái này.

Cô rất đẹp. Đó là nét đẹp của một người có vẻ ngoài mềm yếu mà nội tâm thì kiên cường. Dù cho cả thế giới có mất đi trọng tâm, cô cũng sẽ không bị lệch khỏi quỹ đạo của sự cứng cỏi này, nhưng chỉ vì một câu nói vừa rồi, hình ảnh của cô trong tim Na Phàm bỗng chốc sụp đổ hoàn toàn.

Hình tượng của cô không còn hoàn mỹ nữa. Em gái ruột mới mất chưa được một ngày mà cô đã trở nên suy sụp như vậy, đây sao có thể là Mộc Tử mà anh từng quen biết chứ?

Na Phàm đặt đồng hồ trên tay xuống, ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo, hỏi một câu ngốc nghếch: “Mộc Tử, lẽ nào em thực sự không muốn em gái mình sớm được yên nghỉ sao? Em...”

“Em...” Chưa đợi Na Phàm nói xong, Mộc Tử đã thút thít khóc. “Sao em lại không muốn chứ! Nhưng nếu bắt mọi người xung quanh cùng chìm trong nỗi đau này với em thì thà em không làm phiền họ!”

Na Phàm không rõ Mộc Tử đang lo ngại điều gì, anh lại tiếp tục giở sách vở, muốn tìm chút manh mối.

“Số điện thoại!” Na Phàm vừa vui mừng vừa kinh ngạc hét lên, ánh mắt dừng lại trên dãy số trước mặt. “Em lại đây xem xem, có biết số điện thoại này không?”

Lương Mộc Tử nghe thấy thông tin này cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bước lại nhìn chăm chăm vào số điện thoại đó một hồi lâu nhưng không có ấn tượng gì, lướt qua lướt lại mấy lần danh bạ chiếc điện thoại đang cầm trên tay cũng không tìm ra số điện thoại nào tương tự như thế.

“Em chắc chắn mình không quen người này!” Mộc Tử đưa ra kết luận.

Na Phàm ngay tức khắc bấm số điện thoại của Cát Văn Kỳ. “Cát Văn Kỳ, tôi tìm thấy một số điện thoại trong đồng sách vở của Lương Tiểu Như, anh có muốn ghi lại không?”

Cát Văn Kỳ vừa đến cửa nhà Lương Mộc Tử, lấy cuốn sổ ghi chép ra và nói: “Nói nhanh đi, tôi còn có việc!”

Nghe Na Phàm đọc số điện thoại xong, Cát Văn Kỳ thở dài, nói: “Số điện thoại này tôi đã điều tra rồi, là thuê bao ảo, hơn nữa số đó đã bị khóa rồi! Rất đáng nghi nhưng không có bất kỳ manh mối nào! Trong danh sách các cuộc gọi của anh ta chỉ có một mình số điện thoại của Lương Tiểu Như!”

Lòng dạ Na Phàm lại một lần nữa rơi vào trạng thái trống rỗng. “Được rồi, tôi tiếp tục tìm kiếm đây, có manh mối gì sẽ thông báo cho anh! Bên chỗ anh đã tìm ra chứng cứ gì chưa?”

Cát Văn Kỳ vẫn thở dài, Na Phàm liền hiểu rõ.

Na Phàm vừa tắt máy, đã thấy Mộc Tử đang nhìn chăm chăm vào quyển vở trên tay. Cô nhìn kiểu chữ viết trên đó, lông mày nhíu chặt, thì thào nói: “Đường như không đúng, đây có vẻ không phải là chữ của Tiểu Như...”

“Gì cơ? Em nói gì?” Na Phàm chạy lại, cầm một quyển vở khác lên và đối chiếu.

Sau khi đối chiếu thêm mấy cuốn khác, Na Phàm có thể nhìn rõ, nét chữ trên cuốn này rõ ràng không đồng nhất với nét chữ trên những cuốn khác, cho dù không phải người chuyên nghiệp cũng có thể nhìn ra, chúng không thể do một người viết ra.

“Vở của Tiểu Như sao lại có chữ viết của người khác? Lẽ nào người này là bạn học với con bé?” Trong lòng Mộc Tử xuất hiện một dấu hỏi lớn. “Anh phân tích giúp em xem!”

Na Phàm sao có thể phân tích nổi, nhưng anh cũng nhìn ra một chút manh mối.

“Em nhìn xem, từ nét bút và kiểu chữ có thể phán đoán, nó phải do một người con trai viết ra! Nét chữ của con gái nhìn chung tương đối mảnh mai, lực viết tương đối nhẹ nhàng, còn những chữ này được viết khá thô kệch và cẩu thả, ngay đến lực viết cũng mạnh như vậy, nhất định không phải là chữ của Tiểu Như!” Na Phàm cân nhắc một chút, cẩn thận lật mở quyển vở một lần nữa. “Đây là môn nghiên cứu tim mạch, chẳng phải thầy giáo của cô ấy đã nói cô ấy học khá môn này sao? Em thử nghĩ xem, sao Tiểu Như lại để cho người khác ghi chép vào vở của mình chứ? Người đó nhất định là học cùng lớp với Tiểu Như.”

Suy đoán của Na Phàm nghe qua thì không có bất kỳ lỗ hổng nào, nhưng Mộc Tử vẫn không dám tin.

“Tiểu Như rất giỏi môn tim mạch, tư chất của em ấy còn khá hơn em, nhưng...” Mộc Tử không dám tin em gái cô lại tìm người viết bài thay cho

mình trên giảng đường. “Nếu em ấy muốn học tốt, vì sao lại phải tìm người viết bài thay?”

Na Phàm không phải là Tiểu Như, anh không có cách nào lý giải được tâm tình của Tiểu Như lúc đó.

“Trước hết, đừng suy nghĩ nhiều quá, anh sẽ phô tô quyền vở này, phòng khi cảnh sát lấy đi để điều tra!” Na Phàm cầm quyền vở về phòng ngủ, dùng chiếc máy phô tô đơn giản của mình sao ra vài trang tương đối rõ ràng.

Nhưng lúc bước ra khỏi phòng ngủ, anh thấy sắc mặt của Mộc Tử càng thêm trắng bệch.

“Sao vậy?” Na Phàm vội hỏi.

“Cảnh sát đang ở tầng dưới, họ nói sẽ lập tức đến lấy đồ của Tiểu Như để điều tra!” Lời của Mộc Tử còn chưa dứt thì tiếng gõ cửa đã vang lên.

“Bọn họ đến thật đúng lúc, mình mà hành động chậm một chút, e rằng chút manh mối này sẽ bị mất...” Na Phàm mở cửa, không dả động gì đến manh mối vừa tìm được.

Người bước vào là Tiêu Tĩnh, viên cảnh sát đã nói chuyện với Lương Mộc Tử sáng nay, anh ta vẫn giữ khuôn mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói với Lương Mộc Tử: “Cô không nên mang đồ của Lương Tiểu Như về, chẳng may làm hỏng manh mối quan trọng ở bên trong, cô có thể gánh nỗi trách nhiệm không?”

Tuy lời anh ta nói có chút lạnh lùng nhưng Lương Mộc Tử hiểu rõ, anh ta cũng chỉ muốn sớm phá được vụ án.

“Hiện giờ chúng tôi đã thu xếp xong, anh có thể lấy đi được rồi!” Na Phàm vừa thu dọn vừa nhận lỗi. “Chúng tôi cũng là muốn giúp anh điều tra, không ngờ lại gây thêm rắc rối cho anh!”

Tiêu Tĩnh trừng mắt nhìn Na Phàm, lạnh lùng hỏi: “Anh là ai? Anh có quan hệ gì với Mộc Tử và Tiểu Như?”

Na Phàm ngẩn người, lắp bắp nói: “Tôi là bạn của Mộc Tử, trước đây tôi không biết Tiểu Như và Mộc Tử là hai chị em, mãi đến sáng nay mới biết...”

Tiêu Tĩnh không hài lòng lắm với lời giải thích của Na Phàm, nhưng vì vụ án có diễn biến bất ngờ, anh ta không có nhiều thời gian để truy hỏi một người không mấy quan trọng.

“Tôi sẽ mang chỗ đồ đạc này đi, nếu phát hiện ra điều gì thì hãy liên lạc với tôi ngay nhé!” Tiêu Tĩnh để cho những viên cảnh sát khác mang đồ đạc của nạn nhân đi, rồi đi xuống tầng dưới với bộ mặt lạnh lùng.

Đồ đạc của Tiểu Như bị đem đi rồi, căn phòng vừa lúc này còn chật chội giờ bỗng trở nên rộng rãi, khiến Na Phàm có chút không quen.

Anh quay đầu nhìn bộ dạng hệt hăng của Mộc Tử, an ủi: “Yên tâm đi, bên chỗ Cát Văn Kỳ nhất định có tin tốt! Ban này, anh ta nói đã đến cửa nhà em, đừng vội!”

“Cái gì?” Mộc Tử giậm chân, không ngờ anh ta lại nhanh như vậy. “Nhưng... nhưng lỡ như...”

“Yên tâm! Cát Văn Kỳ sẽ không đổ oan cho bất kỳ người vô tội nào!” Từ trước tới giờ Na Phàm luôn tin vào nhân cách của Cát Văn Kỳ, hướng

hồ quan hệ giữa anh ta và Mộc Tử chỉ là thám tử tư và khách hàng, anh ta không cần nói dối. “Chúng ta cứ bình tĩnh chờ đợi tin tốt lành từ anh ta!”

Bốn giờ chiều, trời bắt đầu tối sầm, mây giăng mù mịt. Con giông kéo đến, báo hiệu sắp có một trận mưa như trút nước...

Chương 7: Mễ Thừa không có người làm chứng

Cát Văn Kỳ đến trước cửa nhà Mộc Tử, dù biết rõ trong nhà không có ai nhưng vẫn gõ cửa rất mạnh, cố tình thu hút sự chú ý của những người hàng xóm.

Không lâu sau, cửa phòng 401 mở ra, một người con trai mặc áo phong bước ra ngoài, nhẹ nhàng hỏi: “Anh tìm ai? Nhà cô ấy không có ai ở nhà.”

Cát Văn Kỳ quan sát anh chàng này, thấy tuổi tác và tướng mạo đều tương đương với Tiểu Như, anh khẳng định chắc chắn người này chính là Mễ Thừa.

“Tôi là bạn của Lương Mộc Tử, có việc gấp cần tìm cô ấy, nhưng tôi vừa thay điện thoại, làm mất số của cô ấy! Cậu có biết số điện thoại của cô ấy không?” Cát Văn Kỳ lấy di động trong túi ra, làm ra vẻ đang chuẩn bị ghi số điện thoại.

Mễ Thừa suy nghĩ một lát rồi nói: “Anh vào đây ngồi chờ, lát nữa chị Lương mới tan làm!”

Mễ Thừa dẫn Cát Văn Kỳ vào trong phòng.

Phòng của cậu ta rất sạch sẽ, giống như con người cậu ta vậy, nhìn từ bên ngoài đã thấy được trái tim trong sáng. Cát Văn Kỳ ngồi yên trên xô pha, quan sát xung quanh. Mễ Thừa rót cho anh ta một cốc nước và đặt trên bàn trà.

“Tôi là Mễ Thừa, nên xưng hô với anh thế nào?” Mễ Thừa cũng ngồi xuống, bắt chuyện với Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ tự giới thiệu bản thân, bắt đầu cuộc nói chuyện có chủ đích.

“Cậu và Lương Mộc Tử biết rõ nhau lắm à? Xem ra, cậu rất quan tâm đến chuyện nhà cô ấy! Hay là cậu thích cô ấy?”

Mễ Thừa là một anh chàng có tính hay ngại ngùng, nhắc đến nhà họ Lương, nhắc đến chuyện thích người nhà họ Lương, mặt cậu ta liền đỏ ửng lên. Mễ Thừa nói với vẻ bẽn lèn: “Thực ra... thực ra tôi không thích chị Lương, người tôi thích là Lương Tiểu Như.”

“Xem kìa, xem kìa! Tôi đã nói rồi mà, chẳng trách cậu lại quan tâm đến chuyện nhà họ như vậy!” Cát Văn Kỳ nở nụ cười, thì ra anh chàng này từ trước tới giờ vẫn thầm yêu trộm nhớ Tiểu Như. “Vậy cậu có nói cho Tiểu Như biết không? Cô ấy cũng không còn nhỏ nữa mà.”

Mễ Thừa lắc đầu, cắn chặt môi dưới, nhìn chằm chằm vào những ngón tay đang không ngừng nghịch vu vơ và nói: “Không! Cô ấy vẫn còn đang đi học, tôi không tiện làm phiền, muốn đợi sau khi cô ấy tốt nghiệp sẽ nói đến chuyện tình cảm nam nữ.”

Cậu ta vẫn có chút thẹn thùng, xem ra tình cảm cậu ta dành cho Tiểu Như là thật lòng.

“Đúng rồi, tôi hôm qua cô Lương có ra ngoài không? Tôi qua, tôi đến tìm cô ấy, nhưng dường như cô ấy cũng không có nhà thì phải?” Cát Văn Kỳ chuyển chủ đề, muốn hỏi xem cậu ta có thời gian gây án không.

Mễ Thừa chau mày, nhìn Cát Văn Kỳ, hỏi: “Tối qua anh đến lúc mấy giờ? Sao tôi không nhìn thấy anh?”

“Hình như là hơn chín giờ, nếu tôi nhớ không lầm!” Cát Văn Kỳ cố ý nói gần với thời gian Tiểu Như gọi điện cho Mễ Thừa.

“Không thể nào! Anh tuyệt đối không thể đến vào lúc chín giờ hơn!” Mễ Thừa nói với vẻ vô cùng chắc chắn, hàm răng cắn chặt vào môi dưới cũng dần thả lỏng. “Từ chín rưỡi tối là tôi bắt đầu gọi điện cho Tiểu Như, mãi đến mười giờ hơn! Vì mẹ tôi không cho tôi qua lại với cô ấy nên tôi đã đứng ở cầu thang để trò chuyện với cô ấy, suốt lúc đó, mắt tôi luôn nhìn về phía cánh cửa nhà chị Lương, sao tôi lại không thấy anh?”

Cát Văn Kỳ dẫu môi, giả bộ như đang nhớ lại, sau đó nói: “À... vậy thì chắc là tôi nhớ nhầm! Tối qua tôi ra ngoài uống rượu với bạn, hơi quá chén nên có thể quên mất thời gian! Vậy là sau mười rưỡi ư? Tôi không rõ nữa...”

Mễ Thừa bặm môi, nhìn Cát Văn Kỳ với ánh mắt không mấy thiện cảm, bắt đầu thay đổi thái độ.

“Anh lừa tôi! Tối qua, lúc tôi và Tiểu Như nói chuyện xong, tôi vẫn ở cầu thang, không đi đâu cả, mãi đến hơn hai giờ sáng mới quay vào nhà! Sao tôi lại không thấy anh đến? Nói mau, anh đến tìm chị Lương có mục đích gì? Có phải muốn theo đuổi chị ấy không?” Rõ ràng là Cát Văn Kỳ đang thăm tra Mễ Thừa, nhưng lại bị Mễ Thừa bắt nọn. “Nói cho anh biết, chị Lương không dễ theo đuổi như thế đâu! Hạng người khô khan như anh nên bỏ cuộc sớm đi!”

Tuy Mễ Thừa nói năng vô cùng rõ ràng, mạch lạc nhưng một mình cậu ta ở trên cầu thang, không có ai làm chứng, huống hồ buổi tối sẽ chẳng có ai

chú ý đến việc cầu thang có người hay không.

Cát Văn Kỳ ngẫm đặt một dấu hỏi đối với những lời nói của Mễ Thừa. Anh nhìn thẳng vào mắt Mễ Thừa, muốn tìm ra câu trả lời thực từ vẻ mặt của cậu ta.

Ánh mắt kiên định của Mễ Thừa cũng đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Cát Văn Kỳ, ý nghĩ nghi ngờ anh ta cũng đang xuất hiện trong đầu óc chàng trai trẻ. Ánh mắt cậu ta luôn muốn tìm kiếm cơ hội để hỏi rõ lý do của anh ta, nhưng câu hỏi yếu ớt không thể thoát ra khỏi miệng.

Muốn tìm hiểu một người có nói dối hay không, cách tốt nhất là nhìn vào ánh mắt của anh ta. Cát Văn Kỳ thấy ánh mắt của Mễ Thừa kiên định, đồng thời luôn lệch về phía bên phải, điều đó chứng tỏ cậu ta trong sạch. Anh nhếch miệng cười, ngại ngùng gãi đầu.

“Chà! Điều này đã bị cậu nhìn ra rồi sao?” Cát Văn Kỳ giả bộ áy náy. “Tôi thích Lương Mộc Tử, nhưng cô ấy cao giá quá, tôi sao dám theo đuổi chứ? Vừa may cậu lại có quan hệ tốt với nhà cô ấy, chi bằng hãy dạy tôi vài chiêu?”

Sự đề phòng của Mễ Thừa vẫn chưa lơ lửng, đã muốn ở bên cạnh Tiểu Như thì bảo vệ chị Lương cũng là phận sự của cậu ta.

“Cần gì giúp chứ! Nếu anh kiên trì thì nhất định sẽ theo đuổi thành công! Có điều, chị Lương sẽ không thích kiểu đàn ông như anh đâu, chị ấy thích người cao lớn, hơn nữa phải là người đàn ông có tinh thần trọng nghĩa!” Mễ Thừa vỗ ngực, nói. “Ví dụ như, chị Lương luôn khen tôi là người trọng nghĩa, đối xử tốt với Tiểu Như!”

Cát Văn Kỳ không nhịn được, che miệng cười. Cậu ta cùng lắm cũng chỉ là một thằng nhóc ấu trĩ, không thể coi là một người đàn ông thực sự.

Tuy nhiên, ở độ tuổi của cậu ta, chỉ cần một chút kích động là cũng có thể đi giết người bạn gái mình từng yêu sâu đậm.

“Đúng rồi, cậu nói là cậu thích Tiểu Như, nhưng vì sao mẹ cậu không đồng ý? Tiểu Như rất xinh đẹp, lại rất ngoan ngoãn, bà ấy không thích sao? Còn nữa, vì sao tôi qua gọi điện thoại xong cậu không vào nhà ngay? Lẽ nào đã cãi nhau với Tiểu Như?” Cát Văn Kỳ thăm dò sâu hơn, muốn tìm ra nhiều lời giải hơn nữa.

Mễ Thừa cúi đầu, ngại ngùng với người đàn ông lạ mặt này. Cậu ta nói mà như đang tự nhủ với bản thân: “Bởi vì mẹ tôi nói họ có bệnh, không cho tôi ở cạnh họ. Tôi qua, Tiểu Như gọi điện cho tôi, cô ấy đã khóc! Tôi muốn đi tìm và an ủi cô ấy, nhưng mẹ tôi không đồng ý...”

Cát Văn Kỳ mím môi. Cậu ta rất cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ. Nếu là một người đàn ông trưởng thành, cậu ta nên xuất hiện vào lúc người con gái trong lòng cần cậu ta nhất. Nhưng cậu ta chỉ trốn tránh trong một góc với nỗi đau của bản thân, tình nguyện làm đứa con cưng của mẹ mình.

“Cậu thực sự yêu Tiểu Như chứ?” Cát Văn Kỳ trịnh trọng hỏi.

Mễ Thừa bỗng nhiên ngẩng đầu rồi gật gật, nói: “Đương nhiên! Đương nhiên! Từ nhỏ, tôi đã thích cô ấy, luôn cho cô ấy món mình thích ăn nhất, đồ mình thích chơi nhất, chia sẻ cùng cô ấy mọi phút giây hạnh phúc của mình và bảo cô ấy chia sẻ những điều không vui với tôi, để chúng tôi cùng nhau gánh vác! Lẽ nào như thế chưa đủ để gọi là yêu hay sao?”

Cát Văn Kỳ nghe xong, chực bật cười. Mễ Thừa có cách suy nghĩ như một đứa trẻ vậy, cậu ta chỉ là thích chứ không phải là yêu.

“Nếu, tôi nói là nếu thôi nhé, nếu người con gái đó sau khi nghe cậu thổ lộ những lời này xong, lại nói cho cậu biết là cô ấy không thích cậu,

không bằng lòng ở bên cạnh cậu, vậy thì cậu có giết cô ấy không?”

Cát Văn Kỳ vừa dứt lời, Mễ Thừa đã kinh hãi.

Cậu ta mở to hai mắt, nét mặt căng thẳng, vội vàng lắc đầu. “Không! Tuyệt đối không! Cho dù cô ấy không thể ở bên tôi, tôi cũng hy vọng cô ấy sớm có được hạnh phúc, hạnh phúc giống như bây giờ!”

Cát Văn Kỳ lim dim mắt, để cốc nước lên bàn, nói với vẻ hờ hững: “Chỉ đáng tiếc, cô ấy vĩnh viễn không thể nghe thấy những lời này của cậu...”

Mễ Thừa không hiểu ý anh ta. “Tại sao? Cô ấy sẽ nghe thấy, nếu không, bây giờ tôi sẽ gọi điện cho cô ấy!”

“Đừng, không ích gì đâu! Cô ấy... đã chết rồi...” Cuối cùng, những lời chua xót này cũng đã được Cát Văn Kỳ nói ra. “Rạng sáng nay, cô ấy đã bị sát hại, thi thể vẫn còn ở nhà xác.”

“Không, không, anh lừa tôi! Anh lừa tôi!” Mễ Thừa cảm điện thoại và bấm số của Tiểu Như, nhưng đầu dây bên kia chỉ có tiếng báo máy bị khóa, cậu ta choáng váng một hồi.

Cát Văn Kỳ tiếp tục nói: “Xin lỗi, tôi đã lừa cậu! Tôi chỉ muốn nghe chính miệng cậu nói tôi qua đã xảy ra chuyện gì, chứ không muốn làm cậu kinh hãi. Tình hình của cậu, tôi cũng hiểu được đại khái, hy vọng cậu có thể đưa ra nhân chứng về thời gian ngoại phạm của mình.”

“Nhân chứng?” Mễ Thừa kinh ngạc nhìn Cát Văn Kỳ, sau đó đứng bật dậy, trở vào anh ta và lớn tiếng nói: “Lẽ nào anh đang nghi ngờ tôi? Anh nghi ngờ tôi giết Tiểu Như sao? Sao có thể... Căn bản là không thể nào! Tôi yêu cô ấy như vậy...”

“Không, như vậy không phải là yêu...”

“Không! Tôi yêu cô ấy!” Mễ Thừa hét lớn, nước mắt không kìm được trào ra. “Từ trước tới giờ, tôi chưa từng nghĩ rằng cô ấy sẽ rời xa tôi. Từ trước tới giờ, tôi chưa từng nghĩ rằng...”

Mễ Thừa ngồi sụp xuống đất trong vô vọng, khóc tức tưởi.

Một tin nhắn vừa được gửi đến điện thoại của Cát Văn Kỳ, là tin nhắn của Na Phàm. Trong tin nhắn, Na Phàm nói rõ đã tìm thấy quyển vở có nét chữ khác với nét chữ của Tiểu Như.

Cát Văn Kỳ nhìn chằm chằm vào phòng trong, muốn vào để tìm một vài thứ có chữ viết của Mễ Thừa, nhưng nhìn dáng vẻ của cậu ta bây giờ, anh ta không có cách nào để mở lời.

“Cậu...” Cát Văn Kỳ sợ nhất là nhìn thấy người khác khóc, đặc biệt lại là một người con trai. “Nói thẳng với cậu vậy, phiền cậu đưa cho tôi thứ gì có bút tích của cậu, tôi cần mang đi đối chiếu!”

Mễ Thừa ngẩng đầu lên, tiện tay đưa cho Cát Văn Kỳ cuốn sổ nhật ký để trong ngăn kéo tủ ti vi. “Đây là thư tôi viết cho Tiểu Như, cô ấy chưa từng xem qua, anh đối chiếu rồi đốt cho cô ấy giúp tôi!”

Cát Văn Kỳ mím môi, cầm lấy cuốn sổ nhật ký có bìa rất đẹp rồi lặng lẽ rời khỏi nhà Mễ Thừa.

Lúc Cát Văn Kỳ trở lại phòng của Na Phàm, đồng lộn xộn đã được Na Phàm thu dọn xong, trong tay Na Phàm còn cầm bản sao cuốn vở lấy trong đồng đồ đạc của Tiểu Như, nghiên cứu đi nghiên cứu lại nhiều lần.

Cát Văn Kỳ ném chiếc áo khoác ngoài lên xô pha, lấy ra cuốn sổ Mễ Thừa đưa cho anh ta. “Cậu đối chiếu một chút, xem có tìm ra chút manh

mới nào không!”

Na Phàm và Mộc Tử cầm lấy cuốn sổ, tự mình đối chiếu.

“Đây là chữ của ai? Hoàn toàn không khớp!” Ánh mắt của Na Phàm quét qua một lần. “Ngay đến nét chữ căn bản cũng không giống nhau, không thể là cùng một người viết ra!”

Cát Văn Kỳ không tin, chạy tới để xem.

“Không đúng!” Mộc Tử thận trọng chỉ vào một điểm. “Anh xem chỗ này! Chữ số trên hai quyển hẳn là do cùng một người viết ra, đặc biệt là trình tự khi viết số 8 và số 6, cách viết quả thực giống nhau!”

Cát Văn Kỳ cũng rất đồng ý với cách nghĩ của Mộc Tử, anh ta gõ vào đầu Na Phàm và nói: “Cậu không thể cẩn thận một chút được à? Cậu xem, cô Lương đây còn có năng lực điều tra hơn cậu, tôi nghĩ cậu không nên làm nghề này nữa thì hơn!”

Na Phàm né bàn tay của Cát Văn Kỳ, cùng Mộc Tử cầm mấy trang giấy qua một bên, cẩn thận đối chiếu. Sau một hồi phân tích kỹ càng, cuối cùng cũng phát hiện ra manh mối trong đó. Anh chỉ nhìn nét chữ trên quyển vở mà quên không nhìn dãy số kia, đúng là cách viết không khác biệt so với trong cuốn sổ nhật ký.

“Đây là sổ nhật ký của ai? Lẽ nào chủ nhân của số điện thoại này chính là hung thủ đã giết hại Tiểu Như?”

“Không! Cách nghĩ này không chính xác, nhưng nhân vật bí ẩn ấy nhất định có quan hệ mật thiết với Tiểu Như. Nếu tìm ra người đó thì có khả năng tìm ra hung thủ!” Cát Văn Kỳ mở đến trang cuối cùng của cuốn sổ nhật ký, giao cho Mộc Tử. “Cuốn sổ này vốn dĩ là những bức thư Mễ Thừa

viết cho Tiểu Như, cậu ta muốn đốt nó cho Tiểu Như. Cô nói xem? Chúng ta có nên đi hỏi cậu ta không?”

Lương Mộc Tử cảm thấy khó xử, thực ra cô không mong muốn kẻ bị tình nghi nhất là Mễ Thừa.

“Tôi... tôi gọi điện thoại cho cậu ta là được rồi!” Mộc Tử không biết nên đối diện với chàng trai trong sáng này như thế nào, cũng không muốn làm tổn thương đến cậu ta.

“Mễ Thừa, em nói cho chị biết, trên quyền vớ môn tim mạch của Tiểu Như có số điện thoại, là em viết phải không? Số điện thoại đó có phải là của em không?” Mộc Tử đi thẳng vào vấn đề, cô còn nghe rõ từng tiếng nghẹn ngào của Mễ Thừa từ đầu bên kia. “Em đừng buồn, chị sẽ giúp Tiểu Như tìm ra hung thủ!”

Mễ Thừa kìm nén cảm xúc, chậm rãi nói: “Em còn nhớ có một lần đến trường tìm cô ấy, cô ấy đã nhờ em ghi giúp một số điện thoại, lúc đó cô ấy đang gọi điện, nhưng số điện thoại đó không phải là của em.”

Trái tim thấp thỏm của Mộc Tử cũng dần lắng xuống. “Nếu không phải là của em thì tốt rồi! Em còn nhớ số điện thoại đó không?”

Mễ Thừa cố gắng nhớ lại, nhưng không thể nhớ chính xác. “Số điện thoại đó, em không nhớ chính xác, nhưng em nhớ bốn số sau rất giống số của Tiểu Như, hình như là 6985, chỉ khác một số so với số của Tiểu Như.”

“Đúng vậy, chính là số này!” Mộc Tử cảm ơn Mễ Thừa. “Cảm ơn em, Mễ Thừa, em không nên quá đau lòng, nhất định phải kiên cường lên!”

Lương Mộc Tử khuyên nhủ cậu ta, đồng thời cũng là khuyên nhủ chính mình, nếu cô không thể kiên cường, vậy thì ai có thể giúp được cô? Tắt điện

thoại, Mộc Tử thở dài một hơi.

“Anh lại đoán đúng rồi!” Na Phàm cũng thở dài. “Vậy thì tiếp theo nên làm thế nào? Có cần kiểm tra quyển vở này không?”

Cát Văn Kỳ nhìn chăm chăm vào kiểu chữ, nghiên cứu một hồi lâu, rồi hỏi Mộc Tử: “Cô biết thầy của Tiểu Như là ai không? Chúng ta đi kiểm tra tập bài thi của sinh viên, chưa biết chừng có thể tìm ra nét chữ của người này trong đó!”

“Đó là Giáo sư Vương! Tiểu Như đã chọn môn tim mạch mà năm xưa tôi theo học, bài thi đều do Giáo sư Vương quản lý!” Chưa nói xong, Lương Mộc Tử đã cầm túi lên, chuẩn bị ra ngoài. “Chúng ta nên đi ngay, không chừng có thể kịp tìm thấy ông ấy trước giờ tan làm!”

Cát Văn Kỳ và Na Phàm theo gót cô xuống tầng dưới, trên con đường nhỏ, ba người cùng tiến tới văn phòng làm việc của Giáo sư Vương.

Đã sắp bốn rưỡi, Lương Mộc Tử không dám chậm nửa bước, sợ rằng chỉ chậm một chút, Tiểu Như sẽ phải nằm lại trong nhà xác lạnh giá đó lâu hơn, cô tuyệt đối không thể tàn nhẫn với em gái mình như vậy.

Cách chừng trăm mét, Lương Mộc Tử đã nhìn thấy Giáo sư Vương đang từ tốn bước ra khỏi văn phòng làm việc, tiến đến cánh cổng lớn lạnh lẽo của trường Đại học Y.

“Giáo sư Vương! Giáo sư Vương!” Lương Mộc Tử cất tiếng gọi xé lòng, Giáo sư Vương dừng bước, quay đầu nhìn, nở nụ cười và bước về phía cô.

“Mộc Tử, có chuyện gì sao?” Ông vẫn nói với giọng bình thản, nét mặt không hề biểu lộ chút đau đớn nào.

“Có ạ, đương nhiên là có!” Mộc Tử nói không kịp thở. “Thầy có thể, có thể...”

Mộc Tử không nói nên lời, do chạy với tốc độ quá nhanh nên tim của cô không chịu nổi, khiến cô có chút khó chịu...

Cát Văn Kỳ và Na Phàm cũng đã tới nơi, Na Phàm và Giáo sư Vương đã có duyên gặp mặt, anh hỏi giúp Mộc Tử với giọng dứt khoát: “Ông có thể giúp chúng tôi một chút không? Chúng tôi muốn kiểm tra nét chữ của những người bạn học cùng lớp với Tiểu Như.”

Giáo sư Vương vẫn không hiểu rõ ý họ, quay đầu lại nhìn Mộc Tử, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt của Lương Mộc Tử đã tái nhợt, môi tím tái, tay nắm lại, cả người bủn rủn. Na Phàm nhanh chóng đỡ Mộc Tử, lấy hai viên thuốc từ trong túi của cô, bỏ vào miệng cô. Cô không còn chút sức lực nào, dựa vào vai Na Phàm, ánh mắt đáng thương nhìn chăm chăm vào Giáo sư Vương.

Thấy học trò của mình như vậy, Giáo sư Vương bèn nắm lấy cổ tay của Mộc Tử và bắt mạch. Ban nãy, hàng lông mày của ông còn giãn rộng, nhưng khi bắt được mạch của Mộc Tử, ông liền tỏ vẻ đau lòng.

“Mộc Tử à, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe! Bệnh tim của em rất nghiêm trọng, nếu tiếp tục phải chịu tổn thương, e rằng em sẽ không thể gắng gượng được nữa!” Giáo sư Vương có thể được coi là một tài năng xuất chúng, có trình độ rất cao trong lĩnh vực tim mạch. “Vì vậy, tuy tôi không biết các bạn đến chỗ tôi tìm thứ gì, nhưng tôi không thể tiếp tục chứng kiến cảnh học trò của mình phải chịu đày đoạ như thế này!”

Người ta nói: “Lương y như từ mẫu”, Giáo sư Vương chẳng phải như thế sao? Ông rất thương yêu Mộc Tử, một người con gái xinh đẹp, đáng yêu

như vậy, thế mà lại phải gánh chịu căn bệnh quái ác này.

Giáo sư Vương đưa ba người bọn họ đến văn phòng của mình, chỉ vào những tập giấy vẫn còn để trên mặt bàn và nói: “Mọi người tự lấy xem đi, đây chính là tập bài thi của các học viên trong lớp Tiểu Như mà tôi vừa thu hôm nay!”

Na Phàm dìu Mộc Tử đến ngồi trên xô pha, sau đó anh và Cát Văn Kỳ bắt đầu lật giở tập bài thi.

Hai người bọn họ chọn ra tất cả những bài thi có nét chữ ít nhiều giống với nét chữ trong bản phô tô cuốn vở của Tiểu Như, sau đó đối chiếu từng bài một.

Sau gần một tiếng đồng hồ, họ phát hiện tất cả các bài thi đều không phải là đáp án họ cần!

Cát Văn Kỳ quay đầu lại, hỏi băng quơ: “Giáo sư Vương, thực sự chỉ có thể này thôi sao?”

Giáo sư Vương gật đầu, nói một cách chắc nịch: “Đương nhiên! Sinh viên theo học lớp của tôi là đông nhất, từ trước đến giờ không có hiện tượng bỏ học, vì thế những bài thi tôi thu được nhất định là đầy đủ nhất!”

Cảm thấy tim mình đã khá hơn, Lương Mộc Tử liền nói xen vào: “Đúng vậy, mỗi lần Giáo sư Vương giảng bài, cả phòng học chật ních, không còn một chỗ trống! Thầy ấy là giáo sư được mến mộ nhất trong trường, về điểm này, em có thể khẳng định!”

“Nếu vậy thì có thể tôi đã đoán sai!” Cát Văn Kỳ cầm mấy tờ giấy trên tay, trong lòng có chút trầm tư. “Giáo sư Vương, ông đã từng thấy Tiểu Như vắng mặt trên lớp, hoặc có người khác ghi bài giúp cô ấy chưa?”

“Điều này...” Giáo sư Vương suy ngẫm. “Hình như là không có! Tôi cũng không thể khẳng định chắc chắn, dù sao thì số người lên lớp cũng quá đông!”

Đòi hỏi một giáo sư mỗi ngày đều phải chú ý đến một nữ sinh vô danh thì quả là không hợp lý, Cát Văn Kỳ đành bỏ cuộc. Nhưng những trang giấy trong tay anh vẫn rõ ràng như vậy, anh nhất định phải bắt được người này!

“Cảm ơn ông, Giáo sư Vương! Sau này, chúng tôi sẽ lại đến làm phiền ông!” Cát Văn Kỳ cảm ơn Giáo sư Vương, sau đó anh cùng Na Phàm và Mộc Tử rời khỏi căn phòng.

Bước ra ngoài văn phòng của Giáo sư Vương, Na Phàm hỏi: “Lẽ nào chúng ta đành bỏ cuộc như thế này sao? Tiểu Như...”

“Cậu nghĩ tôi sẽ dễ dàng bỏ cuộc ư?” Cát Văn Kỳ nở một nụ cười ma mị, trong đầu anh đã có một dự định khác. “Trước tiên, cậu hãy đưa Mộc Tử về nhà đi, tôi ra ngoài một chuyến!”

Na Phàm và Mộc Tử trơ mắt nhìn theo cái bóng đang bị bao phủ trong bức màn âm u của bầu trời từ từ khuất dạng sau cánh cổng của trường Đại học Y, như thể đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

“Ồ, rốt cuộc trong lòng anh ta đang nghĩ cái gì vậy?” Na Phàm thì thào cất lời, sau đó quay đầu lại và cùng Mộc Tử hướng về khu nhà.

Chương 8: Đĩa ghi hình biến mất

Bầu trời ngày càng âm u.

Thời tiết hôm nay giống như một đứa trẻ bướng bỉnh, nói trở mặt liền trở mặt, bầu trời buổi sáng vẫn còn chưa đến nỗi nào, nhưng chưa tới chạng vạng đã bắt đầu sẫm lại.

“Nhanh lên một chút, có lẽ trời sắp mưa!” Na Phàm giục Mộc Tử, anh nhớ cửa ra ban công hình như vẫn chưa đóng.

Nét mặt Mộc Tử trầm tư, cô vẫn đang suy nghĩ về những lời Giáo sư Vương vừa nói. Lại nghĩ đến chiếc bóng của Cát Văn Kỳ khi nãy, trong lòng cô trào dâng một cảm giác chua xót khó tả.

Cô không cảm thấy mình đáng thương, chỉ vì chuyện của em gái liên lụy đến quá nhiều người nên trong lòng cô có chút áy náy. Nhưng nếu cô bỏ cuộc thì bao giờ mới tìm ra hung thủ đã giết hại em gái mình chứ?

Hai người họ cúi đầu, tiến về phía trước, lúc gần tới tầng dưới của khu nhà thì nghe thấy mấy người đang trò chuyện rôm rả.

“Trời ơi, đứa con gái chết ở tầng trên, mấy ngày trước tôi còn nhìn thấy nó dẫn một người đàn ông về nhà, loại con gái đó không làm người khác chương mắt mới lạ!” Một người phụ nữ trong số đó nói.

“Suyt, cô nhỏ tiếng thôi!” Người phụ nữ bên cạnh nói. “Cứ cho là cô biết thế thì cũng đừng nói ra, hôm qua tôi còn nhìn thấy cái cậu ở tầng sáu

đến gõ cửa phòng cô ta, nhưng tôi cũng không nói, vì nếu nói ra sẽ bị nghi ngờ là hung thủ giết người đấy!”

“Các người...” Sau khi nghe xong, Mộc Tử chỉ muốn đi tới để hỏi cho rõ ràng, nhưng đã bị Na Phàm kéo lại. Anh nói với Mộc Tử: “Em đừng kích động! Chuyện này giao cho anh là được rồi!”

Na Phàm để Mộc Tử đứng yên đó, còn mình thì chạy lại bắt chuyện.

“Mấy chị em đang nói chuyện gì mà hào hứng thế?” Na Phàm làm như không có chuyện gì xảy ra, tiến lại hỏi han. “Chia sẻ với thằng em này một chút đi!”

Tuy số tuổi của ba người phụ nữ này cộng lại đã vượt quá con số một trăm, nhưng Na Phàm vẫn dối lòng mà nói ra những lời phỉnh nịnh khiến toàn thân anh nổi da gà.

Người phụ nữ này giờ chưa nói gì liền bước tới, đứng bên cạnh Na Phàm, tay phải khoác lên vai anh, ánh mắt đong đưa, nói: “Chao ôi, nói chuyện của người chết làm gì! Chỉ bằng chúng ta nói chuyện của người sống đi, được không nào?”

Bụng dạ của Na Phàm đã như “sóng cuộn biển gầm”, người đàn bà này không chỉ có tướng mạo khiến người khác sợ hãi, ngay đến lời nói cũng khiến anh rùng mình. “Ha ha... Được đấy! Vậy thì nói chuyện về người đàn ông ban nãy các chị nhắc đến đi, được không?”

Người đàn bà kia vừa nghe anh nói không đầu như vậy, liền bỏ tay xuống, bĩu môi nói: “Người đàn ông cô ta đưa về chính là tay bác sĩ trẻ ở tầng sáu, có gì hay ho đâu mà nói?”

Một trong hai người phụ nữ còn lại đẩy cô ta một cái, vội vàng hỏi: “Sao nào? Cô đã được xem “cảnh nóng” của con nhỏ này và tên bác sĩ trẻ đó ư?” Chân mày cô ta khẽ xéch lên, tựa như đang say sưa nói chuyện gì đó vô cùng vui vẻ.

“Chuyện này có gì đó kỳ lạ! Chưa biết chừng con ranh này chính là do thằng đó bóp cổ chết cũng nên!” Người phụ nữ lớn tuổi nhất nói, liên tục đưa mắt về phía Na Phàm. “Sao, lẽ nào cậu cũng muốn sống như họ?”

Na Phàm cười gượng. Nhìn “nhân sắc” của bọn họ, e rằng dù anh có ý đó, cũng không thể tìm đến mấy bà chị này!

“Cảm ơn ý tốt của mấy chị, nhưng cũng không thể nói người ta như vậy! Các chị nói vậy thì khác nào bôi nhọ danh dự của vị bác sĩ trẻ đó, lẽ nào các chị thực sự nhìn thấy anh ta trở về phòng lúc nửa đêm sao? Hay là nhìn thấy anh ta tranh cãi với cô gái kia?” Na Phàm cảm thấy bọn họ đang tranh luận những chuyện thật vô vị, căn bản đều là bịa đặt.

“Ái chà! Anh bạn trẻ, tôi nói thật với cậu, cậu lại không tin sao?” Người phụ nữ vừa đề tay lên vai anh tiếp lời, không những thế còn tiến lại gần anh hơn, nói với giọng bí hiểm. “Để tôi nói cho mấy người biết, nhưng mấy người đừng có nói ra, nếu không tôi sẽ không được yên thân!”

Dáng vẻ bí hiểm của cô ta khiến mấy người phụ nữ kia căng thẳng, bốn người cùng chụm đầu lại, ra vẻ bí mật, nói về chuyện xảy ra tối qua.

“Thực ra, hôm qua tôi đã ra ngoài hẹn hò! Nửa đêm mới ra khỏi nhà, đến gần sáng thì về, tôi thực sự đã nhìn thấy gã bác sĩ trẻ tuổi bí hiểm đó đi đi lại lại mấy lần!” Cô ta cố ý nói thật khẽ, sợ bị người xung quanh nghe thấy. “Tối qua lão chồng tôi phải lái xe, không ở nhà, nếu không tôi cũng chẳng được chứng kiến cảnh tượng ấy! Tôi chỉ nói với mấy người thôi đấy!”

Dù thế nào cũng không được nói ra, nếu không, lão chồng tôi mà biết, nhất định sẽ đánh tôi què chân !”

Na Phàm che miệng cười, thì ra người đàn bà này thường xuyên ra ngoài làm chuyện vụng trộm, chẳng trách khi nói chuyện lại lộ ra dáng vẻ lẳng lơ như vậy.

“Ha ha... Cô làm tôi cười vỡ bụng mất!” Người phụ nữ lớn tuổi nhất cười nói. “Lần sau đừng làm trò bí ẩn như vậy nữa nhé! Chẳng may bị lão chồng cô phát hiện, xem cô còn sống nổi không!”

Người phụ nữ vừa kể chuyện bĩu môi, không nói gì nữa, nhưng trong lòng Na Phàm đã có dự tính khác.

“Cảm ơn mấy chị gái!” Na Phàm vờ liếc mắt đưa tình với người phụ nữ đứng bên cạnh, nói. “Chị tên gì nhỉ? Có muốn lấy số điện thoại của tôi không?”

Người phụ nữ đó nghe thấy vậy thì tỏ ra mừng rỡ, ưỡn ẹo lấy điện thoại ra đưa cho Na Phàm. “Tôi tên là Trương Mỹ Ngọc, sống ở tòa nhà 3, tầng 7, rảnh thì đến nhà tôi chơi!”

Na Phàm lưu số của mình vào điện thoại của cô ta rồi bấm gọi vào máy của mình, sau đó trả điện thoại cho cô ta, quay người bước đi. Mấy người phụ nữ sau lưng anh cười nói không ngừng, e rằng đều là vì sự lớn mật của Trương Mỹ Ngọc, nhưng nếu không có loại phụ nữ như cô ta thì làm sao anh có thể tìm ra manh mối này?

Lúc Na Phàm bước đến cửa, Lương Mộc Tử vẫn còn đứng ở hành lang. Ban nãy, cô phải đứng từ xa dõi theo cuộc trò chuyện giữa Na Phàm cùng mấy người phụ nữ kia, không thể làm gì.

“Na Phàm, có tin tức gì không?” Mộc Tử lo lắng hỏi.

“Có! Không những thế, tin tức này nhất định sẽ khiến em kinh ngạc, anh hy vọng lần này hung thủ sẽ xuất đầu lộ diện!” Na Phàm lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, tiếp tục nói. “Vào nửa đêm hôm qua, người phụ nữ này đã trông thấy Trương Hàng trước cửa phòng của Tiểu Như, đó là viên bác sĩ sống ở tầng sáu, cũng chính là đồng nghiệp của em đó!”

“Cái gì?” Mộc Tử kinh ngạc, giằng lấy chiếc điện thoại, muốn gọi điện hỏi cho rõ ràng.

“Khoan đã!” Na Phàm nắm chặt tay cô, lấy lại chiếc điện thoại. “Em không nên kích động, bây giờ chúng ta không thể kinh động Trương Hàng! Biện pháp duy nhất của chúng ta bây giờ là phải xác định xem những lời người phụ nữ kia nói là thật hay không. Nếu cô ta bịa đặt, há chẳng phải đã hại Trương Hàng hay sao?”

Tuy Lương Mộc Tử rất muốn giúp em gái tìm ra hung thủ nhưng cô tuyệt đối không muốn hại người khác. Cô cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng vẫn miễn cưỡng nghe lời Na Phàm.

“Lẽ nào bảo em lơ đãng nhìn hắn ta như thế này sao? Em...” Lương Mộc Tử rất kích động, nghĩ đến khả năng Trương Hàng có thể là hung thủ sát hại em gái mình, cô không thể trấn tĩnh nổi.

“Em đừng nóng vội, để anh nghĩ cách!” Na Phàm vừa bước lên tầng trên vừa trầm tư suy nghĩ.

Buổi trưa, khi họ trông thấy Trương Hàng, có hỏi y tối qua có ở nhà không. Y đã trả lời rằng tối qua phải tăng ca nên không ở nhà. Điều này vốn không có gì đặc biệt, nhưng bây giờ nghĩ lại, lẽ nào y đã nói dối? Nhưng

nếu tôi qua Trương Hàng không tăng ca, sao hôm nay y lại được nghỉ ở nhà, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Suy nghĩ của Na Phàm có chút hỗn loạn. Dường như tất cả những điều này đều không giống như trong tưởng tượng của anh.

“Mộc Tử, bệnh viện của em có camera an ninh không?” Na Phàm bỗng nhiên nhớ ra, thế giới này còn có một thiết bị tiên tiến như vậy, cho dù Trương Hàng có thể dễ dàng lừa gạt bọn họ, nhưng y sẽ không có cách nào lừa được thiết bị được lắp phía trên đầu y.

Từ trước tới giờ Mộc Tử không hề chú ý tới chuyện này, bèn nói lấp lửng: “Chắc là có. Tuy em không chắc lắm, nhưng một bệnh viện trực thuộc như thế này hẳn phải trang bị loại thiết bị như vậy!”

Na Phàm đã đưa ra quyết định, anh nói: “Bây giờ, chúng ta sẽ đến bệnh viện của em một chuyến! Nếu em có quan hệ tốt với người quản lý việc giám sát an ninh của bệnh viện, chúng ta sẽ hành sự thuận lợi hơn!”

“Anh... anh muốn làm gì?”

“Anh phải kiểm tra đĩa ghi hình của camera an ninh trong bệnh viện của bọn em, khi nào có bằng chứng xác thực, chúng ta mới có thể tiến hành bước tiếp theo! Đừng quên rằng, hiện giờ chúng ta không thể khẳng định Trương Hàng đã làm gì, càng không thể xác định y có về nhà hay không! Nhưng cho dù có về, y tùy tiện tìm một lý do, chúng ta cũng có cách gì chứ?” Suy đoán của Na Phàm không sai, nhưng Mộc Tử vẫn đắn đo suy nghĩ.

Cuối cùng, Mộc Tử thở dài.

Hai người đã đi đến tầng năm, theo cú xoay người của Na Phàm, họ không đi lên nữa mà lại đi xuống.

Không khí của bệnh viện khiến người ta không thở nổi, ngay khi đặt bước chân đầu tiên vào bệnh viện, đầu Na Phàm đã đau nhức như sắp nổ tung.

Cơn đau giống như một khối u sinh ra trong đầu của Na Phàm và không ngừng nở rộng, lan đến các bộ phận khác trên cơ thể anh. Na Phàm gõ mạnh mấy cái lên đầu rồi tiếp tục đi theo sau Mộc Tử.

Bệnh viện trực thuộc có sáu tầng, anh theo chân Mộc Tử đến một gian phòng ở cuối hành lang tầng năm.

Phòng cơ điện.

Đây chính là nơi chứa đĩa ghi hình và màn hình giám sát của toàn bộ bệnh viện.

Vừa mở cửa phòng, mùi nước khử trùng đã xông thẳng vào mũi, theo xoang mũi xộc thẳng vào đầu óc Na Phàm, khiến anh nôn ọe trong nháy mắt.

“Ọe...” Na Phàm vẫn không thể thoát khỏi bóng ma mà bệnh viện tạo ra cho anh, chỉ cần ngửi thấy mùi nước sát trùng nồng nặc, anh liền cảm thấy ghê tởm.

Anh rảo bước đến phòng vệ sinh ở cuối hành lang, nôn thốc nôn tháo. Mộc Tử sau khi hỏi nhân viên trong phòng một câu, liền đi theo anh luôn, cẩn thận hỏi: “Anh không sao chứ? Làm sao vậy?”

Na Phàm lắc đầu, giả bộ trấn tĩnh, hỏi: “Anh không sao! Có chút mất cảm với mùi nước khử trùng thôi. Em đã hỏi được chưa? Có gì đặc biệt

không?”

Mộc Tử lau giúp anh vết bẩn còn dính trên khóe miệng, trong lời nói có chút chua xót: “Em hỏi rồi, người ta nói sẽ giúp em kiểm tra và bảo em đợi một chút! Nhưng... anh có gắng gượng nổi không? Nếu không được, anh cứ ra ngoài trước, em xem xong sẽ ra ngoài tìm anh!”

Na Phàm lau những giọt nước mắt chảy ra ban nãy khi nôn, hít một hơi dài, ôm lấy phần đầu vẫn còn đau và nói: “Không được, em không có kinh nghiệm xử lý vấn đề này! Nếu không, em chịu khó thương lượng với người ta một chút, chúng ta sẽ mang đĩa ghi hình về nhà nghiên cứu, đến ngày mai sẽ đem trả lại, thế nào?”

Nói thì dễ vậy nhưng dù gì đây cũng là bệnh viện, một đơn vị công lập, đĩa ghi hình không phải là thứ ai muốn cầm về là được!

“Nhưng...” Lương Mộc Tử nhìn anh, quả thực có chút khó chịu. “Được rồi, anh xuống trước đi! Em sẽ xuống ngay!”

Na Phàm ôm đầu, lão đảo bước từng bước xuống cầu thang. Anh nghe thấy tiếng giày cao gót của Mộc Tử gõ đều trên mặt sàn, như đang tuyên bố rằng cô cũng muốn biến mất khỏi cuộc sống của anh, Na Phàm đứng ở chiếu nghỉ tầng bốn, hít một hơi dài.

Anh muốn quay trở lên để tìm Mộc Tử, nhưng đầu óc đau nhức như muốn nứt toác ra khiến anh không nhấc nổi chân, cũng không còn dũng khí để quay lại gian phòng khiến anh buồn nôn kia.

“Chà! Sao anh lại ở đây thế?” Trương Hàng đang đi tới từ phía đối diện với nụ cười trên môi, y mặc một bộ đồ mặc ở nhà, không giống với dáng vẻ đi làm.

“À...” Na Phàm có chút sững sốt, nghĩ lại và nói: “Tôi hơi đau đầu nên đến bệnh viện kiểm tra. Hôm nay không phải là ngày nghỉ của anh sao?”

Trương Hàng vỗ vào ngực áo, nói với vẻ bất đắc dĩ: “Chẳng còn cách nào khác! Tôi cũng mới chuyển đến đây thôi, cấp trên luôn yêu cầu tôi phải tăng ca! Hơn nữa, ai bảo tôi là một bác sĩ nam cơ chứ, chuyện trực ban lúc nào cũng thuộc về tôi! Bây giờ chưa đến thời gian giao ban, tôi lên đây để thay quần áo!”

Bụng dạ Na Phàm yên ổn trở lại, xem ra y không biết bọn họ đã bắt đầu nghi ngờ y.

“Vậy anh mau đi đi! Tôi xuống dưới kê ít thuốc!” Na Phàm vừa nói vừa bước xuống tầng dưới.

Sau khi gặp thoáng qua Trương Hàng, Na Phàm cảm thấy có chút không bình thường. Sao y lại xuất hiện ở nơi này một cách ngẫu nhiên như vậy?

Bước ra khỏi bệnh viện, cuối cùng Na Phàm cũng có thể thở dài một hơi. Anh không thích mùi nước khử trùng, càng không thích tình trạng bệnh tật của những bệnh nhân trong bệnh viện, lại còn có hơi thở của cái chết kề cận nữa. Anh liếc nhìn đồng hồ, lẽ ra Mộc Tử phải mang được đĩa ghi hình xuống rồi, nhưng đã gần nửa tiếng đồng hồ trôi qua mà vẫn không có tin tức gì.

Na Phàm vừa rút điện thoại ra thì Lương Mộc Tử hăm hở chạy xuống. Tay cô trống trơn, chẳng thấy cái đĩa nào!

“Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì bất ngờ sao?” Lòng Na Phàm bắt đầu chùng xuống, lẽ nào tất cả đều nằm trong dự đoán của anh?

“Ừm, em đã nói chuyện với họ, nhưng họ tìm một hồi mà không thấy cái đĩa đâu cả!” Mộc Tử khom người, khẽ phủi bụi đất trên người, rõ ràng ban nãy cô vừa bị ngã.

“Em bị ngã đấy à? Không sao chứ?”

“Không sao, không sao! Lúc nãy em sơ ý, bị trượt chân ở hành lang, cổ chân bị sái một chút nhưng may là vẫn có thể đi lại!” Lúc này, anh mới chú ý gót giày Mộc Tử hơi lệch, lúc bước đi có chút khập khiễng.

“Lúc nãy, em có nhìn thấy Trương Hàng không?” Na Phàm hỏi cô.

“Trương Hàng?” Lương Mộc Tử nhíu mày, cố gắng nhớ lại. “Lúc nãy, khi em bị ngã, dựa vào tường để chỉnh gót giày, dường như có thấy một người đàn ông đi qua, còn có phải là Trương Hàng hay không, em thực sự không biết!”

“Em...” Na Phàm muốn mắng cho cô một trận nhưng lại không nỡ, bèn nói: “Bỏ đi! Có lẽ cái đĩa đó đã sớm bị tên tiểu tử Trương Hàng kia lấy đi rồi!”

“Cái gì? Sao anh nói như vậy? Lẽ nào anh đã nhìn thấy?”

“Điều này còn cần phải nói sao?” Na Phàm bắt đầu giải thích với cô từng chút một. “Lẽ nào em không cảm thấy trùng hợp ư? Sáng nay, hắn có mặt ở hiện trường vụ án, lúc chúng ta đến tìm cái đĩa, hắn cũng xuất hiện! Cứ cho là lần thứ nhất chỉ là ngẫu nhiên, lẽ nào lần này cũng là tình cờ? Trùng hợp hơn nữa là hắn lại xuất hiện ở tầng năm! Hắn nói với anh hắn đi thay quần áo, văn phòng của hắn thực sự ở tầng năm sao?” Nghe Na Phàm giải thích như vậy, Lương Mộc Tử bỗng tỉnh ngộ.

“Em hiểu rồi!” Lương Mộc Tử quay người bước đi. “Bây giờ, em sẽ đi tìm Trương Hàng để hỏi rõ vấn đề này!”

“Em hỏi cái gì? Lẽ nào hấn sẽ nói với em rằng hấn là hung thủ đã giết hại em gái em?” Na Phàm thở gấp, nắm chặt tay của Mộc Tử và hét lớn.

Lương Mộc Tử bình tĩnh trở lại, cuối cùng cũng hiểu rõ tình cảnh hiện tại, quyền chủ động không nằm ở phía bọn họ, cô hoàn toàn không có sức để giáng trả.

“Nhưng hấn đang nói dối! Hấn đang nói dối!” Lương Mộc Tử cuống đến độ nước mắt trào ra, sự kiên cường trong nháy mắt lại tiêu tan. “Văn phòng của hấn không thể ở tầng năm, tầng năm là khu vực dành cho cán bộ lãnh đạo, bác sĩ bình thường không thể lên! Hơn nữa, hấn chỉ là một người mới đến, sao có thể lên tầng đó? Tầng năm và tầng sáu bình thường đều không có người, hấn... hấn thực sự đang nói dối!”

“Vậy... vậy hôm nay hấn có phải trực ban không? Điều này có thể điều tra được chứ?” Na Phàm dịu Mộc Tử, nói nhỏ với cô. “Chúng ta đi điều tra tình hình trực ban, điều này cũng có ích đối với chúng ta!”

Na Phàm ngẩng đầu, liếc nhìn bệnh viện đang bị bao trùm dưới bầu trời đầy mây âm u, đầu lập tức căng ra, bàn chân như bị tưới chì, không thể nhúc nhích dù chỉ một chút.

“Đề em tự đi, anh cứ đợi ở đây!” Lương Mộc Tử giăng ra khỏi bàn tay đang diu dờ của Na Phàm, bước cà nhấc lên cầu thang.

Na Phàm vội vàng bước lên, diu cô. “Không sao! Anh gắng chịu đựng một chút là được!”

Tuy anh không thích thứ mùi này nhưng vẫn không thể bỏ mặc một người con gái đang phải bước đi cà nhắc như Mộc Tử.

Đã hơn năm giờ, trong phòng trực ban không có nhiều người, chỉ có mấy y tá đang ngồi nói chuyện phiếm.

Lương Mộc Tử bước tập tễnh vào trong, mấy y tá vội vã chào hỏi, Tiểu Vương nói: “Bác sĩ Lương, chị bị làm sao vậy?”

“Không sao, không sao! Tôi chỉ bị sưng chân một chút thôi, nghỉ ngơi một lát là ổn.” Lương Mộc Tử quay sang nhìn cô ta, quan hệ giữa cô và mấy cô y tá này cũng không tồi. “Tôi qua ai trực ban thế? Hình như có người phàn nàn đấy!”

“Hả? Không phải em! Hôm qua em nghỉ!” Tiểu Vương vội vàng giải thích. “Nhưng ai rồi hơi mà phàn nàn vậy?” Cô liếc mắt về phía mấy y tá khác, bĩu môi nói.

Mẫn Mẫn nói, giọng nhỏ nhẹ: “Tối hôm qua là em trực ban, lẽ nào em lại bị trách cứ sao? Nhưng hôm qua chỉ có một bà cụ đến tiêm, không thể nào có chuyện đó chứ?”

“Không có ư? Không có mới lạ đó! Những bà cụ của thời đại này rất khó đối phó đấy!” Na Phàm nói xen vào, ngồi xuống bên cạnh Mộc Tử. “Nhưng không nhất định là trách cứ cô. Tối qua còn những ai trực ban với cô nữa? Tôi giúp cô phân tích một chút!”

Mẫn Mẫn nhếch miệng, ngờ nghệch cười nói: “Anh ư? Anh tự coi mình là thám tử Sherlock Holmes sao?”

“Em đừng nói vậy!” Mộc Tử giúp Na Phàm xây dựng thanh thế. “Anh ấy chính là một thám tử tư, chưa biết chừng có thể giúp em phân tích tình

hình!”

Mẫn Mẫn bắt đầu nhớ lại.

“Hôm qua, cùng trực ban với em chỉ có y tá Tiểu Thái, bác sĩ Lưu ở khoa nội và bác sĩ Trương ở khoa tim, nhưng cả buổi tối, em hầu như không trông thấy hai người họ! Hơn nữa, vào buổi tối, bệnh nhân không đông lắm, bọn em cũng không để ý đến!”

“Vậy các cô đều không ra ngoài?” Na Phàm truy vấn.

“Tôi và Tiểu Thái đều không ra ngoài! Hai người kia thì tôi không biết, nhưng chắc là cũng không đâu!” Mẫn Mẫn ngồi sát vào chỗ cạnh cửa sổ. “Tối qua tôi ngồi ở chính chỗ này, nếu họ ra ngoài, tôi đã có thể nhìn thấy!”

“Cô luôn ngồi ở chỗ này à?” Na Phàm muốn biết thật chính xác.

“Đương nhiên rồi! Chỉ có chỗ này mới có máy tính, tôi ngồi ở đây chơi trò chơi!” Mẫn Mẫn hé miệng cười, để lộ hai lúm đồng tiền lớn, đáng vẻ thật hồn nhiên.

Na Phàm “hừ” một tiếng, nói: “Thế thì đúng rồi! Nhất định là lúc bọn họ ra ngoài, cô đã không để ý! Hơn nữa, lại còn chơi trò chơi trong lúc làm việc, bệnh nhân không phàn nàn mới lạ!”

Mẫn Mẫn lập tức bị mấy câu nói của Na Phàm dọa cho phát sợ, nước mắt lã chã tuôn rơi. “Anh... Anh nói linh tinh! Tôi... Tôi không có...”

Nhìn thoáng qua nét mặt của Na Phàm, Lương Mộc Tử đã hoàn toàn hiểu được, xem ra vấn đề chỉ nằm ở chỗ Trương Hàng, bọn họ lại trở về điểm khởi đầu.

“Mẫn Mẫn, đừng khóc nữa, anh ấy chỉ đùa thôi! Chị cũng đâu có nói người bị trách cứ là em, không chừng nhân lúc em không chú ý, hai người họ đã chuồn ra ngoài chơi, bị người ta tóm được mới trách cứ cũng chưa biết chừng!” Lương Mộc Tử vừa an ủi vừa kéo Mẫn Mẫn qua một bên, nói tiếp: “Tối nay em vẫn trực ban chứ? Bác sĩ Trương Hàng có trực ban không?”

Mẫn Mẫn khóc suốt suốt, nói: “Không, em đến để thăm đồng nghiệp, hôm nay em nghỉ! Trên lịch trực ban hôm nay hình như cũng không có tên bác sĩ Trương Hàng.”

Một y tá khác thuận tay mở lịch trực ban, nói: “Hôm nay không có tên bác sĩ Trương Hàng, nhưng lúc này hình như em đã nhìn thấy anh ta hay sao ấy.”

Lương Mộc Tử và Na Phàm nhìn nhau một hồi, trong lòng mỗi người đều đã có đáp án.

“Bọn chị đi đây, chẳng phải các em còn có việc cần xử lý hay sao?” Lương Mộc Tử không thể ngồi yên, cô cầm chiếc túi và lao ra ngoài cửa, khiến chân cô lại bị vấp sái.

Na Phàm vội lao đến đỡ cô, chậm rãi dìu cô đi ra khỏi phòng cấp cứu.

Mấy y tá hoài nghi dõi theo hai người một hồi lâu, sau đó đều vội vàng quay lại với công việc của mình, chỉ có Mẫn Mẫn vẫn ngồi ở đó, khóc rưng rức.

Chương 9: Trương Hàng nhảy lầu tự sát

Đùng đùng đoàng đoàng...

Tiếng mưa và tiếng sấm chớp không ngừng nối tiếp nhau. Căn phòng không bật đèn. Na Phàm và Mộc Tử lặng lẽ ngồi trong ánh sáng của những tia chớp và màn mưa lất phất, không ai nói một lời.

Không, nên nói là hai người họ không biết nói gì vào lúc này mới đúng.

Đùng đùng đoàng đoàng...

Tiếng sấm chớp vẫn nối tiếp nhau, Mộc Tử bắt đầu nhớ về em gái. Hồi nhỏ, em gái cô rất sợ tiếng sét, mỗi lần nghe thấy tiếng sét, cô ấy luôn thích cuộn mình bên cạnh cô, để được cô ôm chặt trong vòng tay. Mộc Tử nguyện làm lá chắn che mưa che gió cho em gái, nhưng không ngờ em gái cô lại rời xa cô quá sớm như vậy.

Nước mắt của Mộc Tử tựa như những giọt mưa ở ngoài cửa sổ, không kịp được lá chắn tuôn rơi. Cô đã khóc suốt cả ngày, những tia máu vẫn lên trong mắt khiến Na Phàm sợ hãi.

“Mộc Tử...” Tiếng gọi đầy vẻ xót xa của Na Phàm đột nhiên thốt ra, phá vỡ sự yên tĩnh của gian phòng, khiến Mộc Tử khẽ run rẩy.

“Em, em không sao...” Mộc Tử vẫn giả bộ kiên cường, lén lau nước mắt. “Anh có đói không? Em đi làm chút gì đó để ăn...”

“Đừng! Đợi một chút, Cát Văn Kỳ sắp quay trở lại rồi! Lát nữa chúng ta ra ngoài ăn!” Na Phàm hiểu rất rõ, bây giờ trong đầu Mộc Tử ngập tràn hình ảnh của người em gái Tiểu Như, đâu còn lòng dạ nào để nấu cơm?

Lời của Na Phàm còn chưa dứt, Cát Văn Kỳ đã đẩy cửa bước vào. “Hai người làm gì vậy? Đèn cũng không bật?” Nói xong, anh ta liền bật đèn.

Căn phòng tối tăm bỗng nhiên bừng sáng, Na Phàm và Mộc Tử nhắm mắt lại, ánh đèn sáng rõ ràng đã kích thích dây thần kinh thị giác của họ.

Trước khi mở to mắt, Na Phàm hỏi Cát Văn Kỳ: “Tối nay anh chạy đi đâu vậy? Sao đến một cuộc điện thoại cũng không thèm gọi cho chúng tôi?”

“Bạn mà! Chẳng phải tôi bận rộn đi điều tra hay sao!” Cát Văn Kỳ tiện tay ném chiếc túi lên xô pha, nói với Mộc Tử: “Cô xem xem, đồ trong túi này có phải của Tiểu Như không?”

Mộc Tử vội vàng mở túi ra, lật mở từng thứ một, gật đầu xác nhận, rồi hỏi một câu đầy vẻ kinh ngạc: “Anh lấy những món đồ này từ đâu vậy? Điều này... điều này thật sự quá thần kỳ!”

Cát Văn Kỳ ngồi phịch xuống xô pha, cơ thể căng cứng, tê mỗi cuối cùng cũng được thả lỏng, anh ta thở phào một hơi.

“Ài... Sự thần kỳ này không phải do tôi tạo ra, điều kỳ lạ nhất là, các người thử đoán xem những thứ này được lấy về từ đâu?”

Na Phàm liếc nhìn chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký trong tay Mộc Tử, e rằng đây chính là những món đồ Cát Văn Kỳ đã luôn tìm kiếm lúc ban ngày, nhưng chẳng phải những thứ này đang ở trong tay hung thủ sao? Tại sao chúng lại chạy đến tay của Cát Văn Kỳ? Điều này không phải vô

cùng kỳ lạ ư? Nhưng những sự việc kỳ lạ đều có thể xảy ra đối với Cát Văn Kỳ.

Na Phàm nói với vẻ xem thường: “Có thể tìm lại những thứ này, quả thực vô cùng thần kỳ, nhưng dường như không phải là anh tự tìm về! Lẽ nào chính hung thủ mang trả ư?”

Cát Văn Kỳ nở nụ cười giảo hoạt, cười nhạo nỗi lo sợ trong lòng Na Phàm, anh ta nói với vẻ kỳ quái: “Tôi vẫn nói cậu không có tư chất làm thám tử tư, lần nào đoán cũng trật lất! Nhưng lần này, cậu đã đoán trúng rồi!”

“Cái gì?” Lương Mộc Tử cầm chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký của Lương Tiểu Như, xúc động đến mức phát khóc, giọng nói có chút run rẩy. “Hung thủ thực sự mang trả sao? Anh đã nhìn thấy à?”

Cát Văn Kỳ lắc đầu, khoanh tay trước ngực, nói như đang suy tư điều gì đó: “Đương nhiên là không! Nếu nhìn thấy hung thủ, giờ này tôi còn ngồi yên ở đây chờ đợi sao! Tôi đang suy nghĩ động cơ gây án của hắn, rốt cuộc là vì cái gì?”

Ba người lại chìm vào im lặng, không ai trong số họ có thể hiểu rõ ý đồ của hung thủ.

Lương Mộc Tử lật mở cuốn sổ nhật ký của Tiểu Như, trong đó có một vài trang đã bị xé đi.

“Phần bị xé đi lẽ nào có liên quan đến hung thủ?” Lương Mộc Tử đắn đo xem xét nhiều lần bút tích của Tiểu Như, nhưng không thể tìm ra bất kỳ manh mối nào giữa những hàng chữ, trong đó đều chỉ nói về những chuyện vặt vãnh, nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Cơn dông ngoài cửa sổ vẫn chưa tan, ba người nhìn chăm chăm vào cuốn sổ nhật ký không trọn vẹn và bắt đầu nghiên cứu.

Cát Văn Kỳ cẩn thận lật mở từng trang của cuốn sổ, quan sát từ bên ngoài, ngoài mấy trang đã bị xé thì không có bất kỳ điểm gì khác thường. Phần ghi chép trong cuốn sổ qua sự xác nhận của Lương Mộc Tử cũng được khẳng định là của Lương Tiểu Như. Nhưng kẻ đã lấy cuốn sổ này rồi đem trả lại là ai? Phần bị xé rớt cuộc che giấu âm mưu gì? Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu Cát Văn Kỳ, làm cho anh ta cảm thấy hoang mang.

“Cát Văn Kỳ, anh nghĩ ra được điều gì chưa? Tôi hoàn toàn bó tay, trừ phi chính hung thủ khai nhận tội lỗi!” Na Phàm thở dài một hơi, vớt cuốn sổ nhật ký sang cho Mộc Tử. “Lẽ nào anh trông chờ một kẻ hành động tỉ mỉ như vậy lưu lại dấu vân tay sao?”

Cát Văn Kỳ gật đầu, ánh mắt sâu xa nhìn chăm chăm vào cuốn sổ nhật ký trong tay Mộc Tử, lẩm nhẩm nói: “Đúng vậy! Hung thủ nhất định đã chuẩn bị kĩ lưỡng rồi mới đem trả lại mấy thứ này, nhưng về căn bản hẳn không nhất thiết phải làm như vậy, hẳn hoàn toàn có thể vứt bỏ chúng. Hẳn có ý đồ gì đây?”

“Chúng ta không phải là hẳn, làm sao đoán ra tâm lý của tên hung thủ biến thái này được, trước tiên cứ cất cuốn sổ nhật ký và chiếc máy tính này đã! Không thì em giao nó cho cảnh sát, để xem họ có thể điều tra ra manh mối gì từ trong này không!” Na Phàm không biết làm sao, đành nghĩ tới hạ sách này. “Đương nhiên, nếu có thể thì để Cát Văn Kỳ điều tra giúp là tốt nhất!”

Cát Văn Kỳ trợn mắt nhìn về phía Na Phàm, rồi khi quay sang nhìn Mộc Tử, anh thấy khóe mắt của cô đã lại đỏ hoe.

Hai người đàn ông không dám nói gì thêm, sợ rằng nước mắt của người con gái này sẽ lại dâng trào, khiến cho bọn họ không biết phải làm sao.

Lương Mộc Tử không kiềm nổi nước mắt, nhìn ra cơn mưa lớn đang ào ạt rơi bên ngoài cửa sổ, tuy trong lòng không vui nhưng có nhiều người bạn giúp cô như vậy, cô cũng cảm thấy yên lòng.

“Các anh đều nói rất có lý, nhưng tôi vẫn muốn đi hỏi Trương Hàng. Tôi luôn cảm thấy hấn ta có rất nhiều bí mật muốn nói với chúng ta!” Lương Mộc Tử vẫn còn nghi hoặc, nếu hấn không có điểm gì đáng ngờ, vì sao hấn phải nói dối?

“Trương Hàng?” Cát Văn Kỳ chau mày, hỏi Na Phàm. “Trương Hàng ở phòng 602 ư? Anh ta làm sao? Các người đã điều tra anh ta?”

Na Phàm gật đầu, nói cho Cát Văn Kỳ nghe toàn bộ những gì họ đã điều tra được về Trương Hàng, điều này càng khiến cho Cát Văn Kỳ cảm thấy nghi hoặc.

“Chuyện này thực kỳ quái! Anh ta là một bác sĩ, sao lại có quan hệ với một nữ sinh? Cứ cho bọn họ là bạn đồng môn, đã từng quen biết nhau, nhưng điều đó không có nghĩa anh ta có động cơ giết người, càng không thể nói anh ta là hung thủ giết người.” Hàng lông mày vẫn luôn chau lại của Cát Văn Kỳ đã dần ra, anh ta quay đầu hỏi lại Na Phàm: “Nhưng anh ta cũng rất đáng nghi, vì sao anh ta phải nói dối mọi người chứ?”

Na Phàm nhún vai, khẽ lắc đầu. Anh cũng không biết ý đồ của Trương Hàng, chỉ chắc chắn rằng y nhất định muốn che giấu điều gì đó. Còn chuyện đó là gì, anh không cách nào biết được, thậm chí không có năng lực để điều tra!

Cát Văn Kỳ liếc Na Phàm một cái sắc lẹm, lần nào Na Phàm cũng như vậy, khiến Cát Văn Kỳ thất vọng tột cùng.

Mưa bên ngoài mỗi lúc một to, những tia chớp không ngừng lóe lên trên bầu trời xanh thẫm, vẽ lên những dải bạc tựa như máu thịt của cơ thể đang tràn ra trên chiếc thớt gỗ, khiến người ta cảm thấy kinh hãi. Từng giọt mưa lớn gõ lộp bộp trên lớp kính thủy tinh, trong màn đêm tĩnh mịch, âm thanh ấy làm cho nỗi sợ hãi như thấm vào tận xương tủy.

“Tôi vẫn muốn đi hỏi cho rõ ngọn ngành!” Lương Mộc Tử lại phá vỡ sự tĩnh mịch, cô khoác chiếc áo ngoài rồi bước đi, nhưng Cát Văn Kỳ giữ chặt tay cô. “Cô đừng kích động, nếu hung thủ thực sự là hắn ta, đánh rần động cỏ sẽ không hay! Để tôi suy nghĩ cẩn thận đã!”

Cát Văn Kỳ đắm mình trong dòng suy tư.

Tất cả những sự việc vừa mới phát hiện đều không nằm trong tầm kiểm soát của anh, không phát triển như trong suy tính của anh, hơn nữa, hung thủ cũng thông minh chẳng kém gì anh, nhưng việc hắn đem trả lại chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký rốt cuộc là có ý đồ gì? Cát Văn Kỳ nghĩ trăm phương nghìn kế mà vẫn chưa lý giải được vấn đề này.

Lương Mộc Tử đứng đối diện với cửa sổ, nhìn ra màn mưa đêm mịt mù, lòng càng thêm nhớ Tiểu Như.

“A... Cứu mạng...” Một tiếng thét chói tai, sắc lạnh phá vỡ màn đêm yên tĩnh.

“Tầng sáu! Đi mau!” Cát Văn Kỳ chưa kịp nghĩ gì đã lao ra khỏi phòng.

Khi Cát Văn Kỳ, Na Phàm và Lương Mộc Tử đến tầng sáu, một người phụ nữ vừa từ phòng 602 xông ra ngoài, đang la hét trong sự hoảng hốt. Cát Văn Kỳ nhanh chân đứng chắn trước mặt cô ta, khiến cô ta ngã nhào vào lòng anh, rồi lập tức lùi lại.

“Cô kêu cái gì thế? Sao lại hoảng hốt như vậy?” Cát Văn Kỳ nhìn dáng vẻ hoảng loạn của cô ta thì biết đã xảy ra chuyện nghiêm trọng.

“Anh ấy, anh ấy, anh ấy chết rồi...” Nước mắt của cô gái tuôn như mưa, cả người mềm nhũn ngồi phịch xuống trước cửa nhà.

Na Phàm lao vào trong phòng, gió lạnh vi vu thổi phía sau cổ anh. Anh ngoảnh đầu nhìn, thì ra cửa ban công không đóng, bèn thận trọng bước đến đó và nhìn xuống.

Tuy ngoài trời mưa gió bão bùng nhưng trong màn mưa vẫn có thể nhìn rõ bóng một người mặc bộ quần áo màu trắng đang nằm lặng lẽ trên mặt đất.

“Chết rồi!” Na Phàm bước từng bước nặng nề ra khỏi phòng. Anh thông báo cho Cát Văn Kỳ với giọng điệu ngập tràn thất vọng. Đây là manh mối duy nhất họ tìm được nhưng đã bị xóa bỏ hoàn toàn.

“Ôi! Hu hu hu...” Nghe thấy câu nói này, cô gái đang ngồi xồm trên mặt đất lại òa khóc, nước mắt tràn ra như vỡ đê. “Anh ấy... Sao anh ấy lại ra đi như vậy?”

Cát Văn Kỳ đặt tay lên vai cô gái. Mộc Tử cũng ngồi xuống, cô rất hiểu tâm trạng của cô gái đó vào lúc này, bởi vì hôm nay cô cũng giống cô ta, đã phải trải qua nỗi đau mất người thân.

“Đừng khóc nữa, anh ta đã chết rồi! Mau báo cảnh sát đi!” Ngược lại, Na Phàm lại rất bình tĩnh. “Mộc Tử, chúng ta đã chậm một bước!”

Mộc Tử gật đầu. “Nếu chúng ta xuống nói chuyện với anh ta sớm hơn, chưa biết chừng anh ta có thể nói ra điều gì đó, nhưng bây giờ không kịp nữa rồi!”

Giọng điệu của Mộc Tử có chút bi thương, Cát Văn Kỳ cầm chiếc điện thoại, bấm số 110.

Na Phàm lên tầng trên lấy hai chiếc ô, rồi theo Lương Mộc Tử và cô gái kia xuống dưới tầng.

Trong màn mưa lạnh lẽo, Trương Hàng mặc chiếc áo phong trắng, hiện rõ vẻ thê lương. Khuôn mặt anh ta úp xuống nền xi măng lạnh như băng, máu thấm đẫm mặt đất, theo nước mưa chảy đi như một con kênh uốn khúc.

Người vợ chưa cưới của Trương Hàng vẫn khóc lóc thảm thiết, đôi mắt to trong veo như dòng nước đã sung mọng lên. Phải tận mắt chứng kiến bộ dạng ra đi bi thảm của người mình yêu thương, cô ta không tài nào trấn tĩnh lại được. Cô ta đẩy bàn tay đang dìu đỡ của Cát Văn Kỳ, muốn chạy về phía trước nhưng không bước nổi dù chỉ một bước chân.

“Anh mau dậy đi, đừng dọa em nữa! Anh mau tỉnh dậy đi!” Giọng nói run rẩy của cô ta vẫn đập dềnh trong không khí, dường như không muốn thừa nhận cái chết của Trương Hàng.

“Để tôi kiểm tra một chút!” Na Phàm ngồi xuống, sờ lên động mạch chủ trên cổ Trương Hàng, không còn thấy mạch đập nữa. “Anh ta thực sự đã chết rồi! Mạch không còn đập, thêm vào đó, đầu cũng bị vỡ, không thể cứu được nữa!”

Đúng lúc đó, 110 đến.

Viên cảnh sát từ trên xe bước xuống cũng chính là Tiêu Tĩnh - người Lương Mộc Tử đã gặp lúc ban ngày.

Tiêu Tĩnh mang nét mặt điềm tĩnh, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Lương Mộc Tử đứng bên xác chết, anh ta bèn chau mày, ánh mắt sâu muện, bi thương nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Lương Mộc Tử, nói với vẻ lo lắng: “Sao cô lại ở đây?”

Lương Mộc Tử vẫn chưa thể thoát khỏi nỗi đau đớn khi mất đi em gái, lại vừa mới mất cả cơ hội tra hỏi để tìm ra sự thật về cái chết của Tiểu Như, vì vậy cô hoàn toàn không còn lòng dạ nào để bắt chuyện với anh ta, chỉ “hừ” một tiếng, gật đầu. “Tôi ở tầng trên phòng của Trương Hàng, đang nói chuyện về vụ án của em gái tôi, bỗng nghe thấy có người kêu lớn, liền chạy xuống tầng dưới thì phát hiện cô gái này và thi thể của Trương Hàng.”

Ánh mắt của Tiêu Tĩnh chuyển từ Lương Mộc Tử sang cô gái đang ngồi khóc sụt sùi trên mặt đất. Anh ta bước lại gần, ống quần bị ướt nhẹp vì nước mưa, còn dính một chút bùn đất.

“Kéo cô ta ra, bắt đầu kiểm tra thi thể.” Khuôn mặt của Tiêu Tĩnh có chút méo mó.

Chỉ trong một ngày mà tòa nhà này đã xảy ra hai vụ chết người, liệu có phải do phong thủy ở đây không tốt? Tiêu Tĩnh ngẩng đầu nhìn, nguyên nhân cái chết quá nửa là do nhảy lầu tự sát, nhưng không thể loại trừ khả năng là do người phụ nữ này gây nên.

Anh ngồi xuống, sờ vào cơ thể của người chết để kiểm tra thân nhiệt, rồi quan sát tư thế của anh ta, quả thực có chút kích động. Anh nâng khuôn mặt của Trương Hàng lên khỏi lớp bùn đất, đặt anh ta nằm ngửa trong làn

mưa lạnh giá, để nước mưa rửa sạch thân thể đã cứng đờ vài phần của anh ta.

Tiêu Tĩnh đã quen với cuộc sống này, quen với việc phải đối mặt với những thi thể ghê rợn và biến dạng kiểu này, nhưng anh ta cũng hiểu được nỗi xúc động sâu sắc của thân nhân người chết khi phải chứng kiến cảnh tượng ấy.

“Đội trưởng Tiêu, đã xác định là tự sát, cơ thể rơi xuống tự nhiên, nhưng vẫn chưa tìm ra bất kỳ động cơ nào dẫn đến việc tự sát này.” Viên cảnh sát Lưu Tiệp bên cạnh Tiêu Tĩnh nói, tuy còn trẻ tuổi nhưng anh ta rất có kinh nghiệm.

Cát Văn Kỳ đứng im lìm ở một bên, muốn nghe cách nghĩ của Tiêu Tĩnh về vụ án này.

“Đi hỏi bạn gái của anh ta thì biết ngay thôi!” Tiêu Tĩnh đứng dậy, hít một hơi dài, quay đầu lại nói với Lương Mộc Tử: “Vụ án của em gái cô vẫn chưa có manh mối, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để điều tra!”

“Tôi...” Lương Mộc Tử muốn nói cho anh ta nghe về chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký mà Cát Văn Kỳ đã tìm được, nhưng Na Phạm này giờ vẫn đứng bên cạnh đã kéo mạnh tay cô. Thấy vậy, cô đành miễn cưỡng nuốt lại những lời còn chưa kịp nói hết.

“Về chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký mà cô đã hỏi, trong lúc kiểm tra hiện trường chúng tôi không hề thấy! Nếu hung thủ đã lấy chúng đi thì chắc chắn sẽ không thể tìm lại được!” Tiêu Tĩnh nhìn về phía chiếc xe cảnh sát đang đỗ, nơi hai viên cảnh sát và bạn gái của Trương Hàng là Lưu Hàm đang nói điều gì đó.

Cát Văn Kỳ tiến lên phía trước, nói với Lương Mộc Tử: “Lẽ nào cô đã quên chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký được người ta trả lại rồi sao?”

Ánh mắt ảm đạm của Tiêu Tĩnh bỗng chốc lóe lên tia sáng, anh ta vội hỏi: “Ở đâu? Được ai mang trả lại?”

Cát Văn Kỳ nhún vai, nói với vẻ bó tay bất lực: “Tôi cũng không biết! Lúc trở về, tôi đã nhìn thấy chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký của cô ấy ở tầng ba, bèn tiện tay mang lên thôi.”

“Tôi...” Mộc Tử muốn giải thích, Na Phàm vẫn kéo tay áo của cô, không để cho cô nói.

“Ừm! Lúc này cô ấy muốn nói, nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã bị cảnh sát chặn lại, điều này không thể trách Mộc Tử!” Na Phàm nói giúp Mộc Tử. “Nhưng anh cảnh sát à, anh nghĩ thế nào về vụ án của Lương Tiểu Như? Theo anh, kẻ gây ra án mạng là ai? Lẽ nào anh không có chút suy đoán nào sao?”

Tiêu Tĩnh hần học liếc nhìn Na Phàm, không để cho anh hỏi xong đã quay đi. Ngay sau đó, Lưu Tiệp chạy đến bên Tiêu Tĩnh, thì thầm điều gì đó vào tai anh ta, anh ta liền lên tầng, lấy đi chiếc máy tính và cuốn sổ nhật ký, rồi dẫn theo đội ngũ nhân viên cùng Lưu Hàm biến mất vào màn đêm mịt mù.

“Lẽ nào bọn họ cứ thế bỏ đi như vậy sao? Tôi còn muốn hỏi một số chuyện!” Lương Mộc Tử có chút hụt hẫng, cô đưa mắt nhìn qua lớp cửa kính bám đầy nước mưa, nhìn chăm chăm vào dải sáng phía dưới.

“Đừng lo! Cho dù cảnh sát đã đi, bạn gái của Trương Hàng vẫn còn trở lại đây mà! Đừng quên, đây chính là nhà của cô ta!” Cát Văn Kỳ đã chuẩn

bị tâm lý từ lâu, điều tra chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng không phải là bây giờ. “Tôi nay cô ngủ lại đây, tôi và Na Phàm sẽ ngả lưng trên sàn!”

Sau màn kịch huyền ảo của người chết, thời gian trôi đi thật nhanh, chớp mắt đã quá nửa đêm. Nhưng Lương Mộc Tử không cảm thấy buồn ngủ, trái lại, toàn thân cô tràn ngập khí thế, như thể linh hồn của em gái ở trên trời đã dành tặng cô thứ sức mạnh này.

“Các anh ngủ đi, tôi muốn đợi cô gái kia quay lại!” Lương Mộc Tử vẫn đứng ở ban công, nhìn chằm chằm xuống dải ánh sáng phía dưới với nỗi đau thâm kín trong lòng.

Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, không ai khuyên nhủ thêm lời nào. Lương Mộc Tử vẫn chưa thể thoát khỏi nỗi đau mất đi em gái, đã lại rơi vào một nỗi đau khác, bọn họ vô cùng thương cảm.

“Na Phàm, chuyện ngày mai cậu đã chuẩn bị kĩ chưa? Ngày mai tôi phải đi xử lý một vụ án khác, cậu hãy đi tìm người phụ nữ kia để nói chuyện! Có cần tôi mớm trước nội dung cuộc nói chuyện đó cho cậu không?” Cát Văn Kỳ mân mê điều thuốc trong tay, anh không hề có ý định hút thuốc mà chỉ muốn nghịch ngợm thứ gì đó, đó là thói quen của anh trong những lúc mãi mê suy nghĩ.

Na Phàm lôi cuốn sổ ghi chép ra để trước mặt Cát Văn Kỳ. “Nếu anh cảm thấy không yên tâm, vậy thì hãy viết ra những vấn đề anh muốn hỏi, tôi làm theo là được chứ gì!”

Cát Văn Kỳ chăm chú nhìn cuốn sổ, tâm trạng ngày càng trầm tư.

Hai rưỡi sáng, cơn mưa lớn như trút nước đã dần ngớt. Những giọt nước mưa trên cửa kính đã trút bỏ tấm áo khoác lóng lánh của mình, chậm

rãi chảy xuống, để lại những vệt nước mờ lẩn với bụi bẩn, chắn mất tầm nhìn của Lương Mộc Tử.

Cô vẫn chưa đi nghỉ, cứ đứng trước khung cửa sổ nhìn chăm chăm vào con đường duy nhất dẫn vào tòa nhà. Cô những mong khi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy nụ cười rạng ngời và những bước chân nhảy nhót vui vẻ của em gái, nhưng tất cả đã khiến cô thất vọng tột cùng.

Nhưng chỉ chốc lát sau, một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của cô. Đó là một người con gái.

Chương 10: Nguyên nhân cái chết của Trương Hàng

Hai rưỡi sáng, mưa đã ngừng rơi. Lưu Hàm rời khỏi đồn cảnh sát với tâm trạng xót xa. Cô không ngừng sụt sùi trên con đường về nhà, hình ảnh khủng khiếp của Trương Hàng lúc chết vẫn luôn ẩn hiện trước mắt cô.

Lưu Hàm cúi đầu, không để ý gì đến động tĩnh xung quanh. Khi cô rẽ vào cánh cổng lớn, gió thổi vù vù, lướt qua cổ cô, khiến cô rùng mình vì lạnh.

Cô từng luôn cho rằng mình là người hạnh phúc, bởi vì bên cạnh cô có một người yêu như Trương Hàng, nhưng chỉ vài tiếng đồng hồ trước, anh đã lặng lẽ biến mất...

Nếu Trương Hàng không ra đi chẳng một lời từ biệt như vậy, cô và anh sẽ kết hôn vào cuối năm nay, nhưng... biến cố bất ngờ đã phá vỡ mọi kế hoạch của Lưu Hàm. Thậm chí, cô còn không kịp nói lời “em yêu anh” lần cuối với Trương Hàng, anh đã vĩnh viễn ra đi.

Lưu Hàm dừng bước. Cô bỗng nhiên cảm thấy có người đi theo mình. Cô lập tức rẽ vào một con đường nhỏ trong một tiểu khu, bóng đen phía sau cũng bám gót.

Toàn bộ sự việc này đều lọt vào mắt của Lương Mộc Tử, tuy cô và Lưu Hàm không có quan hệ thân thuộc gì, nhưng cô có thể cảm nhận được sự bất lực và trở tay không kịp của Lưu Hàm.

“Không ổn rồi! Lưu Hàm bị bám đuôi!” Lương Mộc Tử hét lên, chạy vào phòng đánh thức Cát Văn Kỳ và Na Phàm.

Hai người đàn ông vẫn còn chưa nắm rõ tình hình đã bị Mộc Tử lôi dậy, họ vội vã mặc áo khoác và chạy xuống tầng dưới.

“A...” Một tiếng hét chói tai vang lên, xuyên thẳng vào tai của Mộc Tử.

“Hông rồi! Nhất định đã xảy ra chuyện!” Bước chân của Mộc Tử gấp gáp hơn, cô chạy nhanh về phía tòa nhà Lưu Hàm đi vào ban nãy, hai người đàn ông bám theo sát gót.

Tiếng thét chói tai của Lưu Hàm vang vọng khắp tòa nhà, khiến Lương Mộc Tử càng sợ hãi.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” Cô lo lắng kêu lên, Cát Văn Kỳ và Na Phàm vừa chạy đến chỗ cánh cửa dẫn lên tầng thì có một bóng đen nhào ra, trong phút chốc hắn đã bị Cát Văn Kỳ đè xuống mặt đất.

“Không được nhúc nhích!” Cát Văn Kỳ giật lại mấy trăm tệ hắn vừa cướp được của Lưu Hàm, dễ dàng bẻ quặt tay hắn ra đằng sau. “Mộc Tử, mau gọi điện cho cảnh sát! Na Phàm, cậu qua xem tình hình của Lưu Hàm.”

Một lúc sau, Na Phàm dìu Lưu Hàm vẫn đang trong cơn sợ hãi từ hành lang đi ra, chân cô đã tê cứng lại, đầu óc trống rỗng.

“Cô không sao chứ?” Lương Mộc Tử tiến lên, đỡ lấy Lưu Hàm, để cô ta ngồi xuống thêm đá vẫn còn ẩm ướt. “Nhất định là sợ lắm phải không? Nếu tôi không nhìn thấy cô đi về, e rằng...”

Lương Mộc Tử nuốt lại những lời còn chưa kịp nói hết, cô không muốn lại một lần nữa chứng kiến nỗi sợ chết chóc.

Lưu Hàm mặt cắt không còn giọt máu, tràn đầy kinh hãi, cơn run rẩy kéo dài từ ban nãy vẫn chưa tiêu tan, cô đưa mắt nhìn chăm chăm vào tên cướp đang quỳ rạp ở vũng nước trên mặt đất, gào khóc: “Trương Hàng, anh lừa em, vì sao? Vì sao?”

Cho đến bây giờ, cô vẫn không tài nào hiểu nổi tại sao Trương Hàng phải tự sát. Cô không tìm được bất kỳ dấu tích nào cho thấy anh ta muốn kết liễu cuộc đời mình từ nơi ở của họ. Rốt cuộc anh ta bị làm sao?

Cát Văn Kỳ buông tên cướp ra, đứng dậy và nói với Lưu Hàm: “Cảnh sát đã hỏi cô điều gì? Có thể nói cho chúng tôi biết những biểu hiện của Trương Hàng lúc ở nhà không?”

Lưu Hàm ngẩng đầu nhìn Cát Văn Kỳ, rồi lại cúi đầu xuống, thì thào nói: “Tôi cũng không rõ anh ấy bị làm sao nữa. Lúc từ nhà vệ sinh đi ra, tôi đã nhìn thấy anh ấy ở ngoài ban công, sau đó anh ấy giẫm lên ghế và nhảy xuống. Tôi sợ quá, bèn la lên, còn về sau như thế nào, mọi người đều biết cả rồi...”

“Không thể nào!” Na Phàm nói xen vào. “Một người bình thường trước khi tự sát nhất định phải có biểu hiện gì đó. Lẽ nào anh ta không được bình thường?”

Lưu Hàm cúi thấp đầu, ôn tồn nói: “Đúng vậy, anh ấy không phải là một người bình thường.”

Lời thú nhận của Lưu Hàm khiến Cát Văn Kỳ và Na Phàm cảm thấy như một lời đùa giỡn, nhưng vào thời khắc căng thẳng như thế này, làm sao cô ấy có thể lấy chuyện của Trương Hàng ra để pha trò? Cát Văn Kỳ và Na Phàm nhìn nhau một lát, bầu không khí tràn ngập sự nghi hoặc.

“Trong lòng tôi, anh ấy thực sự là một thánh nhân, một vị thánh vĩnh viễn chỉ đối tốt với mình tôi!” Những giọt nước mắt của Lưu Hàm cứ lặng lẽ tuôn rơi, trong lòng lại trào dâng nỗi chua xót. “Anh ấy vốn là trẻ mồ côi, không cha không mẹ, nhưng từ khi tôi bước vào cuộc đời của anh ấy, anh ấy đã trở nên kiên cường hơn. Trước khi làm bất kỳ chuyện gì, anh ấy đều nghĩ đến cảm nhận của tôi. Anh ấy yêu thương tôi như một đứa trẻ, nhưng...”

Trái tim của Lương Mộc Tử lại nhói đau, tình cảm này có vẻ giống với tình cảm của em gái cô dành cho cô. Làm bất kỳ chuyện gì, con bé đều nghĩ đến chị trước tiên, nhưng cô lại hiểu lầm nó. Cũng giống như Lưu Hàm, cô xúc động đến nỗi không kìm nổi nước mắt.

Hai người phụ nữ bắt đầu khóc, khiến hai người đàn ông đứng bên cạnh không biết phải làm sao.

“Các cô đừng khóc nữa! Như thể chúng tôi đang ức hiếp các cô vậy, người khác nhìn thấy thì không hay đâu!” Na Phàm đưa mắt nhìn xung quanh, tuy là lúc nửa đêm về sáng, không có nhiều người ra ngoài, nhưng bị người khác nhìn thấy sẽ không tốt lành gì.

Cát Văn Kỳ tiến lên phía trước, châm một điếu thuốc. “Anh ta đối tốt với cô là chuyện bình thường, bởi vì cô là bạn gái của anh ta!”

“Không! Không phải!” Lưu Hàm đứng dậy, khóc như điên dại. “Anh ấy bị bệnh! Anh ấy đối tốt với tôi là đã phải nỗ lực hết sức rồi, tôi hiểu nỗi đau đớn của anh ấy! Nhưng mà, tôi còn chưa nói với anh ấy câu “em yêu anh”, anh ấy đã...”

Cô bỗng nhiên im bặt, khiến cho trái tim mấy người còn lại đều cảm thấy có chút xót xa, ngay đến Cát Văn Kỳ đang không chế tên cướp trên

mặt đất cũng bị kích động theo.

“Anh ta bị bệnh ư?” Trong đầu Cát Văn Kỳ lại vẽ lên một dấu hỏi.
“Anh ta bị bệnh gì?”

Lưu Hàm cúi đầu, gạt nước mắt, tiếp tục nói: “Anh ấy bị bệnh tim rất nặng, nhưng luôn cố nén nỗi đau đớn của cơ thể để đối tốt với tôi, ngay cả lúc phát bệnh, anh ấy cũng không nói với tôi, vì không muốn làm tôi đau lòng!”

“Lại là bệnh tim!” Cát Văn Kỳ chau mày. “Lương Tiểu Như bị bệnh tim, Trương Hàng cũng bị bệnh tim, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Na Phàm và Lương Mộc Tử nhìn về mặt kính ngạc của anh ta, cảm thấy đây có thể chỉ là một sự trùng hợp đơn thuần, lẽ nào trên thế giới này lại có những người vô tình trở thành mục tiêu của kẻ giết người chỉ vì cùng mắc một căn bệnh sao? Huống hồ một người là tự sát, một người bị mưu sát, chuyện này thực sự khiến những người có tư duy bình thường thấy khó hiểu.

“Tối hôm qua, Trương Hàng có về nhà không?” Cát Văn Kỳ bỗng nhiên đổi chủ đề, chĩa mũi nhọn vào nguyên nhân Trương Hàng nói dối.

Lưu Hàm sững sốt nhìn về phía Cát Văn Kỳ, cô phui phui quần, bước đến nhìn anh ta chăm chú rồi hỏi: “Chuyện của chồng tôi, sao anh lại biết rõ như vậy? Lẽ nào anh nhìn thấy anh ấy về nhà tối qua sao?”

Cát Văn Kỳ không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại, còn tiến thêm một bước trong suy đoán. “Anh ta về nhà lúc quá nửa đêm, phải không? Đi một mình, mang theo thứ đồ như thế này! Tối nay, anh ta chạy vội về nhà, trong tay có cầm theo một chiếc đĩa?”

“Cát Văn Kỳ?”

“Anh...” Lưu Hàm cảm thấy Cát Văn Kỳ có chút đáng sợ, từng cử chỉ của Trương Hàng đều lọt vào mắt anh ta, như thể anh ta là một chiếc camera giám sát, không chỗ nào không nhúng tay vào, đang theo dõi nhất cử nhất động của họ. “Anh có quan hệ gì với Trương Hàng? Vì sao lại biết rõ chuyện của anh ấy như vậy?”

“Tất cả những điều này, cô không cần quan tâm. Chỉ cần cho tôi biết là có phải như vậy hay không?” Sự ngang ngược của Cát Văn Kỳ khiến Lưu Hàm sững sờ, không cách nào phản bác. Anh ta kiên quyết bắt Lưu Hàm trả lời câu hỏi của mình.

Lưu Hàm đành từ bỏ việc truy vấn, lẳng lặng gật đầu. “Đúng vậy! Tối hôm qua anh ấy có về nhà, tôi không rõ là mấy giờ, nhưng phải sau nửa đêm, bởi vì lúc tôi đi ngủ đã là hơn mười một giờ. Tôi nhìn thấy anh ấy về trong ánh trăng lờ mờ, để cuốn sổ xuống và sau đó lại nhanh chóng chạy ra ngoài.”

“Cuốn sổ ư? Là cuốn sổ gì? Cô có xem qua không? Bây giờ nó có còn ở nhà cô không?” Cát Văn Kỳ nắm lấy tay của Lưu Hàm, khiến cô cảm thấy hơi đau.

“Tôi... tôi không hề xem qua!” Lưu Hàm giãy giụa muốn thoát khỏi tay anh ta. Cô vẫn còn có chút kinh hãi, chưa định thần lại được, đã bị Cát Văn Kỳ đe dọa như thế này, trong lòng càng cảm thấy bất an.

Na Phàm thở dài một hơi. “Chúng ta lên phòng cô xem một chút đi! Lúc này, cảnh sát vẫn chưa mang thứ gì trong phòng cô đi, đúng không?”

Lưu Hàm hoàn toàn không có chút ấn tượng nào, Trương Hàng vừa rời bỏ cô mà đi, cô đâu còn lòng dạ nào để quản nhiều chuyện như thế, bây giờ

trong đầu óc cô chỉ là một mảng trống rỗng.

“Nhưng...” Lưu Hàm muốn từ chối, Lương Mộc Tử cũng vô cùng lo lắng, kéo tay Lưu Hàm, nói: “Cô vừa mất đi Trương Hàng, còn tôi cũng vừa mất đi em gái, lẽ nào cô không muốn tìm ra nguyên nhân thực sự dẫn đến cái chết của anh ta hay sao?”

Lưu Hàm ngập ngừng một chút. Cô rất muốn biết điều đó. Cô luôn cảm thấy Trương Hàng yêu cô như vậy, anh không thể nào rời bỏ cô dễ dàng đến thế, nhưng...

“Được rồi! Nhưng anh định làm thế nào?” Lưu Hàm chỉ vào tên cướp đang nằm rạp trên mặt đất. “Lẽ nào cứ thế thả hắn đi sao?”

“Để hắn ta đi đi, bây giờ chúng ta không có nhiều thời gian rảnh để canh chừng hắn.” Cát Văn Kỳ sai bước hướng về phía tòa nhà của Na Phàm, để lại tên cướp nằm dưới trời mưa.

Hành lang xộc lên mùi ẩm mốc, có thể do trời vừa mưa, thứ mùi đọng đầy hơi thở của sự già nua càng ngày càng nồng hơn, tựa như tỏa ra từ cơ thể của người sắp chết.

Lưu Hàm bịt mũi đi lên tầng, cô không thể chịu đựng thứ mùi này từ rất lâu rồi, nhưng vẫn không muốn nói với Trương Hàng. Cuộc sống của họ vô cùng túng bấn, tiền lương của cả hai người cộng lại cũng không đủ để mua một căn phòng, vì vậy, có tiền để thuê một căn phòng như thế này đã là quá tốt rồi.

“Xin mời vào.” Lưu Hàm mở cửa, trong phòng đèn đóm sáng trưng.

Lúc được cảnh sát đưa đi, cô đã quên tắt đèn. Nhìn thấy tấm hình chụp thân thương, ngửi thấy thứ mùi quen thuộc trong phòng, nước mắt cô lại

một lần nữa dâng tràn.

“Đừng khóc!” Lương Mộc Tử vỗ nhẹ lên vai cô, tiếp thêm cho cô sức mạnh. “Cho chúng tôi xem cuốn sổ một chút, được không?”

Lưu Hàm đi đến trước mặt bàn tìm kiếm, nhưng không thấy cuốn sổ ngày hôm qua. “Ồ, sao lại không thấy nhỉ?”

“Không thấy ư? Cô còn nhận ra cuốn sổ mà anh ta đã cầm về không?” Cát Văn Kỳ cũng tiến lại giúp cô tìm kiếm, trong lúc vô tình lại tìm thấy chiếc đĩa. “Cái này cũng là do anh ta cầm về, đúng không?”

“Đúng vậy! Tuy đêm qua tôi chỉ nhìn thấy anh ấy trong ánh trăng mờ mờ, nhưng cuốn sổ đó, tôi còn nhớ rất rõ, đó là một cuốn sổ nhật ký có bìa màu lam, rất đẹp! Sáng nay vội đi làm, tôi chưa kịp xem, nhưng... rõ ràng là nó để ở đây!” Lưu Hàm tìm kỹ lại lần nữa, nhưng cũng không thu được gì.

“Là cuốn sổ nhật ký màu xanh lam ư?” Lương Mộc Tử giật mình. “Cô nói xem, có phải trên bìa còn có hình ảnh của một con mèo nhỏ không?”

“Đúng vậy, đúng vậy! Tôi liếc mắt một cái, còn cảm thấy bức hình đó rất đẹp! Sao cô lại biết cuốn sổ nhật ký đó?”

“Vì đó là cuốn sổ của em gái tôi!” Lương Mộc Tử bỗng cảm thấy có một luồng khí lạnh thổi vào phía sau gáy. “Xem ra, thực sự là Trương Hàng đã ra tay sao?”

“Chúng tôi cầm chiếc đĩa này đi xem một chút, được không?” Cát Văn Kỳ lật đi lật lại chiếc đĩa mấy lượt, anh cảm thấy vô cùng hứng thú với nội dung trong chiếc đĩa. “Nếu tôi đoán không sai, đây chính là thứ các người muốn tìm lúc buổi chiều, nhưng đã bị Trương Hàng đem về! Anh ta chuẩn

bị tiêu hủy chứng cứ, nhưng có thể do lương tâm trời dậy nên đã chọn cách tự sát...”

“Không thể, không thể nào!” Lưu Hàm hét lên kinh hãi, tinh thần cô gần như đã suy sụp hoàn toàn, không thể chịu đựng thêm bất kỳ lời nói xấu nào về Trương Hàng. “Anh ấy không phải là loại người đó! Không thể nào!”

Lưu Hàm òa khóc. Trong lòng cô vốn dĩ đã buồn phiền, lời nói vừa rồi của mấy người bọn họ lại càng khiến lòng dạ cô thêm trống rỗng.

“Lưu Hàm, cô không nên kích động như thế! Thực ra, người ta có lúc...” Na Phàm muốn khuyên nhủ nhưng Lương Mộc Tử đã kéo anh sang một bên, không để anh nói tiếp.

Cát Văn Kỳ thở dài một hơi, dường như hết sức không hài lòng với vụ án này. “Nếu cô không tin, chúng ta xem qua chiếc đĩa này thì biết ngay thôi!”

Lương Mộc Tử đưa cho Lưu Hàm chiếc khăn giấy, Lưu Hàm lau nước mắt rồi mở máy tính. Trong lòng cô, từ trước đến giờ Trương Hàng luôn là một người hoàn mỹ, chưa từng làm bất kỳ chuyện gì trái với lẽ thường, hình ảnh của Trương Hàng trong lời nói của Cát Văn Kỳ và Na Phàm hoàn toàn không phải là con người mà cô hằng biết rõ!

“Các người nhất định sẽ thất vọng!” Lưu Hàm rất vững tin vào phẩm cách của Trương Hàng, muốn chặn lại những lời nói không hay của người khác về anh ta.

Cát Văn Kỳ nhét chiếc đĩa vào trong máy tính, nhưng ánh mắt vẫn quan sát khắp phòng. Từ lời nói của Lưu Hàm, Trương Hàng không có vẻ

gì là một kẻ giết người, vì thế Cát Văn Kỳ luôn cảm thấy nhất định còn có nội tình gì đó trong chuyện này.

“Nhìn xem! Đây chính là đĩa ghi hình của bệnh viện, tôi nói không sai đấy chứ!” Na Phàm chỉ vào màn hình máy tính và nói, thời gian hiển thị trên đó là mười giờ tối. “Tua qua một chút, phải là thời điểm sau mười một giờ!”

Lưu Hàm làm theo lời Na Phàm, mấy người kiên nhẫn dán chặt mắt vào màn hình, trên đó hầu như không có bóng người, chỉ có cánh cửa lớn lạnh ngắt của bệnh viện.

“Cô xem!” Na Phàm khẽ đẩy Lưu Hàm. “Trương Hàng đã lén lén lút lút đi ra khỏi bệnh viện, trên tay dường như còn cầm thứ gì đó!”

“Đương nhiên rồi! Tôi đã nói tối qua anh ấy có về nhà, điều này có gì lạ đâu?” Lưu Hàm không để ý đến.

“Nhưng Trương Hàng lại không nói với chúng tôi như vậy!” Lúc này Lương Mộc Tử đã xác định mục tiêu, cũng chĩa mũi nhọn về phía Trương Hàng. “Nếu anh ta sớm thừa nhận, chúng tôi hà tất phải điều tra? Nếu anh ta không làm chuyện trái với lương tâm thì vì sao phải tự sát?”

“Nhưng...” Lưu Hàm thực sự muốn giải thích thay cho Trương Hàng, song đã bị những lời nói của bọn họ làm cho á khẩu. Trong đĩa ghi hình vẫn hiển thị rõ hình ảnh Trương Hàng trở lại bệnh viện vào lúc một giờ năm mươi tám phút sáng.

“Mọi người đến xem này!” Cát Văn Kỳ cuối cùng cũng tìm được một chi tiết quan trọng, đó chính là bút tích của Trương Hàng trên giá sách. “Có còn nhớ nét chữ này không?”

“Trên cuốn vở môn tim mạch của Lương Tiểu Như!” Na Phàm liếc mắt một cái liền nhận ra ngay, hai tay run rẩy đón lấy quyển vở của Trương Hàng, chép miệng. “Cát Văn Kỳ, anh thực là! Cái này mà anh cũng có thể tìm thấy sao?”

Trên khuôn mặt của Na Phàm lộ rõ vẻ vui mừng, nhưng Cát Văn Kỳ lại cảm thấy lòng dạ rối bời. Khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối, nhưng tên Trương Hàng này lại không giữ được bình tĩnh, đến mức phải nhảy lầu tự sát, rốt cuộc hắn đã nghĩ không thông điều gì? Lẽ nào hắn thực sự là hung thủ bóp cổ Lương Tiểu Như, vì cảm thấy hổ thẹn mà tìm đến cái chết sao? Nhưng động cơ của hắn là gì?

Cát Văn Kỳ quay đầu lại, tay phải vân vê cằm, hỏi Lưu Hàm với giọng đầy hoài nghi: “Cô có biết Lương Tiểu Như ở tầng ba không? Quan hệ giữa Trương Hàng và cô ấy là thế nào? Có thường xuyên qua lại không?”

Lưu Hàm thoáng sửng sốt, nói với vẻ không chắc chắn: “Tôi và cô ta không thân thiết gì, tôi chỉ biết cô ta và Trương Hàng là bạn đồng môn, thỉnh thoảng cô ta có lên đây để hỏi một vài vấn đề về chuyên môn. Trương Hàng và cô ta chỉ có quan hệ bình thường, lẽ nào anh thực sự nghi ngờ Trương Hàng có liên quan đến cái chết của cô ta?”

Cát Văn Kỳ đang hoài nghi, nhưng không có căn cứ xác thực.

“Hắn...” Na Phàm suy nghĩ một chút, rồi hỏi: “Từ trước đến giờ, cô chưa từng nhận ra anh ta có biểu hiện gì bất ổn à? Trước khi nhảy lầu có điều gì bất thường không? Hoặc anh ta có nói điều gì kỳ quặc với cô không?”

Lưu Hàm suy nghĩ rất lung, càng nghĩ càng thêm đau đầu, nhưng không nhớ nổi rốt cuộc anh ta có nói điều gì đáng ngờ không.

“Đúng rồi! Tôi nhớ ra rồi, trước đó anh ấy có gọi một cuộc điện thoại, thời gian gọi khá lâu!” Lưu Hàm nói một cách chắc chắn. “Anh ấy rất ít khi “nấu cháo điện thoại” với người khác, nhưng lần này lại nói chuyện đúng một tiếng đồng hồ, hơn nữa người ở đầu dây bên kia là một người đàn ông!”

“Anh ta gọi điện thoại cho ai? Số điện thoại là bao nhiêu?” Cát Văn Kỳ bỗng nhiên tràn đầy sinh lực.

Lưu Hàm cầm lấy chiếc điện thoại Trương Hàng vớt ở trên giường, bắt đầu tra tìm. “Đây, chính là số điện thoại này!”

Nhìn thấy số điện thoại, mấy người bọn họ lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Đây chính là số điện thoại họ đã ghi lại được từ danh sách các cuộc gọi của Lương Tiểu Như, chính là số thuê bao ảo chỉ gọi cho một mình Lương Tiểu Như.

“Cô biết người này không?” Lương Mộc Tử vội hỏi.

Lưu Hàm lắc đầu. “Từ trước tới giờ tôi chưa từng thấy số điện thoại này, những người trong danh bạ của anh ấy về cơ bản tôi đều quen biết, nhưng số điện thoại này thì không có trong ấy!”

Cát Văn Kỳ đã chú ý tới điểm này từ lâu, chỉ đáng tiếc điện thoại di động của Lương Tiểu Như đang ở trong tay cảnh sát, nếu không, họ có thể đối chiếu một chút.

“Thôi đừng nghĩ nữa! Xem ra kẻ này đã có dự tính từ lâu, e rằng chúng ta thực sự không thể bắt được hắn!” Lương Mộc Tử có chút nhụt chí.

Đã tròn một ngày kể từ lúc Lương Tiểu Như bị sát hại, nhưng cuộc điều tra không có bất kỳ tiến triển nào, vừa lần ra chút manh mối thì Trương Hàng lại ra đi mà không nói lời nào như vậy.

“Em đừng suy nghĩ nhiều, đây cũng có thể coi là một chuyện tốt! Có thêm người chết, khả năng hung thủ lộ diện càng lớn!” Na Phàm an ủi Mộc Tử, rồi khẽ đưa ánh mắt xót thương nhìn qua Lưu Hàm đang ngồi trên giường.

Mạch suy nghĩ của Cát Văn Kỳ trở nên hỗn loạn, những suy luận của anh ta bắt đầu dao động, có lẽ chuyện này không phải do Trương Hàng gây ra, có lẽ hẳn ta đã nghe được một thông tin gì đó có tính đả kích, nên mới lựa chọn như vậy! Anh ta thở dài một hơi, lấy ra một điều thuốc từ túi áo trên và châm lửa. “Lưu Hàm, cô có nghe rõ nội dung cuộc điện thoại giữa họ không? Họ có nhắc đến tên người nào, hoặc nói ra một từ nào đó rất kỳ quặc hay không?”

Lưu Hàm lắc đầu. “Anh ấy gọi điện thoại đúng lúc tôi đang gọi đầu, cũng là do vô tình nên tôi mới nghe thấy người ở đầu dây bên kia là một người đàn ông. Lúc tôi đi lấy máy sấy, anh ấy vẫn đứng ở ban công để gọi điện thoại, đến khi tôi sấy tóc xong, từ phòng vệ sinh đi ra thì nhìn thấy anh ấy nhảy từ cửa sổ xuống...”

Hy vọng của Cát Văn Kỳ lại một lần nữa tan vỡ.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã ló dạng, những tia sáng tuy còn yếu ớt nhưng đã chiếu rọi cả bầu trời.

Vì một tên hung thủ không biết từ nơi nào xuất hiện mà cả bốn người đã phải chịu phiền não, suốt đêm không ngủ.

“Đi thôi! Hôm nay còn có nhiệm vụ khó khăn hơn, không tìm được hung thủ, tôi sẽ không bỏ cuộc!” Cát Văn Kỳ nói một cách vô cùng nghiêm trọng, thông thả bước ra khỏi nhà của Lưu Hàm, lạnh lùng quăng lại một câu: “Tôi nghĩ cô cũng nên sớm rời khỏi nơi này, nếu cứ dồn nén cảm xúc trong một thời gian dài, cô sẽ không chịu đựng nổi đâu!”

Lưu Hàm lặng lẽ đưa mắt ngắm nhìn tất cả những thứ quen thuộc trong căn phòng này, cảm thấy một cơn gió lạnh thổi đến từ phía sau.

“Tôi sẽ không sống ở chỗ này nữa, ở đây tôi chỉ nghĩ đến Trương Hàng và luôn sống trong bóng ma của anh ấy.” Lưu Hàm cầm lấy chìa khóa và túi xách, theo bọn họ đi ra ngoài.

Chương 11: Lời trăng trời của Trương Hàng

Trời vẫn chưa sáng hẳn, Lương Mộc Tử đã nhận được điện thoại của Vương Tư Kiệt, cô nhảy bật dậy từ trên xô pha, những tưởng đã có tin tức gì. Cô kéo Na Phàm đi ra ngoài cùng mình, để lại Cát Văn Kỳ ở nhà, bởi vì cô biết Cát Văn Kỳ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

“Rất xin lỗi vì bây giờ chúng tôi mới thông báo cho cô biết.” Đây là câu nói đầu tiên của Tiêu Tĩnh kể từ lúc Lương Mộc Tử ngồi xuống.

Lương Mộc Tử đã chuẩn bị tinh thần, hơn nữa, Tiểu Như đã qua đời, còn cú đả kích nào có thể khiến cô gục ngã? “Không sao, tôi chịu đựng được!” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng cô căng thẳng đến mức siết chặt lấy bàn tay của Na Phàm, mồ hôi trong lòng bàn tay cô dính ướt cả mu bàn tay của anh.

“Người nhảy lầu tự sát tối hôm qua đã bị tình nghi là hung thủ giết Lương Tiểu Như, nhưng đáng tiếc, chúng tôi đã chậm một bước! Xin lỗi...” Giọng nói của Vương Tư Kiệt trầm xuống, việc điều tra vẫn chưa triển khai hoàn toàn, hung thủ đã không khảo mà xưng, nhưng lại dùng một phương thức vô cùng đặc biệt.

“Nhưng...” Lương Mộc Tử chau mày, nắm tay càng siết lại chặt hơn. “Nhưng chẳng phải hôm qua không phát hiện ra điều gì sao?”

Vương Tư Kiệt mím môi, vẻ mặt nghiêm trọng, khiến Na Phàm cảm thấy không thoải mái. “Lẽ nào Lưu Hàm đã nói gì với anh sao? Tối hôm qua...”

“Không! Lưu Hàm không hiểu rõ toàn bộ sự tình, nhưng câu nói của cô ấy đã nhắc nhở chúng tôi!” Vương Tư Kiệt nhấn mạnh hai từ đó. “Cô ấy nói, quan hệ của anh ta và Lương Tiểu Như rất mật thiết, và nghi ngờ sự trong sáng giữa họ. Hơn nữa, Lương Tiểu Như cũng năm lần bảy lượt đến nhà cô ấy, vì thế...”

“Giết người vì tình?” Na Phàm buột miệng nói. “Không thể nào! Cứ cho là vì nguyên nhân đó thì cũng không thể là Trương Hàng ra tay, phải là Lưu Hàm mới đúng! Anh thử nghĩ xem, nếu Trương Hàng không có ý định ở bên Lương Tiểu Như thì hẳn ta chỉ cần nói rõ với cô ấy là được, đâu cần dùng đến biện pháp tàn nhẫn là giết chết cô ấy. Hơn nữa, anh đã thực sự điều tra Trương Hàng chưa? Tuy hẳn ta rất khả nghi nhưng không thể dựa vào đó để quy kết hẳn ta là hung thủ.”

Những lời Na Phàm nói không phải là không có lý, nhưng cũng không thể ngăn Vương Tư Kiệt hoài nghi về những gì mà Trương Hàng đã làm. “Anh nghe tôi nói hết đã...”

Không đợi Vương Tư Kiệt mở miệng, Na Phàm nhắc lại lời đã nói: “Tôi không muốn vòng vo với anh, tôi là một thám tử tư, có biết ít nhiều về chuyện của Lương Tiểu Như, tuy không hiểu thấu đáo như các anh nhưng tôi tuyệt đối có thể khẳng định anh ta không phải là thủ phạm!”

Lời lẽ hùng hồn của Na Phàm khiến Vương Tư Kiệt phải nuốt lại những điều còn chưa kịp nói ra, đồng thời đáp trả với ánh mắt khinh khỉnh. Na Phàm đã gặp qua những dạng thám tử tư vô trách nhiệm, nhưng chưa từng gặp một viên cảnh sát nào làm việc tắc trách đến vậy.

Vương Tư Kiệt không dám nói gì nữa, chiếc bút trong tay quay đi quay lại. Anh ta chỉ nhìn chăm chăm vào Na Phàm, chờ đợi đợt công kích bằng ngôn từ tiếp theo.

Na Phàm thấy anh ta im lặng, bèn nói tiếp: “Sao anh không nói gì nữa? Vụ án của Tiểu Như, các anh tìm hiểu được bao nhiêu rồi? Xem ra có gì đó mà tôi chưa điều tra ra nhỉ! Có cần tôi cung cấp cho anh một vài manh mối không?”

Giọng điệu kiêu ngạo của Na Phàm khiến Vương Tư Kiệt bắt đầu chán ghét, anh ta liên tục gõ nhẹ bút lên mặt bàn và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cau có với ánh mắt rực lửa của Na Phàm.

Lương Mộc Tử cảm thấy nộ khí giữa hai người đang không ngừng bốc lên, bèn vội vàng nói chen vào: “Đừng cãi nhau nữa! Tôi chỉ muốn biết đáp án!”

Vương Tư Kiệt lấy ra một tờ giấy kẹp trong quyển sổ thẩm vấn, đưa cho Lương Mộc Tử. Lương Mộc Tử đón lấy, bỗng nhiên tròn trợn mắt.

Na Phàm thấy Lương Mộc Tử không cử động gì trong một lúc lâu thì khẽ đẩy cô một cái, giằng lấy tờ giấy trong tay cô, trong lòng có chút hồi hộp.

Trên tờ giấy viết rõ ràng: “Tôi có tội, tôi đáng chết, tôi phải chịu trách nhiệm với những gì mình đã làm. Thật sự xin lỗi...”

Chỉ một tờ giấy đơn giản cũng đủ để chứng minh tất cả mọi điều, bút tích trên giấy là của Trương Hàng, hiện giờ hẳn chính là kẻ tình nghi lớn nhất. Nhưng lẽ nào vừa mới biết hung thủ là ai thì hắn lại chết như vậy sao? Lương Mộc Tử vẫn có chút ngờ vực, nhưng sự thực đã bày ra trước mắt khiến cô không thể không tin.

Na Phàm nắm chặt tờ giấy trong tay, chất vấn Vương Tư Kiệt: “Anh lấy cái này từ đâu vậy?”

“Đương nhiên là ở trong nhà của Trương Hàng, lẽ nào tôi ngụy tạo hay sao?” Vương Tư Kiệt cảm thấy Na Phàm thực sự nực cười. “Thật đáng tiếc cho Mộc Tử khi tìm đến một người bạn vô dụng như anh!”

Anh ta rõ ràng là kẻ không ăn được nên đập đồ, tự mình để tuột mất Mộc Tử, bây giờ lại đổ tội lên đầu Na Phàm.

“Nhưng...” Na Phàm nghĩ lại về những lời Lưu Hàm nói hôm qua. “Nhưng hôm qua, Lưu Hàm không hề nhắc đến tờ giấy này, tôi ngờ rằng anh...”

“Anh nghi ngờ tôi dựng chuyện? Tôi ngụy tạo chứng cứ thì có lợi gì cho tôi chứ? Đừng quên, người chết là em gái của Mộc Tử, anh cho rằng tôi có thể giở trò hay sao?” Vương Tư Kiệt lấy lại tờ giấy trong tay Na Phàm. “Đây là thứ được tìm thấy trong nhà anh ta vào ngày hôm qua! Lưu Hàm vừa ra khỏi nhà tắm đã nhìn thấy Trương Hàng gieo mình từ trên ban công xuống, chưa kịp quan sát gì đã vội chạy ra ngoài, vì thế không nhìn thấy nó, đến khi sĩ quan cảnh sát Tiêu Tĩnh bước vào phòng mới phát hiện ra, anh còn câu hỏi nào không?”

Lần này, đến lượt Na Phàm bị làm cho khiếp sợ! Vương Tư Kiệt không lo lắng, bởi vì trong tay anh ta có một thông tin quan trọng như vậy. Anh ta toét miệng cười, nụ cười châm biếm trong lòng Lương Mộc Tử bắt đầu méo mó, biến dạng, thậm chí cô bắt đầu hoài nghi dụng tâm thực sự của người đàn ông này.

Lương Mộc Tử nhắm mắt lại một lát rồi mở mắt nhìn chằm chằm vào tờ giấy trong tay anh ta. Cho dù cô nghĩ trăm phương nghìn kế để tìm ra bộ mặt giả tạo của anh ta, cũng chẳng thể nào lật tẩy được, cứ cho rằng Vương Tư Kiệt không biết xấu hổ, nhưng cô thì có.

“Na Phàm, chúng ta đi thôi!” Lương Mộc Tử thở dài, toàn bộ cơ thể như không còn chút sức lực nào.

Na Phàm nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, vội vã hỏi: “Em không sao chứ? Có mang thuốc không?”

Mộc Tử khẽ lắc đầu, tuy trái tim của cô bây giờ vô cùng đau đớn nhưng tin tức thu được từ Vương Tư Kiệt khiến cô cũng cảm thấy đáng giá.

“Đi thôi!” Lương Mộc Tử gắng gượng đứng dậy, Na Phàm dìu cô bước từng bước run rẩy ra khỏi đồn cảnh sát.

Cô không cam tâm, vụ án của em gái cô không thể kết thúc như vậy! Bọn họ cho rằng Trương Hàng là hung thủ sát hại Tiểu Như, nhưng ngay chứng cứ căn bản cũng không có, nếu chỉ dựa vào một tờ giấy để định tội, vậy thì trên thế giới này sẽ có biết bao nhiêu người phải chịu oan uổng?

“Anh hãy gọi điện cho Cát Văn Kỳ, nói cho anh ấy biết thông tin chúng ta vừa có được.” Sắc mặt của Mộc Tử càng lúc càng tái nhợt, đến mức giống như một chiếc ga trải giường bị giặt bằng nước tẩy. Cô càng tỏ ra kiên cường như thế này thì chỉ càng khiến lòng dạ Na Phàm thêm nhói đau.

Na Phàm hít một hơi thật mạnh, dìu Lương Mộc Tử ngồi xuống bồn hoa bên cạnh, trịnh trọng hỏi: “Em tin lời của tên nhãi đó không? Em có tin Trương Hàng chính là hung thủ đã sát hại Tiểu Như không?”

Lương Mộc Tử không có chủ ý gì, cô không tin bất kỳ người nào, hiện giờ cô chỉ muốn nhìn thấy chứng cứ, chỉ có chứng cứ mới có thể nói lên mọi điều.

“Còn anh cảm thấy thế nào? Em bảo anh gọi điện cho Cát Văn Kỳ, chính là muốn nói cho anh ta biết, em không tin!” Lương Mộc Tử lấy mấy viên thuốc từ trong túi ra uống, cảm thấy khá hơn rất nhiều. “Mặc dù Vương Tư Kiệt nói nhiều như vậy, nhưng anh ta lại không có bằng chứng rõ ràng, tuy nhiên, những chứng cứ chúng ta cung cấp cho anh ta lại bất lợi đối với Trương Hàng.”

“Em nhìn nhận chuyện này như thế nào?” Na Phàm hỏi.

“Mặc dù Vương Tư Kiệt nói rất lọt tai, nhưng anh ta đã tìm được tim cho em gái em chưa? Chẳng phải đã nói tim của em gái em bị hung thủ lấy cắp ư? Vậy thì, đó chính là chứng cứ có lợi nhất, ngay đến tử thi của nó cũng không thể trả về lạnh lặn cho em, đã bắt em phải nhận, anh nghĩ có thể không?” Sắc mặt của Lương Mộc Tử có chút hồng hào, cô đứng dậy và nói. “Đi thôi! Không biết Cát Văn Kỳ đã điều tra được gì rồi.”

Na Phàm nhìn bộ dạng rần ròi của Mộc Tử, trong lòng lại cảm thấy xót xa.

“Em ấy à, lúc nào cũng tỏ ra quá mạnh mẽ! Nếu trong lòng bức bối thì hãy khóc lên.” Anh nói một cách thản nhiên. “Từ tối hôm qua, em luôn cố tỏ ra kiên cường, nhưng anh biết trong lòng em vô cùng khó chịu.”

Nghe thấy những lời của Na Phàm, Lương Mộc Tử bỗng nhiên dừng bước, nhưng không quay đầu lại. “Em không khó chịu! Tất cả đã qua rồi, giờ đây giúp Tiểu Như tìm ra hung thủ mới là chuyện nên làm!”

Không khó chịu ư? Lời nói dối này ngay đến trẻ con cũng không thể mắc lừa, huống hồ là Na Phàm, một người đã đem lòng yêu thương cô từ lâu. Anh không nói thêm lời nào, gọi điện cho Cát Văn Kỳ rồi tiếp tục bước đi trên ngã đường hướng về nhà.

Cát Văn Kỳ vẫn chưa hề bước chân ra ngoài, anh vốn định đi tìm chút manh mối nhưng luôn cảm thấy sự tình vô cùng kỳ quặc, không thể có quá nhiều điều trùng hợp xảy ra trong cùng một lúc như vậy.

Đặc biệt, từ sau khi nhận điện thoại của Na Phàm, anh càng chắc chắn với suy nghĩ của mình. Trương Hàng nhất định không phải là hung thủ, hẳn ta chỉ là một gã bung xung bị kẻ khác lợi dụng mà thôi. Nhưng rốt cuộc ai là người đứng sau tấm màn này?

Cát Văn Kỳ đang cảm thấy vô cùng rối rắm thì Na Phàm và Lương Mộc Tử lao xộc vào nhà, Mộc Tử bỗng nhiên ngã quỵ xuống xô pha, không đứng dậy được nữa. Dường như cô đã phải vận hết sức lực của bản thân để lê tấm thân này về, và trong giây phút mở cửa phòng, cô liền lập tức sụp đổ.

“Sao... sao vậy?” Cát Văn Kỳ nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô thì đã biết được kết quả. “Cô uống thuốc chưa? Sao lại nghiêm trọng như vậy?”

Na Phàm nhắm mắt, bàn tay siết chặt đám mảnh vào tường, sự đau đớn bỗng chốc lan khắp cơ thể, nhưng vẫn không sánh nổi với nỗi thương xót Mộc Tử đang giày vò trong lòng anh.

“Vương Tư Kiệt là một thằng khốn nạn! Tôi hận không thể lột da hắn!” Na Phàm nghiêng răng nghiêng lợi nói. Bây giờ, nghĩ đến bộ mặt đáng ghét của hắn chỉ khiến anh muốn ói. “Cho dù hắn không thêm quan tâm đến sức khỏe của Mộc Tử thì cũng không nên nói ra những lời kích động như vậy! Hắn có còn là con người không?”

Môi Mộc Tử tím ngắt, cơ thể cô đã không chống đỡ nổi sự suy kiệt này, Cát Văn Kỳ đỡ lấy Mộc Tử và nhẹ nhàng nói với cô: “Cô yên tâm ngủ một giấc đi, tôi và Na Phàm đi điều tra! Khi nào chúng tôi trở về, nhất định sẽ có tin tốt lành cho cô!”

Lương Mộc Tử không nói gì. Cô tin vào vẻ mặt chân tình của Cát Văn Kỳ, lẳng lặng gật đầu. Cát Văn Kỳ và Na Phàm cùng dìu cô lên giường.

Bầu trời có chút âm u.

Bắt đầu từ hôm qua, thời tiết lúc nào cũng u ám, đặc biệt, trận mưa lớn hồi đêm càng khiến lòng người thêm ngọt ngào. Sáng nay, mặt trời chỉ ló ra vón vụn có hai tiếng đồng hồ, giờ không biết đang trốn ở nơi nào.

“Na Phàm, trên đường đi Mộc Tử đã nói gì?” Cát Văn Kỳ hỏi. Nhìn vẻ mặt và thần thái của Mộc Tử, anh biết áp lực trong lòng cô nhất định rất lớn, đến mức khiến cô rơi vào tình trạng không thể chịu đựng được nữa.

Na Phàm châm một điếu thuốc để làm lòng mình lắng dịu và chậm rãi nói: “Cô ấy chẳng nói gì, có điều tinh thần rất kém.”

“Hả? Thế bên cảnh sát đã nói gì? Chắc là không đơn giản như thế chứ, nếu không, cô ấy sẽ không suy sụp đến vậy.” Cát Văn Kỳ đã nhìn thấu Mộc Tử.

“Lời của cảnh sát, tôi đã thuật lại toàn bộ với anh trong điện thoại. Trên đường về, cô ấy cứ trầm mặc không nói gì. Tối qua, cô ấy không nghỉ ngơi, chắc là vì mệt mỏi nên mới xảy ra tình trạng này!” Na Phàm không nhìn ra nguồn cơn trong đó, nhưng chẳng thứ gì có thể lọt khỏi “pháp nhãn” của Cát Văn Kỳ.

“Không đúng, cậu thử nghĩ kỹ lại xem!”

Na Phàm lại một lần nữa lật mở những lời Mộc Tử đã nói trong đầu mình, cuối cùng cũng nghĩ ra câu nói tràn đầy lo lắng của cô. “Đúng rồi! Cô ấy đang lo lắng về di thể của em gái, cô ấy nói cảnh sát vẫn chưa tìm được trái tim của Tiểu Như về cho cô ấy!”

“Đúng vậy! Vấn đề ở chính chỗ này!” Cát Văn Kỳ vỗ mạnh lên đùi, anh cũng đang quần quanh với suy nghĩ vấn đề then chốt của vụ án nằm ở đâu. “Nhưng tim của một người nếu đã rời khỏi cơ thể thì còn có thể dùng làm gì?”

Đầu óc Na Phàm xoay chuyển một vòng, bỗng nhiên nảy sinh một ý nghĩ khiếp đảm. “Thay tim!”

Cát Văn Kỳ cũng bị suy nghĩ này của Na Phàm làm cho khiếp sợ, anh mở to hai mắt và hỏi: “Thay tim ư? Cậu muốn nói đến việc cấy ghép tim phải không? Nhưng nếu là ghép tim, e rằng người ta phải tìm một trái tim khỏe mạnh để thay thế, chứ không thể tìm đến Tiểu Như.”

Suy đoán của Na Phàm bị Cát Văn Kỳ bác bỏ. Tuy lời Na Phàm nói rất phù hợp với tình hình thực tế, cũng tương đối phù hợp với động cơ gây án của hung thủ, đây sẽ là một chuyện bình thường đối với một người bình thường, nhưng đối với một người có tiền sử bệnh tim như Tiểu Như thì có ích lợi gì?

“E rằng vấn đề này không phải là điều chúng ta có thể lý giải được!” Cát Văn Kỳ bỗng nhiên nhớ tới Giáo sư Vương, là người thầy hướng dẫn của Lương Mộc Tử. “Chi bằng chúng ta đi hỏi ý kiến Giáo sư Vương xem thế nào.”

Na Phàm và Cát Văn Kỳ tức tốc cầm áo khoác, bước ra ngoài cửa. Mộc Tử đang nằm trên giường đã ghi tạc tất cả những lời họ nói vào tim mình.

“Cảm ơn các anh...” Hai hàng nước mắt ấm áp men theo gò má cô chảy xuống, làm ướt vỏ gối của Na Phàm.

Gió ngoài cửa vẫn lạnh thấu xương, tuy đã gần sang mùa hạ nhưng mặt trời rớt cuộc vẫn không chịu hợp tác, mỗi lần lộ mặt đều mang thần sắc ảm đạm, khiến lòng người không thể hào hứng.

Vương Thiên Hi đang nghiên cứu trong phòng làm việc, buổi sáng, nếu không có giờ lên lớp thì ông ta không bao giờ ra ngoài.

“Cốc, cốc, cốc...”

“Mời vào.” Ông ta thản nhiên nói. Na Phàm và Cát Văn Kỳ tiến vào trong phòng, Giáo sư Vương sững sốt trong chốc lát, nghĩ lại và hỏi: “Xin hỏi, các anh là ai? Có chuyện gì không?”

Cát Văn Kỳ bắt tay Giáo sư Vương, nói một cách đơn giản: “Lần trước, chúng ta đã gặp mặt qua, là Lương Mộc Tử đưa chúng tôi đến, ông quên rồi sao?”

Giáo sư Vương suy nghĩ một hồi, nghĩ đến chuyện hôm qua bọn họ đến tìm thứ gì đó, bỗng nhiên gật đầu và nói: “À, tôi nhớ ra rồi! Tôi còn có thể giúp gì cho các anh?”

Cát Văn Kỳ gật đầu một cái, sau đó để quyển vở của Trương Hàng lên mặt bàn và hỏi: “Xin hỏi ngài một chút, ngài có nhớ quyển vở này không?”

Vương Thiên Hi cầm lấy quyển vở và mở đi mở lại vài lần, rồi lắc đầu, nói: “Không có nhiều ấn tượng lắm!” Ông ta để quyển vở lên mặt bàn và giải thích với Cát Văn Kỳ: “Anh cũng biết những giảng viên đại học như chúng tôi rất ít khi để ý đến sách vở của sinh viên, hướng hồ sinh viên theo học trên lớp rất đông, bài vở được nộp cũng không ít! Hơn nữa, có thể anh cũng biết, sinh viên của tôi rất nhiều, cứ coi như đây là vở của sinh viên theo học tôi, e rằng tôi cũng không thể nhớ được...”

Lời nói của Vương Thiên Hi rất có lý, khiến cho Na Phàm và Cát Văn Kỳ không cách nào phản bác.

“Vấn đề chúng tôi cần điều tra có tính chất chuyên môn, mong ông giúp đỡ chúng tôi một chút, có được không?” Na Phàm bước lên phía trước, đặt tờ bệnh án xuống trước mặt ông ta. “Tôi có một người bạn mắc bệnh tim, bởi vì không tìm được bác sĩ chuyên ngành, Mộc Tử lại nói ông là nhà nghiên cứu hàng đầu trong lĩnh vực này, vì thế tôi muốn thỉnh giáo ông một chút!”

Vương Thiên Hi nghe thấy có ca bệnh, khuôn mặt từ lo lắng chuyển sang tươi cười, vui vẻ cầm lấy tờ đơn, cẩn thận xem đi xem lại nhiều lần.

“Bệnh của người này xem ra khá nghiêm trọng, cần nằm viện điều trị dài ngày, sau đó làm xét nghiệm tổng thể, nếu có khả năng thì nên làm phẫu thuật tim!” Nét mặt của Vương Thiên Hi vẫn chưa dần ra. “Hiện nay, ở nước ta e rằng không có cách nào thực hiện việc trị liệu có độ khó như vậy, người đó nên ra nước ngoài!”

Ông ta hít một hơi thật sâu, rơi vào trạng thái trầm tư.

“Giáo sư Vương, thật sự có thể làm phẫu thuật tim sao? Vậy người này rốt cuộc bị bệnh gì?” Na Phàm hỏi tiếp.

“Người này bị bệnh suy tim, loại bệnh này rất khó chữa trị, lại không chỉ là bệnh tim đơn thuần mà còn dẫn đến các bệnh khác như tức ngực, hụt hơi. Những người mắc bệnh này có tỷ lệ cao phải nằm liệt giường, không thể tự chăm sóc bản thân.” Giáo sư Vương nhìn tiết trời bên ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn xuống bệnh án, lắc đầu và nói: “Bệnh nhân này bao nhiêu tuổi? Nếu tuổi đã cao thì thôi, nếu còn trẻ thì nhất định phải cấy ghép sớm một chút!”

“Tuổi anh ta xấp xỉ tuổi tôi, ngoài bệnh của anh ta, còn có bệnh gì cần phải ghép tim không?” Na Phàm nói chen vào, muốn hỏi rõ hơn. “Nếu làm phẫu thuật ghép tim thì có thể sống được bao lâu? Một điều quan trọng nữa mà tôi thực sự muốn hỏi là, nếu người mắc bệnh này đã tử vong thì tim của anh ta còn có tác dụng gì?”

Vương Thiên Hi chau mày, nhìn chăm chăm vào Na Phàm với ánh mắt quái lạ. “Sao cậu ác mồm ác miệng vậy? Lẽ nào cậu phải nguyên rửa bạn mình không qua khỏi căn bệnh này hay sao? Tim của người mắc bệnh này ngoài việc dùng để nghiên cứu học thuật thì cũng chẳng khác gì tim trâu, tim lợn!”

Cát Văn Kỳ đã nghe ra manh mối gì trong đó. Thì ra, đối với người bình thường, tim của Lương Tiểu Như không có bất kỳ tác dụng nào, nhưng đối với Trương Hàng thì lại có đôi chút tác dụng! Hắn ta là bác sĩ của khoa Tim mạch, việc nghiên cứu này cũng có tác dụng hỗ trợ nhất định đối với sự nghiệp của hắn. Huống hồ, tờ bệnh án này được lấy từ nhà của Trương Hàng, nó vừa hay lại thuộc về Trương Hàng!

Tất cả mọi manh mối lại một lần nữa hướng về người thanh niên đã tử vong vào đêm hôm qua.

Cát Văn Kỳ hỏi thẳng Vương Thiên Hi không chút e dè: “Trong số các sinh viên của ông, có người nào tên là Trương Hàng không? Anh ta vừa tốt nghiệp không lâu, hiện đang làm việc ở bệnh viện trực thuộc.”

Vương Thiên Hi đẩy kính mắt, gật đầu và nói: “Có! Lúc còn đi học, thành tích học tập của cậu ta rất xuất sắc, từ trước đến giờ luôn là học trò cưng của tôi. Có chuyện gì vậy?”

Cát Văn Kỳ không nói lời nào, Na Phàm ngáp ngừng một chút, sau đó thu lại bệnh án và nói: “Đêm hôm qua, cậu ta đã nhảy lầu tự sát!”

“Sao cơ?” Vương Thiên Hi đột nhiên đứng dậy, phản ứng dường như rất khác thường.

“Động cơ tự sát của anh ta còn chưa rõ, nhưng chúng tôi đã tận mắt chứng kiến thi thể của anh ta sau khi tử vong, trông thật kinh khủng!” Na Phàm cố ý nhấn mạnh về cái chết của Trương Hàng. “Nếu ông muốn biết rõ chân tướng sự việc, có thể gọi điện thoại đến cảnh sát để hỏi! Hơn nữa...” Cát Văn Kỳ dừng lại một chút, cân nhắc có nên nói rõ với ông ta hay không.

Giáo sư Vương ngồi xuống vẻ chết lặng, cả cơ thể như mất hết toàn bộ sức lực, nói với giọng đau thương: “Trương Hàng là một nhân tài hiếm có, cậu ta chết thật đáng tiếc! Cậu ta rất có trình độ trong lĩnh vực y học này, nhưng...”

Cát Văn Kỳ thở dài, không ngờ Giáo sư Vương lại đặt nhiều kỳ vọng ở Trương Hàng như vậy, anh nói: “Xem ra ông rất đau lòng! Nhưng tờ bệnh án vừa rồi chính là của Trương Hàng, theo như ông nói, e rằng cậu ta cũng chẳng còn sống được bao lâu nữa...”

Giáo sư Vương gơ hai bàn tay còn run rẩy, mở to mắt, muốn cầm lấy tờ bệnh án còn nằm trong tay của Na Phàm, nhưng rồi lại rút tay lại, thở dài vẻ bất đắc dĩ.

“Xem ra ông rất quan tâm tới cậu học trò này, tôi muốn tìm hiểu một chút, trong số những sinh viên của ông, ngoài Tiểu Như và Trương Hàng, còn có ai mắc bệnh tim không?” Cát Văn Kỳ vẫn kiên trì hỏi, cảm thấy loại bệnh này có liên quan rất lớn đến cái chết của Tiểu Như.

Giáo sư Vương suy nghĩ một lúc rồi nói: “Những sinh viên như thế rất ít! Anh cũng nên hiểu rằng, y học là để cứu người chứ không phải tự cứu mình! Nhưng dường như vẫn có vài người! Tôi nghĩ...”

Na Phàm và Cát Văn Kỳ không thúc giục, Giáo sư Vương bỗng nhiên nhớ tới một người, liền vỗ lên mặt bàn. “Hình Sách! Bạn cùng lớp với Lương Tiểu Như! Cậu sinh viên đó đã từng phát bệnh trong lớp của tôi!”

Na Phàm và Cát Văn Kỳ nhìn nhau một lát, thì ra lại quay về điểm xuất phát ban đầu.

Chương 12: Người đàn ông của Lương Tiểu Như

Vẫn là quán cà phê cũ, vẫn là chỗ ngồi cũ, nhưng tâm tình đã khác. Bầu trời bên ngoài khung cửa có chút âm u, làm cho lòng người càng thêm héo hắt.

Lần trước, lúc Cát Văn Kỳ đến đây tìm Hình Sách, trong lòng anh nặng trĩu ưu tư, nhưng lần này đến tìm cậu ta, tâm trạng anh đã thoải mái hơn nhiều. Hình Sách lo lắng nhìn chăm chăm vào bàn tay đang di chuyển của Cát Văn Kỳ, căng thẳng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Cậu ta nơm nớp lo sợ, hỏi với giọng nhỏ nhẹ: “Anh lại tìm tôi có chuyện gì? mấy hôm nay, tôi luôn trong trạng thái hoảng sợ, không hoàn toàn vì cái chết của Lương Tiểu Như, mà vì chuyện này đã gây ra cho tôi một loạt hậu quả.”

Cát Văn Kỳ không nói lời nào, còn Na Phàm ngồi bên cạnh đã không giữ được bình tĩnh, anh bắt đầu hỏi: “Lần trước, Cát Văn Kỳ đến tìm cậu nói chuyện, cậu nói cậu bị mắc bệnh tim. Điều này có phải là thật không?”

Đầu Hình Sách càng cúi thấp, nghĩ đến chuyện này chỉ càng làm cho cậu ta cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

“À... chuyện này không nói có được không?” Hình Sách ập a ập ứng, không muốn nói ra, có một số chuyện cậu ta không cách nào mở miệng.

“Có điều gì khó nói à?” Cuối cùng, Cát Văn Kỳ cũng lên tiếng. “Nếu cậu không muốn bị phiền phức vì cái chết của Lương Tiểu Như thì tốt nhất

hãy phối hợp với chúng tôi, hãy nói rõ rất cả mọi điều. Tình cảnh của cậu ở trường bây giờ cũng không dễ chịu, phải không?”

Từ lúc đặt bước chân đầu tiên vào quán cà phê, Hình Sách đã sớm nhìn ra tình cảnh của bản thân. Kể từ khi tin tức về Lương Tiểu Như, một cô gái đã từng làm mưa làm gió ở trường bị sát hại truyền đi, bất kỳ người nào có quan hệ với cô đều phải chịu liên lụy. Hình Sách đương nhiên là một trong số đó, hơn nữa lại là một người rất quan trọng.

“À!” Hình Sách thở mạnh một hơi, hướng ánh mắt đầy vẻ ưu tư ra ngoài cửa sổ, thế giới nhộn nhịp đó dường như càng lúc càng xa rời cậu.

“Thực ra, bệnh tim của tôi không phải là nguyên nhân trực tiếp khiến tôi và bạn gái chia tay, mà là vì hậu quả nghiêm trọng nó gây ra cho tôi.”

Cát Văn Kỳ đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thoáng qua chàng trai đang ngồi phía đối diện.

Khuôn mặt của cậu ta gầy gò, sắc mặt vàng bủng, cặp môi tím tái, bề ngoài chẳng lấy gì làm khỏe mạnh, đặc biệt, chiếc áo sơ mi vải kaki càng làm lộ rõ vẻ thiếu sức sống của toàn bộ cơ thể.

“Mấy ngày nay, cậu không nghỉ ngơi à? Sao sắc mặt lại khó coi vậy? Hay là áp lực học tập quá lớn?” Cát Văn Kỳ nói vô thưởng vô phạt, nhưng Na Phàm lại không nghĩ như vậy, anh nói: “Có phải cậu có tật giật mình không? Chỉ có người làm chuyện đáng hổ thẹn với lương tâm mới đứng ngồi không yên, thậm chí tinh thần hoảng loạn!”

“Không! Không phải như vậy!” Hình Sách ra sức phản đối. “Tôi như thế này không phải chỉ vì Lương Tiểu Như, dù cô ấy đã làm tôi khiếp đảm!”

Na Phàm và Cát Văn Kỳ kinh ngạc, nhìn cậu ta chăm chú. Cái chết của Lương Tiểu Như không hề ảnh hưởng đến cậu ta ư? Hơn nữa, bây giờ vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ nào hướng về phía cậu ta, sao cậu ta có thể phủ nhận mối quan hệ với Lương Tiểu Như chứ?

“Có thể các anh không rõ về mối quan hệ trước đây giữa tôi và Tiểu Như. Thực ra... thực ra...” Hình Sách vẫn còn chút ngại ngùng, khuôn mặt đỏ gay, không nói nên lời.

Cát Văn Kỳ vươn tay qua bàn, vỗ nhẹ lên vai cậu ta. “Cậu thực sự có nỗi niềm khó nói sao? Là một người đàn ông thì không nên mắc chứng bệnh này?”

Anh nói với vẻ khó hiểu, ít nhất cũng không nên thúc ép một người đàn ông nói ra điều anh ta không muốn thổ lộ.

Hình sách gật gật đầu, đồng ý với cách nói của Cát Văn Kỳ. “Nhưng anh phải biết rằng, là một người đàn ông, sau khi có bạn gái mới phát hiện bản thân thiếu sót về mặt này, lòng tôi đau khổ đến nhường nào!” Cậu ta cúi thấp đầu, gầy gầy hình vẽ in trên cốc cà phê. “Tôi đã đến khám ở chỗ một số bác sĩ, họ nói chứng bệnh này của tôi không phải là vấn đề tâm lý và sinh lý, mà là do bệnh tim gây ra, vì thế tôi đã nói cho Tiểu Như biết, mong muốn cô ấy giúp mình! Cũng vì cô ấy là sinh viên giỏi nhất trong lớp của Giáo sư Vương!”

Na Phàm và Cát Văn Kỳ nhìn nhau trong giây lát. Từ trước tới giờ, họ chưa từng nghĩ, thì ra Hình Sách lại tiếp cận Tiểu Như vì nguyên nhân này, điều này quả thực có chút khó tin.

“Vậy thì, ngoài cậu ra, cậu còn biết người nào khác bị bệnh giống cậu không?” Na Phàm hỏi tiếp.

Hình Sách vẫn thờ dài, chậm rãi nói: “E rằng, người mắc chứng bệnh này sẽ không tự nguyện nói ra đâu.”

Chuyện này không cần hỏi tới, Cát Văn Kỳ cũng đã biết câu trả lời.

“Tôi muốn nói đến bệnh tim, chứ không phải là vấn đề đó!” Na Phàm liếc nhìn Cát Văn Kỳ với vẻ hả hê và nói. “Sao đầu óc cậu lại lệch lạc như vậy? Chẳng trách bộ dạng trông cũng không giống người bình thường!”

Hình Sách mím môi, không nhin được cười. Thực ra, nhìn bề ngoài thì Cát Văn Kỳ điển trai hơn Na Phàm rất nhiều, nhưng kiểu dí dỏm hài hước của Na Phàm không phải ai cũng có thể học được.

“Chuyện này, tôi thật sự không biết, lẽ nào gặp ai tôi cũng hỏi cậu có bệnh tim không hay sao? Như thế chẳng phải tôi mắc bệnh thần kinh à?” Hình Sách thu lại ánh mắt từ trên người Na Phàm, lại nhìn chăm chăm vào ngón tay mình. “Hơn nữa, nam sinh theo đuổi Tiểu Như rất nhiều, tôi không thể biết hết được!”

Mấy cậu sinh viên ngồi ở bàn bên cạnh không ngừng nhìn họ bằng ánh mắt khác thường, một người trong số đó nhận ra Hình Sách, bèn mở miệng hỏi: “Cậu là bạn học của Tiểu Như à?”

Na Phàm và Cát Văn Kỳ nâng cao cảnh giác, quay đầu lại nhìn cậu ta, thấy trước mặt là một cậu sinh viên tuần tú, nhưng không nói lời nào. Hình Sách gật đầu, nhưng không nhớ ra nam sinh này là ai, chỉ có cảm giác ánh mắt cậu ta có chút thân thuộc.

“Cậu là...”

“Cậu đã quên rồi sao? Lần trước, khi cậu và Tiểu Như lên lớp, tôi đã ngồi ở phía bên kia của Tiểu Như!” Nụ cười của cậu thanh niên đó thật rạng

rõ. “Lúc đó, quan hệ giữa tôi và Tiểu Như khá tốt, cô ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều trong học tập!”

Lúc này, Hình Sách mới nhớ ra, đó là chuyện của một năm trước rồi, không ngờ cậu sinh viên này vẫn còn nhớ rõ về cậu!

“Thì ra là cậu à! Trông cậu sống vui vẻ thế này, tôi nên chúc mừng cậu mới đúng!”

Hình Sách chỉ cần nhớ đến việc Tiểu Như đã chết thì toàn thân không còn chút sức lực.

“Chúc mừng tôi? Lẽ nào cậu sống không vui sao?” Cậu sinh viên đó đi tới, ngồi xuống bên cạnh Hình Sách. “Nhưng nhìn mặt cậu rất khó coi! Cậu bị làm sao à?”

“Tôi chẳng làm sao cả, chỉ là hơi khó chịu một chút! Bởi vì...” Hình Sách suy nghĩ một hồi mới ấp úng nói ra: “Tiểu Như... Tiểu Như đã chết rồi...”

Cậu sinh viên kia mở to hai mắt nhìn chằm chằm vào Hình Sách, dường như không thể tin lời nói vừa rồi của cậu. “Cậu nói gì cơ? Mấy ngày trước, tôi vừa gặp cô ấy mà! Tuy sắc mặt cô ấy không tốt lắm nhưng cũng không thể chết được!”

“Cậu không nghe nhầm đâu, Lương Tiểu Như thực sự đã chết rồi!” Na Phàm nói chen vào, đưa điều thuốc cho cậu ta. “Cậu tên gì? Chúng tôi đến đây để điều tra vụ án của Lương Tiểu Như!”

Cậu sinh viên đó bỗng im bặt, ngay đến người thanh niên ngồi ở bàn bên cạnh cũng lặng im. Một lát sau, cậu ta mới chậm rãi nói: “Tôi tên là

Vương Kiệt, là bạn học với Lương Tiểu Như, đương nhiên mấy người kia cũng có quan hệ rất tốt với Tiểu Như!”

Trong lời nói của cậu ta, ngoài việc muốn gỡ bỏ sự liên can của chính mình, còn nửa vô tình nửa hữu ý kéo theo vài người nữa vào việc này.

“Nhưng rốt cuộc Tiểu Như chết vì nguyên nhân gì?” Vương Kiệt muốn hỏi rõ ngọn ngành, nhưng Cát Văn Kỳ trước sau vẫn không trả lời, trái lại còn đặt ra hàng loạt câu hỏi cho cậu ta.

“Quan hệ giữa cậu và Tiểu Như rất tốt phải không? Như vậy, có thể cho chúng tôi số điện thoại của cậu không? Còn nữa, lần cuối cậu gặp Tiểu Như là khi nào? Cô ấy có nhắc qua về người nào hay sự việc gì đó đặc biệt với cậu không?”

Đầu óc của Vương Kiệt xoay đi chuyển lại mấy vòng, sau đó nói: “Tôi có thể cho anh số điện thoại! Lần cuối tôi gặp Tiểu Như là vào tháng trước, hôm đó, tôi phải đến văn phòng của Giáo sư Vương để nộp tài liệu, đúng lúc gặp cô ấy ở cửa, chúng tôi chỉ nói với nhau vài ba câu. Cô ấy không nói gì đặc biệt, chỉ kể là việc học đạo này bận rộn, không có thời gian... Hơn nữa, giữa chúng tôi chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, các anh không cần phải căng thẳng như vậy!”

Cậu ta càng nhấn mạnh về mối quan hệ bạn bè bình thường với Tiểu Như thì càng khiến Na Phàm cảm thấy có vấn đề.

“Thật sự là quan hệ bạn bè bình thường ư?” Na Phàm mở to mắt, nhìn chằm chằm vào mặt cậu ta, rồi cầm lấy tờ giấy ghi số điện thoại mà cậu ta vừa viết và liếc nhìn. “Không đơn giản như thế chứ? Số điện thoại này rất quen, trên danh sách các cuộc gọi đến và đi từ số điện thoại của cô ấy, số này xuất hiện khá nhiều lần, cậu giải thích như thế nào?”

“Tôi... Tôi...” Vương Kiệt lén liếc nhìn mấy người anh em của mình, ánh mắt họ sắc lạnh, đủ để nuốt sống cậu ta. “Tôi...”

Mãi một lúc lâu cậu ta vẫn không nói ra được một từ nào khác, Hình Sách đá vào chân cậu ta một cái, ném ánh mắt về phía cậu ta. “Đừng khoa trương nữa! Thích Tiểu Như thì cứ nói thẳng ra, những nam sinh thích cô ấy còn rất nhiều, đây cũng chẳng phải là chuyện gì đáng xấu hổ!”

Vương Kiệt chỉ có thể cúi đầu nhận thua, không ngờ mình lại bị Na Phàm “oanh tạc” như vậy.

“Thôi được rồi! Tôi nói là được chứ gì! Tôi thích Tiểu Như, luôn gửi cho cô ấy những tin nhắn nhạt nhẽo, vô vị, nhưng từ trước tới giờ cô ấy chưa từng để ý đến tôi! Thật vậy, chuyện này tôi không nói dối các anh đâu!” Vương Kiệt đã nói rõ toàn bộ sự tình, nhưng cậu ta vẫn là một kẻ rất biết giữ mình, từ trước đến giờ không muốn bị lôi vào những chuyện mà mình chẳng hiểu ra sao.

Cát Văn Kỳ chăm chú nhìn vào mặt cậu ta, xác định cậu ta thật sự không nói dối, bèn hỏi: “Cậu có quen biết nam sinh nào mắc bệnh tim ở bên cạnh Tiểu Như không?”

Vương Kiệt đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt lóe lên, định nhòe dậy trốn tránh như thể chột dạ.

Na Phàm vội ấn vai cậu ta xuống, hỏi với vẻ cảnh giác: “Lẽ nào cậu bị bệnh tim sao?”

Vương Kiệt cúi thấp đầu, chẳng nói chẳng rằng, cậu ta không muốn trả lời bất cứ câu hỏi nào.

“Nói đi! Rốt cuộc là có chuyện gì?” Cát Văn Kỳ cũng cảm thấy kỳ lạ, Lương Tiểu Như rốt cuộc đang rấp tâm làm gì, vì sao bên cạnh cô ấy lại có nhiều nam sinh mắc bệnh tim như vậy?

Vương Kiệt thở dài, ngại ngùng nhìn Na Phàm đang ngồi ở trước mặt, nói với vẻ không tự nhiên: “Nếu các anh đã biết rồi thì còn muốn tôi nói gì nữa?”

“Hãy nói rõ quan hệ thực sự giữa cậu và Tiểu Như, nói rõ vì sao Tiểu Như cố ý tiếp cận cậu!” Cát Văn Kỳ đập bàn, giậm chân, anh hoàn toàn không có chút nhẫn nại nào đối với cậu nam sinh này.

“Theo tôi được biết, những nam sinh ở bên cạnh cô ấy dường như đều bị mắc bệnh, vậy thì việc tôi mắc bệnh có gì kỳ lạ đâu!” Vương Kiệt tỏ vẻ phản đối, nét mặt kiêu ngạo, hoàn toàn trái ngược với vẻ bất an của Hình Sách. “Hơn nữa, những người vây quanh cô ấy chưa từng bỏ cuộc, không cần nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường!”

Cát Văn Kỳ nở nụ cười có chút ranh mãnh. “Nãy giờ tôi chưa từng nói cậu như thế, cậu không cần căng thẳng, chúng tôi chỉ muốn tìm hiểu tình hình một chút thôi!”

“...” Vương Kiệt bỗng nhiên đỏ mặt. “Đúng vậy, xin lỗi... Tôi chỉ sợ các anh suy nghĩ quá nhiều.”

Hình Sách thấy cậu ta giải thích với vẻ căng thẳng, bèn nói chen vào: “Bọn họ là người tốt, cứ nói ra những gì cậu biết là được rồi! Tôi cũng sẽ phối hợp với công tác điều tra! Đã quen biết Tiểu Như lâu như vậy, tôi cũng không muốn cô ấy bị sát hại một cách vô duyên vô cớ, tên hung thủ đó có phần quá tàn nhẫn!”

Vương Kiệt gật đầu, cuối cùng cũng đè nén tâm lý đề phòng xuống, bắt đầu trình bày về mối quan hệ với Tiểu Như.

Vương Kiệt quen biết Lương Tiểu Như trong một cuộc giao lưu được tổ chức tại trường, lúc đó cậu ta đã mắc bệnh tim, Tiểu Như cùng một vài giảng viên đã cứu cậu ta, sau đó thì cậu ta quen Tiểu Như.

Một tháng sau, Tiểu Như tìm đến Vương Kiệt, cùng cậu ta đến bệnh viện làm xét nghiệm chi tiết. Sau khi có kết quả, cậu ta sợ hãi cực độ, bởi vì từ trước tới giờ cậu ta chưa từng nghĩ bệnh tình của mình lại nghiêm trọng đến thế.

Nhưng Lương Tiểu Như không vì chuyện này mà tỏ ra lạnh nhạt với Vương Kiệt, trái lại, cô càng tiếp xúc với cậu ta thường xuyên hơn, hơn nữa, lần nào cũng hỏi thăm tình trạng sức khỏe của cậu ta. Điều này khiến Vương Kiệt hiểu lầm rằng Tiểu Như có tình cảm với mình, vì thế, cậu ta bắt đầu theo đuổi Tiểu Như. Nhưng sau một thời gian, Vương Kiệt dần hiểu rõ, Tiểu Như cố tình tiếp cận cậu ta cũng chỉ vì bản thân cô ấy, hơn nữa, người cô ấy tiếp cận cũng không chỉ có mình cậu ta.

Vương Kiệt tức giận, nói với Tiểu Như rằng: “Nếu phải dùng thân thể của mình để đổi lấy sự qua lại với cậu, vậy thì tôi thà chưa từng quen loại con gái như cậu!” Từ đó, Vương Kiệt không tiếp tục qua lại với cô ấy nữa, thậm chí còn xóa số điện thoại của Tiểu Như trên danh bạ của mình.

Mãi đến tháng trước, trong buổi tiệc kỷ niệm lễ thành lập trường, cậu ta mới gặp lại cô ấy, xin lại số điện thoại và bắt đầu gửi tin nhắn quấy rầy cô ấy. Vương Kiệt không có ác ý gì, chỉ là muốn Tiểu Như hiểu rõ, hình ảnh của cô ấy luôn ở trong trái tim cậu ta, và muốn biết vì sao cô ấy không bằng lòng đón nhận tấm chân tình đó!

Nhưng dường như Tiểu Như chưa bao giờ quan tâm đến những tin nhắn đó, dù có hồi âm thì cũng chỉ là những lời hỏi han đơn giản chứ chưa từng nhắc đến những chuyện liên quan đến vấn đề tình cảm. Chỉ có một lần, cô nói với Vương Kiệt rằng: “Tôi thực sự không thể đón nhận cậu, bởi vì chúng ta là những người giống nhau, đều không có tương lai! Tôi không muốn làm lỡ thời gian của chúng ta. Tôi chỉ muốn học hành thật tốt, làm tốt công tác nghiên cứu, như thế mới có thể giúp ích cho người nhà của tôi!”

Từ đó về sau, Vương Kiệt đã dẹp bỏ mọi suy nghĩ riêng tư, chỉ giữ khoảng cách bạn bè với Lương Tiểu Như, không nhắc lại chuyện này thêm lần nào nữa. Trong thời gian này, mãi đến lúc Tiểu Như nói những lời ấy, Vương Kiệt mới nhận ra những điểm tương đồng giữa cậu ta và Tiểu Như. Họ đều có thân thể gầy gò, sau mỗi lần chịu kích động, tim lại có vấn đề, còn kèm theo chứng thở dốc, đây đều là những dấu hiệu của bệnh tim vô cùng nghiêm trọng. Thì ra, cô ấy cũng mắc chứng bệnh giống cậu ta, chẳng trách cô ấy luôn giữ một khoảng cách nhất định với các nam sinh nhưng lại không muốn rời xa họ.

Lương Tiểu Như cũng là một nữ sinh bình thường, cô cũng mong muốn có người yêu thương, chỉ là sức khỏe hiện giờ của cô không cho phép cô nói đến chuyện tình cảm!

Yêu đương là một quá trình hạnh phúc, nhưng sẽ khó tránh khỏi sự tức giận, kích động. Cô không muốn sức khỏe của mình bị giảm sút, vì thế luôn giữ khoảng cách với họ. Nhưng qua lời Tiểu Như, Vương Kiệt biết được một điều rằng trong tim cô ấy đã có hình bóng của một người đàn ông, hơn nữa còn yêu người đó vô cùng sâu đậm, đến mức chìm đắm trong tình cảm đó.

Nhưng từ trước tới giờ, Vương Kiệt chưa từng gặp người đàn ông bí mật này, chỉ thoáng nghe bọn họ nói chuyện điện thoại với nhau thôi.

Giọng nói của người đàn ông này rất trầm, là chất giọng mà các cô gái rất thích nghe. Tuy chỉ nghe qua chiếc điện thoại lạnh ngắt nhưng một người con trai như Vương Kiệt cũng có thể cảm nhận được sức hút của người đàn ông đó, anh ta nhất định là một người ưu tú thuộc tầng lớp thượng lưu! Vương Kiệt đã từng hỏi qua Tiểu Như rằng người đàn ông đó là ai. Tiểu Như chỉ cười nhạt, trong nụ cười có chút chua xót, nhưng không nói gì.

Từ nụ cười của Tiểu Như, cậu ta đã nhìn thấy niềm hạnh phúc của cô ấy, đồng thời cũng cảm nhận được nỗi đau mà cô ấy phải gánh chịu. Ở một người con gái, sự hạnh phúc hay không hạnh phúc đều được thể hiện trọn vẹn trên khuôn mặt. Nụ cười của Tiểu Như tuy rạng ngời, muốn thể hiện niềm hân hoan và hạnh phúc, nhưng cũng không che giấu nỗi thống khổ của cô ấy.

Tin nhắn Tiểu Như gửi cho Vương Kiệt đã tiết lộ toàn bộ bí mật của cô ấy. Người đàn ông này nhất định là một nhân vật thành công, đã có gia đình, hơn nữa không muốn qua lại lâu dài với Tiểu Như, chỉ là đang lợi dụng cơ thể non nớt và tâm hồn mềm yếu của cô ấy.

Nhưng cho dù bị hấn lừa gạt, Tiểu Như cũng tự nguyện ở bên cạnh hắn, bởi vì cô ấy biết hắn cần cô ấy, tuy hắn không có bất kỳ hứa hẹn nào.

Vương Kiệt đã quen với những đau khổ của Tiểu Như, cũng từng vì cô mà phải kìm nén những giọt lệ cảm thông, nhưng cậu ta không thể làm được gì ngoài việc đứng ở một bên nhìn những giọt nước mắt thương tâm của cô.

Sau khi nghe xong câu chuyện này, chỉ có Cát Văn Kỳ là không tỏ ra kinh hãi. Anh điềm tĩnh bưng cốc cà phê, mím môi nhấp từng ngụm đắng chát, để từng giọt chất lỏng kích thích đó chảy qua thực quản xuống dạ dày.

“Cát Văn Kỳ, anh thật vô cảm! Lẽ nào anh không thấy xót thương cho Tiểu Như sao?” Na Phàm giằng lấy cốc cà phê trong tay Cát Văn Kỳ và lớn tiếng trách móc. “Anh là đồ không có tính người!”

“Còn cậu thì có tính người sao? Nếu cậu có tính người, vậy thì bây giờ người đáng để cậu gào thét vào mặt không phải là tôi, mà là Vương Kiệt, người đang ngồi đối diện với cậu đó!” Cát Văn Kỳ miệt thị cậu nam sinh ngồi trước mặt. “Nếu cậu muốn dùng một câu chuyện để tống cổ tôi đi, vậy thì cậu đã sai rồi! Tuy câu chuyện của cậu rất lọt tai, đương nhiên trong đó cũng có một số điều là thực, nhưng đây không phải là toàn bộ câu chuyện! Cậu đã giấu đi phần quan trọng nhất!”

Vương Kiệt tỏ vẻ hoang mang, cậu ta đã nói tất cả những gì mình có thể nghĩ ra được, không sót chỗ nào! Đương nhiên, cậu ta có chút phóng đại khi nói về tình cảnh hết sức thê thảm của Lương Tiểu Như và sự si tình của mình, nhưng đó chỉ là cách nghĩ tốt đẹp của cậu ta mà thôi.

“Cậu hẳn phải quen biết người đàn ông đó! Nếu không, cậu không thể nắm rõ về hắn như trong lòng bàn tay thế này, trừ phi câu chuyện cậu kể phần lớn là bịa đặt!” Cát Văn Kỳ nhìn chằm chằm vào ánh mắt có phần tránh né của cậu ta, khiến cậu ta có chút lúng túng.

“Tôi... tôi...” Vương Kiệt ấp úng, không muốn tiết lộ tâm tư của bản thân.

“Mau nói đi!” Na Phàm không có hứng thú nói chuyện với cậu ta như Cát Văn Kỳ, bàn tay siết chặt đập mạnh lên mặt bàn thủy tinh yếu ớt. “Nếu

không thì đừng trách tôi không khách khí!”

“Tôi... tôi thực sự không quen biết người đàn ông đó! Chỉ là có chút phóng đại sự thật...” Vương Kiệt cúi thấp đầu, lại một lần nữa thừa nhận sai lầm. “Tôi đã nghe thấy Tiểu Như gọi điện cho người đàn ông đó một lần, còn mở di động của cô ấy và xem qua số điện thoại đó...”

Cát Văn Kỳ ngẩng đầu, lấy điện thoại ra và hỏi một cách cẩn thận: “Số điện thoại đó là bao nhiêu, cậu còn nhớ không?”

Vương Kiệt suy nghĩ một lúc, không thể nói một cách chính xác: “Mấy số đầu tôi không nhớ rõ lắm, nhưng bốn số cuối là 5566! Bởi vì đuôi số điện thoại của tôi cũng như vậy nên tôi nhớ rất rõ!”

Cát Văn Kỳ đối chiếu một chút, bốn số cuối quả thực không sai! Xem ra, người đàn ông này thực sự có vấn đề!

Chương 13: Hình Sách hẹn hò mờ ám với Thôi Mai

Bầu trời vẫn âm u, Cát Văn Kỳ nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ như có điều gì suy nghĩ. Na Phàm không quấy rầy anh ta, vì anh biết vào thời khắc này, Cát Văn Kỳ cần điều chỉnh lại dòng suy nghĩ của mình.

Đối với Na Phàm, việc anh có thể làm vào lúc này chính là quan sát thần sắc của mấy cậu thanh niên trước mặt, chưa biết chừng có thể tìm ra chút manh mối. Tuy khả năng ấy là rất nhỏ nhưng vì muốn Lương Mộc Tử sớm được an lòng, anh nguyện làm tất cả những gì có thể để giúp làm sáng tỏ vụ án.

Tiếng nhạc trong quán cà phê bỗng nhiên bị gián đoạn bởi một màn huyền ảo từ đằng xa vọng lại. Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía đó, thì ra là mấy cậu thanh niên đang cãi nhau vì một cô gái. Cát Văn Kỳ lắc đầu cười nhạt, ánh mắt đầy ẩn ý quét qua người Hình Sách và Vương Kiệt, giống như nhìn thấu tâm can của bọn họ. Mấy cậu thanh niên khác cũng được ánh mắt ấy của Cát Văn Kỳ “chiếu cố”, tất cả đều tỏ ra căng thẳng. Hình Sách và Vương Kiệt không chịu nổi sự tra tấn đó, chỉ đành cúi đầu, bộ dạng thấp thỏm không yên.

Cát Văn Kỳ tiếp tục nhìn bọn họ với vẻ đăm chiêu, trong đầu vẫn ngổn ngang suy nghĩ.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Cát Văn Kỳ bỗng nói với Na Phàm. Na Phàm nhìn anh ta với vẻ khó hiểu, ánh mắt của “tên quái nhân” này thật kỳ

lạ, từ thâm thúy bất chợt biến thành bình thản, không đi diễn kịch quá thật đáng tiếc.

Na Phàm mặc áo khoác, đứng dậy và hướng ra cửa, anh nóng lòng muốn biết Cát Văn Kỳ đã phát hiện ra điều gì.

“Xin lỗi vì đã làm phiền mấy cậu, nếu chúng tôi có điều gì cần đến, hy vọng mọi người sẽ cùng phối hợp với chúng tôi.” Cát Văn Kỳ nói lời xin lỗi với dáng vẻ của một quý ông.

“Không... không có gì.” Hình Sách và Vương Kiệt lặp đi lặp lại câu đáp, tuy bọn họ hy vọng sớm tìm ra hung thủ đã sát hại Lương Tiểu Như nhưng cũng không mong muốn bản thân bị dính líu vào vụ án.

Cát Văn Kỳ đưa mắt nhìn bọn họ với vẻ hài lòng, bước ra khỏi quán cà phê, tránh xa đám đông huyền ảo.

Gió bắt đầu thổi, xé nát vài phiến lá xanh, giống như xé nát những năm tháng tuổi trẻ. Những đám mây dày đặc đến mức khiến người ta cảm thấy ngột thở.

Na Phàm nóng lòng muốn hỏi Cát Văn Kỳ về tình tiết vụ án, nhưng thời tiết u ám khiến anh có chút khó chịu. “Cái thời tiết quỷ quái này, sao mà đáng ghét thế!”

Cát Văn Kỳ không quan tâm đến những lời làu bàu của Na Phàm, anh chỉnh lại chiếc áo gió, bước đi chậm rãi, dáng vẻ trầm tư.

Thấy Cát Văn Kỳ không để ý tới mình, Na Phàm nghiêng đầu nhìn sắc mặt anh ta, không nhận ra điều gì dị thường, liền vội vàng hỏi: “Ông chủ Cát, Cát đại thần thám, anh nên nói câu gì đi chứ!”

Cát Văn Kỳ nhìn Na Phàm với ánh mắt tức giận. Kẻ đang đứng trước mặt có bao giờ coi anh là ông chủ đâu, động chút là to tiếng, chẳng hề có dáng vẻ của một cấp dưới. Tuy nhiên, Cát Văn Kỳ không so đo điều này, anh chỉ tiếc “rèn sắt không thành thép”, Na Phàm ngày ngày cứ ngờ ngờ nghếch nghếch, chẳng có tiến triển gì, bộ dạng cà lơ phất phơ. Bây giờ, gặp được người con gái mình thích, anh ta muốn thể hiện nhưng lại không lấy đâu ra thực tài khiến người ta tin tưởng và nghe theo.

Na Phàm gượng cười, gãi đầu, mỗi lần Cát Văn Kỳ nhìn anh như thế này, dường như đều muốn lên lớp về tư tưởng, chính trị cho anh. Tuy Cát Văn Kỳ đã lên lớp cho anh đến lần thứ n, nhưng lần nào anh cũng nghe tai trái, cho ra tai phải, vì vậy, việc Cát Văn Kỳ hận rèn sắt không thành thép đã trở thành câu cửa miệng của anh ta.

Nhưng lần này không giống như thế, bởi vì người chết là em gái ruột của Lương Mộc Tử. Cứ nghĩ đến dáng vẻ thương tâm của Lương Mộc Tử, trong lòng Na Phàm lại dấy lên cảm giác chua xót, thương cảm, khiến anh không biết phải làm sao, cứ quẩn quanh không tìm ra lối thoát trong nỗi đau của cô.

Cát Văn Kỳ ngoảnh đầu, tiếp tục tiến lên phía trước, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến thái độ của Na Phàm. Na Phàm thấy anh ta không nói chuyện, đành biết điều nuốt lại những lời định nói ra ban nãy. Cát Văn Kỳ vẫn bước đi thong dong, Na Phàm lúc đầu là bám đuôi anh ta, sau đó vai kề vai sóng bước, rồi cuối cùng lại thành ra phải vừa đi vừa đợi. Cát Văn Kỳ vẫn nhẩn nha, dường như đang suy nghĩ điều gì, cũng có vẻ như muốn cố ý trêu người Na Phàm.

Gió vẫn chưa lặng, phủ trùm lên từng người trên phố. Ai nấy đều đi lại với dáng vẻ vội vã, chốc chốc lại có một ánh mắt lảng đãng hướng về phía

họ, kèm theo vẻ mặt châm biếm. Hai người họ giống như một cặp bệnh nhân vừa trốn khỏi bệnh viện tâm thần, cứ dằng dai như vậy, anh không nói, tôi cũng không nói.

Cuối cùng, Na Phàm không thể nhẫn nại thêm nữa, trong mắt anh, Cát Văn Kỳ chính là một con người không bình thường, cứ tiếp tục dây dưa như vậy, đến lúc chết già Cát Văn Kỳ cũng sẽ không nhận thua.

“Ông chủ Cát, Cát tổng, anh có chỉ thị gì, xin hãy nói ra!” Na Phàm van nài Cát Văn Kỳ, khuôn mặt đầy vẻ nịnh nọt, ngay tiếng gọi cũng thể hiện rõ tôn ti trên dưới.

Khuôn mặt của Cát Văn Kỳ vẫn không chút thay đổi, anh chỉ bước nhanh hơn. Con người Na Phàm, nếu không phải vì em gái của Lương Mộc Tử bị sát hại, nếu không phải vì Lương Mộc Tử là người con gái anh ta thâm yêu sâu đậm, thì cho dù bầu trời đổ sụp, anh ta vẫn bình chân như vại, cứ như một kẻ du thủ du thực. Với tư cách là đồng sự và cấp dưới trong công việc, đồng thời cũng là bạn của anh, Na Phàm không thể được coi là ưu tú, nói gì đến việc là người cầu tiến. Muốn thay đổi anh ta quả là vô cùng khó khăn.

Chính vì Cát Văn Kỳ đã nhìn ra tầm quan trọng của Lương Mộc Tử trong lòng Na Phàm, nên mới nhân cơ hội này để giúp anh ta lột xác, gột rửa toàn bộ tính tình lười nhác từ trước đến giờ của anh ta.

Na Phàm khó khăn lắm mới bắt kịp Cát Văn Kỳ, anh ta lại đột nhiên đi chậm lại. “Ái chà, tôi phát điên mất.” Anh dứt khoát dừng lại. “Anh cảm thấy có gì hay ho thì cứ đi một mình đi, tôi phải đi tìm hiểu về vụ án.” Na Phàm cuối cùng cũng đã nói ra lời trong lòng mình.

Cát Văn Kỳ không có ý dừng lại. “Chuyện này còn có ý nghĩa hơn việc tìm hiểu về vụ án.”

Thấy Cát Văn Kỳ rút cuộc cũng lên tiếng, trong lòng Na Phàm bắt đầu cảm thấy hứng khởi. Chỉ cần Cát Văn Kỳ mở miệng là mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng.

Na Phàm không có tâm tư suy ngẫm về những ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Cát Văn Kỳ, điều anh quan tâm nhất bây giờ chính là những nhận định của Cát Văn Kỳ về vụ án này. “Bước tiếp theo, chúng ta nên làm gì?”

“Làm gì đây?” Cát Văn Kỳ vẫn hỏi Na Phàm với thái độ khác thường. “Còn có thể làm gì bây giờ, một đồng hồ lớn mà!”

“Cát tổng, Cát đại gia à, trước đây tôi có chỗ nào không phải, xin đại nhân anh đừng so đo, tính toán, bỏ qua cho tôi đi! Tôi đảm bảo, về sau nhất định sẽ chỉ tuân lệnh anh.” Từ trước đến giờ, Na Phàm chưa từng ăn nói khúm núm như vậy trước mặt Cát Văn Kỳ, tất cả những điều này đều là vì người con gái yếu đuối đó.

Cát Văn Kỳ thấy tình hình đã vào đúng quỹ đạo, bèn nhân cơ hội hỏi: “Cậu có giữ lời không?”

Na Phàm vỗ ngực. “Nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.”

Nhìn thấy Na Phàm hăng hái thề thốt, Cát Văn Kỳ tạm thời tin tưởng anh ta. Xem ra sức mạnh của tình yêu thật vĩ đại, có thể thay đổi một con người lười nhác bẩm sinh như Na Phàm. Tuy anh không biết rõ tình yêu trong trái tim Na Phàm rốt cuộc có được Lương Mộc Tử đáp lại hay không, nhưng ít nhất, Na Phàm đã muốn thay đổi, chỉ mong sau cuộc “thay hồn đổi

xác” này, anh ta có thể có được tiền đồ xán lạn, gặt hái được thành quả của ái tình.

Những bài học về chính trị, tư tưởng đã có vẻ dư thừa, Cát Văn Kỳ muốn đi thẳng vào chủ đề, sau khi suy xét trước sau, anh nói: “Hãy nói ra quan điểm của cậu về vụ án Lương Tiêu Như.”

Na Phàm im lặng một chút, không phải anh không muốn nói, mà là không biết nên bắt đầu từ đâu. Những gì điều tra được anh đều đã nói với Cát Văn Kỳ. Nói ra quan điểm của mình về toàn bộ vụ án này chỉ tổ khiến anh bị Cát Văn Kỳ đánh giá là nông cạn, vì thế, anh dứt khoát nói năng thận trọng, đưa mắt nhìn Cát Văn Kỳ với vẻ e dè.

Cát Văn Kỳ trừng mắt nhìn anh, lộ rõ vẻ tức giận, vỗ mạnh lên bả vai anh một cái. “Cậu còn lười hơn cả hồi trước, ngày trước dù sao cậu cũng còn có thể nói những lời vô nghĩa, bây giờ thì đến nói cũng chẳng buồn nói nữa.”

Na Phàm bị thần thái và giọng điệu nghiêm chỉnh của Cát Văn Kỳ chọc cho bật cười, đành nói ra những lời trong lòng mình: “Tôi sợ nói sai, sẽ phải hứng chịu đòn đả kích tàn nhẫn của anh. Bây giờ, tôi nói gì cũng phải có căn cứ, chứ không nói những lời vô nghĩa nữa. Đây chính là phẩm chất cao quý mà tôi học được từ anh đấy.”

Cát Văn Kỳ hươ hươ tay, ra hiệu cho Na Phàm dừng ngay những lời tâng bốc mình, chẳng thèm để ý tới lời ngon tiếng ngọt của Na Phàm. “Có bản lĩnh huyền thoại thì lo chuyện của Lương Mộc Tử đi!” Cát Văn Kỳ chọc Na Phàm.

Khuôn mặt của Na Phàm từ đỏ chuyển sang trắng, người tinh mắt chỉ cần liếc nhìn sẽ nhận ra ngay đó là biểu hiện của sự yêu mến nhưng lại

không tự tin. “Cái đó... Hay là chúng ta thảo luận một chút về việc điều tra vụ án đi!” Na Phàm có phần ngượng ngập, Cát Văn Kỳ thật biết đánh trúng vào điểm yếu của người khác. Anh cảm thấy ngoài trời rất lạnh, những lời nói của Cát Văn Kỳ cũng lạnh vô cùng, điều quan trọng nhất là lòng tự tin của anh cũng đã lạnh đến mức đóng băng.

Bình thường, khi Cát Văn Kỳ giáo huấn Na Phàm, Na Phàm luôn nhắm mắt làm ngơ, hoặc là ngụy biện này nọ, khiến Cát Văn Kỳ tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi. Giờ thì tốt rồi, lấy chuyện của Na Phàm và Lương Mộc Tử ra để đùa giỡn, biết là không nên nhưng nhìn bộ mặt khở sở của Na Phàm, Cát Văn Kỳ thực sự thích chí.

“Được thôi, chúng ta nói chuyện vụ án đi, cậu bắt đầu trước.” Cát Văn Kỳ đá quả bóng về phía Na Phàm.

“Cát đại nhân, anh đừng cố tình làm tôi mất mặt nữa, anh cũng biết da mặt tôi có dày đến mấy cũng không chịu nổi màn co kéo hết bên này sang bên kia của anh mà. Hãy chỉ cho tôi biết sai lầm của mình và phân tích lại các tình tiết của vụ án này giúp tôi đi.” Bây giờ, Na Phàm đang bị chế ngự, đành cầu khẩn Cát Văn Kỳ.

Sau khi đã thỏa mãn, Cát Văn Kỳ bèn nói: “Được rồi, cuối cùng cũng đã chế ngự được tên tiểu tử như cậu. Nếu cậu còn là đàn ông trên đời, nếu cậu vẫn có thể giữ chữ tín, tôi sẽ đưa cậu đến đại lộ thênh thang của những niềm hy vọng.” Ngay từ đầu, Cát Văn Kỳ đã muốn dùng câu chuyện của Lương Mộc Tử để dẫn dắt Na Phàm vào chính đạo, cứu vớt anh ta từ trong cái hố “nước sôi lửa bỏng” của tính lười nhác.

“Vâng, tôi đương nhiên, tuyệt đối, nhất định sẽ là một người đàn ông tốt trong tương lai.” Na Phàm nói với ngữ khí kiên định và thành khẩn.

Tuy mỗi vụ án giết người đều khiến người ta cảm thấy ngậm ngùi, xót thương nhưng vào lúc này, Cát Văn Kỳ lại thấy lòng mình rạng ngời. Anh vô cùng đặc ý khi người bạn của mình có thể thoát khỏi vũng lầy của cuộc sống trong quá khứ.

“Được rồi, chúng ta về thôi.” Cát Văn Kỳ thu lại nụ cười phơi phới. “Hôm nay trời lạnh quá!” Cát Văn Kỳ ôm chặt hai vai, để lộ dáng vẻ thực sự đáng thương.

Thật là một con người kỳ lạ, Na Phàm thầm nghĩ. Anh những tưởng Cát Văn Kỳ sẽ ngay lập tức đưa anh tiến vào con đường thênh thang đó, chưa từng nghĩ anh ta lại muốn trở về nhà. Nhưng bây giờ không còn giống như mấy ngày trước, anh phải tôn trọng Cát Văn Kỳ.

“Chúng ta cứ về thế này sao?” Vụ án của Lương Tiểu Như vẫn chưa có manh mối nào, Na Phàm cảm thấy nếu quay trở về vào lúc này, anh sẽ không còn mặt mũi để đối diện với Lương Mộc Tử, vì thế, dù không muốn nhưng anh vẫn phải khúm núm hỏi Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ nhìn Na Phàm như nhìn một kẻ quái dị. “Trời lạnh thế này, cậu muốn phá án hay muốn án phá cậu, hay là đợi ông trời hành hạ cậu hả?”

Vẻ bất đắc dĩ hiện lên trên khuôn mặt Na Phàm, hồi lâu vẫn không thể tiêu tan.

Cát Văn Kỳ thực sự thấy lạnh, đành phải đẩy Na Phàm một cái. “Thu thập chứng cứ đương nhiên rất quan trọng, nhưng việc phân tích chứng cứ cũng quan trọng không kém. Hai chúng ta không đến mức phải phân tích trên đường phố chứ?”

Cát Văn Kỳ không đồng tình với tâm lý lo lắng rối bời của Na Phàm. “Bằng chứng có thể là thật, nhưng cũng có thể là giả, trong trường hợp không có cách nào xác định, chúng ta đành phải đi “xác minh” người chết thôi.” Sau khi nói ra những lời khiến Na Phàm không tài nào hiểu nổi, Cát Văn Kỳ bèn vẫy một chiếc taxi và chui vào.

Na Phàm vẫn đang suy ngẫm về mớ triết lý như truyện Nghìn lẻ một đêm của Cát Văn Kỳ, đành chui vào xe theo Cát Văn Kỳ như một con rối.

Tài xế taxi nhanh chóng cho xe chạy.

Na Phàm cho rằng Cát Văn Kỳ nói đi xác minh người chết có nghĩa là muốn đến đồn cảnh sát chứ không phải về nhà. Không hiểu sao, vừa mới ra ngoài một lát mà Na Phàm đã muốn gặp lại Lương Mộc Tử. Anh tự nói với lòng mình rằng người thân của Lương Mộc Tử vừa bị sát hại, cô lại mắc bệnh tim, với tư cách một người bạn, anh quan tâm đến cô cũng là chuyện bình thường, nhưng ngay đến bản thân mình, anh cũng không thể thuyết phục được bằng lý do này.

Chiếc taxi dừng lại, Cát Văn Kỳ không định xuống, Na Phàm bấu môi, tự giác móc tiền ra trả cho tài xế. Cát Văn Kỳ liếc nhìn Na Phàm một cái, vẫn yên vị trên xe.

“Anh bạn, tôi còn phải đón khách, mời xuống xe.” Người tài xế nhìn Cát Văn Kỳ với vẻ mặt không hài lòng.

Cát Văn Kỳ không để tâm đến lời nói của tài xế mà hướng ánh mắt quan sát sự vật xung quanh qua lớp cửa kính xe.

“Bác tài à, người bạn này của tôi từ nhỏ rất ít ngồi xe, bác cứ bấm đồng hồ đi, tôi trả thêm tiền là được mà.” Na Phàm cuối cùng cũng buột miệng nói mấy lời trêu chọc Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ không rõ là không nghe thấy hay vốn dĩ không định chấp nhật với người thiếu hiểu biết. Anh giống như đứa trẻ lần đầu đến miền núi, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào cửa chính của tòa nhà.

Gió lạnh thấu xương, thời tiết những ngày đầu mùa hạ rất ít khi kỳ dị như thế này. Dưới tầng không có người đi lại. Na Phàm bỗng nhiên nhớ tới một câu nói: “Cái lạnh chớm hạ, gió cuốn hung dữ, người bệnh dễ đi, không nên xuất hành.” Đó là câu nói được lưu truyền từ hồi anh còn nhỏ. Anh vốn không mê tín, nhưng khi hồi tưởng lại vào thời khắc này, anh thấy nó dường như cũng có phần chính xác. Ít nhất bản thân anh đã từng chứng kiến khi có người qua đời, tiết trời cũng kỳ lạ như vậy. Hoặc có lẽ đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên. Na Phàm dồn hết tâm trí để tự trấn an mình.

Cát Văn Kỳ nửa nằm nửa ngồi trên ghế, nhìn chăm chú ra bên ngoài giống như một chiếc camera an ninh. Đúng lúc Na Phàm đau lòng liếc nhìn đồng hồ tính tiền, Cát Văn Kỳ ngồi dậy, hạ cửa kính xe xuống một chút, hai mắt vẫn mở trùng trùng hướng ra phía ngoài, không mấy may quan tâm đến việc gió bụi có làm nhòa mắt mình hay không.

Na Phàm nương theo hướng nhìn của anh ta, thấy một cô gái mặc một bộ đồ đơn giản đang từ phía xa tiến lại. Na Phàm đang muốn chọc ghẹo Cát Văn Kỳ thì cô gái đó đã đến gần, sau đó bước vào trong tòa nhà. Sao trông mặt cô ta quen vậy nhỉ? Na Phàm vừa mới thắc mắc, Cát Văn Kỳ đã cất tiếng hỏi: “Cô gái này sống ở tầng ba, cậu có phát hiện ra điều gì bất thường không?”

Cát Văn Kỳ vừa hỏi, Na Phàm đã nhớ lại, cô gái đó tên là Thôi Mai, bản thân anh đã từng thăm vấn cô ta. Cảm giác tự coi thường mình bắt đầu nhen nhóm trong lòng Na Phàm, trí nhớ của anh kém như vậy mà còn theo Cát Văn Kỳ học phá án!

“Không có điều gì bất thường, từ miệng cô ta, tôi được biết hình tượng của Lương Tiểu Như ở trường không mấy tốt đẹp, sau đó tôi cùng Mộc Tử đến bệnh viện điều tra, mọi chuyện về sau đều đã nói với anh rồi.” Na Phàm lo lắng, sợ mình nói sót điều gì, bèn vừa nói vừa suy ngẫm.

“Cậu hãy nói ra những điều đã biết về cô ta.” Thôi Mai đã vào bên trong rồi, Cát Văn Kỳ vẫn còn dõi nhìn cánh cửa.

Na Phàm sắp xếp lại dòng suy nghĩ. “Cô ta tên là Thôi Mai, vừa tốt nghiệp trường Đại học Y, mới chuyển đến đây chưa đầy một tháng, hiện đang bận rộn tìm việc. Cô ta nói ngoài những lúc đi tìm việc thì rất ít ra ngoài, chủ yếu là ở lì trong phòng.” Na Phàm sợ mình lại quên điều gì đó, nhưng vẫn không quên bổ sung một câu: “Tất cả chỉ có thế.”

Cát Văn Kỳ suy nghĩ về những lời Na Phàm vừa nói, rồi bỗng nhiên mở cửa và xuống xe. Na Phàm vội vã lấy tiền trả cho tài xế. Từ trước tới giờ, anh đều khó mà quen nổi với kiểu hành động bất ngờ này của Cát Văn Kỳ.

Thấy Cát Văn Kỳ không có ý định đi lên tầng trên, Na Phàm nghĩ rằng thà cứ ngồi đợi ở trên xe còn hơn, tuy phải trả tiền nhưng dù gì cũng tốt hơn so với việc đứng chịu lạnh ở chỗ này. “Đã đói bụng chưa? Tìm một nơi ngồi đi.” Cát Văn Kỳ ngắt ngang dòng suy nghĩ của Na Phàm, cất bước về phía một tiệm cơm nhỏ ở trước mặt.

“Chà, vẫn chưa đến giờ ăn mà.” Không phải là Na Phàm xót ruột vì phải trả tiền cơm, anh chỉ muốn lên trên nhà xem tình hình của Lương Mộc Tử.

Cát Văn Kỳ vẫn thủng thẳng bước và quăng lại một câu: “Cậu lên nhà gọi Lương Mộc Tử xuống, chúng ta ở dưới này, đợi bụng đói rồi sẽ ăn.”

Na Phàm càng lúc càng không hiểu được rốt cuộc Cát Văn Kỳ đang suy tính điều gì, nhưng anh ta đã nói trúng tim đen của anh, anh vội vàng chạy một mạch lên tầng bảy để gặp Lương Mộc Tử.

Tình trạng của Lương Mộc Tử bây giờ cực kỳ không tốt, lãnh đạo bệnh viện cũng đặc biệt thông cảm với tình cảnh của cô, cho phép cô ở nhà nghỉ ngơi một thời gian. Cô nằm trên chiếc giường Na Phàm đã sửa soạn, không còn chút sức lực, nước mắt đã chảy tuôn rơi, những ký ức về em gái vẫn không ngừng hiển hiện trong đầu. Căn phòng ở tầng ba, nơi em gái cô bị sát hại như xa như gần. Xa vì căn phòng đó đã mang sinh mệnh của em gái cô đi mất, gần vì ở đó vẫn còn lưu lại những dấu tích về cuộc sống của Tiểu Như.

Có tiếng mở khóa cửa, biết rằng Na Phàm và Cát Văn Kỳ đã trở về, Lương Mộc Tử bèn lấy khăn lau nước mắt, vội vã xuống giường. Cô cần biết tất cả mọi điều có liên quan đến em gái.

Na Phàm mở cửa, vừa bỏ chìa khóa vào túi áo thì Lương Mộc Tử đã nhanh chóng chạy đến trước mặt anh. “Có tiến triển gì không?” Cô cất tiếng hỏi với giọng nghẹn ngào, Na Phàm có chút thương cảm khi nhìn thấy ánh mắt mong ngóng của cô. Trước mắt, anh đành phải làm cô thất vọng. Anh lại một lần nữa trầm hạ quyết tâm, nhất định phải cứu vớt người con gái đáng thương đang đứng trước mặt mình ra khỏi nỗi tổn thương này.

“Cát Văn Kỳ đang đợi chúng ta ở một quán ăn bên dưới, thảo luận vụ án ở đó sẽ tiện hơn.” Na Phàm biết Lương Mộc Tử không còn lòng dạ nào để ăn uống, anh cũng không rõ vì sao Cát Văn Kỳ lại vào quán ăn, vì lo lắng Lương Mộc Tử sẽ suy nghĩ quá nhiều, cho rằng bọn họ không dốc toàn lực giúp đỡ, nên anh chỉ đành nói như vậy.

Lương Mộc Tử vô cùng kiệt quệ, Na Phàm nói với cô rằng thời tiết ngoài kia rất lạnh, nên mặc nhiều áo, nhìn ánh mắt đầy vẻ quan tâm của Na Phàm, cô không hoài nghi chút nào. “Anh đợi chút, em mặc áo khoác ngoài.”

Lương Mộc Tử đi vào phòng ngủ, nhìn vóc dáng mảnh mai của cô, Na Phàm bỗng nhiên cảm thấy cô như một chiếc bóng đơn côi, trong lòng anh lại dấy lên nỗi chua xót.

Lương Mộc Tử nhanh chóng mặc áo khoác. Na Phàm hiểu cô đang nóng lòng muốn biết tiến triển trong vụ án của em gái. Cô giục Na Phàm đi mau, nói rằng Cát Văn Kỳ đợi cũng lâu rồi. Na Phàm gật đầu, để cô đi trước, tim của cô không khỏe, nếu xảy ra sự cố gì đột ngột, anh sẽ tiện chăm sóc cô hơn. Na Phàm bỗng nhiên cảm thấy mình có nghĩa vụ chăm sóc Lương Mộc Tử, nghĩa vụ ấy xuất phát từ tình cảm yêu mến anh dành cho cô, nói một cách chính xác thì đó là tình yêu đơn phương. Nhưng bất luận thế nào, anh nguyện lòng làm tất cả những gì có thể để giúp Mộc Tử cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc.

Đến quán ăn, nhân viên phục vụ đưa họ đến phòng riêng mà Cát Văn Kỳ đang đợi. Cửa phòng được mở ra, chỉ nhìn thấy Cát Văn Kỳ đang ngồi ngay ngắn trước khung cửa sổ, ánh mắt chăm chú quan sát nhất cử nhất động bên ngoài. Na Phàm và Lương Mộc Tử bước vào, anh ta cũng chẳng chào hỏi lấy một tiếng.

“Ừm, ông chủ Cát, chúng ta sẽ ăn gì đây?” Na Phàm cảm thấy Cát Văn Kỳ có phần thất lễ với Lương Mộc Tử, chỉ đành mở miệng nói sang chuyện khác, chừa cho anh ta một lối thoát.

Không ngờ Cát Văn Kỳ chẳng thèm dẽm xĩa đến anh, mặt anh ta dán chặt trên tấm kính cửa sổ, như thể đã phát hiện ra thứ kỳ trân dị bảo không

gì sánh nổi.

Lương Mộc Tử cẩn trọng, hướng mắt theo ánh nhìn của Cát Văn Kỳ. Chỉ thấy một người đàn ông che đậy kín mít đang đi đi lại lại dưới chân tòa nhà của Na Phàm, dáng vẻ lén lút lút lút. Sau đó, một cô gái từ tầng trên đi xuống, vẫy tay chào hấn ta ở cửa, hấn ta liền sải bước chạy theo cô ta lên trên tầng.

Lương Mộc Tử không nhận ra hai người này, nhưng Na Phàm thì nhận ra cô gái đó, cô ta chính là Thôi Mai, sống ở tầng ba.

Còn người đàn ông che đậy kín mít đã bị “hỏa nhãn kim tinh” của Cát Văn Kỳ nhìn ra, hấn ta chính là Hình Sách.

Cát Văn Kỳ kinh ngạc. Không ngờ Hình Sách lại quen biết Thôi Mai, hơn nữa, cậu ta lại đến gặp cô ta gấp gáp như thế này, vậy thì trong chuyện này nhất định phải có ẩn tình gì đó.

Chương 14: Nhiệm vụ của ba người

Cuối cùng, Na Phàm cũng đã rõ vì sao Cát Văn Kỳ lại như nhìn thấy kẻ thù lớn, thì ra anh ta đã phát hiện tình tiết mới.

Gió bên ngoài dần dịu đi, nhưng khí lạnh vẫn bao trùm vạn vật, ngay đến tấm kính cửa sổ cũng phủ mờ hơi nước.

Cát Văn Kỳ quay đầu nhìn Lương Mộc Tử, cười tủm tỉm, sau đó nói lời xin lỗi: “Thật ngại quá, vừa rồi tôi mới phát hiện một việc.” Sau đó, anh ta hướng ánh mắt sang phía Na Phàm, bữu môi chế nhạo: “Cậu chẳng ra hiệu cho tôi gì cả, Lương Mộc Tử còn chưa ăn, cậu định để người ta bị đói à?”

Na Phàm không ngờ Cát Văn Kỳ lại trêu chọc mình trước mặt Lương Mộc Tử, nhưng không tiện giải thích. Anh chỉ đành dẫn lòng yêu cầu nhân viên phục vụ đưa thực đơn đến trước mặt Lương Mộc Tử, cô đón lấy và đưa đến trước mặt Cát Văn Kỳ, nói rằng mình không có lòng dạ nào để ăn uống, muốn nhờ Cát Văn Kỳ gọi món giúp. Cát Văn Kỳ không từ chối, anh ta cầm lấy thực đơn và gọi mấy món đắt nhất. Trong lòng Na Phàm có chút thấp thỏm không yên, gã này không định bắt mình trả tiền đấy chứ! Anh không khỏi thầm mắng người đàn ông nham hiểm, độc địa này, không ngờ anh ta lại “chém” cấp dưới của mình - hơn nữa lại còn là một cấp dưới không tiền không thế! - với sự phóng khoáng, tự nhiên.

Cát Văn Kỳ gọi món xong, nở một nụ cười ác ý với Na Phàm, đến mức khiến sống lưng Na Phàm toát mồ hôi lạnh.

Nhân viên phục vụ cầm thực đơn ra ngoài, Cát Văn Kỳ ra hiệu cho Na Phàm đóng cửa phòng lại.

Na Phàm giống như một người tùy tùng nhỏ của Cát Văn Kỳ, nói khó nghe một chút thì chính là kẻ theo đuôi Cát Văn Kỳ. Những công việc lật vật không đầu không cuối càng khiến anh không thể tự tin trước mặt Lương Mộc Tử.

Ba người ngồi xuống, Cát Văn Kỳ bung chén trà nóng nhưng không định uống. Có lẽ anh ta chỉ muốn làm ấm bàn tay, một hồi lâu sau mới mở lời an ủi Lương Mộc Tử: “Chuyện đã đến nước này, cô hãy chú ý giữ gìn sức khỏe, như vậy mới có thể đồng tâm hiệp lực, giúp chúng tôi tìm ra chân tướng sự việc, bắt được hung thủ thực sự. Nếu em gái cô ở trên trời có linh thiêng, nhìn thấy bộ dạng cô thế này, cô ấy sẽ khó lòng nhắm mắt. Dù sao đi nữa, cô vẫn còn người thân, chí ít, còn có Na Phàm luôn ở bên cạnh, không rời cô nửa bước...”

Na Phàm không ngờ Cát Văn Kỳ lại nói tốt về mình, bỗng nhiên cảm thấy ngại ngùng, đành uống vội mấy ngụm trà, nào ngờ nước trà hơi nóng, muốn nhổ ra nhưng lại cảm thấy có chút khiếm nhã, vì thế đành nén nỗi khó chịu, nuốt vào trong bụng.

Lương Mộc Tử có chút xấu hổ, mặt đỏ bừng, nhìn Na Phàm với vẻ cảm kích. Na Phàm tuy trong lòng khổ sở nhưng vẫn cố gắng điều chỉnh sắc mặt, nhìn về phía Lương Mộc Tử, nhưng lại cảm thấy cái nhìn trực diện này có chút gượng gạo, bèn mỉm cười, bộ dạng luống cuống, khiến Lương Mộc Tử bỗng nhiên thấy cảm động, mấy giọt nước mắt lăn xuống gò má.

Na Phàm vội vàng xé vài chiếc khăn giấy đưa cho Lương Mộc Tử, Lương Mộc Tử nghẹn ngào nói tiếng cảm ơn.

Cát Văn Kỳ không ngờ an ủi một người con gái lại dẫn đến cảnh tượng này, xem ra sau này giữa Na Phàm và Lương Mộc Tử còn có nhiều chuyện để xem. Giờ không phải là lúc thích hợp để mai mối cho họ, mà cần phải hỏi xem Lương Mộc Tử hiểu gì về tính cách của em gái cô.

Trong trường hợp bằng chứng ít ỏi, càng đi tìm hiểu về người chết bao nhiêu thì càng có khả năng khai thác được thêm nhiều manh mối. Cát Văn Kỳ luôn tin như vậy. Văn phòng thám tử của anh mấy năm nay có chút tiếng tăm không phải dựa vào vận may, mà dựa vào năng lực trình thám sắc bén cùng kỹ năng phá án độc đáo của bản thân.

Tuy trước đây, Cát Văn Kỳ và Lương Mộc Tử đã từng nói chuyện về em gái của cô, nhưng khi anh ta muốn hỏi lại lần nữa, Lương Mộc Tử cũng không cảm thấy kỳ lạ, trái lại, cô càng dốc sức phối hợp. Cô biết Cát Văn Kỳ muốn nắm rõ các chi tiết một cách tường tận nhất có thể, chỉ có điều, mỗi lần nghĩ lại những chuyện trong quá khứ, trái tim cô lại trở nên nặng trĩu.

Cát Văn Kỳ nói với vẻ thân thiết: “Cô hãy điều chỉnh lại cảm xúc một chút, theo như tôi biết, tâm trạng có ảnh hưởng rất lớn đến bệnh tình của những người mắc bệnh tim, tôi hy vọng cô không bị kích động quá. Con người không chỉ sống nhờ thân thể mà quan trọng hơn còn phải dựa vào ý chí. Vì thế, tôi nghĩ, đối với chuyện này, cô cần phải nâng cao sức chịu đựng của bản thân.

Lời nói của Cát Văn Kỳ có tác dụng rất lớn đối với Lương Mộc Tử. Vào thời khắc này, cô đang chìm trong nỗi đau mất em gái, những hồi ức đem đến sự kích thích không nhỏ cho cô. Những lời này của Cát Văn Kỳ vừa khéo lấp đầy chỗ trống trong lòng cô.

Na Phàm đã bắt đầu tiếp nhận phong cách làm việc của Cát Văn Kỳ. Anh chưa từng nghĩ những lời nói của Cát Văn Kỳ lại mang hàm ý sâu sắc đến thế, và bỗng cảm thấy xấu hổ vì những ngày tháng không cố gắng làm gì cho ra hồn của mình. Theo Cát Văn Kỳ học hỏi, rèn luyện chính là mục tiêu anh đặt ra cho mình vào lúc này.

Trước khi hồi tưởng về những chuyện đã qua, Lương Mộc Tử hít một hơi thật sâu.

Những lời Cát Văn Kỳ nói tuy mang đậm tính triết lý nhưng câu hỏi đưa ra vẫn có vẻ sắc nhọn: “Theo những gì cô biết thì em gái của cô từ nhỏ đến lớn quen biết với những kiểu người nào?”

Lương Mộc Tử suy nghĩ một lát về câu hỏi của Cát Văn Kỳ.

Khi đánh giá về một người, trong trái tim của một nghìn người sẽ có một nghìn chàng Hamlet, một nghìn người sẽ có một nghìn kiểu thái độ. Đặc biệt là, sẽ không có người nào cho rằng người thân của mình là xấu. Vì thế, Cát Văn Kỳ mới hỏi về những người ở bên cạnh em gái của Lương Mộc Tử.

Cảm giác đau âm ỉ vẫn dằng dai trong trái tim của Lương Mộc Tử, muốn tạo cho mình ý chí kiên cường như lời Cát Văn Kỳ nói đòi hỏi một thời gian dài.

Na Phàm nhìn sắc mặt không bình thường của cô, trong lòng lại nhói đau, anh nói với vẻ thân thiết: “Mộc Tử, hãy suy nghĩ một cách lý trí, đừng để xúc cảm đã qua chi phối quá nhiều, cứ coi như Lương Tiểu Như không phải là em gái của em, em chỉ đang kể lại câu chuyện của người khác thôi.” Tuy những lời của Na Phàm nghe có vẻ thừa thãi nhưng Cát Văn Kỳ lại liên tục gật đầu, Lương Mộc Tử kìm nén cảm xúc, điều này bất luận là đối với

sức khỏe của cô hay chân tướng vụ sát hại em gái cô đều là chuyện tốt. Điều Cát Văn Kỳ cần nhất đó là phải cố gắng hết sức để không xen lẫn cảm xúc vào việc tìm ra manh mối.

Lương Mộc Tử nở nụ cười khẽ khàng, có chút gượng gạo, cô biết Na Phàm quan tâm đến mình, cũng biết chủ ý của Cát Văn Kỳ. Cô vừa nhớ lại vừa kể, cố gắng hết sức để không khơi lên nỗi đau trong lòng.

Từ nhỏ, Tiểu Như đã là một cô bé vô cùng ngoan ngoãn, vì bị bệnh tim bẩm sinh nên cô chưa từng làm việc gì một cách vội vàng, nóng nảy, cũng không tranh cãi với người khác. Cô thích đọc sách, đặc biệt là sách y học, trong đó chú trọng nhất là những cuốn sách về tim mạch. Trước khi lên đại học, cô không quen biết nhiều người, ngoài bạn học, cô rất ít tiếp xúc với những người khác.

Vì sợ bỏ sót chi tiết nào đó nên Lương Mộc Tử suy nghĩ hồi lâu, xác định rõ bạn bè của em gái không nhiều, ngoài những người hàng xóm quen biết, chỉ ít Lương Mộc Tử cũng không biết những người kia.

Với các bạn học, Lương Tiểu Như rất ít nói chuyện. Cô không thích tranh chấp với người khác. Cô hiểu rất rõ rằng, nhiều khi, chỉ vì vài câu nói huyên thuyên cũng có thể dẫn đến xích mích, thậm chí là ẩu đả, vì thế, sự tiếp xúc của cô với các bạn học chỉ dừng lại ở mức độ xã giao mà thôi.

Đối với bất kỳ nam sinh nào, cô cũng duy trì một khoảng cách nhất định, về mặt này, cô cũng giống Lương Mộc Tử, lo sợ sự trôi chảy của cảm xúc sẽ gây tổn hại đến sức khỏe của bản thân.

Nghe xong những lời kể của Lương Mộc Tử, Cát Văn Kỳ tỏ vẻ trầm tư như đang suy nghĩ gì đó. Tất cả những điều này đều chưa đủ rõ ràng.

“Tuy cô nói rằng em gái cô luôn duy trì khoảng cách nhất định đối với đám đàn ông con trai, nhưng tôi muốn biết, nói một cách tương đối, có người nào thân thiết với cô ấy hơn một chút không, ví dụ như cậu thanh niên Mễ Thừa?” Cát Văn Kỳ không ngần ngại đưa ra ví dụ này, khiến Lương Mộc Tử phải suy nghĩ lại.

Trong lòng cô dâng lên một cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời, đây là điều cô muốn lãng tránh vô cùng, nhưng Cát Văn Kỳ lại khẳng khái muốn biết người đó là ai.

“Có một người đã từng là bạn trai của tôi, tôi và Tiểu Như cũng từng vì anh ta mà cãi nhau một trận rất to.” Nghĩ đến đây, Lương Mộc Tử cảm thấy có lỗi với em gái, bản thân là một người chị, cô luôn nói có thể vì em gái mà nhượng bộ, thậm chí là hy sinh, nhưng thực ra người làm như vậy lại là em gái của cô.

Cát Văn Kỳ mở to mắt, hỏi: “Anh ta là ai?”

Lương Mộc Tử nhìn Na Phàm. Na Phàm biết đó chính là Vương Tư Kiệt, gã cảnh sát tự cao tự đại. Nhưng không ngờ Cát Văn Kỳ lại hiểu lầm, bỗng nhiên mở miệng nói: “À, Na Phàm?”

Na Phàm vội giải thích: “Tôi biết người này, anh ta chính là Vương Tư Kiệt, là cảnh sát, thái độ rất ngang tàng, phách lối.”

Nghe Na Phàm nói như vậy, trong lòng Lương Mộc Tử bỗng trào dâng nỗi chua xót, tự trách mình đã nhìn lầm người.

Cát Văn Kỳ hỏi với vẻ cảnh giác cao độ: “Tên Vương Tư Kiệt này sao lại như vậy, cảnh sát đến hiện trường vụ án vào lúc nào?”

Na Phàm kể rõ ngọn ngành cho Cát Văn Kỳ nghe: “Tôi đó, hần ta trực ban, không có thời gian gây án.” Dáng vẻ anh có chút phẫn nộ, nhìn qua cũng thấy ngập tràn cay cú.

Cát Văn Kỳ không tiếp tục truy vấn về Vương Tư Kiệt, anh ta trầm ngâm một lúc rồi nói: “Cô nghĩ lại xem, ở trường, em gái cô tiếp xúc với hạng người nào nhiều nhất?”

Lương Mộc Tử nhắc lại câu hỏi của Cát Văn Kỳ, vừa để xác nhận vừa để suy nghĩ. Có thể nói trước khi lên đại học, em gái cô ngoài việc học thì rất ít giao du với người khác, vì thế danh tiếng của em gái cô xem ra rất nghiêm túc. Nếu không phải vì người làm chị là cô, em gái cô sẽ không thử lòng Vương Tư Kiệt, cũng như nếu không vì lo lắng cho bệnh tim của những người thân trong gia đình, cô ấy sẽ không tiếp cận nhiều người như vậy. Đây cũng chính là điều Cát Văn Kỳ quan tâm: mấy nam sinh gần gũi với Lương Tiểu Như đều mắc bệnh tim ở những mức độ khác nhau, hơn nữa rất có khả năng đều là bệnh tim bẩm sinh.

“Vậy các giáo viên đánh giá thế nào về em gái cô?” Cát Văn Kỳ hỏi Lương Mộc Tử.

Những hiểu biết của Lương Mộc Tử về em gái hồi học trung học vẫn còn rất rõ rệt. “Ấn tượng của các giáo viên về em gái tôi trước khi lên đại học về cơ bản là như nhau, đó là không ngừng cầu tiến. Em gái tôi học rất giỏi, không hiểu điều gì liền hỏi ngay, có thầy giáo còn bị em gái tôi hỏi đến không trả lời được. Những câu em ấy hỏi vô cùng kỳ lạ, nhưng không hề ấu trĩ, vì thế các thầy cô giáo đều rất khen ngợi em ấy. Trong lòng em gái tôi, các thầy cô giáo luôn được tôn kính.”

Những lời kể của Lương Mộc Tử khiến Cát Văn Kỳ cảm thấy dường như có vấn đề ở chỗ nào đó, trong lòng anh có một dự cảm, muốn biết

nhiều hơn về những người đã từng giảng dạy cho Lương Tiểu Như, biết đâu có thể có được đột phá từ chỗ đó.

“Vậy có giáo viên nào có quan hệ đặc biệt tốt với em gái cô không, ví dụ như một người trẻ tuổi, tài hoa, được em gái cô ngưỡng mộ bội phần?” Cát Văn Kỳ cảm thấy những cô thiếu nữ đang trong độ tuổi dậy thì thường dễ nảy sinh tình cảm thâm thương trộm nhớ vì tài hoa của thầy giáo.

Lương Mộc Tử sững sốt, câu hỏi của Cát Văn Kỳ có chút đường đột, nhưng rồi cô lại nghĩ lại, cảm thấy hồ thẹn. Cát Văn Kỳ giúp cô điều tra vụ án, lẽ đương nhiên anh ta cần phải biết tường tận mọi chuyện.

“Theo như tôi biết, chuyện này không hề có. Trường chúng tôi là trường trọng điểm, có rất nhiều giáo viên lâu năm, rất ít sử dụng những thầy giáo trẻ.” Lương Mộc Tử nói rõ tình hình của trường học cho Cát Văn Kỳ nghe.

Cát Văn Kỳ khẽ “hừ” một tiếng, uống một ngụm trà, dường như đang phân tích từng chi tiết trong việc này.

Nhân viên phục vụ gõ nhẹ lên cánh cửa, Na Phàm đứng dậy mở cửa, một nữ phục vụ nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi vì đã quấy rầy các ngài, chúng tôi có thể mang thức ăn của các ngài lên được chưa?”

Tuy lúc này sắp đến giờ ăn nhưng trong nhà hàng không đông lắm, do đó, đồ ăn của họ loáng cái đã được chuẩn bị xong hết. Na Phàm rất hài lòng, vì như vậy họ có thể đóng cửa mà bàn bạc về vụ án, không giống như ở các quán ăn khác, từng món một được đưa lên, quấy rầy nhã hứng của thực khách.

Nhờ sự giúp đỡ và an ủi của Na Phàm và Cát Văn Kỳ, Lương Mộc Tử có thể ăn được một chút, tuy không đáng kể.

Na Phàm liên tục gấp thức ăn cho Lương Mộc Tử trước ánh mắt đờ đờ sát khí của Cát Văn Kỳ. Tên tiểu tử thối này, từ lúc nào mà cậu ta trở nên ân cần như vậy! Mà cậu ta chu đáo như vậy thì thôi cũng đành, nhưng anh tốt xấu gì cũng là ông chủ của cậu ta, ầy vậy mà cậu ta lại chẳng thèm đếm xỉa gì đến anh.

Na Phàm không chút khách khí với Cát Văn Kỳ, dù sao anh ta cũng là đàn ông, muốn ăn gì thì cứ tự nhiên mà gấp. Lương Mộc Tử có chút ngượng ngùng, nhanh chóng dùng đôi đũa chung gấp chút thức ăn cho Cát Văn Kỳ, sau đó đến Na Phàm. Cô cố tình không theo trình tự, khiến Cát Văn Kỳ có chút hài lòng, xem ra cô đã suy nghĩ cho Na Phàm.

Ba người dùng bữa trong yên lặng, không ai nói một lời. Cuối cùng, Na Phàm hỏi một cách băng quơ: “Vậy khi ở trường đại học, ngoài những bạn học có quan hệ gần gũi thì mối quan hệ của Tiểu Như với các thầy cô giáo như thế nào?”

Lương Mộc Tử suy nghĩ một chút rồi lắc đầu tỏ ý không biết. Từ sau chuyện của Vương Tư Kiệt, hai chị em trở nên bất hòa, cô rất ít quan tâm đến chuyện của em gái.

Cát Văn Kỳ liếc nhìn Na Phàm với vẻ tán dương. “Đây chính là mất xích then chốt, lát nữa cậu đến trường học điều tra một chút về mối quan hệ giữa Tiểu Như và thầy cô giáo xem sao. Nhớ điều tra cho rõ ràng đây.”

Nếu là trước đây, Na Phàm sẽ có chút miễn cưỡng, tuy anh là cấp dưới của Cát Văn Kỳ nhưng lại không thích bị người khác sai phái. Kể cả là Cát Văn Kỳ cũng sẽ không thúc giục được anh. Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, dù sao cũng vì Lương Mộc Tử, bản thân anh phải thể hiện một chút.

Câu hỏi ban nãy được Cát Văn Kỳ hết sức tán dương, Na Phàm được đà hỏi tiếp: “Ông chủ Cát à, theo anh, trong số mấy người bạn học của Tiểu Như, ai là kẻ đáng nghi nhất?”

Câu hỏi này thực sự đã nói hộ tiếng lòng của Lương Mộc Tử. Cô cũng đã muốn hỏi từ lâu, chỉ là nhìn thấy Cát Văn Kỳ đang ăn uống rất ngon miệng nên không tiện mở lời.

Cát Văn Kỳ suy nghĩ một chút, mấy cậu thanh niên ấy đều không có thời gian gây án, nhưng trong rất nhiều trường hợp, thời gian gây án vô cùng mơ hồ, bởi vì nhiều khi ý niệm về thời gian của người làm chứng cũng không quá rõ ràng. Có những lúc sai lệch đến hai, ba tiếng đồng hồ, trong khi đó, đa số những kẻ phạm tội có thể gây án rồi trở về chỗ cũ trong khoảng thời gian rất ngắn.

Cát Văn Kỳ phân tích cho Na Phàm nghe, chủ yếu vẫn là hy vọng Na Phàm học được chút kiến thức trong đó.

Trong những trường hợp thông thường, đối với một vụ án giết người, bước đầu tiên sẽ là tìm ra một lượng lớn những yếu tố liên quan đến vụ án, bao gồm một loạt những kẻ tình nghi và những người có liên quan đến họ. Sau đó tiến hành điều tra, quăng một mẻ lưới lớn để bắt cá, tiếp đến là tìm kiếm chứng cứ, phân tích kẻ tình nghi, thu nhỏ phạm vi. Trong quá trình phân tích, do kinh nghiệm, hệ thống kiến thức và độ miễn cảm đối với tình tiết vụ án của từng nhân viên điều tra không giống nhau nên sẽ xuất hiện sự chênh lệch. Vì vậy, có người xác định đối tượng vô cùng chính xác, có người sẽ phải đi đường vòng rất lâu. Nhưng bất luận thế nào, mỗi người đều phải đi qua đường vòng mới có thể đi đến đường chính, hơn nữa, trong lĩnh vực trinh thám này, từ trước đến giờ chưa từng có con đường lớn bằng phẳng.

Cát Văn Kỳ không nói ra đối tượng tình nghi trong lòng mình, mà nhân cơ hội yêu cầu Na Phàm đi điều tra mối quan hệ giữa Lương Tiểu Như và các giảng viên, tốt nhất là đi lên giảng đường, xem xem các sinh viên nghe giảng thế nào, sau giờ học ra sao, và quan sát một chút biểu hiện của họ trong cuộc sống. Có nhiều lúc, bước ngoặt của vụ án lại nằm trong thói quen sinh hoạt hoặc bộc lộ ra từ trong tính cách của một cá nhân nào đó.

Na Phàm vừa nghe thấy Cát Văn Kỳ bảo mình đi nghe giảng, cũng có nghĩa là đi nằm vùng, vẻ mặt thể hiện rõ sự không bằng lòng, anh đã lớn tuổi thế này, nếu trà trộn vào đám sinh viên ắt sẽ bị nhận ra tức thì.

Lương Mộc Tử cho anh biết, trong trường Đại học Y có rất nhiều sinh viên lớn tuổi, hơn nữa cũng có rất nhiều bác sĩ tiếp tục học thêm, vì vậy anh không cần phải lo lắng về điều này. Nếu anh sợ bị mấy cậu thanh niên nhận ra thì chỉ cần mặc một bộ quần áo thật ngẫu và đeo một cặp kính giả là được. Những kiểu người kỳ lạ như thế trong trường Đại học Y đâu đâu cũng có, các nữ sinh bây giờ cũng không chú ý đến, vì thế Na Phàm không cần lo lắng sẽ bị người khác soi mói bằng ánh mắt dị thường.

Lương Mộc Tử đã nói như vậy, Na Phàm đành ưng thuận làm theo, anh quyết định sẽ tự mình đi đến trường Đại học Y để điều tra.

Giao xong nhiệm vụ cho Na Phàm, Cát Văn Kỳ cũng không để cho Lương Mộc Tử được rảnh rỗi. Anh yêu cầu Lương Mộc Tử đến bệnh viện tìm hiểu một chút, trước khi tự sát, trong lời nói và hành động của Trương Hàng có biểu hiện gì bất thường không. Tốt nhất là thông qua nhiều kênh thông tin khác nhau để tìm cho ra quỹ đạo sinh hoạt trong tháng này của Trương Hàng. Cứ như vậy, Cát Văn Kỳ có thể phán đoán ra vì sao Trương Hàng đến tầng năm của bệnh viện, vì sao lại nói dối, điều then chốt nhất chính là, vì sao Trương Hàng phải tự sát?

Trong con mắt của Cát Văn Kỳ, việc Trương Hàng tự sát ẩn chứa rất nhiều điều kỳ quái.

Những điều này tuy đã rõ ràng nhưng vẫn phải đợi thông tin mà Na Phàm và Lương Mộc Tử đem về mới có thể vạch ra bước đi tiếp theo.

Còn đối với Cát Văn Kỳ, anh cũng không thể nhàn rồi, ánh mắt của anh thỉnh thoảng lại hướng ra bên ngoài, nhìn chăm chăm về phía Hình Sách và Thôi Mai. Có lẽ từ chỗ bọn họ có thể tìm ra điều gì đó.

Chương 15: Hành vi kỳ lạ của Hình Sách

Ngoài cửa sổ vẫn còn chút dư vị xào xạc của mùa đông, Lương Mộc Tử chỉ mãi chú tâm đến chuyện của Trương Hàng, Na Phàm cũng đang suy nghĩ về việc nằm vùng tại trường Đại học Y, còn Cát Văn Kỳ vẫn ngồi thưởng thức bữa ăn, đáng vẻ ăn uống vô cùng ngon miệng, cứ như thể không ăn hết cả bàn thức ăn thì sẽ không đứng dậy.

Na Phàm khẽ đưa mắt liếc nhìn Cát Văn Kỳ, nếu là lúc bình thường, anh ta sẽ ăn xong rất nhanh, sau đó đi tìm hiểu sự tình, bởi vì từ trước tới giờ anh ta luôn là người chú ý đến hiệu suất làm việc. Nhưng nếu anh ta nghĩ ngợi gì đó trong lúc ăn thì bữa ăn thường không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Lương Mộc Tử cũng chờ đợi với bộ dạng nóng ruột, Na Phàm đành nói với Cát Văn Kỳ: “Nếu còn việc gì giao cho tôi thì anh hãy nói đi, tôi còn phải đến trường Đại học Y.”

Cát Văn Kỳ nói một cách thờ ơ: “Không còn gì, hai người tự đi làm việc của mình đi, nhớ cẩn trọng.” Câu nói sau cùng này rõ ràng hướng tới Lương Mộc Tử, vì cô đang mang bệnh tim. Na Phàm “mấy trăm năm” chưa từng cảm lạnh, vì thế Cát Văn Kỳ chẳng buồn quan tâm đến anh.

Lương Mộc Tử hiểu ý, bèn gật gật đầu. Na Phàm cùng cô đi ra ngoài, thanh toán tiền ăn. Thấy thời tiết vẫn không có dấu hiệu ấm lên, trong thời gian ngắn nhiệt độ vẫn có thể giảm xuống thấp hơn nên Na Phàm cố kéo Lương Mộc Tử lên trên nhà, yêu cầu cô thay một chiếc áo dày hơn, còn

nhét thuốc điều trị bệnh tim vào trong túi áo của cô. Sự thiếu tận tâm của Vương Tư Kiệt đối với vụ án mạng của em gái Lương Mộc Tử đã sớm khiến lòng cô trở nên nguội lạnh, bây giờ, Na Phàm lại quan tâm đến cô như vậy, chăm sóc cô cẩn thận từng ly từng tí, khiến một niềm hy vọng ấm áp bùng lên trong trái tim cô.

Na Phàm tìm vài bộ cánh thật ngẫu, mặc thử cho Lương Mộc Tử xem, Lương Mộc Tử cảm thấy tất cả đều không tồi, liền chọn cho anh một chiếc áo khoác màu xám. Na Phàm tìm một cặp kính giả để đeo rồi đến đứng trước mặt Lương Mộc Tử, trông như một người hoàn toàn xa lạ, hơn nữa người lạ Na Phàm này còn mang đến cảm giác về sự mới mẻ, căng tràn nhựa sống.

Hai người cùng xuống tầng, lúc đi qua tầng ba, Na Phàm còn cố ý liếc nhìn qua căn phòng của Thôi Mai. Vì Cát Văn Kỳ không giao cho anh việc gì đặc biệt nên anh cũng không nán lại lâu mà nhanh chóng đi tiếp xuống dưới cùng với Lương Mộc Tử.

Na Phàm đến trường Đại học Y, trong lòng vô cùng lo lắng, sợ mình bị người khác nghi ngờ, như vậy sẽ làm không tốt nhiệm vụ được giao, khi quay về sẽ bị Cát Văn Kỳ chế giễu và đả kích.

Cũng may, lúc anh tiến vào cổng trường, có một đám nữ sinh chỉ tỏ anh nhưng anh cảm thấy thái độ của họ đầy vẻ tán thưởng, trên đường đi anh cũng không vấp phải ánh mắt soi mói nào.

Sau một hồi hỏi han, Na Phàm đến một nơi được cho là giảng đường lớn, tương đối náo nhiệt. Anh vốn dĩ muốn ngồi ở hàng cuối cùng, nhưng đáng tiếc chỗ đó đã bị chiếm mất từ lâu. Hàng ghế đầu tiên không có lấy một mống sinh viên, hàng thứ hai chỉ có hai nữ sinh đang ngồi, bắt đầu từ hàng thứ ba người mới đông dần lên. Anh bắt đầu ca thán, vị trí tốt như vậy

sao lại không có người ngồi chứ? Nhớ lại những ngày tháng anh còn đi học, mọi người đều tranh nhau ngồi ở hàng ghế đầu tiên, đến muộn một chút chỉ đành than thở đi tìm một chỗ gần đó nhất. Sinh viên bây giờ lạ thật, tất cả đều trái ngược. Na Phàm đành ngồi ở hàng ghế giữa, ở đây tương đối đông, ẩn mình trong biển người mênh mông này thì khó lòng bị người khác phát hiện.

Tiết học này có rất ít sinh viên theo học, Na Phàm không nghe xem giáo viên giảng gì mà chỉ ngồi quan sát. Hầu như tất cả các sinh viên ngồi ở hàng ghế sau đều đang ngủ, đằng trước có mấy người đang ghi chép bài, một số khác thì nghịch điện thoại di động, có người lại xem sách ngoại khóa, còn ở hàng giữa thì đa số đều nói chuyện riêng với nhau.

Cứ tiếp tục thế này thì không ổn, nhất định phải đi tìm thời khóa biểu. Thấy cậu sinh viên ngồi bên cạnh đang dùng QQ để chat, Na Phàm bèn hỏi: “Anh bạn, xin hỏi có thể tìm thời khóa biểu ở đâu?”

Mấy cậu sinh viên này đều có bộ dạng như nhau, nghe thấy Na Phàm xưng hô lễ độ với mình như vậy thì gật đầu, mỉm cười và nói: “Ở phòng đào tạo có, ở quán phô tô trong trường cũng có, ở đây tôi chỉ có thời khóa biểu của lớp tôi, anh có cần không?”

Rốt cuộc sinh viên thời nào cũng vậy, bạn nhiệt tình với anh ta, anh ta cũng sẽ dùng lòng nhiệt tình để đáp lại bạn. Na Phàm nói với vẻ ngượng ngùng: “Cảm ơn anh bạn, tôi đến lấy ở quán phô tô của trường là được rồi.”

Do là lớp học chung nên Na Phàm cũng không biết cậu ta là sinh viên của lớp nào. Anh cũng không rõ vì sao có người lại nói với anh rằng đây là giảng đường náo nhiệt nhất. “Anh bạn, các lớp học chung đều đều hiu vậy sao?” Na Phàm không kim lòng được, bèn hỏi cậu sinh viên ngồi phía bên kia.

Cậu ta nhìn anh như nhìn một người ngoài hành tinh rồi nói: “Chỉ có tiết học này là đìu hiu nhất, những tiết học khác đều rất náo nhiệt, còn tiết học của Giáo sư Vương thì khí thế ngất trời.”

Na Phàm càng cảm thấy khó hiểu, bèn hỏi: “Vì sao?”

Cậu ta lại cúi đầu xem tiểu thuyết, chậm rãi nói: “Môn học tự chọn thì có gì thú vị chứ, thầy giáo này quá cứng nhắc! Nhưng tiết học của Giáo sư Vương thì rất hay, có tính tương tác cao, giúp chúng tôi thu được rất nhiều kiến thức.”

“Vị Giáo sư Vương nào?” Câu hỏi vừa buột ra khỏi miệng, Na Phàm bèn chột dạ, sợ bị người khác nhận ra. Anh có cảm giác vị Giáo sư Vương này nhất định là Giáo sư Vương Thiên Hi, một người rất có danh tiếng trong trường, chỉ là anh muốn xác nhận một chút.

Cậu sinh viên ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt vẫn như đang nhìn thấy người ngoài hành tinh, nét mặt lộ vẻ khinh thường. “Tôi từng gặp qua nhiều người ngơ ngáo, nhưng chưa thấy ai tệ như anh, ngay đến Giáo sư Vương Thiên Hi cũng không biết.” Nói xong, cậu ta thu lại ánh mắt, như thể nhìn người bạn học này thêm một giây là một điều ô nhục.

“À...” Na Phàm “à”, “ờ” vài lần, rốt cuộc vẫn không mở miệng được. Xem ra, đám sinh viên không ra gì bây giờ cũng chẳng phải là thiểu số, chỉ có điều ngu ngốc giống anh, nếu có, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Giảng viên vẫn thao thao bất tuyệt trên bục giảng, không mấy may quan tâm đến chuyện các sinh viên ở dưới có nghe hay không. Na Phàm tìm quanh một lượt, chẳng thấy gì hữu dụng, dần dần gà gật.

“Này, mau tỉnh dậy!” Ai đó đập mạnh vào vai Na Phàm, đau đến mức khiến anh phải tỉnh dậy. Anh đang muốn quát mắng, nhưng mắt còn chưa

mở đã nghe thấy một giọng quen thuộc cất lên: “Anh tên gì vậy? Đã điểm danh rồi mà anh còn chưa dậy.”

Na Phàm lắc đầu, không ngờ mình lại ngủ thiếp đi. Xem ra ông thầy này thật kỳ lạ, có thể trị chúng mất ngủ.

Nhìn thấy cậu nam sinh lúc này mắng anh là kẻ ngơ ngáo, Na Phàm cười gượng. “Đã tan học rồi sao?”

“Đúng thế, ông thầy này là người như vậy đấy, sắp tan học mới điểm danh, không trả lời coi như vắng mặt không lý do. Anh chết chắc rồi.” Cậu ta có chút hả hê khi thấy người khác gặp nạn.

Na Phàm làm bộ khó xử, thuận miệng nói: “Cũng chẳng phải chỉ có mình tôi.”

“Số anh may đấy, hôm nay có người đến cùng anh.” Cậu thanh niên đó nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Na Phàm chỉ đành phản ứng lại bằng cách hỏi đó là ai.

Cậu thanh niên đó cũng hồ hững trả lời: “Hình Sách.”

Hình Sách? Na Phàm lập tức xóc lại tinh thần, Hình Sách vẫn trốn học.

“Cậu ta cũng giống tôi à?” Na Phàm hỏi với vẻ cảnh giác.

“Giống anh đã tốt, từ trước tới giờ cậu ta chưa từng trốn học, hôm nay chắc là ngủ quên trong phòng.” Cậu thanh niên nói với vẻ thấp thỏm.

Na Phàm lập tức đứng dậy, bước ra khỏi phòng học, tìm một góc để gọi điện cho Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ vẫn ngồi ở quán ăn ban nãy, vì có quen biết nên không ai giục anh ta đi. Anh ta vừa nhận điện thoại đã nghe thấy giọng nói khẩn thiết của Na Phàm: “Hình Sách không lên lớp, từ trước tới giờ cậu ta chưa từng trốn học.”

Cát Văn Kỳ hỏi theo bản năng: “Cậu đã hỏi bạn học của cậu ta chưa?”

Na Phàm khẳng định câu trả lời của mình.

Cát Văn Kỳ không phản ứng dữ dội như Na Phàm, suốt hồi lâu không nói gì. Na Phàm ở đầu dây bên kia vô cùng lo lắng. “Cát Văn Kỳ, anh nói gì đi chứ!”

Nghe giọng nói nôn nóng của Na Phàm, Cát Văn Kỳ bắt đầu dãn nở dài một tiếng. “Cậu quên rồi sao, Hình Sách vẫn đang ở trong phòng của Thôi Mai, đó chính là nguyên nhân tôi vẫn nán lại đây.” Cát Văn Kỳ có chút thất vọng đối với Na Phàm, trí nhớ của cậu ta thật kém. Bị Cát Văn Kỳ nhắc nhở, Na Phàm bỗng sực nhớ, ngại ngùng húng hắng vài tiếng.

Cát Văn Kỳ dừng cuộc trò chuyện để Na Phàm đi tìm hiểu xem hôm nay Hình Sách còn tiết học nào. Tắt điện thoại xong, anh ta vẫn thờ ơ uống trà.

Na Phàm đến cửa hàng phô tô của trường, điều khiến anh không ngờ là nơi đây có thông tin về tất cả các chương trình học của trường, thậm chí cả thời gian lên lớp của từng giáo viên trong trường. Na Phàm vô cùng vui mừng, như vậy có thể biết được mấy cậu thanh niên học tiết gì vào lúc nào, rất thuận tiện cho việc theo dõi. Vốn dĩ, Na Phàm chỉ muốn đến phô tô chương trình học của Hình Sách, sau khi suy nghĩ một hồi, anh cảm thấy nên phô tô thêm một bản về thời gian giảng dạy của Giáo sư Vương Thiên

Hi, như vậy sẽ tiện hơn cho anh nếu sau này muốn tìm hiểu thêm về tình hình.

Bước chân ra khỏi cửa hàng phô tô, Na Phàm đọc thật kỹ thời khóa biểu, tiết học tiếp theo của Hình Sách vẫn là ở giảng đường lớn này, hơn nữa lại đúng môn của Giáo sư Vương Thiên Hi. Nghe nói các tiết học của Giáo sư Vương đều đầy ắp người, Na Phàm cũng muốn cảm nhận một chút tinh thần ham học hỏi mãnh liệt ấy. Quay trở lại giảng đường lớn, Na Phàm kinh ngạc không thốt nên lời, quang cảnh của hai tiết học trước và sau khác nhau một trời một vực. Vừa bước vào lớp, Na Phàm đã thấy dãy bàn đầu tiên chật ních người, dãy bàn cuối cùng cũng sắp hết chỗ. Trong mắt người khác, kẻ đến muộn như Na Phàm nhất định chỉ là đi học theo phong trào, bởi vì rất nhiều người đến lớp của Giáo sư Vương chỉ để được gắn mác là có tinh thần hiếu học.

Na Phàm không quan tâm đến cách mọi người nhìn mình, theo bản năng, anh vội vã bước đến cuối lớp, rốt cuộc anh cũng đã giành được một chỗ ở dãy bàn cuối cùng.

Những người khác trợn mắt nhìn Na Phàm, nhưng anh hoàn toàn chẳng để tâm. Anh nhanh chóng cúi thấp đầu, lo sợ Giáo sư Vương sẽ nhận ra mình. Cũng may, Giáo sư Vương có thói quen đưa mắt lướt qua khắp lượt, sau đó bắt đầu điểm danh, lúc gọi đến tên Hình Sách, ông lặp lại ba lần, sau khi xác nhận rằng cậu ta không đi học, mới chuyển sang những người tiếp theo. Nhiều tiếng rì rầm nổi lên, Na Phàm lắng tai nghe kỹ, thì ra mọi người đều đang bàn luận về Hình Sách. Xem ra, trong mắt bọn họ, Hình Sách vô cùng xuất sắc.

Ngoài Na Phàm, mọi người đều hết sức tập trung nghe Giáo sư Vương giảng bài. Tiết học trôi qua được một nửa, Giáo sư Vương bất chợt gọi tên

Hình Sách, sau đó có người trả lời rằng cậu ta vẫn chưa đến. Na Phàm hỏi sinh viên bên cạnh về mối quan hệ giữa Giáo sư Vương với Hình Sách, và nhận được câu trả lời là thái độ của Giáo sư Vương đối với tất cả các sinh viên đều như nhau. Bình thường Hình Sách không bao giờ trốn học, Giáo sư Vương hỏi đến là lẽ đương nhiên. Nếu là sinh viên khác, ông ấy cũng sẽ hỏi như vậy, bởi vì rất ít người vắng mặt trong giờ dạy của ông ấy.

Na Phàm cố gắng dần lòng đến hết giờ học, anh có chút lo lắng cho Lương Mộc Tử, không biết tình hình bên phía cô thế nào.

Điện thoại của Na Phàm rung lên, anh lấy ra xem, là tin nhắn của Cát Văn Kỳ: “Hình Sách đã rời khỏi đây, khi nào cậu ta trở về trường, hãy bám sát cậu ta.”

Na Phàm lầm bầm: “Hay cho tên Cát Văn Kỳ này, trời lạnh như vậy, bảo mình làm sao theo dõi chứ!”

Gió đã ngừng thổi nhưng trời vẫn còn lạnh, ngoài đám sinh viên phải lên lớp, bên ngoài hầu như không có một bóng người. Na Phàm đợi được mười phút thì thấy Hình Sách bước xuống từ một chiếc taxi, cũng may chỗ Na Phàm đứng khá kín đáo, nếu không đã bị cậu ta phát hiện.

Sau khi bước vào khuôn viên trường, Hình Sách chạy thẳng về ký túc xá mà không đến lớp của Giáo sư Vương. Nhìn dáng vẻ cậu ta như đang sợ bị người khác bắt gặp. Từ những thông tin thu thập được trên giảng đường, rất có thể Hình Sách chính là hung thủ.

Na Phàm bám theo cậu ta đến chân ký túc xá. Anh sợ sẽ đánh rắn động cỏ nên đành tìm một góc có thể ẩn náu ở bên dưới.

Ngày âm u tưởng như sầm tối trong nháy mắt, lạnh đến nổi hơi thở cũng như bị đóng băng. Na Phàm nóng ruột, cảm thấy như đã đợi cả mấy

thể kỷ. Xem ra, Hình Sách sẽ không xuống. Nếu cậu ta là hung thủ hoặc có quan hệ với hung thủ, lúc này cậu ta sẽ không còn tâm trạng đi lên lớp.

Na Phàm quay người dợm bước, bỗng có một người chạy từ trên lầu xuống. Anh nhìn kỹ, đây không phải là Hình Sách sau khi đã thay quần áo thì còn là ai nữa! Nhìn sắc mặt cậu ta có vẻ không ổn lắm, khác hẳn lúc này, chẳng lẽ cậu ta biết làm ảo thuật? Sao chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể thay đổi như vậy? Lẽ nào bệnh tim của cậu ta tái phát?

Hình Sách đến phòng học, xin lỗi Giáo sư Vương, nói rằng ban nãy trong người không được khỏe nên phải đến bệnh viện một lát. Giáo sư Vương gật đầu, nhìn cậu ta với ánh mắt quan tâm, lo lắng khiến tất cả các sinh viên khác đều cảm thấy ganh tỵ.

Na Phàm do dự một lúc lâu, quyết định không bước vào phòng học, vì nếu bị Hình Sách phát hiện thì coi như xôi hỏng bỏng không. Anh hướng ánh mắt ra bốn phía xung quanh, hình như ở phía bên kia căn phòng có một cửa phụ, anh còn nhớ lúc này có một sinh viên đã ra đó nghe điện thoại. Lòng vòng mấy lượt, cuối cùng anh cũng tìm được lối vào và thở phào nhẹ nhõm, coi như đã không tốn công vô ích.

Sau khi lảng lảng bước vào giảng đường lớn, Na Phàm không nhìn thấy Hình Sách đâu cả, đành phải ngồi lẫn vào một đám sinh viên khác. Lúc này vòng vo khá lâu, bên ngoài trời lại lạnh như vậy, anh thực sự cảm thấy mệt mỏi.

Những sinh viên này đều khá thân thiện, số người tham dự tiết học của Giáo sư Vương rất đông, nhưng không hề xảy ra chuyện cãi lộn để tranh giành chỗ ngồi.

Rốt cuộc Hình Sách ngồi ở đâu? Na Phàm tìm hồi lâu mà vẫn không thấy. Cậu ta đã chen mình vào chỗ nào trong đám đông này mà mắt tầm mắt tích vậy nhỉ? Anh cảm thấy có chút bực bội, làu bàu vài tiếng: “Hình Sách?”

Không ngờ lời anh nói lại bị một nữ sinh thính tai nghe thấy, cô ta đáp lời anh một cách tử tế: “Đã đi rồi.”

“Hả?” Na Phàm nói hơi to, nhìn nữ sinh ấy với vẻ không dám tin.

Giọng anh vang lên với âm lượng khá cao, khiến Giáo sư Vương đang giảng bài cũng phải dừng lại. Cả đám sinh viên quay đầu nhìn anh với ánh mắt giận dữ, cô gái ngồi cạnh anh mặt đỏ bừng, giống như một đứa trẻ vừa làm sai chuyện gì. Na Phàm nhanh chóng cúi thấp đầu, giờ không phải là lúc để quan sát người khác.

Giáo sư Vương không tức giận, chỉ dừng lại một chút rồi tiếp tục giảng bài.

Nữ sinh kia không nhìn Na Phàm nữa, anh kìm nén được chừng mười mấy phút, không chịu nổi nữa bèn hỏi: “Lúc này thật sự xin lỗi, vì sao Hình Sách lại đi ngay vậy?”

Cô ta không đếm xỉa đến anh, Na Phàm tuy không muốn nhưng vẫn phải mặt dày hỏi tiếp: “Nếu bạn không để ý đến tôi, tôi sẽ tiếp tục hỏi cho đến khi nào bạn trả lời thì thôi.”

Cô nữ sinh này xem ra khá nhút nhát, đành phải miễn cưỡng trả lời anh: “Cậu ta không khỏe, Giáo sư Vương đã đồng ý cho cậu ta về ký túc xá nghỉ ngơi rồi.”

Na Phàm suy nghĩ một lúc, Giáo sư Vương quả là người thấu tình đạt lý. “Vậy chuyện cậu ta trốn học, Giáo sư Vương không trách móc gì sao?”

Nữ sinh đó liếc nhìn Na Phàm bằng nửa con mắt. “Anh cho rằng cậu ta giống anh sao? Sức khỏe Hình Sách không tốt, vì thế đã đến bệnh viện kiểm tra, ban nãy cậu ta đã nói qua với Giáo sư Vương rồi.”

Mắt Na Phàm sáng lên, Hình Sách đã nói dối Giáo sư Vương, vậy là vì nguyên nhân gì?

Na Phàm nhanh chóng ra khỏi lớp từ lối cửa sau, tìm một vòng, vẫn không thấy bóng dáng của Hình Sách. Lẽ nào cậu ta đã thật sự trở về ký túc xá, anh tự hỏi.

Đợi một lúc lâu ở ký túc xá của Hình Sách, vẫn không phát hiện ra điều gì, Na Phàm đành phải đi về nhà.

Vừa bước ra khỏi cổng trường Đại học Y, anh lập tức gọi điện cho Cát Văn Kỳ, nhưng Cát Văn Kỳ không nghe máy, anh lại gọi lại nhưng ở đầu dây bên kia vẫn không có tín hiệu gì. Na Phàm có chút bực bội, cái tên Cát Văn Kỳ này rốt cuộc đang làm gì mà không thèm nghe điện thoại? Vào thời khắc then chốt này mà lại mất liên lạc như vậy!

Na Phàm trở về phòng nhưng vẫn không thấy Cát Văn Kỳ. Anh chạy xuống quán ăn xem thử, vẫn không có bóng dáng anh ta. Chuyện gì đã xảy ra với tên Cát Văn Kỳ này vậy? Không tìm được anh ta, Na Phàm đành phải đến bệnh viện trực thuộc để tìm Lương Mộc Tử, xem cô có thu thập được thông tin gì ở bên đó không.

Điện thoại của Cát Văn Kỳ để chế độ yên lặng, lúc này, anh ta đang ngồi đối diện với Thôi Mai trong căn phòng của cô ta.

Chương 16: Thôi Mai biết bí mật

Vẫn còn sớm nhưng trời đã tối sầm.

Trước mặt Cát Văn Kỳ là một cốc nước lọc. Anh vốn dĩ muốn uống trà nhưng Thôi Mai lại nói cô không có thói quen dùng trà.

Cát Văn Kỳ đã vào đây được nửa giờ, hai mắt vẫn dán chặt vào cốc nước lọc, không nhìn về phía Thôi Mai. Thôi Mai có chút căng thẳng, lúc anh ta gõ cửa, đáng lẽ cô không nên ra mở, nếu không anh ta sẽ chẳng thể xông vào một cách đường đột như thế này.

Thôi Mai biết Cát Văn Kỳ là viên thám tử tư sống ở tầng trên, trước đây chưa hề tiếp xúc, không biết anh ta tìm cô có việc gì. Lúc này, khi nghe thấy tiếng gõ cửa, cô cứ tưởng là Hình Sách quay lại lấy đồ mang đi nên chẳng hỏi han gì đã ra mở cửa. Khi thấy không phải là Hình Sách, cô đã muốn đóng cửa nhưng lại bị Cát Văn Kỳ chặn lại. Cô vẫn không cho anh ta vào nhưng anh ta cứ ương bướng đẩy cửa, xông vào. Câu đầu tiên anh ta nói với cô là nhờ cô rót hộ một cốc trà. Tính tình Thôi Mai vốn nhút nhát, cộng thêm việc người hàng xóm là Lương Tiểu Như vừa chết, vì vậy tuy chân tay luống cuống nhưng cô vẫn đi rót nước. Nhà Thôi Mai không khá giả gì, cô không có thói quen uống trà, đành rót cho Cát Văn Kỳ một cốc nước lọc.

Cát Văn Kỳ ngồi đối diện với cô, nói rằng có điều muốn hỏi cô, nếu cô không nói rõ sự thật, sau này nhờ xảy ra chuyện gì, sẽ phải tự mình gánh chịu hết thảy.

Thôi Mai chỉ đành gật đầu, nhưng mãi vẫn không thấy Cát Văn Kỳ hỏi gì. Thời gian chậm chậm trôi đi, thân hình Thôi Mai có chút run rẩy. Cát Văn Kỳ nhìn cốc nước trước mặt, anh ta vẫn chưa hề uống, ánh mắt dị thường khiến Thôi Mai không khỏi nghĩ ngợi lung tung.

Cát Văn Kỳ bỗng nhiên giơ tay ra, Thôi Mai đang ngồi trước mặt anh ta lập tức muốn chạy trốn, có cảm giác như anh ta chính là tử thần sẽ cướp đi sinh mạng của cô.

Cát Văn Kỳ giơ tay cầm cốc nước, nhưng lại cố tình làm ra vẻ như đang tán công, chính là để thử phản ứng của Thôi Mai. Anh ta cầm cốc nước lên và uống một ngụm, nước đã nguội, cuộc giằng co trong lòng Thôi Mai cũng đã tới cực điểm. Bỗng nhiên, Cát Văn Kỳ nhìn thẳng vào mắt Thôi Mai, chỉ thấy cô lập tức lảng tránh, trong mắt thoáng chút sợ hãi.

Tuy này giờ Cát Văn Kỳ không nhìn Thôi Mai, nhưng từ khóe mắt, anh ta biết cô vẫn luôn nhìn mình chăm chú, vì thế anh ta mới đột nhiên hướng ánh mắt về phía cô.

Trong nửa giờ đồng hồ trầm ngâm, Cát Văn Kỳ đã dùng phương thức của mình để tìm hiểu tính cách của Thôi Mai. Gia cảnh của cô gái này nhất định chẳng giàu có gì, điều đó biểu hiện qua cách ăn mặc của cô cùng những vật dụng được bày biện trong căn phòng này. Ngoài vài bộ quần áo được treo ở ban công và những đồ dùng hằng ngày giản dị, về căn bản cô không mua bất kỳ món đồ nào mang tính hưởng thụ, ngay đến thứ thiết yếu như điện thoại di động, nếu không phải là mua lại ở chợ đồ cũ thì cũng là đã dùng từ lâu lắm rồi.

Cô thuộc típ người luôn giữ khoảng cách với mọi người, phòng tuyến trong lòng vô cùng lớn, trừ phi đó là người quen, chính vì vậy, cuộc sống của cô khá cô đơn. Lúc này, Cát Văn Kỳ đã thừa dịp Hình Sách vừa ra

ngoài để gõ cửa phòng cô, cô chẳng hỏi lấy một câu, lập tức ra mở cửa. Từ đó, có thể thấy cô gái này không có chút phòng bị nào đối với người quen.

Trái lại, sự phòng bị của cô với người lạ là rất lớn, cô cho rằng bất kỳ người lạ nào cũng có thể đem đến những điều bất lợi cho cô. Từ ánh mắt của cô có thể nhìn thấy rõ điều này.

Cát Văn Kỳ khẽ hắng giọng, xem như mở đầu cuộc nói chuyện. Thôi Mai nhìn anh ta với vẻ cảnh giác.

“Tôi là Cát Văn Kỳ, thám tử ở tầng trên, cô nên biết điều này. Tôi hy vọng, tôi hỏi điều gì, cô sẽ trả lời điều đó. Cô cũng biết đấy, chuyện này thực sự rất rối loạn.” Sự ám chỉ trong lời nói của Cát Văn Kỳ khiến Thôi Mai bất giác nhớ đến cái chết của Lương Tiểu Như.

Thôi Mai không gật mà cũng chẳng lắc đầu, vẫn chỉ nhìn Cát Văn Kỳ với ánh mắt cảnh giác.

Cát Văn Kỳ biết, người như Thôi Mai rất nhất gan, nếu ta yêu cầu cô làm chuyện gì đó, cô nhất định sẽ suy trước tính sau, đến khi nhận định rằng không có hại gì đến bản thân hay bạn bè, cô mới đồng ý thực hiện.

“Hình Sách đến tìm cô có chuyện gì?”

Cát Văn Kỳ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Thôi Mai, muốn dựa vào nét mặt cô để phán đoán thật giả trong câu trả lời.

Thôi Mai khẽ giật mình, không ngờ Cát Văn Kỳ lại hỏi câu này. Cô đưa mắt nhìn anh ta, trả lời: “Tôi và anh ấy là đồng hương và là bạn thời học trung học, anh ấy đến chỗ tôi chơi thôi.”

Cát Văn Kỳ cười xòa, tiếng cười không cao không thấp, khiến Thôi Mai có chút căng thẳng.

Cát Văn Kỳ nhanh chóng nghiêm túc trở lại. “Cậu ta đến chơi thôi sao? Chơi gì?” Ngữ điệu dồn dập của anh ta khiến Thôi Mai co rúm người lại.

“Chỉ là nói chuyện phiếm, hỏi thăm nhau chuyện nhà chuyện cửa, tỏ lòng quan tâm đến nhau thôi.” Ánh mắt Thôi Mai nhìn Cát Văn Kỳ có chút sợ hãi.

“Cô nói dối!” Cát Văn Kỳ đặt mạnh chiếc cốc xuống. “Trời lạnh thế này, Hình Sách trốn học chỉ để đến nói chuyện phiếm với cô thôi ư? Còn cô, vốn dĩ ra ngoài tìm việc, vậy mà lại trở về gấp gáp như vậy, lẽ nào không phải là vì Hình Sách sao?” Cát Văn Kỳ hỏi Thôi Mai một tràng dài.

Nước trong cốc bắn ra tung tóe vì Cát Văn Kỳ đã dùng lực quá mạnh, những giọt nước giống như những giọt lệ rơi trên mặt bàn. Thôi Mai khiếp sợ, hồi lâu vẫn chưa nói được lời nào. Cô không biết rốt cuộc Cát Văn Kỳ có ma lực gì mà lại biết tường tận như vậy.

Dựa vào tính cách của Thôi Mai, thấy cô không lên tiếng, Cát Văn Kỳ có thể hiểu rằng cô đã thừa nhận.

“Tôi hỏi cô câu nữa, Hình Sách đến có phải vì chuyện của Lương Tiểu Như không?” Khi hỏi câu này, Cát Văn Kỳ đúng là đã mạo hiểm. Nếu Thôi Mai có liên quan đến chuyện Lương Tiểu Như bị sát hại, vậy thì anh ta chẳng khác nào đánh rần động cỏ, khiến hung thủ cảnh giác, manh mối sẽ không dễ tìm.

Thôi Mai bối rối một chút, nhưng lập tức cố gắng trấn tĩnh lại. Những điều này không lọt qua được ánh mắt của Cát Văn Kỳ, xem ra anh ta đã đoán ra tám, chín phần.

“Cô ở gần Lương Tiểu Như thế này, Hình Sách lại đến tìm cô, để tôi nghĩ xem nào...” Cát Văn Kỳ làm ra vẻ suy tư, anh dự định kích thích Thôi Mai một chút. “Có người nói Hình Sách thích Lương Tiểu Như, lẽ nào là cô đã giết cô ấy, bởi vì cô thích Hình Sách?”

“Không phải, tôi không giết cô ta.” Thôi Mai sững sốt bác bỏ lời cáo buộc của Cát Văn Kỳ. Cô thực sự lo lắng Cát Văn Kỳ sẽ đẩy mối nghi ngờ đó lên đầu mình. “Tôi không thích Hình Sách, chúng tôi chỉ là đồng hương.”

“Cô không giết Lương Tiểu Như ư?” Cát Văn Kỳ hỏi lại lần nữa. “Vậy thì cô nhất định cũng có liên quan rất lớn đến chuyện này. Có lẽ vì Hình Sách không có được Lương Tiểu Như nên cậu ta đã ra tay sát hại cô ấy, còn cô thì nhìn thấy hành động của cậu ta, vì vậy cậu ta mới đến để van nài cô bao che cho chuyện đó...”

“Không phải, không phải như thế!” Thôi Mai phủ nhận. “Hình Sách không giết cô ta.” Nhìn dáng vẻ vô cùng kích động của cô, có thể thấy Hình Sách chiếm giữ một vị trí không nhỏ trong trái tim cô. Vậy thì, nếu Hình Sách thực sự có liên quan đến cái chết của Lương Tiểu Như, việc điều tra từ chỗ Thôi Mai sẽ càng trở nên khó khăn hơn.

Cát Văn Kỳ không có phản ứng gì. “Thích một người cũng là chuyện bình thường thôi, nhưng ông trời đã ban cho chúng ta sinh mệnh, bất kỳ ai cũng không có quyền tước đoạt nó.” Cát Văn Kỳ chuyển sang dùng biện pháp hoàn toàn trái ngược, không thúc ép cô thêm nữa.

Thôi Mai đã dần bình tĩnh lại. “Cho dù tôi là người thế nào thì cũng chưa từng hại ai. Hình Sách là một người lương thiện, anh ấy không giết Lương Tiểu Như. Tuy danh tiếng của Lương Tiểu Như ở trường không mấy tốt đẹp, chỉ ít trong suy nghĩ của các nữ sinh, hình tượng của cô ta chẳng

hay ho gì, nhưng tôi tin rằng trong mắt Hình Sách, cô ta nhất định là một cô gái ngoan hiền, thẳng thắn.”

Cát Văn Kỳ không ngờ những lời từ tận đáy lòng này có thể được thốt ra từ miệng của Thôi Mai. “Vậy Hình Sách đến tìm cô không phải để nói chuyện phiếm phả không?” Cát Văn Kỳ không tin vào những lời nói khi nãy của cô.

“Anh ấy đến tìm tôi có chút chuyện.” Thôi Mai nhỏ nhẹ đáp lời, mặt hơi đỏ vì những lời nói dối lúc trước của mình.

Cát Văn Kỳ nhẹ nhàng nói: “Cô không cần lo lắng, nếu Hình Sách không giết người, tôi sẽ không đổ oan cho cậu ta. Cậu ta đến tìm cô có chuyện gì, cô nói cho tôi nghe đi.” Cát Văn Kỳ thấy thái độ của Thôi Mai đã dịu đi, đoán chừng có thể khai thác được thông tin gì đó.

Nhưng mãi vẫn không thấy Thôi Mai đáp lời, Cát Văn Kỳ có chút sốt ruột, lẽ nào anh đã phán đoán sai về cô gái này? Cho dù như vậy, cô ta cũng không thể không hờ ra chút manh mối nào.

Trong lúc Cát Văn Kỳ nóng lòng muốn biết câu trả lời, trong lòng Thôi Mai cũng đang đấu tranh dữ dội. Cô biết Cát Văn Kỳ không phải là người xấu, anh ta nhất định là người được ủy thác điều tra vụ án của Lương Tiểu Như. Tuy vậy, cô đã hứa với Hình Sách, tuyệt đối sẽ không kể cho ai nghe bất kỳ chuyện gì của cậu ta. Nhưng khi nhìn thái độ của Cát Văn Kỳ, cô biết nếu mình không nói cho anh ta biết Hình Sách đến đây làm gì, anh ta nhất định sẽ không bỏ cuộc. Thôi Mai phân vân không biết rốt cuộc nên làm gì.

“Xem ra tôi đã tin nhầm cô. Hay là để cảnh sát đến đưa cô về đồn thẩm vấn cho nhanh? Chứ tôi nói chuyện tử tế với cô như thế này, cô lại không

cảm kích.” Cát Văn Kỳ làm ra vẻ mặt kiên nhẫn, bề ngoài như kích động, nhưng trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Thôi Mai sững sốt, cô không muốn đến đồn cảnh sát. Gần đây, báo chí luôn đưa tin về các vụ án oan, án sai với chuyện bức cung, hơn nữa, từ nhỏ cô đã được cha mẹ dặn rằng đến đồn cảnh sát không phải là chuyện tốt lành gì. Cho dù cô là một sinh viên đại học nhưng những khó khăn trong cuộc sống và tiền đồ mờ mịt trước mắt khiến cô không thể không tin vào những lời người lớn nói về vận mệnh.

“Được rồi, tôi đi đây, lát nữa cảnh sát sẽ đến đưa cô tới đồn cảnh sát uống trà.” Cát Văn Kỳ làm bộ rời đi, Thôi Mai nghe thấy câu này của anh ta thì bỗng nhiên hốt hoảng.

“Anh Cát, tôi không đi... tôi không đi đến đồn cảnh sát đâu!” Thôi Mai tiến lên phía trước, chặn Cát Văn Kỳ lại.

“Nếu không muốn đi thì hãy nói cho tôi biết vì sao Hình Sách lại đến tìm cô?” Cát Văn Kỳ giả bộ hỏi với vẻ thông dong.

“Anh ấy... Anh Cát, đừng ép tôi, được không? Tôi đã thề trước mặt anh ấy, tôi không thể tiết lộ chuyện của anh ấy.” Thôi Mai không còn cách nào khác, đành phải nói cho Cát Văn Kỳ nghe chỗ khó xử của mình.

Cát Văn Kỳ trợn mắt, nhìn thấy ánh mắt dữ dần đó của anh ta, Thôi Mai bèn cắn môi.

“Hình Sách yêu cầu cô phải thề sao?” Cát Văn Kỳ cho rằng, Thôi Mai không tự nguyện thề trước mặt Hình Sách mà là bị Hình Sách ép buộc. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của cô lúc này, có lẽ dù thế nào cô cũng sẽ kiên quyết không nói ra chuyện của Hình Sách cho anh biết.

Thôi Mai gật gật đầu, không nói lời nào. Cát Văn Kỳ chau mày, vì sao Hình Sách lại bắt Thôi Mai phải thề?

Nhìn dáng vẻ của Cát Văn Kỳ, sợ anh ta hiểu nhầm, Thôi Mai chỉ vâng dạ nói: “Hình Sách không phải là người xấu, anh ấy cũng không phải là hung thủ đã giết hại Lương Tiểu Như. Chuyện anh ấy kể với tôi, tôi thật sự không thể nói ra. Anh Cát, xin anh đừng đưa tôi đến đồn cảnh sát. Cho dù anh có đưa tôi đến đó, tôi cũng sẽ giữ lời hứa của mình, tuyệt đối không tiết lộ chuyện của Hình Sách. Nếu họ cứ nhất định ép tôi, tôi sẽ tự sát.” Ánh mắt kiên định của Thôi Mai hướng thẳng vào Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ không nói gì, như thế này thì còn hỏi thế nào? Thôi Mai thật kiên quyết, nhưng sao cô ta biết được Hình Sách không phải là hung thủ? Lỡ như Hình Sách chính là kẻ sát nhân, nếu anh tin vào những lời nói của Thôi Mai, hậu quả về sau sẽ không thể tưởng tượng nổi. Tình hình hiện giờ, cũng chỉ có thể theo dõi sát sao Thôi Mai, tin tưởng rằng Hình Sách sẽ đến tìm cô ta. “Sao cô biết Hình Sách không phải là hung thủ? Có chứng cứ gì không?” Cát Văn Kỳ nói ra điều nghi hoặc trong lòng.

“Tôi... Theo những gì tôi biết về Hình Sách, anh ấy thực sự không phải là loại người đó.” Thôi Mai nóng lòng nói đỡ cho Hình Sách.

Cát Văn Kỳ lắc đầu, cái gọi là “hiểu biết” không thể trở thành chứng cứ để chứng minh một người không phải là hung thủ. “Được rồi, tôi hy vọng sự hiểu biết của cô sẽ không làm người khác thất vọng.” Có hỏi nữa cũng chẳng ích gì, Cát Văn Kỳ lách qua người Thôi Mai và tiến về phía cửa.

“Anh Cát, bên phía cảnh sát...” Xem ra, cô gái lương thiện, nhát gan này vẫn có chút sợ hãi cảnh sát.

“Cô đã hợp tác như vậy, không có việc gì nữa.” Nét tươi cười tỏa rạng trên khuôn mặt của Cát Văn Kỳ, anh mở cửa và bước ra ngoài.

Câu nói “cảm ơn” đã tiễn chân Cát Văn Kỳ. Anh đi thẳng về văn phòng thám tử, sau khi thoát khỏi vòng vây của những nghi hoặc, anh đang nóng lòng lần theo những manh mối vừa thu được từ phía Thôi Mai.

Từ những biểu hiện và lời nói của Thôi Mai, có thể thấy cô ta thích Hình Sách. Cho dù Thôi Mai nói thật thì vẫn còn rất nhiều điểm đáng ngờ, điều quan trọng nhất là vì sao Hình Sách lại muốn Thôi Mai giữ bí mật cho cậu ta? Hay là Hình Sách đã thực sự làm gì hoặc phát hiện ra điều gì đó, nên mới yêu cầu Thôi Mai giấu kín bí mật này? Từ những gì Na Phàm đã điều tra được, có thể thấy Thôi Mai tuy là hàng xóm của Lương Tiểu Như nhưng không nhận thấy điều gì lạ thường vào đêm Lương Tiểu Như bị sát hại. Vậy thì Hình Sách đến tìm cô ta làm gì? Nếu quả thật Hình Sách không phải là hung thủ, lẽ nào cậu ta muốn điều tra xem kẻ đã sát hại Lương Tiểu Như là ai? Nếu vậy, vì sao cậu ta phải bắt Thôi Mai che giấu cho mình? Cậu ta hoàn toàn có thể hợp tác với cảnh sát hoặc văn phòng thám tử tư của Cát Văn Kỳ. Lẽ nào Hình Sách đã phát hiện ra điều gì đó nhưng hiện giờ chưa chắc chắn và cũng sợ liên lụy đến người khác?

Đúng rồi, hẳn là vậy. Sau khi điều tra Hình Sách và thăm dò Thôi Mai, Cát Văn Kỳ khẳng định Hình Sách đang bí mật điều tra hung thủ sát hại Lương Tiểu Như. Hơn nữa, cậu ta nhất định quen biết tên hung thủ này, chưa biết chừng còn vô hình trung trở thành tông phạm với hắn, vì thế cậu ta mới yêu cầu Thôi Mai giúp mình giữ kín bí mật. Như vậy, Hình Sách chính là nhân vật then chốt trong vụ án này, nên để mắt dõi theo cậu ta.

Cát Văn Kỳ đang phân tích, chuông điện thoại bỗng reo lên. Anh cho rằng đó là Na Phàm, nhưng lúc nhìn tên trên màn hình hiển thị thì hóa ra lại

là Lương Mộc Tử, lẽ nào cô ấy đã phát hiện ra điều gì? Cát Văn Kỳ lập tức nghe điện thoại.

“A lô, anh Cát à?” Chỉ nghe thấy tiếng gọi gấp gáp của Lương Mộc Tử vang lên.

“Ừm, là tôi đây, có chuyện gì, cô cứ từ từ nói.” Cát Văn Kỳ nói với Lương Mộc Tử, vẻ quan tâm.

“Tôi đang ở bệnh viện trực thuộc, vợ chưa cưới của Trương Hàng là Lưu Hàm cũng ở đây. Cô ấy cho tôi biết là mấy năm trước, anh ta đã ký với bệnh viện một thỏa thuận hiến tạng, nếu anh ta chết, bệnh viện có thể giữ lại trái tim của anh ta để phục vụ cho công tác nghiên cứu.” Lương Mộc Tử dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Trong lúc thu dọn đồ đạc của Trương Hàng, Lưu Hàm đã phát hiện ra điều này nên đã đến bệnh viện.”

Đầu Cát Văn Kỳ như muốn nổ tung, sao lại trùng hợp như vậy? Tim của Lương Tiểu Như bị mất, còn tim của Trương Hàng lại được dùng để nghiên cứu, Cát Văn Kỳ mơ hồ cảm thấy chuyện này nhất định có vấn đề.

Tạm thời, anh chưa muốn tìm hiểu rõ, bèn hỏi: “Cô có thể mang bản cam kết đó về cho tôi không? Bản phô tô cũng được.”

Lương Mộc Tử không biết Cát Văn Kỳ muốn bản cam kết đó để làm gì, suy nghĩ một hồi, cô cảm thấy mình có thể lấy được. Cô khẳng định một cách chắc chắn với Cát Văn Kỳ. Cát Văn Kỳ dặn cô, phô tô xong bản cam kết đó thì hãy về ngay.

Ngắt điện thoại, Cát Văn Kỳ mới nghĩ đến Na Phàm. Lúc anh gọi điện cho Lương Mộc Tử, dường như Na Phàm đang ở bên cạnh cô. Cát Văn Kỳ gượng cười, tên Na Phàm này giỏi thật, không trở về báo cáo kết quả công

việc ngay, lại chạy đến chỗ Lương Mộc Tử, thực sự thích một người thì có thể “không gặp một lúc mà như cách trở ba thu” sao?

Lương Mộc Tử cùng Na Phàm đang ở trong phòng trực ban, nghĩ cách lấy bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng.

Na Phàm đề nghị hỏi thẳng người vợ chưa cưới của Trương Hàng là Lưu Hàm, nhưng Lương Mộc Tử cảm thấy Lưu Hàm sẽ không đồng ý. Trương Hàng vừa mới rời xa cô ta, cô ta nhất định sẽ coi bản cam kết này như một món đồ thiêng liêng, sẽ không dễ dàng đưa cho người khác. Nếu cái chết của em gái cô thực sự có liên quan đến Trương Hàng, Lưu Hàm mà biết thì bản cam kết đó càng khó có được.

“Vậy bệnh viện có lưu giữ một bản không?” Na Phàm hỏi. “Chúng ta nghĩ cách lấy bản cam kết đó từ phía bệnh viện vậy, thường thì những bản cam kết kiểu này được lập thành hai bản mà.” Na Phàm tiếp tục đề nghị.

“Ừm, đúng rồi, có lẽ bản cam kết của bệnh viện sẽ dễ lấy hơn một chút.” Lương Mộc Tử cảm thấy ý kiến này của Na Phàm rất khả thi.

Cô ngấm nghĩ một hồi rồi rút điện thoại ra gọi đến phòng hồ sơ của bệnh viện để xem bên đó có người hay không. Sau đó, hai người nhanh chóng đi thẳng đến phòng hồ sơ.

Bên ngoài, trời đã nhá nhem tối, lạnh cắt da cắt thịt. Trên đường đến phòng hồ sơ, Na Phàm nói với Lương Mộc Tử: “Mùa này rồi, trời cũng lạnh, sao Lưu Hàm lại đến bệnh viện vào lúc này nhỉ?”

Lương Mộc Tử suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Sau khi Trương Hàng qua đời, di thể của anh ta tạm thời để ở bệnh viện.”

“Nên để ở nhà xác của bên cảnh sát chứ?” Na Phàm hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Nhưng phía cảnh sát đã xác nhận Trương Hàng đích thực là tự sát, vì thể di thể của anh ta đành phải để ở bệnh viện. Lưu Hàm sợ là nếu để lâu, tim của Trương Hàng sẽ không còn mấy tác dụng đối với việc nghiên cứu. Dù sao đi nữa, đây cũng là việc chồng chưa cưới của cô ta muốn làm lúc sinh thời.” Nói đến đây, trong lòng Lương Mộc Tử cảm thấy buồn bã. Cô cũng mong muốn những người ở bên cạnh mình không bệnh tật, không đau ốm, còn em gái cô cũng có nguyện vọng là sức khỏe của bản thân tốt lên, sống một cuộc sống thật hạnh phúc. Nhưng tất cả chỉ như mộng ảo, trong nháy mắt, em gái cô đã rời khỏi thế gian này.

Na Phàm gật gật đầu, thì ra là vậy. Đây chắc chắn là điều Lương Mộc Tử đã tìm hiểu được ở bệnh viện trong ngày hôm nay, như vậy, có thể thấy, hiệu suất làm việc của Lương Mộc Tử còn cao hơn anh. Nghĩ đến đây, Na Phàm có chút khinh thường chính mình, trong lòng hạ quyết tâm phải cố gắng hơn nữa.

Phòng hồ sơ nằm trong một tòa nhà nhỏ cũ kỹ đằng sau khu khám bệnh, nép mình bên một con đường nhỏ, hiện rõ nét vắng vẻ, yên ắng. Na Phàm cởi áo khoác ngoài của mình ra và choàng lên người Lương Mộc Tử, khiến Lương Mộc Tử thầm cảm kích, ánh mắt ngập tràn nỗi xúc động.

Lúc họ bước vào trong tòa nhà, một người phụ nữ đứng tuổi đã ngồi đợi ở đó. Na Phàm không hiểu sao trong bệnh viện lại có người già như vậy, chắc hẳn bà ta đã đến tuổi về hưu rồi.

Lương Mộc Tử nhanh chóng tiến lên phía trước, ôm lấy người phụ nữ đó. “Con chào cô, trông cô càng ngày càng khỏe ra đây.”

Tiếng cười sảng khoái của người phụ nữ lớn tuổi vang lên bên tai Na Phàm, Na Phàm cũng đành cười theo.

“Con ấy à, miệng lưỡi thật ngọt, cô đang đếm từng ngày cuối đời đây!” Người phụ nữ lớn tuổi ôm lấy Lương Mộc Tử với vẻ thân mật, rồi hướng về phía phòng hồ sơ.

“Cô à, cô còn khỏe lắm. Thầy con giỏi như thế, cô còn sống đến một trăm tuổi ấy chứ.” Lương Mộc Tử an ủi.

Na Phàm không hiểu lý do, cũng không tiện hỏi, chỉ đành chậm rãi bước theo sau bọn họ.

Người phụ nữ lớn tuổi đối đãi với Lương Mộc Tử rất tốt, xem ra bình thường Lương Mộc Tử có quan hệ rất thân thiết với bà ta. Na Phàm thầm nghĩ, có vẻ như việc lấy được bản cam kết sẽ không thành vấn đề.

Lương Mộc Tử biết, theo quy định, cô sẽ không thể vào xem các tài liệu được lưu trữ ở phòng hồ sơ. Nếu không có lời của người phụ nữ này, cô cũng sẽ không đưa Na Phàm đến đây. Lương Mộc Tử nói rõ mục đích của mình với bà ta, cho bà ta biết cái chết của Trương Hàng có thể liên quan đến án mạng của em gái cô, do đó cô cần bản cam kết hiến tạng giữa Trương Hàng và bệnh viện, hy vọng bà ta có thể cho cô xem một chút.

Người phụ nữ lớn tuổi lộ rõ vẻ khó xử, bà ta cho Lương Mộc Tử biết, không phải bà ta không muốn cho cô xem, mà là bản cam kết đó đã được chuyển đi. Tim của Trương Hàng được dùng để nghiên cứu nên bản cam kết đó cũng sẽ được lưu trữ ở nơi nghiên cứu tương ứng.

Khuôn mặt của Lương Mộc Tử tràn ngập nỗi thất vọng, Na Phàm cũng mang vẻ mặt bất lực. Sao lại có sự trùng hợp như vậy chứ!

Hai người bọn họ đành phải nói lời tạm biệt người phụ nữ lớn tuổi, trở về nghe lệnh của Cát Văn Kỳ. Họ vừa ra tới cửa, người phụ nữ lớn tuổi bỗng chạy theo. “Mộc Tử, cô nhớ ra rồi, trong máy tính có bản scan, con xem có được không?”

Na Phàm sững sốt, vậy thì chẳng phải chỉ cần in bản scan đó ra là được sao? Chỉ có điều cần phải xem độ rõ ràng nữa.

Lương Mộc Tử và Na Phàm lại quay trở vào, người phụ nữ lớn tuổi nói với Lương Mộc Tử: “Vẫn là mấy em trẻ tuổi biết suy tính, các em ấy nói tư liệu được lưu trữ dễ bị mất, nếu đột nhiên xảy ra chuyện gì đó, những tư liệu có giá trị sẽ khó có thể phục hồi được. Sau đó, cô đã phản ánh với lãnh đạo, lãnh đạo sau khi biết chuyện đã cung cấp cho chúng ta thiết bị scan tiên tiến này.” Lương Mộc Tử đương nhiên biết rõ chuyện này, lúc đầu, bệnh viện đã phải bỏ ra rất nhiều công sức mới có được bộ thiết bị scan tư liệu đó, rồi lại tốn rất nhiều nhân lực, vật lực để scan tất cả tư liệu của bệnh viện để lưu trữ.

Thật cảm ơn các bạn nhân viên lưu trữ trẻ tuổi, nếu không, hôm nay cô sẽ không lấy được bản cam kết hiến tặng của Trương Hàng.

Chương 17: Bản cam kết hiến tặng

Trời tối đen, sự âm u bao trùm lên mọi ngõ ngách trong thành phố. Ngay đến đèn đường dường như cũng không chịu nổi sự giày vò của cái lạnh cắt da cắt thịt này nên không sáng tỏ như thường lệ.

Đã mệt mỏi cả ngày, Na Phàm có cảm giác không gắng gượng được nữa. Từ trước tới giờ, anh luôn ung dung, thoải mái, sống những tháng ngày không cầu không mong. Thế nhưng, nhìn thấy dáng vẻ tiêu tụy của Lương Mộc Tử khi mất đi em gái, anh đã hạ quyết tâm phải giúp đỡ cô.

Nếu không nhờ sự giúp đỡ của lòng tin, Lương Mộc Tử sớm đã ngã quỵ. Cả ngày ra ngoài điều tra, lại đi đi lại lại trong bệnh viện khiến cô phải dốc hết toàn bộ sức lực. Na Phàm dìu cô lên cầu thang, nếu không vì lo lắng sẽ làm Lương Mộc Tử cảm thấy bối rối, anh thực sự muốn công cô lên tầng.

Trở về phòng, Lương Mộc Tử lập tức uống thuốc. Cát Văn Kỳ ngồi trên xô pha, một quyển sách đang mở úp trên mặt, không biết đã ngủ hay đang nghĩ ngợi chuyện gì.

Na Phàm “này” một tiếng, thấy Cát Văn Kỳ không có phản ứng gì, liền tiện tay cầm một chiếc hộp nhựa ở bên cạnh ném về phía Cát Văn Kỳ, trúng vào đầu anh ta. Cát Văn Kỳ đành phải đứng dậy, định trừng phạt Na Phàm, nhưng thấy Lương Mộc Tử đang nhìn mình nên lại thôi.

“Việc điều tra thế nào rồi?” Cát Văn Kỳ hỏi.

Na Phàm xòe hai bàn tay. “Tôi đã gọi điện thoại cho anh nhưng anh lại không bắt máy, vào thời khắc quan trọng luôn khiến người ta phải lo lắng.”

Cát Văn Kỳ đột nhiên mỉm cười, dường như từ trước đến giờ đều là anh ta nói những lời này với Na Phàm, hôm nay tình thế đã đảo ngược. Cát Văn Kỳ không để ý tới Na Phàm, để mặc anh nói tiếp.

Na Phàm nói rõ về chuyện lên lớp của Hình Sách cho Cát Văn Kỳ nghe. Cát Văn Kỳ rơi vào trạng thái trầm tư, vì sao Hình Sách phải nói dối Giáo sư Vương? Hơn nữa, vì sao Giáo sư Vương lại quan tâm đến cậu ta như vậy? Về lý mà nói, một người đức cao vọng trọng như ông ta phải nhận được sự tôn trọng tột bậc từ Hình Sách mới đúng.

Lẽ nào chuyện Hình Sách đã làm có thể khiến cậu ta lừa dối ngay cả thầy giáo của chính mình? Cát Văn Kỳ đưa ra một kết luận đáng kinh ngạc, nếu là như vậy, phải để Na Phàm tiếp tục theo dõi Hình Sách, xem cậu ta rốt cuộc sẽ làm những chuyện gì.

Cát Văn Kỳ kể lại những gì mình đã điều tra được từ chỗ Thôi Mai cho Na Phàm và Lương Mộc Tử nghe, sau đó dặn Na Phàm sáng hôm sau phải đến trường Đại học Y. Nhiệm vụ chủ yếu của anh là theo dõi Hình Sách, xem cậu ta làm những gì trong một ngày. Bất luận phải dùng phương pháp gì, nhất định không được để mất dấu cậu ta, cho dù cậu ta trở về ký túc xá cũng phải xác định rằng cậu ta đã thực sự trở về đó.

Na Phàm gật đầu đồng ý, người giỏi thì thường đưa ra ý kiến chỉ đạo, còn bản thân anh không có năng lực thì đành phải đi thực thi mệnh lệnh thôi.

Tiếp đó, Cát Văn Kỳ hỏi đến Lương Mộc Tử, xem cô có phát hiện điều gì ở bệnh viện không. Lương Mộc Tử nói cho anh ta nghe những gì mình

thu thập được từ những người xung quanh Trương Hàng, gần đây hẳn ta không có bất kỳ hành vi nào bất thường, hoặc giả mọi người không phát hiện ra điều gì kỳ lạ ở hẳn ta, cũng có thể hẳn ta đã che giấu rất giỏi.

Về ấn tượng của mọi người đối với Trương Hàng, những người ở bệnh viện đều rất có thiện cảm với hẳn, bởi hẳn luôn lấy việc giúp người làm vui. Có một số y tá rất thích hẳn, trong ca trực của hẳn họ đều hết sức thoải mái. Khi biết hẳn nhảy lầu tự sát, ai nấy vô cùng tiếc thương. Rất nhiều người không tin hẳn làm thế, bởi từ trước đến giờ, Trương Hàng luôn là người coi trọng sinh mệnh, bình thường hẳn vô cùng chú trọng đến giá trị của cuộc sống.

Lương Mộc Tử không tài nào hiểu được vì sao hôm đó Trương Hàng lại lên tầng năm, bởi vì rất nhiều người không nhìn thấy hẳn nên chỉ có thể nói rằng hẳn cố ý tránh ánh mắt của người khác. Còn về quỹ đạo cuộc sống hằng ngày của hẳn trong một tháng nay, Lương Mộc Tử cũng không thu hoạch được nhiều. Lúc đến bệnh viện, mỗi người đều bận rộn với công việc của mình, chuyện của một, hai ngày còn có thể nhớ rõ, nhưng vượt quá ba ngày, mọi người đều sẽ không quan tâm đến. Cho dù có người nhớ được thì cuộc sống của tất cả mọi người dường như đều như nhau, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có đi làm, tan làm, trực ban, họp, v.v...

Về mặt Cát Văn Kỳ tương đối nghiêm túc, anh thực sự không tin Trương Hàng tự sát.

Vì nguyên cớ gì mà một người mắc bệnh tim, nguyện lòng hiến tạng cho công việc nghiên cứu sau khi chết phải tự sát chứ? Hẳn còn người thân, còn người vợ chưa cưới rất mực yêu thương hẳn, chỉ cần dựa vào những điều đó, hẳn cũng không nên tự kết liễu đời mình. Ấy vậy mà hẳn lại nhảy

lâu tự tử, điều này thật khó hiểu, hơn nữa, theo kết quả điều tra của cảnh sát, hãn quả thực đã tự sát.

Lúc điều tra hiện trường, Cát Văn Kỳ cũng đã xác định khả năng đó. Chỉ có điều, việc Trương Hàng tự sát khiến người khác khó lòng tin nổi. Động cơ của hãn có lẽ còn nhiều uẩn khúc, và những uẩn khúc này chưa biết chừng có liên quan rất lớn đến cái chết của Lương Tiểu Như.

Đối với những manh mối mà Na Phàm và Lương Mộc Tử không tìm ra, Cát Văn Kỳ đành phải đích thân đi điều tra. Xem ra, nhất thiết phải đến gặp Lưu Hàm một lần nữa để tìm hiểu thêm về tình hình.

“Đúng rồi, đã phô tô bản cam kết hiến tặng của Trương Hàng chưa?” Cát Văn Kỳ bỗng nhiên nhớ ra chuyện này.

Lương Mộc Tử nhanh chóng thò tay vào trong túi lấy bản cam kết mà cô và Na Phàm đã in ra đưa cho Cát Văn Kỳ. Na Phàm cũng tiến lại gần, muốn xem Cát Văn Kỳ phát hiện ra điều gì trong đó.

Cát Văn Kỳ cầm bản cam kết trong tay, không vội nhìn nội dung bên trong mà quan sát bề ngoài của nó. Lương Mộc Tử không biết anh ta đang tìm thứ gì, nếu là bản gốc thì có thể nhìn ra chút manh mối, nhưng với một bản sao như thế này, e rằng sẽ chẳng tìm được gì cả.

Cát Văn Kỳ dường như đã phát hiện ra điều gì, vội vã tìm kính lúp soi xét bản cam kết một hồi, sau đó nói: “Trên bản cam kết này có rất nhiều dấu vân tay nhỏ, hai người xem, bên cạnh dấu mộc còn có một dấu nhỏ màu đen, tuy không rõ lắm nhưng chỉ cần nhìn kỹ sẽ thấy đó chính là dấu vân tay của người. Hơn nữa, người này vô cùng cảnh giác, chỉ cầm vào một góc của bản cam kết, như vậy sẽ khó bị phát hiện.”

Nghe Cát Văn Kỳ nói ra những phát hiện của mình, Na Phàm và Lương Mộc Tử vô cùng ngưỡng mộ, dấu vết nhỏ như vậy mà anh ta cũng có thể nhìn ra.

“Có rất nhiều người đã cầm bản cam kết này, biết đâu ai đó có thói quen cầm ở bên mép?” Na Phàm nói ra điều nghi vấn của mình.

Cát Văn Kỳ nhìn về phía Lương Mộc Tử. “Loại cam kết này, có bao nhiêu người có thể được xem?”

Lương Mộc Tử lập tức trả lời. “Về căn bản, ngoài người phụ trách phía bệnh viện thì chính là người đã viết bản cam kết này.”

Không cần giải thích, Na Phàm đã biết được câu trả lời, rất ít người có thể được cầm bản cam kết này.

Việc cấp bách hiện giờ chính là phải làm rõ ai là người phụ trách ký bản cam kết này với Trương Hàng. Cát Văn Kỳ chuyển hướng sang Lương Mộc Tử, yêu cầu cô ngày mai hãy đến bệnh viện tìm hiểu việc đó.

Tiếp theo, Cát Văn Kỳ xem nội dung của bản cam kết. Đây là một bản cam kết được đánh máy, nội dung về căn bản gần giống với di thư. Nhưng bất luận là cam kết hay di thư, một khi đã ký đều sẽ có hiệu lực pháp luật. Trong bản cam kết, Trương Hàng đã nhiều lần nhấn mạnh nguyện vọng sau khi chết sẽ hiến tặng tim cho bệnh viện để phục vụ công tác nghiên cứu, gọi là có chút đóng góp cho sự nghiệp y học của nước nhà. Điều cuối cùng trong bản cam kết này là, Trương Hàng hy vọng trái tim của mình sẽ được trao cho một nhà nghiên cứu tim mạch xuất sắc trong nước.

Cát Văn Kỳ không nghĩ gì nhiều, nào ai mong những bộ phận trên cơ thể mình bị gã lang băm nào đó mang đi hủy hoại chứ! Thời điểm ký bản cam kết là hơn một tháng trước. Đây là điều trùng hợp hay thực sự đã có kẻ

giở trò? Cát Văn Kỳ mơ hồ cảm thấy bản cam kết hiến tặng này vượt xa những tưởng tượng đơn giản, thông thường của cá nhân mình.

Cát Văn Kỳ lại dẫn dò họ một số điểm cần chú ý một cách kỹ lưỡng, ánh mắt nhìn Na Phàm không có vẻ gì là thân thiện. “Tôi nghĩ chắc cô Lương cũng giống chúng ta, đã vất vả cả một ngày, bụng cũng đói rồi, Na Phàm à, cậu tiện thể xuống dưới mua chút gì đó về ăn đi. Cả ngày mệt mỏi, cũng chẳng còn sức mà nấu nướng nữa.” Cát Văn Kỳ vừa dứt lời, Na Phàm đã thầm mắng anh ta không tiếc lời, câu “cả ngày mệt mỏi” của anh ta đã đá bay câu “tiện thể mua chút gì đó về ăn đi.”

Ăn tối xong, Cát Văn Kỳ gục đầu ngủ trên xô pha. Na Phàm không được may mắn như vậy, Lương Mộc Tử trần trọc mãi không ngủ được, anh phải vào phòng ngủ an ủi cô, đợi sau khi Lương Mộc Tử thiếp đi mới ra ngoài phòng khách ngủ.

Đêm vô cùng tĩnh lặng, trong phòng không một tiếng động, những âm thanh trên các con phố trong những ngày qua cũng tản đi theo gió lạnh. Trong giấc mơ, Lương Mộc Tử thấy em gái quay về yêu cầu cô tìm lại trái tim cho cô ấy, nếu không, cô ấy sẽ khó có thể chuyển kiếp. Một lát, giấc mộng lại chuyển sang những năm tháng ấu thơ đầy ắp hạnh phúc, tiếp đến là những nỗi buồn lo và niềm hoan hỉ trải dài theo tháng năm, rồi lại đến chuyện của Vương Tư Kiệt khiến hai chị em bất hòa. Cảnh tượng trong giấc mơ lại biến đổi, em gái cô đang quỳ rạp trên một con đường âm u, lạnh lẽo, người run bần bật, khóc đến khàn cả giọng. Cô muốn bước đến ôm lấy em nhưng không làm cách nào tiến lại gần được. Sau đó, cô cũng òa khóc, hy vọng em gái sẽ đứng dậy, bước đến bên cạnh cô, nhưng em gái cô không thể nghe thấy, Lương Mộc Tử đành phải gắng sức vùng vẫy để tiến về phía trước...

“A!” Lương Mộc Tử hét lớn một tiếng, choàng tỉnh dậy, cảnh tượng trong mơ đã biến mất trong nháy mắt, nhưng cô có cảm giác nó rất thực. Nghe thấy tiếng thét của Lương Mộc Tử, Na Phàm lập tức chạy vào, việc Lương Tiểu Như bị sát hại khiến anh đặc biệt để ý, quan tâm đến Lương Mộc Tử.

“Em làm sao vậy? Gặp ác mộng à?” Na Phàm bật đèn, thấy trên trán Lương Mộc Tử nhễ nhại mồ hôi, hơi thở hỗn hển, sắc mặt dị thường khó coi. Na Phàm bèn lấy khăn mặt lau trán cho cô, sau đó rót cho cô một cốc nước.

Uống nước xong, tâm trạng Lương Mộc Tử đã khá hơn. Đối với cô, Na Phàm giống như một món quà mà ông trời đã ban tặng cô trong thời khắc đặc biệt vậy. Khi em gái bị sát hại, cả cơ thể và tinh thần cô đều phải chịu đòn đả kích lớn. Nếu không có Na Phàm luôn ở bên bầu bạn, an ủi, động viên, cô thực sự không biết mình sẽ vượt qua chuyện này như thế nào. Cô biết ơn Na Phàm, cũng rất cảm kích Cát Văn Kỳ, người bạn thân thiết của anh.

“Vẫn còn vài tiếng nữa trời mới sáng, anh ngủ tiếp đi.” Lương Mộc Tử nói với Na Phàm về quan tâm, dù sao đi nữa, cô vẫn cảm thấy mình đã mắc nợ Na Phàm. Từ trước đến giờ, anh chưa từng hứa hẹn, cũng chưa từng bày tỏ điều gì với cô, chỉ âm thầm giúp đỡ cô như vậy. Hành động của anh, cho dù Lương Mộc Tử là một khúc gỗ cũng có thể nhận ra.

Na Phàm nhoẻn miệng cười. “Anh ngủ đủ rồi, sức khỏe em không tốt, cứ ngủ tiếp đi, nếu em không ngại, anh có thể ngồi đây với em.” Na Phàm có chút ngại ngùng khi đưa ra ý kiến này với Lương Mộc Tử.

Nhìn khuôn mặt thật thà, chất phác của anh, trong lòng Lương Mộc Tử không khỏi trào dâng một cảm giác ấm áp. “Được, em ngủ đây.” Lương

Mộc Tử nhắm mắt lại, có Na Phàm ở bên, cô bỗng nhiên cảm thấy an toàn. Na Phàm đứng dậy tắt đèn rồi ngồi xuống trước chiếc giường, tuy không nhìn rõ dáng vẻ khi ngủ của Lương Mộc Tử nhưng hai mắt anh vẫn hướng về phía cô. Một niềm hy vọng dâng tràn, Na Phàm cứ thế ngồi đó cho đến sáng.

Tiếng chuông báo thức vừa vang lên, Cát Văn Kỳ đã đứng bật dậy, đó là tác phong thường ngày của anh. Đưa mắt về phía chiếc xô pha đối diện, không thấy Na Phàm ở đó, có lẽ cậu ta đã chạy xuống dưới mua đồ ăn sáng. Nghĩ vậy, trong lòng Cát Văn Kỳ không khỏi vui mừng, có con gái ở bên cạnh thật tốt, Na Phàm cuối cùng cũng học được cách tự giác và biết chăm sóc người khác.

Tiếng chuông báo thức của Cát Văn Kỳ là loại âm thanh có tính khủng bố, Na Phàm đặc biệt miễn cảm với nó, chỉ cần nghe thấy là anh cũng bật dậy nhanh không kém Cát Văn Kỳ. Vừa định bước ra ngoài phòng khách, anh bỗng cảm thấy không ổn, Cát Văn Kỳ sẽ nghĩ sao về chuyện anh cùng ở một phòng với Lương Mộc Tử?

Na Phàm cuối cùng cũng lo lắng, đây là chuyện anh không lường trước. Bỗng nhiên có một bàn tay hươ hươ trước mặt anh, anh lập tức định thần lại, thì ra Lương Mộc Tử đã tỉnh dậy.

“Anh đang nghĩ gì vậy? Sao lại thất thần thế?” Lương Mộc Tử mỉm cười. Na Phàm cũng cười hì hì. Lúc đang mãi suy nghĩ, anh vẫn nhìn chăm chăm, không dời mắt khỏi Lương Mộc Tử.

Lương Mộc Tử liếc nhìn Na Phàm. “Anh ra ngoài trước đi, em phải thay quần áo.”

Na Phàm gật gật đầu, cứ thế đi ra ngoài. Đến lúc bước ra khỏi cửa, anh mới thấy hơi hận, vì Cát Văn Kỳ đang mở to hai mắt nhìn anh chằm chằm như nhìn một kẻ cường gian.

“Cái đó...” Na Phàm muốn giải thích nhưng Cát Văn Kỳ đã xua tay, nói: “Đừng bịa ra chuyện gì, tôi không muốn nghe, mau đi mua đồ ăn sáng đi!”

Na Phàm bỗng buồn bực, ảo não chạy xuống dưới mua đồ ăn sáng.

Ăn sáng xong, mỗi người đi làm nhiệm vụ hôm qua được phân công. Lương Mộc Tử đến bệnh viện điều tra về người đã tiếp nhận bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng, Na Phàm tiếp tục đến trường Đại học Y để theo dõi Hình Sách. Còn Cát Văn Kỳ ở lại trong phòng, suy nghĩ về những điều sẽ nói với Lưu Hàm trong ngày hôm nay. Anh nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm, chi bằng gọi một cuộc điện thoại cho Lưu Hàm để hẹn thời điểm gặp mặt.

Điện thoại đã được kết nối, Lưu Hàm bắt máy, nghe giọng cô vẫn còn ngái ngủ. Cát Văn Kỳ nói rõ anh muốn gặp cô để nói chuyện về Trương Hàng, nào ngờ bị cô từ chối thẳng thừng, không chờ Cát Văn Kỳ nói hết đã lạnh lùng ngắt máy.

Cát Văn Kỳ có chút lúng túng, sao Lưu Hàm lại làm như vậy? Về lý mà nói, đáng lẽ cô không nên khiếm nhã như thế, dù gì Cát Văn Kỳ cũng đã từng giúp đỡ cô, lẽ nào cô lại không muốn biết nguyên nhân Trương Hàng tự sát sao?

Cát Văn Kỳ cảm thấy chuyện này có vẻ kỳ lạ, nhưng lại không biết chỗ ở hiện nay của Lưu Hàm. Suy nghĩ một hồi, anh cảm thấy vẫn nên nhờ cậy

một chuyên gia trong lĩnh vực này, đó chính là Tô Niên, chỉ người bạn này của anh mới có thể biết được Lưu Hàm đang sống ở nơi nào.

Sáng ra, thấy Cát Văn Kỳ gọi điện đến, Tô Niên biết ngay anh ta nhất định lại đem rắc rối đến tìm mình. Suy nghĩ một hồi, anh quyết định không nghe máy. Gọi đến vài lần vẫn không thấy Tô Niên bắt máy, Cát Văn Kỳ cảm thấy buồn bực. Chuyện này là sao? Nếu Tô Niên không nghe điện thì còn có thể hiểu được, dù sao anh cũng thường xuyên làm phiền người bạn này, nhưng còn Lưu Hàm tại sao cũng như vậy?

Cát Văn Kỳ suy nghĩ một lúc, đột nhiên nảy ra một ý tưởng, cái tên Tô Niên này, cậu quyết không nghe điện thoại thì tôi sẽ nhắn tin cho cậu. Cát Văn Kỳ gửi một tin nhắn cho Tô Niên, nội dung đại khái là nếu cậu không nghe điện thoại của tôi, tôi sẽ kể hết chuyện phong lưu ngày trước của cậu cho vợ cậu biết.

Tin nhắn vừa gửi đi được năm giây, Tô Niên đã gọi điện đến. Cát Văn Kỳ không khách khí, xả ra một tràng những lời đe dọa: “Mạng cậu đã tận rồi, mau điều tra cho tôi vị trí hiện tại của số điện thoại này.” Cát Văn Kỳ đọc số điện thoại cho Tô Niên, Tô Niên tra tìm một lúc, sau đó nói cho Cát Văn Kỳ biết vị trí hiện tại của số điện thoại này là tiểu khu Lệ Nguyên. Cát Văn Kỳ chẳng thềm nói một lời cảm ơn đã gác máy, tên Tô Niên này thật đáng chết, không ra đòn sát thủ với hắn thì hắn sẽ không chịu khuất phục.

Bị Lưu Hàm từ chối gặp mặt, Cát Văn Kỳ không còn lòng dạ nào để ở lại trong phòng, anh nôn nóng muốn đến ngay tiểu khu Lệ Nguyên, nơi cô ta đang ở, để xem xét tình hình.

Thời tiết đã khá hơn, những đám mây đen dày kịt trên bầu trời không còn cuộn cuộn nữa, thi thoảng lại có một vài tia nắng mong manh chiếu xuống qua kẽ hở nhỏ nào đó, khiến người ta mơ tưởng đến những ngày ấm

áp. Nhưng trời vẫn lạnh như thế, giống như trái tim bị đánh cắp của Lương Tiểu Như vẫn chưa có tung tích gì.

Cát Văn Kỳ quần chặt áo khoác quanh thân mình, mau chóng gọi xe đến tiểu khu Lệ Nguyên. Tiểu khu này tọa lạc ở vùng ngoại ô, buổi sớm vô cùng yên tĩnh. Từng tòa nhà vững chãi vươn lên từ mặt đất, thiết kế độc đáo và mới mẻ. Cây cối, hoa cỏ mọc xen kẽ một cách nghệ thuật, thể hiện rõ sự lao tâm khổ tứ của chủ đầu tư. Các căn hộ ở đây mới được mở bán vào năm ngoái. Giá nhà đương nhiên không hề thấp, điều này đồng nghĩa với việc Lưu Hàm không có đủ khả năng kinh tế mua nhà ở đây, nếu có, cô ta và Trương Hàng đã chẳng phải thuê một căn phòng sơ sài như thế. Có lẽ Lưu Hàm sống ở nhà cha mẹ. Cô ấy không thể thuê một căn hộ ở đây, bởi vì tuy môi trường ở nơi này rất tốt nhưng rốt cuộc vẫn là vùng ngoại ô, cách xa chỗ làm, hai là tiền thuê nhà chắc chắn vượt xa mức thông thường.

Đạo qua một vòng, Cát Văn Kỳ vẫn kiên quyết với phán đoán của mình. Đúng lúc này, có một cô gái đi ra từ tiểu khu đó, trang phục sành điệu, Cát Văn Kỳ mỉm cười ngênh đón. “Quý cô xinh đẹp, trông cô thật có khí chất, có thể cho tôi hỏi một câu không?”

Cô gái này không ngờ miệng lưỡi của Cát Văn Kỳ lại ngọt đến thế, tự nhiên cũng cười và gật đầu.

Cát Văn Kỳ tỏ vẻ nịnh đầm: “Xin hỏi, ở đây có dễ thuê phòng không? Tôi định thuê ở đây một thời gian, môi trường ở chỗ này tốt như vậy, thật sự là tiên cảnh chốn nhân gian.”

Nụ cười của cô gái nhanh chóng chuyển thành vẻ miệt thị. “Chẳng có ai thuê phòng ở đây cả, người nào đủ khả năng thuê thì đã mua luôn rồi.”

Nghe vậy, Cát Văn Kỳ đoán chừng nếu Lưu Hàm mua nhà ở đây thì hẳn phải có sự giúp đỡ của cha mẹ. Chỉ cần nhìn tính cách đủ biết cô ta nhất định là hạng người tiết kiệm, cô ta có thể mua nhà ở một nơi nào khác chứ không thể là nơi này.

Cô gái nhìn thấy dáng vẻ đường đường của Cát Văn Kỳ thì hai mắt sáng lên. “Nếu anh thực sự muốn thuê ở đây thì tôi có một cách.” Cô ta bỗng ngỏ ý với Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ chẳng kịp nghĩ gì, thuận miệng hỏi: “Xin hỏi, là cách gì vậy?”

Cô gái cười ngượng ngùng, nói: “Nếu anh thực sự cần, tôi có thể cho anh thuê phòng của tôi, giá thuê sẽ thương lượng, nhưng cuối tuần anh không được ở đó.”

Cát Văn Kỳ không phải là kẻ ngốc, thì ra cô gái này được người khác bao bọc, nhưng có lẽ cô ả không chịu nổi sự cô đơn nên muốn bao bọc anh.

Cát Văn Kỳ nở nụ cười cảm kích. “Người đẹp ơi, thật xin lỗi, nếu muốn thuê ở đây thì tôi sẽ có rất nhiều cách, không dám phiền đến cô.” Nói xong, Cát Văn Kỳ liền bước đi, tiếp tục thưởng ngoạn cảnh trí tuyệt đẹp ở nơi này.

Nhờ sự cao ngạo mà cô gái không đuổi theo khi thấy Cát Văn Kỳ bỏ lại mình như vậy, trái lại, cô bước thẳng lên chiếc xe thể thao Ferrari cao cấp, là món quà mà người tình già hơn cô ba mươi tuổi đã tặng cho cô. Chỉ cần cô thích, ông ta sẽ mua tặng cô bất cứ thứ gì, bởi vì ông ta rất yêu cô. Còn về việc ông ta thích thân thể hay trí tuệ của cô, người khác không thể nào biết được.

Gió đã nổi, Cát Văn Kỳ quần chặt chiếc áo khoác, bước sâu hơn vào trong tiểu khu. Anh cứ đi mãi, đi mãi, bỗng có hai người mặc đồng phục bước đến. “Anh lén lén lút lút ở đây làm gì? Sao chúng tôi chưa từng gặp anh?”

Cát Văn Kỳ nhìn kĩ, thấy họ là nhân viên bảo vệ của tiểu khu này. Thấy hai người đó không tử tế gì với mình, đương nhiên anh cũng đáp lại với bộ mặt không mấy thiện cảm. Anh chỉ vào cô gái đẹp ban nãy. “Có chuyện gì hãy hỏi cô ta, đừng có giả thần giả quỷ trước mặt tôi.” Thái độ của anh vô cùng hống hách, lạnh lùng như khí trời.

Thực ra, từ xa, hai nhân viên bảo vệ đã trông thấy Cát Văn Kỳ nói chuyện với cô gái kia, chỉ có điều họ cho rằng Cát Văn Kỳ đang giờ trò lừa gạt cô ta. Không ngờ anh lại ném ra một câu như vậy. Ở tiểu khu dạng này, loại quái nhân nào cũng có, nói gì đến kẻ lập dị. Thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, họ bèn nói: “Thưa ngài, thật xin lỗi, gần đây an ninh không được tốt, vì thế chúng tôi mới...”

Cát Văn Kỳ liếc xéo nhân viên bảo vệ, một lúc lâu vẫn không nói gì. Nhìn tình hình này, cách đó không xa lại có hai nhân viên bảo vệ nữa, có chỗ nào cho thấy an ninh không tốt chứ? Cát Văn Kỳ muốn viện một cái cớ nào đấy để giải thích cho hành động của mình, nhưng anh không muốn dây dưa với đám bảo vệ nữa, đành nói: “Nhiều người thế này mà an ninh không tốt thì khác gì một đồng phê nhân?” Không biết từ lúc nào, anh đã vô thức bị nhiễm giọng điệu của đám nhà giàu khu này.

Dứt lời, anh tiếp tục nghênh ngang tiến sâu vào trong tiểu khu, để mặc hai nhân viên bảo vệ ở lại với nỗi uất ức.

Đi chưa đến mười bước, Cát Văn Kỳ bỗng phát hiện một hình bóng vô cùng quen thuộc, hình bóng đó lại đang dựa vào một người đàn ông cao to.

Sắc mặt Cát Văn Kỳ bỗng thay đổi khi bóng dáng ấy dần hiện ra rõ nét hơn.

Chương 18: Một phần khác của bản cam kết

Cát Văn Kỳ có chút không tự nhiên, anh vốn dĩ muốn tránh bóng hình này, nhưng đã bị phát hiện ra.

Bóng hình đó chính là Lưu Hàm, cô ta vừa mất đi người chồng chưa cưới, sao đã nhanh chóng có tình nhân mới như vậy? Lẽ nào người đàn ông này đã đan díu với cô ta từ lâu, và liệu cái chết của Trương Hàng có liên quan gì đến cuộc tình của bọn họ hay không?

Hiển nhiên, nếu Lưu Hàm không ngốc, cô ta nhất định có thể đoán ra suy nghĩ trong lòng Cát Văn Kỳ lúc này.

Lưu Hàm vốn dĩ muốn trốn tránh nhưng không kịp. Đã bị Cát Văn Kỳ nhìn thấy, còn lánh đi đâu được. Hơn nữa, Cát Văn Kỳ cũng chẳng phải là gì của cô ta, vậy thì việc gì phải trốn tránh? Lưu Hàm lý luận.

Nhưng khi Cát Văn Kỳ nhìn Lưu Hàm với ánh mắt dò xét, Lưu Hàm lại đỏ bừng mặt, xem ra lý do cô ta tự tìm ra không đủ sức thuyết phục chính bản thân mình.

“Anh Cát, trùng hợp quá!” Lưu Hàm không muốn quan tâm tới Cát Văn Kỳ nên chọn cách xung hô khách khí này để kéo dài khoảng cách với anh ta.

Cát Văn Kỳ lại thuận theo câu nói đó mà cất lời: “Đúng là trùng hợp thật, tục ngữ có câu: “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng”, xem ra chúng ta thực sự rất có duyên, hay là nhân

cơ hội này ngồi nói chuyện với nhau một chút? Cô hãy giới thiệu cho tôi biết vị công tử trẻ tuổi phong độ này là ai đi.”

Câu nói của Cát Văn Kỳ làm cho anh chàng đứng cạnh Lưu Hàm mở mày mở mặt, tâm tình hứng khởi, bèn nói: “Tôi tên là Triển Hoa, hai người đã là bạn của nhau, vậy thì “cung thỉnh không bằng vô tình gặp”, cứ để tiểu đệ này làm chủ, thay Hàm Hàm củng cố một chút tình cảm bạn bè.”

Anh ta vốn dĩ muốn thể hiện một chút trước mặt Lưu Hàm, không ngờ lại được Cát Văn Kỳ liên tiếp tán dương. Nhưng anh ta không hề cảm thấy Cát Văn Kỳ mặt dày, mà chỉ cảm thấy Cát Văn Kỳ là một con người thật lòng, hào sảng. Về phía Cát Văn Kỳ, nghe Triển Hoa nói như vậy, anh đành phải ưng thuận, nếu anh phản đối, sẽ tạo ra cảm giác đối trá. Còn Lưu Hàm chỉ đành đi theo Triển Hoa và Cát Văn Kỳ.

Theo sự dẫn dắt của Triển Hoa, ba người vòng qua một tòa nhà, bên cạnh quảng trường của tiểu khu có một nhà hàng sang trọng, tuy được đặt một cái tên rất tầm thường nhưng người tinh mắt chỉ cần nhìn lướt qua cũng biết đó là nơi lui đến của những kẻ lắm tiền. Triển Hoa yêu cầu một phòng ăn riêng, ba người cùng ngồi xuống, nhân viên phục vụ liền đưa thực đơn để họ gọi món.

Cát Văn Kỳ không muốn lộ ra sự kém cỏi, vụng về của mình, đành nói với giọng tăng bốc: “Để quý công tử đây chọn món đi, cậu biết món nào ngon mà.” Hơn nữa, đây vốn là bữa cơm miễn phí nên Cát Văn Kỳ để Triển Hoa toàn quyền quyết định, còn Triển Hoa, để không phụ màn tán dương của Cát Văn Kỳ, đã gọi hầu như tất cả các món. Về phần Lưu Hàm, từ nãy đến giờ vẫn luôn trừng mắt nhìn Cát Văn Kỳ, ánh mắt sắc lạnh như dao.

Điện thoại của Triển Hoa đổ chuông, anh ta lịch sự ra ngoài nghe máy. Nhân lúc này, Lưu Hàm lập tức thay đổi thái độ. “Cát Văn Kỳ, rốt cuộc anh

đến đây làm gì? Anh không nên đến làm phiền cuộc sống tốt đẹp của tôi!” Cô nhìn Cát Văn Kỳ với nét mặt không chút hòa nhã.

“Cô cảm thấy tôi muốn làm gì?” Cát Văn Kỳ hỏi lại. “Tôi sẽ không để Trương Hàng chết một cách vô ích.”

Cát Văn Kỳ nói ra câu này với vẻ cực kỳ phần nộ, cứ như thể anh là người thân của Trương Hàng, còn Lưu Hàm thì là kẻ thù vậy.

Lưu Hàm khóc dở mếu dở. “Tôi và Triển Hoa thực sự không có gì, anh ấy mới về nước cách đây không lâu, Trương Hàng xảy ra chuyện, tôi không còn chỗ nào để đi, đành sống tạm ở nhà anh ấy. Nhưng anh đừng nghĩ linh tinh, giữa chúng tôi thực sự không có gì cả.”

Cát Văn Kỳ vẫn giữ thái độ thản nhiên, nhìn cô ta chằm chằm, anh muốn xem rốt cuộc Lưu Hàm sẽ giải thích thế nào.

Thấy anh không tin, Lưu Hàm nói tiếp: “Trước đây, anh ấy thích tôi, chúng tôi cũng từng tính chuyện yêu đương, nhưng sau đó anh ấy ra nước ngoài du học. Chuyện của tôi và Trương Hàng sau đó, anh cũng biết rồi.” Lưu Hàm có chút thương cảm, cũng có chút ngượng ngùng.

“Vậy sao sáng nay cô không nghe điện thoại?”

“Bởi vì... bởi vì tôi khó khăn lắm mới thoát khỏi nỗi đau sau vụ tự sát của Trương Hàng, Triển Hoa đã xuất hiện trong cuộc sống của tôi, tôi nghĩ có lẽ ông trời đã ưu ái tôi. Chuyện của Trương Hàng, anh cũng biết, tôi không muốn vì chuyện của tôi mà anh ấy phải phiền lòng.” Lưu Hàm có chút khó xử, nhưng đó thực sự là những lời từ đáy lòng cô.

“Ha...” Cát Văn Kỳ khẽ cười một tiếng. “Cô đối với Trương Hàng có tình nghĩa thật đấy, cậu ta vừa chết đã cải giá ngay. Chà, không đúng, hai

người vẫn chưa kết hôn, cô muốn làm gì mà chẳng được.” Không biết vì sao, Cát Văn Kỳ cảm thấy uất ức thay cho một người đã chết như Trương Hàng. Nhưng dù sao đi nữa, đây cũng là chuyện của Lưu Hàm, chẳng liên quan gì đến anh.

Nghĩ đến đây, Cát Văn Kỳ giật mình, suýt chút nữa thì quên mất việc chính. Chuyến này anh đến là để điều tra về vụ án, sao lại đi đấu khẩu với một người con gái chứ?

Lưu Hàm không giải thích gì, cô cũng cảm thấy có lỗi với Trương Hàng, nhưng là một người con gái, chồng chưa cưới vừa chết, trong lòng vô cùng đau khổ, đúng lúc này lại xuất hiện một người đàn ông hết mực quan tâm đến mình, ai có thể từ chối?

“Tuy cô đã nói giữa hai người không có gì nhưng phải xem hành động của cô thì mới biết chắc được.” Lời nói của Cát Văn Kỳ khiến Lưu Hàm vô cùng chướng tai, anh ta là cái thá gì mà dám uy hiếp cô? Nhưng không hiểu sao, cô vẫn vô thức gật đầu.

“Làm thế nào mà cô tìm được bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng?” Khi nói câu đó, Cát Văn Kỳ vốn không có ý định ám chỉ mối quan hệ giữa Lưu Hàm và Triển Hoa, anh ta chỉ tùy tiện tìm một cái cớ khiến Lưu Hàm không thể không nói.

“Tôi phát hiện ra nó trong lúc dọn dẹp đồ đạc của anh ấy, nó nằm trong một túi đựng tài liệu.” Lưu Hàm đành phải thành thật trả lời.

“Trong túi đựng tài liệu còn có thứ gì khác nữa không? Có phải anh ta gìn giữ rất kỹ cái túi đó?” Cát Văn Kỳ hỏi tiếp.

“Ngoài bản cam kết hiến tạng này, tôi không tìm thấy bất kỳ thứ gì khác.” Lưu Hàm khẳng định.

Nghĩ đến bản cam kết, Cát Văn Kỳ có chút nghi hoặc, nói như thể đang độc thoại: “Vì sao chỉ có một bản cam kết?”

Lưu Hàm không nhìn Cát Văn Kỳ, cô cảm thấy anh ta thực sự thần thông, biết được rằng thỏa thuận không chỉ có một bản. “Có hai bản, trong đó một bản không có chữ ký, có thể là bản dự phòng.” Lưu Hàm lơ đãng nói, khiến Cát Văn Kỳ đề cao cảnh giác, xem ra cô ta đã hiểu lầm ý anh, nhưng lại cung cấp một manh mối khá hữu ích. Nếu Trương Hàng đã ký vào bản cam kết hiến tặng, vậy thì còn cần bản dự phòng để làm gì? Nếu đây không phải là bản dự phòng, vậy thì sẽ giải thích thế nào về bản cam kết dự thừa này?

Mang trong mình nghi vấn này, Cát Văn Kỳ lại đặt câu hỏi: “Trương Hàng còn có thứ gì hay để lại di vật gì khiến cô không thể lý giải được không?” Cát Văn Kỳ từng bước thâm nhập sâu hơn, muốn Lưu Hàm nghĩ kỹ lại về mọi chuyện.

Lưu Hàm suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu. “Không có gì, bản cam kết này là do tôi tình cờ tìm ra thôi.”

Cát Văn Kỳ không tìm ra bất kỳ manh mối hữu ích nào trong câu nói của Lưu Hàm, anh có chút thất vọng, lẽ nào lại chẳng thu hoạch được gì sao? Anh không ngừng tự vấn, nhưng trong lòng vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Nếu cô nghĩ ra điều gì, nhất định phải nói với tôi nhé! Cô yên tâm, cô ở bên ai, tôi cũng mong cô được hạnh phúc. Trương Hàng cũng vậy, nếu cậu ta ở trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ không muốn cô đau lòng vì cậu ta đâu.” Vì muốn có được sự hợp tác của Lưu Hàm, Cát Văn Kỳ đành phải miễn cưỡng nói những lời tốt đẹp với cô ta.

Lần này, Lưu Hàm đã thực sự hợp tác. “Được, nếu tìm được thứ gì khả nghi, tôi nhất định sẽ nói cho anh biết.”

Cô vừa dứt lời thì Triển Hoa bước vào, khuôn mặt đầy vẻ áy náy, nói: “Việc làm ăn bận rộn nên có nhiều chuyện phiền phức quá, thực sự xin lỗi, chúng ta dùng bữa thôi.”

Lúc này, nhân viên phục vụ lần lượt đưa từng món lên bàn ăn, cả bàn ê hề thức ăn, nhưng Cát Văn Kỳ không có lòng dạ nào để thưởng thức. Trong vụ Trương Hàng tự sát, dựa vào sự đánh giá của anh đối với Lưu Hàm, mỗi nghi ngờ dành cho Lưu Hàm là rất ít. Ở hiện trường, anh đã tận mắt chứng kiến Lưu Hàm đau khổ, tuyệt vọng thế nào. Khi Lưu Hàm nói về mối quan hệ với Triển Hoa, cũng có thể nhìn ra cô ta không hề dối trá. Người có kinh nghiệm phong phú như Cát Văn Kỳ luôn cảm thấy mình có khả năng tìm được chút manh mối đáng giá nào đó từ Lưu Hàm.

Nhìn thấy sự yêu thương Triển Hoa dành cho Lưu Hàm, Cát Văn Kỳ không tiện hỏi tiếp Lưu Hàm về chuyện của Trương Hàng. Còn Lưu Hàm, với khuôn mặt đầy căng thẳng, có thể nhìn ra, trong lòng cô quả thực rất để ý đến Triển Hoa.

Xem ra tiếp tục đặt câu hỏi sẽ không thích hợp, Cát Văn Kỳ liền đứng dậy. “Người anh em, lúc này tôi vừa nhận được một cuộc điện khẩn nên phải đi trước. Sự nhiệt tình của cậu còn đáng quý hơn bữa ăn thịnh soạn này rất nhiều. Chúc cậu và Lưu Hàm dùng bữa vui vẻ.”

Lưu Hàm không ngờ Cát Văn Kỳ nói đi là đi, trong lòng cảm thấy có chút hổ thẹn, nói với giọng xin lỗi: “Nếu không có việc gì gấp, anh ăn xong rồi hãy đi.” Triển Hoa ở bên cạnh cũng nói góp: “Anh ăn xong đã, hiếm hoi lắm mới có dịp gặp gỡ mà.” Nhìn anh ta có vẻ thất vọng, như thể thực sự muốn đối ẩm một phen với Cát Văn Kỳ.

Tuy bọn họ tha thiết giữ lại nhưng Cát Văn Kỳ cảm thấy bản thân chỉ vì tìm hiểu về vụ án mới dính dáng đến họ, chứ mình với họ thực sự không hề có quan hệ bạn bè gì. “Không được, tôi thực sự có việc gấp, để lần sau đi.” Cát Văn Kỳ giả bộ vội vàng, bước đi với vẻ mặt xin lỗi.

Những tầng mây vẫn còn rất dày, thỉnh thoảng lọt xuống vài tia nắng mỏng manh, sáng không ra sáng mà âm u cũng chẳng ra âm u, khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Cát Văn Kỳ bước từng bước chậm rãi, nghĩ đến những lời Lưu Hàm nói ban nãy.

Tuy Triển Hoa ra ngoài nghe điện thoại rất lâu nhưng đối với Cát Văn Kỳ thì anh ta vẫn đi vào khá nhanh. Anh còn chưa kịp đòi bản cam kết hiến tạng không có chữ ký. Anh định gọi điện cho Lưu Hàm, nhưng lại sợ quấy rầy nhã hứng dùng bữa của họ, bèn chuyển sang gửi tin nhắn: “Lúc nào tiện thì đưa cho tôi bản cam kết chưa có chữ ký nhé, xin lỗi vì đã làm phiền, những người yêu nhau nhất định sẽ được ở bên nhau.”

Cát Văn Kỳ cho rằng Lưu Hàm sẽ không nhắn lại, nào ngờ tin nhắn vừa gửi được mấy giây đã nhận được hồi đáp: “Được, nếu cần, tôi sẽ dốc hết sức giúp anh.”

Cát Văn Kỳ nhìn bầu trời đầy mây, xem ra chuyến đi này không vô ích.

Mới sáng sớm, Lương Mộc Tử đã đến bệnh viện. Đồng nghiệp ai nấy đều vô cùng đau lòng. Mọi người biết sức khỏe cô không tốt, lại còn phải chịu cú đả kích vì cái chết của em gái, tuy bệnh viện đã đồng ý cho cô nghỉ phép nhưng có vẻ cô cũng không thể rảnh rồi. Xem ra, việc nghỉ ngơi đã khiến cô nhớ lại những hồi ức cũ, vì vậy cô đành thay đổi môi trường để tránh phải “nhìn cảnh lại nhớ người”.

Cô vờ mang dáng vẻ vô cùng nhàn nhã, nói chuyện về cái này, cái kia, nhưng vẫn lấy công việc làm chủ. Mọi người thấy cô nghỉ ngơi mà vẫn nhớ đến công việc, nhiệt tình giúp đỡ họ nên đều vô cùng thương cảm.

Qua tìm hiểu, Lương Mộc Tử biết được người đầu tiên ký bản cam kết hiến tạng với Trương Hàng chính là Viện trưởng. Cô nhanh chóng đến văn phòng của Viện trưởng, ông chào đón cô với khuôn mặt hòa nhã.

“Viện trưởng, em xin lỗi vì đã làm phiền thầy, em tìm thầy có chút việc ạ.” Lương Mộc Tử vẫn có chút kính sợ Viện trưởng, dù sao ông cũng là người đứng đầu bệnh viện, vừa là Viện trưởng, vừa là một bác sĩ rất có tiếng.

“Con bé này, sao lại khách sáo như vậy, có gì thì nói mau đi!” Viện trưởng là người bình dị, dễ gần, nói chuyện với Lương Mộc Tử như một bậc cha chú.

“Là chuyện này, lúc Trương Hàng ký bản cam kết hiến tạng với thầy thì tình hình như thế nào ạ?” Lương Mộc Tử có chút căng thẳng, ngồi trước mặt một vị bác sĩ lớn tuổi với tay nghề cao thâm, cô thực sự cảm thấy áp lực khá lớn.

“Để ta nhớ lại đã, đây là việc của hơn một tháng trước rồi.” Viện trưởng suy nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Hôm đó, cậu ta đến văn phòng làm việc của ta, nói là phải ký một cam kết rất quan trọng về bản thân, liên quan đến giá trị của sinh mệnh. Lúc đầu, ta nghĩ mãi, không biết chuyện gì mà lại quan trọng như vậy. Sau đó, cậu ta đưa cho ta bản cam kết hiến tạng. Xem xong, ta không thể lý giải được vì sao cậu ta lại làm như vậy. Cậu ta nói bản thân bị bệnh tim già yếu, nếu sau khi chết, trái tim của cậu ta có thể phục vụ cho khoa học thì đó chính là sinh mệnh thứ hai của cậu ta. Dáng vẻ kiên định của cậu ta đã làm ta nhớ lại những năm tháng tuổi trẻ, khi ta chọn

ngành y này. Sau khi xác nhận cậu ta đã suy nghĩ tường tận, ta mới ký tên vào bản cam kết đó.” Viện trưởng bồi hồi lật lại mớ ký ức chưa xa lắm, xem ra bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng ngày hôm đó đã khiến ông xúc động sâu sắc.

“VẬY... anh ta ký bản cam kết ngay ở văn phòng làm việc của thầy ạ?” Đây là câu hỏi Cát Văn Kỳ đặc biệt giao phó cho Lương Mộc Tử.

“Trương Hàng cầm đến hai bản cam kết hiến tạng, một bản cậu ta đã ký trước, ta chỉ cần ký thẳng vào là được. Một bản khác cậu ta ký ngay trước mặt ta, sau đó lưu ở chỗ ta. Ta đã xác nhận, đó đúng là chữ viết của cậu ta.” Viện trưởng kể lại tình hình lúc đó cho Lương Mộc Tử nghe. “Những người trẻ tuổi như cậu ta thực sự rất hiếm có, ta rất khâm phục. Thật đáng tiếc, cậu ta lại nghĩ quẩn như vậy.” Viện trưởng nói với vẻ tiếc nuối.

“VẬY ký xong thì sao ạ?” Lương Mộc Tử muốn biết một số chuyện liên quan đến bọn họ, chẳng hạn như những cuộc nói chuyện phiếm.

“Cậu ta có vẻ khá bận rộn, ký xong, cậu ta nói với ta một tiếng cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi.” Viện trưởng thấy Lương Mộc Tử đưa ra câu hỏi một cách chuyên nghiệp như vậy, liền thuận miệng nói: “Con bé này, có phải cái chết của Trương Hàng có liên quan đến án mạng của em gái em không?” Ông nghĩ, nếu Lương Mộc Tử muốn biết rõ chuyện Trương Hàng ký bản cam kết hiến tạng như vậy thì ông sẽ dốc hết sức để nhớ lại sự việc lúc đó.

Lương Mộc Tử đành thú thật: “Đến bây giờ vẫn còn rất nhiều vấn đề chưa được làm sáng tỏ, em cũng không biết rốt cuộc anh ta có liên quan đến vụ án mạng của em gái em hay không, em hy vọng có thể sớm làm rõ điểm

này.” Mấy ngày nay, ở cùng Cát Văn Kỳ và Na Phàm, cô cũng bắt đầu ăn nói rành mạch hơn.

Sau khi từ biệt Viện trưởng, Lương Mộc Tử bắt giắc đi đến phía sau khu khám bệnh.

“Mộc Tử, trời lạnh như vậy, con đi dạo ở ngoài làm gì?” Một giọng nói tràn đầy vẻ quan tâm cất lên, phá vỡ những suy nghĩ sâu xa trong đầu cô.

Cô nhìn lại, thì ra là sư mẫu. Gần đây, lòng cô luôn nặng trĩu ưu tư, đầu óc không được sáng suốt lắm, không biết từ lúc nào đã đi tới trước cửa phòng hồ sơ. Bình thường, cô rất hiếm khi đến đây, chắc do lúc này nhớ lại những kỷ niệm giữa mình và em gái, hoặc do nơi đây quá yên tĩnh nên mới dạo bước qua. “Cô à, con rảnh rồi không có chuyện gì làm nên mới đến đây thôi.”

“Con à, cô biết trong lòng con khó chịu, nhưng có khó chịu đến mấy cũng không nên giầy vò bản thân. Đi vào đây, chúng ta vào trong này ngồi.” Sư mẫu cố kéo cô vào trong.

Lương Mộc Tử cảm thấy ấm áp khi có một vị sư mẫu tốt bụng và quan tâm đến mình như vậy. Giáo sư Vương thật hạnh phúc!

Có lẽ do đi lại hơi gấp nên trên trán của sư mẫu đã lấm tấm mồ hôi. Lương Mộc Tử chỉ liếc mắt đã nhận ra, cảm thấy kinh ngạc, hỏi với vẻ lo lắng: “Cô à, cô bị bệnh tim sao?”

Sư mẫu gật gật đầu. Lúc này, họ đã đến phòng làm việc của bà, Lương Mộc Tử nhanh chóng dìu bà ngồi xuống. Sư mẫu lấy thuốc từ trong ngăn kéo ra, Lương Mộc Tử vội vàng rót một cốc nước ấm đưa cho bà để bà uống thuốc.

Sau khi uống thuốc được một lúc, sắc mặt của sư mẫu mới dần khá lên. Trong lòng Lương Mộc Tử trào dâng một nỗi xót xa, ngay đến Giáo sư Vương, một con người tinh thông y thuật như vậy cũng không có cách nào chữa khỏi bệnh tim cho vợ mình, lẽ nào những người mắc bệnh tim thực sự không có bất kỳ hy vọng gì sao?

Lương Mộc Tử có chút áy náy, bản thân cô là học trò cưng của Giáo sư Vương, đã làm việc ở bệnh viện lâu như vậy, thế mà ngay đến chuyện sư mẫu mắc bệnh tim cũng không biết.

“Cô à, con xin lỗi, con thực sự không biết cô mắc bệnh tim. Cô yên tâm, sau này con sẽ đến thăm cô nhiều hơn.” Lương Mộc Tử nói với giọng phân trần.

Chỉ thấy sư mẫu nở nụ cười hiền lành. “Chuyện này không trách con được, thầy con không muốn để người khác biết cô mắc bệnh tim.”

Lương Mộc Tử hỏi với vẻ khó hiểu: “Vì sao ạ?”

“Chà.” Sư mẫu thở dài. “Con cũng biết đấy, ông ấy là một chuyên gia trong lĩnh vực này, có lẽ ông ấy muốn giấu vì giữ thể diện, sợ rằng người khác sẽ cười nhạo ông ấy nếu họ biết được rằng ngay đến bệnh tim của vợ, ông ấy cũng không chữa được.”

Lương Mộc Tử suy nghĩ một lúc, không ngờ Giáo sư Vương cũng có nỗi niềm khó nói, không muốn cho người khác biết. Nhưng ông đâu cần quá lo lắng như vậy, sinh viên của ông đều vô cùng kính trọng ông, huống hồ bệnh tim hiện nay vẫn là một vấn đề nan giải trên thế giới.

“Chuyện của ta không nên truyền ra ngoài, con không biết đâu, thầy của con thực ra rất trọng sĩ diện đó.” Sư mẫu nắm tay cô, dặn dò với vẻ thân thiết.

Lương Mộc Tử cảm thấy thầy và cô không ngờ lại có mặt đáng yêu như thế, bèn mỉm cười tỏ ý tán thành.

Sư mẫu bỗng thở dài một tiếng. “Mộc Tử à, khổ thân con quá! Thời gian này, nếu rảnh, con hãy đến đây bầu bạn và nói chuyện cùng ta.”

Lương Mộc Tử bỗng nhiên có chút xúc động, sư mẫu thực sự vô cùng lo lắng cho cô. Là một người mắc bệnh tim, sư mẫu đương nhiên biết rõ nỗi đau thương chỉ có hại chứ không có lợi chút nào đối với sức khỏe.

Lương Mộc Tử gật gật đầu, nước mắt lưng tròng, cô nói hai ngày nay cô đến bệnh viện chủ yếu vì chuyện của em gái. Nhưng cô không nói rõ về sự liên quan của Trương Hàng, mà cố tình nhấn mạnh sự xuất sắc của anh ta, đồng thời bày tỏ nỗi thương tiếc cho một người còn trẻ mà yếu mệnh, không phải bị bệnh tim cướp đi sinh mệnh mà tự mình tước đoạt sinh mệnh đó. Lương Mộc Tử còn nói đến bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng. Nói thật thì dù thế nào, hành động này của anh ta cũng khiến cô vô cùng nể phục. Là một người bệnh, đặc biệt lại là một người mắc bệnh tim, chỉ ít Lương Mộc Tử cũng rất kiêng kỵ những chuyện như thế này. Tuy đây là kiểu thái độ không dám nhìn thẳng vào sự thật, nhưng chẳng ai muốn dấn động đến những vấn đề không nên nói ra như vậy.

Nói đến bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng, từ đầu đến cuối chỉ thấy niềm hy vọng có thể cống hiến cho những bước tiến của y học, có cảm giác như đó là một bức thư tuyệt mệnh vậy.

Nghe Lương Mộc Tử nhắc đến nội dung của bản cam kết, sư mẫu chợt nhớ ra, hình như mình đã từng đọc qua bản cam kết đó ở nơi nào rồi, nhưng là bản viết tay chứ không phải bản đánh máy. Có lẽ do đã có tuổi, sư mẫu nghĩ một hồi mà vẫn chưa nghĩ ra. Thực ra, Lương Mộc Tử vô cùng hy vọng sư mẫu có thể trợ giúp, cung cấp cho mình một số manh mối, chỉ có

điều, nhìn sắc mặt tái nhợt của sư mẫu, cô không tiện hỏi thêm, đành dặn dò sư mẫu nếu nhớ ra điều gì thì nhất định phải thông báo cho cô ngay.

Sư mẫu không biết vì sao Lương Mộc Tử lại nóng lòng muốn biết bà đã nhìn thấy bản cam kết viết tay kia ở đâu, nhưng nhìn dáng vẻ nôn nóng của cô, bà đoán nó nhất định rất hữu ích đối với cô. Sư mẫu nói nếu bà nhớ ra, nhất định sẽ thông báo cho cô ngay, lại sợ cô thất vọng nên đành an ủi cô rằng cũng có thể bản viết tay đó là do Trương Hàng thảo ra và bà vô tình nhìn thấy.

Sư mẫu đã nói như vậy, Lương Mộc Tử không tiếp tục truy vấn nữa. Trương Hàng là người rất tôn sư trọng đạo, đến thăm sư mẫu là chuyện bình thường, có lẽ chính vì thế sư mẫu mới có thể xem được bản cam kết hiến tạng mà anh ta đã thảo ra.

Sư mẫu phát hiện ra mỗi lần nhắc đến chuyện của Trương Hàng, Lương Mộc Tử đều chăm chú lắng nghe một cách lạ thường, vì thế bà cho rằng Lương Mộc Tử có ý gì đó đối với anh ta. Nhưng người đã không còn, người còn sống phải cố gắng sống tốt hơn nữa. Những ý nghĩa trong lời nói của sư mẫu chỉ cần thoáng nghe qua cũng hiểu được, Lương Mộc Tử không phải là kẻ ngốc. Sắc mặt cô bỗng nhiên thẹn thùng, bởi vì không biết vì sao trong đầu cô bỗng tràn ngập hình ảnh của Na Phàm.

Cô càng giải thích, sư mẫu càng có cảm giác cô đang cố ý che giấu. Lương Mộc Tử đành phải tùy ý sư mẫu, hai người chuyển hẳn sang chủ đề Trương Hàng. Lương Mộc Tử bỗng nhiên nhớ đến chuyện Trương Hàng lên tầng năm, mà phòng nghiên cứu của Giáo sư Vương vừa khéo cũng ở trên tầng năm, bèn hỏi sư mẫu: “Cô à, cô đã từng nhìn thấy Trương Hàng lên phòng nghiên cứu của thầy chưa ạ?”

Sư mẫu lắc đầu, Lương Mộc Tử có chút thất vọng. Nhưng cô thất vọng hơi sớm, bởi vì sư mẫu đã nói tiếp: “Cô chưa từng nhìn thấy cậu ấy đi đến phòng nghiên cứu của thầy con, nhưng nghe thầy con nói, cậu ấy học rất được, thường xuyên đến phòng nghiên cứu của thầy con để tìm hiểu một số kiến thức. Con cũng biết đấy, giờ dạy của thầy con rất nhiều, trừ những trường hợp đặc biệt, ông ấy rất ít khi đến phòng nghiên cứu của bệnh viện.”

“Vậy, dạo gần đây thầy con có tới phòng nghiên cứu ở tầng năm không ạ?” Lương Mộc Tử vội hỏi.

“Có, dạo này, thầy con phải làm một báo cáo nghiên cứu, mấy ngày nay đều đến đó.” Sư mẫu nói với Lương Mộc Tử.

Lương Mộc Tử trầm nghĩ, nếu Giáo sư Vương không ở trong phòng nghiên cứu, chưa biết chừng cô có thể lẻn vào xem trộm xem có gì bất thường không. Nhưng khi nghe những lời sư mẫu nói, cô đã xóa bỏ ý nghĩ này. Giáo sư Vương là một người đặc biệt cẩn trọng, nếu phòng nghiên cứu có gì bất thường, ông nhất định sẽ nhìn ra ngay. Lẽ nào Trương Hàng tới đó chỉ để học hỏi thôi sao? Mang trong lòng sự hoài nghi này, Lương Mộc Tử tiếp tục nói chuyện với sư mẫu, vẻ thấp thỏm không yên.

Chương 19: Hình Sách lục lợi phòng làm việc

Thời tiết dị thường, khuôn viên trường Đại học Y cũng vô cùng dị thường.

Na Phàm đến đúng vào giờ lên lớp, thường ngày, vào giờ này, trong khuôn viên trường vẫn có một vài người đi lại, nhưng hôm nay thì chẳng có lấy một bóng người. Đương nhiên, trừ dáng hình trơ trọi của Na Phàm trong không gian vắng lặng, nhưng anh lại không phải là sinh viên của trường.

Anh nhìn qua thời khóa biểu, giờ này đang có tiết học của Giáo sư Vương. Nếu anh đoán không sai, hôm nay Hình Sách sẽ đến lớp của ông ấy, dù gì cậu ta vẫn là một sinh viên, cần phải lấy việc học làm trọng, không thể nghỉ học một lè.

Dựa vào thời khóa biểu để tìm vị trí phòng học, Na Phàm đã đến được nơi Giáo sư Vương đang giảng bài. Đây là môn chuyên ngành của lớp Hình Sách, Na Phàm nghĩ muốn trà trộn vào đó không phải là chuyện dễ dàng gì, suy nghĩ hồi lâu, để tránh đánh rần động cỏ, anh chọn cách đứng ở ngoài, yên lặng quan sát tình hình.

Na Phàm lặng lẽ đi đến cửa sau của phòng học, dường như cửa bị khóa từ bên trong, xem ra đám sinh viên này không muốn bị người khác làm phiền. Từ khe cửa, anh dõi mắt vào phía trong, hóa ra mọi người đang làm bài thi.

Na Phàm cảm thấy khó hiểu, bây giờ vẫn chưa đến cuối kỳ, sao đã phải làm bài thi? Nhưng anh cũng không để tâm suy nghĩ về điều đó mà chỉ tập

trung quan sát tình hình ở bên trong. Giáo sư Vương đang đi đi lại lại để giám sát, không cho các sinh viên giờ trò gian lận. Hình Sách ngồi ở giữa dãy bàn thứ hai, cắm cúi làm bài.

Giáo sư Vương nhìn đồng hồ. “Hết giờ, cả lớp nộp bài đi! Để xem tháng này các em có nắm vững kiến thức hay không. Chỉ là một bài kiểm tra thông thường, nếu ai đó làm không tốt cũng không cần quá lo lắng, tiết sau, chúng ta sẽ học như bình thường.”

Mọi người lần lượt nộp bài, có lẽ do bài kiểm tra này quá đột ngột, hoặc cũng có thể do mọi người chuẩn bị chưa tốt nên nộp bài xong, họ vẫn không ra ngoài mà tụ lại bàn tán.

“Hình Sách, đem tập bài kiểm tra lên văn phòng của thầy.” Giáo sư Vương nói với Hình Sách, xem ra, ông rất xem trọng cậu ta, nếu không, ông đã kêu người khác làm việc này.

Hình Sách nhanh chóng đứng dậy, đón lấy túi giấy từ tay Giáo sư Vương, cho tất cả các bài kiểm tra vào trong đó, niêm phong cẩn thận, sau đó cầm lấy chìa khóa mà Giáo sư Vương đưa cho, nói với ông điều gì rồi bước ra ngoài.

Mục đích của Na Phàm là theo dõi Hình Sách, vì thế, cậu ta đi đâu, anh sẽ theo tới đó. Đã có kinh nghiệm theo dõi nên Na Phàm lanh lợi hơn rất nhiều, theo dõi từ xa thế này sẽ không bị mất dấu cậu ta. Hình Sách bước đi vội vã, người nào không biết có lẽ lại tưởng cậu ta vội lên lớp. Tới phòng làm việc của Giáo sư Vương, sau khi đẩy cánh cửa lớn, Hình Sách dừng lại vài giây, cảnh giác đưa mắt nhìn xung quanh. Na Phàm nhanh chóng ẩn náu, không ngờ Hình Sách cũng có kỹ năng đề phòng sự theo dõi. Kể từ lúc đó, Na Phàm không tiện tiến lên trước, dù sao trước đây anh cũng từng đi

qua văn phòng làm việc của Giáo sư Vương, có thể đứng ngoài cửa sổ mà nhìn vào.

Na Phàm đi tới một gốc cây cổ thụ lớn với những tán lá sum sê. Lặng lẽ ẩn mình trong đó, anh hướng ánh mắt về phía văn phòng của Giáo sư Vương. Anh vốn lo cửa sổ văn phòng ông ta là loại không thể nhìn được vào từ phía ngoài, không ngờ cửa sổ lại mở toang. Trên cửa sổ có song sắt, chắc là để ngăn ngừa một số sinh viên nghịch ngợm lên vào trong để giờ trò.

Sau khi bước vào văn phòng của Giáo sư Vương, Hình Sách đóng kín cửa. Cậu ta để tập bài kiểm tra lên mặt bàn, đưa mắt nhìn xung quanh văn phòng, sau đó bắt đầu mở ngăn kéo của Giáo sư Vương, dường như muốn tìm thứ gì đó. Tìm một lúc, có vẻ không kiếm được thứ mình cần, cậu ta đến bên giá sách, nhìn một lúc rồi mới hành động. Cậu ta lục lọi vô cùng kĩ lưỡng, thỉnh thoảng còn giở sách ra xem có thứ gì kẹp bên trong không. Vẫn không thấy thứ mình muốn, cậu ta bèn đẩy cửa phòng tư liệu ở bên cạnh, bước vào trong, cũng may là Na Phàm vẫn có thể nhìn rõ hành động của cậu ta.

Các ngăn tủ đều bị khóa, cũng may, trên các chìa khóa đều được đánh dấu. Vừa mở ngăn tủ ra, Hình Sách nhanh chóng lật mở thứ gì đó. Cậu ta dừng lại một chút, lấy ra một thứ giống như là bài kiểm tra, mở ra xem, ngay đến tiếng chuông báo hiệu giờ vào học cũng không nghe thấy.

Tất cả những hành động này của cậu ta đều không thoát khỏi cặp mắt đang không ngừng dõi theo của Na Phàm. Rốt cuộc cậu ta muốn gì? Lẽ nào thực sự chỉ là bài kiểm tra? Na Phàm cảm thấy khả năng này rất nhỏ, xem ra cậu ta không phải là dạng người chỉ vì bài kiểm tra mà lật giở mọi món đồ của Giáo sư Vương. Lẽ nào, tiểu tử này muốn xóa bỏ chứng cứ? Nghĩ

đến đây, Na Phàm vội rút điện thoại và nhắn tin cho Cát Văn Kỳ, nói cho anh ta biết Hình Sách đang tìm thứ gì đó trong văn phòng của Giáo sư Vương, có lẽ muốn tiêu hủy chứng cứ. Cát Văn Kỳ nhanh chóng hồi đáp, dặn Na Phàm phải yên lặng theo dõi.

Na Phàm tiếp tục quan sát tình hình bên trong. Hình Sách xem xong thứ giống như là bài kiểm tra kia thì nhanh chóng để lại vào trong ngăn kéo, sau đó còn kéo thử xem ngăn tủ đã khóa chặt hay chưa. Rồi cậu ta nhìn đồng hồ đeo tay, thấy đã quá giờ lên lớp mười phút, bèn vội vàng mở cửa và chạy ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, cậu ta đã chạy trở vào, để điện thoại lên trên bàn làm việc của Giáo sư Vương. Na Phàm càng thêm nghi hoặc, không hiểu vì sao cậu ta lại làm như vậy?

Kể từ lúc đó, Na Phàm thật sự muốn xem Hình Sách sẽ giải thích thế nào với Giáo sư Vương về sự chậm trễ của cậu ta. Nhân lúc Hình Sách vẫn chưa ra khỏi văn phòng làm việc của Giáo sư Vương, anh liền mau chóng trở về phòng học của cậu ta, trốn trong một góc ở cửa sau. Hình Sách vừa bước vào lớp với nét mặt nghiêm nghị, Giáo sư Vương đã ân cần hỏi xem cậu ta bị làm sao. Cậu ta ngại ngùng nói ban nãy mình bị đau bụng nên mới đến muộn. Giáo sư Vương lấy lại chìa khóa từ tay cậu ta, không trách cứ gì, còn dặn dò rằng có thể cậu ta đã ăn phải đồ không vệ sinh, sau này ăn uống phải chú ý.

Na Phàm thầm nguyên rủa cậu ta, đúng là đồ khôn nạn, nói dối không biết ngượng. Đối với thầy của mình, cậu ta còn như thế, vậy thì đối với những câu hỏi trước đây của anh, có lẽ cậu ta cũng chẳng trả lời thành thật.

Na Phàm nóng lòng chờ đợi, trong lúc ngồi học, Hình Sách không có bất kỳ biểu hiện gì lạ thường. Tên nhãi ranh này có tâm lý thật tốt, Na Phàm cảm thán, xem ra anh còn phải học hỏi đàn em này nhiều.

Na Phàm liếc nhìn thời khóa biểu, hết tiết học này Giáo sư Vương còn phải dạy một lớp khác, địa điểm vẫn là ở phòng học này, nhưng Hình Sách thì không còn giờ học nào nữa, anh thầm nghĩ, không biết tên nhóc này sẽ đi đâu.

Chuông hết tiết vừa vang lên, các sinh viên lục tục kéo nhau ra khỏi lớp. Hình Sách bước ra ngoài phòng học, xem đáng vẻ có lẽ là định quay về ký túc xá, chỉ có điều dường như lúc này cậu ta đã phát hiện ra Na Phàm nên bây giờ mới liếc mắt nhìn bốn phía với vẻ cảnh giác. Na Phàm vô cùng buồn bực, anh đã bí mật như thế, vậy mà còn bị phát hiện ra, lẽ nào anh thật sự vô dụng đến vậy sao? Nghĩ đến đây, anh quên bẵng Hình Sách. Đến lúc giật mình nhớ ra, anh hối hận vô cùng, bởi vì không biết Hình Sách đã quay về ký túc xá hay đi đến nơi khác, biết đi đâu để tìm cậu ta đây?

Trong lúc anh đang thầm tự trách, một bóng người bỗng đập vào tầm mắt. Anh nhanh chóng giấu mình, Hình Sách quay lại làm gì?

Hình Sách bước vào phòng học, nói với Giáo sư Vương rằng mình để quên điện thoại trong phòng làm việc của ông. Giáo sư Vương trách cậu ta sao lại bất cẩn như vậy. Hình Sách cười ngượng ngịu, cầm lấy chìa khóa từ tay Giáo sư Vương và chậm rãi bước đi.

Na Phàm cũng đi theo, không ngờ tên tiểu quỷ Hình Sách này trù tính kỹ thật. Cậu ta cố tình để lại điện thoại trong phòng làm việc của Giáo sư Vương, sau đó viện cớ quay lại lấy, chứ không phải bịa chuyện suông, xem ra cậu ta rất có dụng tâm. Nếu Giáo sư tự đến văn phòng lấy điện thoại giúp cậu ta, cũng sẽ không phát hiện ra điều gì, nếu không, chuyện cậu ta làm có thể sẽ bị lộ. Rốt cuộc Hình Sách muốn tìm thứ gì? Câu hỏi này lại một lần nữa được khơi lên trong lòng Na Phàm.

Hình Sách dường như không vội, bước từng bước chậm rãi. Lúc này đã vào giờ học, những sinh viên không có tiết học đều đã trở về ký túc xá. Sự yên tĩnh trở lại trong khuôn viên trường. Vậy mà Hình Sách lại đi dạo dưới thời tiết âm u này, thật sự có vấn đề không hề nhỏ!

Cho dù Na Phàm biết tầm quan trọng của việc theo dõi, nhưng vẫn bị sự thông dong này làm cho chán nản. Tên tiểu quỷ này rốt cuộc đang làm trò gì, theo lý mà nói, cậu ta nên nhanh chóng đến văn phòng làm việc của Giáo sư Vương để lấy lại điện thoại mới đúng, nhưng cậu ta lại không hề sốt ruột, thật sự là có vấn đề. Khó khăn lắm mới đến được khu văn phòng trường, Na Phàm mệt đến mức thở không ra hơi, theo dõi người khác thực sự chẳng có gì tốt đẹp, lúc đứng lúc ngồi, lúc chạy lúc dừng, hơn nữa còn không được thở quá mạnh, bởi vì một hơi thở cũng có vẻ như làm đảo lộn cả thế giới.

Sau khi bước vào văn phòng làm việc của Giáo sư Vương, thần thái của Hình Sách lập tức thay đổi. Cậu ta nhìn đông ngó tây, rồi lấy từ trong túi ra một cuốn sổ ghi chép nhỏ, dường như đang ghi chép thứ gì đó.

Sau đó, cậu ta lại bước vào phòng tư liệu, mở ngăn tủ, lấy ra thứ giống như bài kiểm tra, rồi dùng điện thoại di động để chụp ảnh. Vì sao Hình Sách phải làm như vậy? Lẽ nào cậu ta thực sự đang lấy trộm đề kiểm tra? Na Phàm không ngừng tự hỏi.

Lần này, Hình Sách đã ở trong văn phòng làm việc của Giáo sư Vương chừng bốn mươi phút. Dường như cậu ta đã lật giở hết các món đồ trong phòng, hơn nữa còn chụp ảnh lại và ghi chép vào trong cuốn sổ nhỏ, hành vi cực kỳ khả nghi. Lẽ nào cậu ta chính là hung thủ đã sát hại Lương Tiểu Như? Na Phàm cảm thấy tất cả những điều này đều có khả năng, Cát Văn Kỳ cũng luôn nhắc nhở anh như vậy.

Lúc Hình Sách bước ra khỏi văn phòng, nhìn dáng vẻ vô cùng kích động của cậu ta, Na Phàm nghĩ có lẽ cậu ta đã tìm được thứ mình muốn.

Na Phàm vẫn ẩn mình dưới gốc cây cổ thụ, đây là một nơi che giấu rất tốt. Nhìn thần sắc của Hình Sách, Na Phàm chỉ có thể cảm thán, sinh viên đại học đều là thiên tài diễn kịch. Nếu đổi lại là anh, anh chỉ có thể mặc cảm tự ti.

Hình Sách về thẳng ký túc xá. Có lẽ hôm nay là ngày may mắn của Na Phàm, anh đã phát hiện ra rất nhiều điều khả nghi, người quản lý ký túc xá lại không có mặt ở đó, vì thế, Na Phàm tiến vào bên trong như vào chốn không người. Vì khoảng cách theo dõi khá xa, hồi lâu sau anh vẫn không tìm ra phòng của Hình Sách, nhưng không tiện hỏi thăm vì lo lắng sẽ bị đuổi. Có lẽ do đã quá mệt, Na Phàm không còn hơi sức đâu để tiếp tục chờ đợi, bèn đi về trước báo cáo kết quả cho Cát Văn Kỳ, tiện thể xem anh ta có tìm ra điều gì mới không.

Anh gọi điện cho Cát Văn Kỳ, xác nhận rằng anh ta đã quay lại phòng rồi mới nhắn tin cho Lương Mộc Tử, nói với cô mình sẽ về trước, nếu chỗ cô không có chuyện gì thì hãy cố gắng về sớm để cùng ăn cơm. Na Phàm vốn dĩ muốn gọi điện thoại, nhưng lại sợ Lương Mộc Tử đang điều tra, hoặc giả cũng đang theo dõi người khác, nên lo lắng mình sẽ gây rắc rối cho cô.

Lương Mộc Tử nhận được tin nhắn của Na Phàm vào cuối buổi trò chuyện với sư mẫu. Thấy cô vội xem tin nhắn, sư mẫu tưởng rằng đó là người trong lòng cô, còn trêu đùa, bảo cô mau đi về. Lương Mộc Tử không giải thích gì thêm, chào tạm biệt sư mẫu và bước đi.

Thời tiết luôn có thể ảnh hưởng đến tâm trạng của người ta, sau khi em gái bị sát hại, suốt mấy ngày thời tiết chưa lúc nào sáng sủa, lòng dạ Lương

Mộc Tử cũng vô cùng u ám. Có lẽ thời tiết cũng cảm nhận được sự oan khuất của em gái cô, đợi đến lúc chân trời được sáng tỏ mới trở nên quang đãng.

Lương Mộc Tử vẫy nhanh một chiếc taxi. Cô đột nhiên muốn khóc, nhưng khóc cho ai nghe chứ? Em gái cô đã không còn trên thế gian này, cha mẹ cũng không ở bên, những người bạn học trước đây giờ cũng chỉ như những đường thẳng đã từng giao nhau, bởi vì ai cũng có sự nghiệp riêng, có chăng cũng chỉ như những bóng hình trôi nổi khẽ lướt qua trước mắt mà thôi.

Cát Văn Kỳ trông có vẻ rất buồn chán, lúc Na Phàm trở về, anh ta đang nằm ngủ trên xô pha, vẫn úp quyển sách trên mặt. Lần này, Na Phàm không quấy rầy anh ta, bởi vì anh cũng đã thấm mệt, vừa thả phịch người xuống ghế là nhắm mắt ngủ luôn. Lương Mộc Tử về phòng, thấy hai người đàn ông đang nằm ngủ trên ghế, trong lòng không khỏi trào dâng một cảm giác ấm áp, chỉ ít trước mắt cũng có hai người đàn ông luôn ở bên cạnh cô, bất luận họ là ai, ít nhất họ cũng không vì lợi ích mà kết giao với cô. Tâm trạng Lương Mộc Tử tốt lên một chút, cô nhanh nhẹn bước vào phòng ngủ.

“Về rồi à, có manh mối gì không?” Cát Văn Kỳ đột nhiên cất tiếng hỏi, tim Lương Mộc Tử vốn dĩ không khỏe, nên cô bị dọa đến mức suýt chút nữa đứng không vững. Cô những tưởng Cát Văn Kỳ đã ngủ, nào ngờ anh lại khiến cô giật mình như vậy. Ngay đến Lương Mộc Tử cũng không rõ vì sao mình lại khiếp sợ như thế, những lần hù dọa của bạn bè trước đây cũng không khiến cô bủn rủn như lúc này.

Na Phàm bật dậy ngay khi Cát Văn Kỳ đặt câu hỏi. Từ lúc Lương Mộc Tử bước qua cửa, trái tim anh đã luôn đặt bên cô. Anh nhanh chóng dìu cô

vào phòng ngủ, sau đó lấy thuốc trên bàn đưa cho cô. Lương Mộc Tử không suy nghĩ nhiều, uống luôn một hơi.

Na Phàm có cảm giác ngày càng xích lại gần Lương Mộc Tử hơn, mặt anh đỏ ửng lên, cúi thấp đầu dìu Lương Mộc Tử ra phòng khách.

Cát Văn Kỳ đã ngồi dậy, nhìn Na Phàm với ánh mắt hình viên đạn. Lương Mộc Tử cũng cảm nhận được, nhưng lại sợ nếu đẩy Na Phàm ra, anh sẽ suy nghĩ lung tung. Hai người ngồi xuống, Na Phàm nhân cơ hội đứng dậy và hỏi: “Ông chủ Cát, bên chỗ anh có thu hoạch được gì không?”

Cát Văn Kỳ liếc xéo Na Phàm, kể hết cho Na Phàm và Lương Mộc Tử nghe những gì mình đã chứng kiến. Na Phàm ngồi cạnh Cát Văn Kỳ, nói: “Tôi cảm thấy Lưu Hàm rất có vấn đề. Thử nghĩ mà xem, Trương Hàng vừa bước chân vào quỹ môn, cô ta đã ở bên gã công tử bột kia, chưa biết chừng Trương Hàng là do cô ta giết đấy.” Na Phàm phỏng đoán, sau đó lại nói tiếp: “Hoặc giả Trương Hàng biết cô ta bắt cá hai tay, tinh thần bị tổn thương, vì thế mới nhảy lầu tự sát. Điều này cho thấy, cô ta đã gián tiếp hại chết Trương Hàng, kẻ đầu sỏ gây nên nỗi thống khổ này chính là Lưu Hàm.”

Nghe những lời phân tích có đầu có đuôi của Na Phàm, Cát Văn Kỳ thực sự nhìn anh ta bằng một con mắt khác. Hai ngày nay, anh đã không nỗ lực vô ích trong việc huấn luyện anh ta. Tuy cách nghĩ của Na Phàm và anh không giống nhau, kết luận đưa ra cũng không giống nhau, nhưng với những tình tiết như thế này, rất khó có thể nói ai đúng, ai sai.

Nghe Na Phàm nói xong, Lương Mộc Tử cũng trình bày ý kiến của mình: “Tôi cảm thấy Lưu Hàm không phải là loại người đó. Chỉ ít lúc Trương Hàng nhảy lầu tự sát, đáng về cô ta vô cùng đau lòng.”

Cát Văn Kỳ nhắc nhở: “Nếu chỉ dựa vào những biểu hiện bên ngoài thì không đủ, thời buổi này có rất nhiều cao thủ diễn kịch có năng khiếu trời sinh.” Tuy Cát Văn Kỳ tán thành cách nghĩ của Lương Mộc Tử về Lưu Hàm, nhưng suy luận theo tình tiết vụ án, anh vẫn phải nhắc nhở Na Phàm đừng vì những biểu hiện bên ngoài mà phạm sai lầm.

Nghe lời nhắc nhở của Cát Văn Kỳ, Na Phàm lập tức nghĩ đến Hình Sách, bộ dạng của tên tiểu tử này trong ngày hôm nay chẳng phải là một điển hình về diễn xuất sao? Anh tán đồng với lời dặn dò của Cát Văn Kỳ, nhưng lại sợ Lương Mộc Tử thất vọng, đành tiếp lời: “Chân tướng sự việc vẫn còn phải điều tra, nước mắt nhiều lúc chỉ là ngụy tạo.”

Lương Mộc Tử không quan tâm đến việc Na Phàm đang giúp đỡ mình, trái lại còn nói với vẻ nghiêm khắc: “Nước mắt có thể tạo ra, nhưng cũng có thể do cảm xúc trào dâng. Em là con gái, em có thể cảm nhận được tình yêu của Lưu Hàm dành cho Trương Hàng. Nỗi đau khổ khi mất đi tình yêu, có một số người sẽ không thể nào hiểu được.”

Lương Mộc Tử nghĩ đến em gái mình, nếu có luân hồi, lẽ nào kiếp trước em gái đã nợ cô, kiếp này phải trả lại sao? Vậy thì cô thà rằng em gái vĩnh viễn không cần trả lại, như vậy, em gái sẽ không rời bỏ cô sớm như vậy.

Nỗi khổ tâm của Lương Mộc Tử khiến Na Phàm tức giận, bởi vì Na Phàm bỗng nhiên nhớ đến gã cảnh sát Vương Tư Kiệt. Còn câu nói sau cùng của Lương Mộc Tử: “Nỗi đau khổ khi mất đi tình yêu, có một số người sẽ không thể nào hiểu được”, anh có cảm giác là Lương Mộc Tử cố tình chĩa mũi nhọn vào mình. Na Phàm không nói gì, nét mặt lập tức trở nên nghiêm nghị, vụt đứng dậy, bước nhanh vào phòng vệ sinh.

Cát Văn Kỳ rất hiểu Na Phàm, tên tiểu tử này đã hiểu sai ý của Lương Mộc Tử. Lương Mộc Tử nói đến tình yêu, đương nhiên là ám chỉ em gái mình. Bởi vì với tính cách của Lương Mộc Tử, cô nhất quyết sẽ không chung tình với một gã đàn ông - đặc biệt là một viên cảnh sát - lá mặt lá trái như Vương Tư Kiệt.

Na Phàm hồi lâu vẫn chưa đi ra, Lương Mộc Tử bắt đầu lo lắng cho anh. “Anh Cát, Na Phàm không bị làm sao chứ? Đã vào nhà vệ sinh gần nửa giờ rồi!”

Cát Văn Kỳ thăm mắng Na Phàm, ông tướng à, xem đáng bộ lo lắng của Lương Mộc Tử dành cho cậu thế kia mà cậu còn hiểu lầm cô ấy à? Rồi anh cười xòa: “Bụng dạ cậu ta không tốt, lát nữa sẽ ra.” Nói xong, anh vẫn không yên tâm, bước đến gõ cửa phòng vệ sinh, nói với giọng nhỏ nhẹ: “Vừa vừa phải phải thôi, đừng khiến người khác phải lo lắng cho mình. Đàn ông có lòng dạ hẹp hòi thật đáng sợ, cô ấy nói đến tình yêu là nhắc đến em gái mình, một người đàn ông như cậu ghen gì với một người con gái chứ!” Dứt lời, Cát Văn Kỳ lập tức bước đi, không để cho Na Phàm có cơ hội phản trần.

Quả nhiên, Cát Văn Kỳ vừa ngồi xuống, Na Phàm đã bước ra khỏi nhà vệ sinh, dáng vẻ có phần xấu hổ vì đã hiểu lầm ý của người khác. Để xem Cát Văn Kỳ chế giễu anh như thế nào!

Khi anh ngồi xuống, Cát Văn Kỳ bất ngờ đặt tay lên trán anh. “Chà, trán nóng quá, vừa vào nhà vệ sinh đã lên cơn sốt rồi.”

Na Phàm không còn mặt mũi nào, gã Cát Văn Kỳ này, nếu Lương Mộc Tử không có mặt ở đây, anh nhất định sẽ đá cho anh ta mấy cái. Cũng may, Lương Mộc Tử không hiểu những lời trêu chọc giữa hai người, chỉ hỏi Na Phàm: “Có cần đến bệnh viện khám không?” Dáng vẻ quan tâm của cô

khiến Na Phàm càng thêm áy náy, sao lúc này anh lại nảy ra những suy nghĩ ngu ngốc như vậy chứ? Lương Mộc Tử sờ tay lên trán Na Phàm, Na Phàm nhìn cô với vẻ ngượng ngùng, nói: “Không sao, thân nhiệt anh vốn cao.”

Lương Mộc Tử có chút giận dữ, nói với Na Phàm: “Thân nhiệt cao thì cũng phải xem người như thế nào chứ, trừ phi anh không phải là người bình thường.” Nói xong, cô vào phòng ngủ lấy thuốc, Na Phàm cảm động nhìn theo bóng dáng cô. Cát Văn Kỳ ho khan một tiếng, nhỏ nhẹ nói: “Đừng làm kiêu nữa, cậu đã qua giai đoạn ngây ngô đó từ lâu rồi, đừng nói với tôi là cậu luyện từng giây phút công phu chỉ để làm cho Lương Mộc Tử mất thể diện như thế nhé!”

Na Phàm không ngờ Cát Văn Kỳ lại trêu chọc mình như vậy, vì có Lương Mộc Tử ở đây nên anh không tiện động tay động chân với anh ta. Nhân lúc Cát Văn Kỳ không để ý, anh bèn kéo tay Cát Văn Kỳ lại để cắn. Cát Văn Kỳ hét lớn một tiếng, Lương Mộc Tử liền chạy ra ngoài, cũng may Na Phàm cắn xong là nhả ra ngay, không để Lương Mộc Tử trông thấy.

Nhìn dáng vẻ hớn hờ của Na Phàm và bộ dạng nhăn nhó của Cát Văn Kỳ, Lương Mộc Tử chẳng hiểu gì, đành hỏi hai người: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lúc này dường như em nghe thấy tiếng kêu của anh Cát.”

Na Phàm có vẻ hả hê, nói: “Không có chuyện gì đâu, ông chủ Cát chịu áp lực quá lớn nên trút ra một chút thôi.”

Cát Văn Kỳ thậm chí rửa Na Phàm, nhưng nét mặt vẫn tươi rói, nói: “Không sao, trước đây tôi bị chó cắn nên bây giờ đâm ra sợ chó.”

Lương Mộc Tử không để ý đến những lời ba hoa của hai người họ, đưa thuốc cho Na Phàm, Na Phàm đành đón nhận ý tốt của cô.

Sau chút nhạc đệm, cũng đã đến lúc nói vào chuyện chính.

Đến lượt Cát Văn Kỳ nói về suy luận của mình: “Với những gì đã điều tra được, tôi nghĩ rằng mối nghi ngờ dành cho Lưu Hàm đã giảm đi rất nhiều. Lưu Hàm là một người thông minh, nếu cô ta thực sự bức tử Trương Hàng, cô ta sẽ không nói cho chúng ta biết nhiều chuyện liên quan đến Triển Hoa như vậy. Một người con gái kỵ nhất việc bị người ta nói là lẳng lơ, nhưng cô ta lại kể rất rõ ràng, khác nào gián tiếp thừa nhận phẩm hạnh của mình không đoan chính. Nhưng đây chỉ là cách nghĩ của người bình thường, theo tôi thấy, cô ta thực sự rất yêu Trương Hàng, bây giờ Trương Hàng đã qua đời nên cô ta cần một người để lấp chỗ trống. Một người con gái sâu sắc và giàu tình cảm sẽ dễ tái hợp với tình cũ.” Cát Văn Kỳ không phải là người đa cảm, những lý luận của anh chủ yếu xuất phát từ việc phân tích tâm lý.

Lương Mộc Tử không ngờ Cát Văn Kỳ lại có cùng cách nghĩ với mình, bèn bày tỏ sự tán đồng. Còn Na Phàm mới thực sự nhập môn có hai ngày, trong lòng anh cũng đồng tình với suy luận của Cát Văn Kỳ, dù sao đi nữa, Cát Văn Kỳ vẫn là một người đa mưu túc trí trong ngành. Chỉ là anh vẫn có chút ngang bướng. “Ngộ nhớ Lưu Hàm là hung thủ thì sao?”

Chương 20: Bệnh tim được phơi bày

Cát Văn Kỳ xem xét câu trả lời của Na Phàm. “Những điều “ngộ nhớ” thì có rất nhiều, trong mắt tôi, Lưu Hàm không phải là hạng người đó, đây chỉ là cách nghĩ chủ quan của tôi. Cậu cảm thấy Lưu Hàm có vấn đề, đó cũng chỉ là cách nghĩ chủ quan của cậu. Nhiều khi, sự chủ quan có thể dẫn đến những suy luận, tình tiết vụ án thay đổi trong nháy mắt, chưa biết chừng chân tướng sự việc lại ở ngay bên cạnh cậu.” Cát Văn Kỳ nói một cách thành thực, chủ yếu là muốn khích lệ tinh thần làm việc của Na Phàm, hy vọng anh sẽ không ngừng cố gắng. Nghe những lời Na Phàm nói, có thể thấy anh đã dồn toàn bộ tâm trí vào việc phân tích tình tiết vụ án.

Sự khen ngợi của Cát Văn Kỳ khiến Na Phàm cảm thấy ngại ngùng. “Tôi chỉ đoán mò thôi, những điều “ngộ nhớ” có rất nhiều, nhưng ngộ nhớ tôi nói sai, chẳng phải chúng ta sẽ đi một vòng luẩn quẩn sao?”

Cát Văn Kỳ chỉ bảo Na Phàm vô cùng nghiêm túc, tựa như một người thầy đang răn dạy cậu học trò yêu quý của mình: “Cậu phải hiểu rõ, không đi một vòng luẩn quẩn sẽ không tìm ra chân tướng, không đi một vòng luẩn quẩn sẽ không tìm ra đúng đường. Có nhiều lúc, chân tướng lại nằm ở những chỗ rẽ. Một câu hỏi vô tình, một cuộc chạm trán thoáng qua, một liên tưởng ngẫu nhiên, một phán đoán vu vơ, tất cả đều có thể giúp tìm ra manh mối của vụ án.”

Mỗi lần thấy Cát Văn Kỳ nghiêm túc chỉ bảo như vậy, Na Phàm đều nghiêm túc gật đầu tỏ ý tán đồng.

Lương Mộc Tử thấy Na Phàm lắng nghe những lời chỉ bảo của Cát Văn Kỳ giống như một học sinh thì mừng thầm. Cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của anh. Mỗi hành động, lời nói của anh đều khiến cô cảm nhận được tấm chân tình. Sống đến đâu học đến đó, như vậy, Na Phàm có thể học được rất nhiều kiến thức hữu ích từ Cát Văn Kỳ, hơn nữa, còn được nghe những lời mang tính triết lý rất cao.

Cát Văn Kỳ chuyển chủ đề, nhanh chóng phân loại các manh mối. “Tình hình ở bên cậu thế nào, Hình Sách không có động tĩnh gì sao?”

Vừa nghe nhắc đến Hình Sách, nét mặt Na Phàm lập tức trở nên đầy biểu cảm. “Không có động tĩnh gì ư? Nói cho anh biết, tên tiểu tử Hình Sách này đã làm rất nhiều việc.”

Sau đó, Na Phàm kể về việc Hình Sách vào văn phòng của Giáo sư Vương hai lần như thế nào, nói dối Giáo sư Vương ra sao và biểu hiện như thật của cậu ta cho Cát Văn Kỳ và Lương Mộc Tử nghe.

Càng nghe hai người họ càng cảm thấy không thể tin nổi. Theo cảm nhận của họ, Hình Sách không phải là loại người như vậy. Cát Văn Kỳ nghĩ một lúc nhưng cũng không thể đoán ra rốt cuộc Hình Sách muốn làm gì, đành phải hỏi Na Phàm: “Lúc ở đó, cậu cảm thấy rốt cuộc Hình Sách muốn làm gì?”

Nghe Cát Văn Kỳ hỏi ý kiến của mình trước mặt Lương Mộc Tử, Na Phàm bỗng nhiên cảm thấy tự hào, thao thao bất tuyệt: “Nếu Hình Sách là hung thủ, vậy thì hẳn là cậu ta muốn tìm chứng cứ. Nhưng vì sao tìm được chứng cứ rồi lại không tiêu hủy?” Na Phàm nói theo cách của một người kể chuyện rong muốn tạo sự hồi hộp.

Lương Mộc Tử vội hỏi: “Hay là những chứng cứ đó không quan trọng, hoặc đó không phải là những thứ cậu ta muốn tìm?”

Na Phàm lắc đầu. “Nếu không quan trọng, cậu ta sẽ không chụp lại.”

Thấy Na Phàm hồi lâu không nói gì, cô tình làm ra vẻ bí ẩn, chỉ cần nhìn qua là biết anh đang cố gắng thể hiện trước mặt Lương Mộc Tử, Cát Văn Kỳ đành bóc trần bộ mặt thật của Na Phàm. “Chắc cậu không nghĩ cậu ta chụp ảnh là muốn lấy trộm để kiểm tra chứ?”

Câu nói bóc mẽ của Cát Văn Kỳ khiến Na Phàm chưng hửng. Cái tên Cát Văn Kỳ này thật sự khiến người khác cụt hứng, anh ta có là con giun trong bụng anh thì cũng không cần phải nói trắng ra như vậy chứ!

Cát Văn Kỳ không thèm đếm xỉa đến Na Phàm, anh nghĩ Hình Sách sẽ không đi lấy trộm để kiểm tra. Bất kỳ người nào muốn có được kiến thức, đặc biệt là người Giáo sư Vương yêu mến, sẽ không dựa vào điểm số để giành lấy thiện cảm của Giáo sư Vương. Nếu anh đoán không sai, có lẽ Hình Sách muốn điều tra vụ án Lương Tiểu Như. Nhớ đến biểu hiện của Thôi Mai, lại nghĩ đến những lời Na Phàm đã nói, Cát Văn Kỳ cảm thấy có đến tám, chín phần mười Hình Sách đang muốn tìm ra hung thủ đã sát hại Lương Tiểu Như.

Cát Văn Kỳ nói ra suy nghĩ của mình: “Nếu tôi đoán không lầm, thứ Hình Sách muốn tìm không phải là để kiểm tra, mà là manh mối về việc Lương Tiểu Như bị sát hại.” Cát Văn Kỳ mạnh dạn đưa ra suy đoán, nhưng Na Phàm vẫn chưa tin lắm, bởi vì bây giờ anh cũng đã là một người có óc suy luận.

“Nếu muốn tìm manh mối về việc Tiểu Như bị sát hại, cậu ta nên đến phòng của Tiểu Như, đó mới là hiện trường của vụ án, sao lại chạy đến

phòng làm việc của Giáo sư Vương?” Na Phàm hỏi lại Cát Văn Kỳ.

Cát Văn Kỳ trả lời: “Lúc đầu, vì sao chúng ta đến văn phòng của Giáo sư Vương? Chẳng phải vì muốn tìm manh mối của vụ án hay sao? Tôi nghĩ, nhất định là Hình Sách đã tìm ra chứng cứ gì đó, nếu không cậu ta sẽ không dùng điện thoại di động để chụp lại.”

“Vậy anh nghĩ chứng cứ đó có thể là gì?” Thấy Cát Văn Kỳ phản đối cách nghĩ của mình, Na Phàm hỏi với vẻ tức giận.

“Điều này thì tôi không rõ. Tôi mà biết, chắc đã thành thần tiên rồi. Nhưng tôi đoán Hình Sách cũng không biết hung thủ là ai, những việc cậu ta làm chẳng qua cũng giống lúc đầu chúng ta điều tra thôi, đối chiếu chữ viết trên bài thi, tìm kiếm chủ nhân của số điện thoại bí ẩn kia. Cậu ta lục lọi tủ đồ của Giáo sư Vương, cũng không thể nói là chỉ để tìm bài thi.” Cát Văn Kỳ tiếp tục nói ra những suy nghĩ của mình.

“Số điện thoại bí ẩn?” Na Phàm và Lương Mộc Tử đồng thanh kêu lên với vẻ kinh ngạc, đây là manh mối đầu tiên luôn làm khó ba người, cho đến nay vẫn chưa thể làm sáng tỏ. Nếu Hình Sách biết, vì sao không nói với bọn họ? Nếu làm phép so sánh, Cát Văn Kỳ và Na Phàm đương nhiên chuyên nghiệp hơn Hình Sách rất nhiều.

Cát Văn Kỳ thuật lại một lượt những lời ban nãy của mình, Lương Mộc Tử hỏi: “Vậy cậu ta nên nói cho tôi biết những manh mối đó mới đúng chứ!”

Na Phàm cũng đồng ý với Lương Mộc Tử.

Cát Văn Kỳ nâng cốc trà lên, nhấp một ngụm. “Có lẽ cậu ta cũng chưa có đủ chứng cứ, mới chỉ ở giai đoạn hoài nghi, nếu không có căn cứ gì mà đã nói cho chúng ta biết, một là chúng ta sẽ không tin, hai là sẽ trách lầm

người tốt, cậu ta còn mặt mũi nào đến trường nữa.” Suy luận của Cát Văn Kỳ rất chặt chẽ, không ngừng liên tưởng đến nguyên nhân và hậu quả, thể hiện kinh nghiệm trình thám lâu năm của mình.

Na Phàm suy nghĩ một hồi, cũng chỉ có khả năng này mới giải thích được rõ ràng vì sao Hình Sách lại kỳ lạ như vậy, vì sao cậu ta không kể hết sự tình với bọn họ. Chỉ là có một điều anh vẫn chưa hiểu. “Nếu Hình Sách muốn tìm manh mối về vụ Tiểu Như bị sát hại, vì sao cậu ta lại bắt Thôi Mai giữ kín miệng với chúng ta? Đây đâu phải là chuyện trái đạo lý.”

Cát Văn Kỳ không mắng Na Phàm là đầu óc đơn giản, kỳ thực, Na Phàm đã hỏi đến điểm mấu chốt. Lúc trước, Cát Văn Kỳ vẫn chưa hiểu rõ vì sao Hình Sách lại bắt Thôi Mai phải thề, không cho phép cô ta tiết lộ chút thông tin gì về việc cậu ta đang làm. Bây giờ, anh mới đột nhiên nghĩ ra. “Hình Sách bắt Thôi Mai giữ bí mật, không phải để giấu chúng ta, mà là muốn giấu tất cả mọi người. Nếu để người khác biết được cậu ta đang tìm hung thủ đã sát hại Tiểu Như, đừng nói cậu ta là một sinh viên, không có năng lực điều tra phá án, ngay đến chúng ta cũng khó lòng tìm được manh mối.”

Lương Mộc Tử suy nghĩ một lúc, cảm thấy cũng đúng. Đối với một sinh viên, đặc biệt là một người ai cũng biết là từng dính dáng đến Tiểu Như như Hình Sách, nếu mọi người biết cậu ta muốn tìm manh mối về việc Tiểu Như bị sát hại, nhưng cuối cùng cậu ta nghi oan cho người khác, hoặc giả không tìm được những chứng cứ có liên quan, vậy thì cậu ta làm gì còn thể diện ở trường nữa. Nếu cô là Hình Sách, cô cũng sẽ yêu cầu Thôi Mai giữ kín miệng như bưng.

Cát Văn Kỳ đã nói như vậy, Na Phàm không phản bác gì nữa. Dù sao Cát Văn Kỳ cũng có nhiều kinh nghiệm hơn anh, nhiều khi kinh nghiệm

chính là một dạng kiến thức được đúc kết sau một quãng thời gian nhất định, nếu không từng trải sẽ không thể học được.

Sau khi nói xong về Lưu Hàm và Hình Sách, mọi người chuyển chủ đề sang Trương Hàng. Lương Mộc Tử nói hết những điều mình biết về bản cam kết hiến tạng để Cát Văn Kỳ và Na Phàm phân tích.

“Hơn một tháng trước?” Cát Văn Kỳ suy nghĩ một lúc, anh đã xem qua ngày tháng ký bản cam kết, nhưng khi nghe Lương Mộc Tử nhắc lại, anh bỗng cảm thấy không thể nào có chuyện trùng hợp như vậy được. Sau khi ký bản cam kết được hơn một tháng, Trương Hàng đã chết, hơn nữa lại là nhảy lầu tự sát, việc này xem ra rất đáng ngờ, chỉ là đáng ngờ ở chỗ nào, ngay bản thân anh cũng không rõ.

Lúc này, khi Lương Mộc Tử trở về, Cát Văn Kỳ bỗng nhiên hỏi cô một câu, không phải là để đùa giỡn, mà muốn thử xem Lương Mộc Tử và Na Phàm phản ứng ra sao. Giả sử, Lương Mộc Tử là Trương Hàng, người mắc bệnh tim, còn Na Phàm đóng vai Lưu Hàm, người yêu Trương Hàng say đắm, tuy khác biệt giới tính nhưng vẫn không ảnh hưởng đến phán đoán của Cát Văn Kỳ. Nếu là Lưu Hàm bức Trương Hàng nhảy lầu tự sát, vậy thì Trương Hàng đã nhảy lầu trong tình cảnh thế nào? Anh đã từng xem qua những tài liệu có liên quan đến bệnh này, bệnh tim của Lương Mộc Tử nghiêm trọng hơn bệnh tim của Trương Hàng nhiều. Cho dù Trương Hàng phát hiện Lưu Hàm dạn dít với Triển Hoa, anh ta cũng không thể ngốc nghếch đến độ nhảy lầu tự sát. Theo hiểu biết của anh, Trương Hàng là một người khá thực tế, nếu Lưu Hàm phản bội, anh ta sẽ cho là cô ấy không xứng đáng với tình yêu của anh ta. Còn Lưu Hàm, việc cô chung sống với Trương Hàng trong một căn nhà xoàng xĩnh chẳng bằng một góc căn hộ Triển Hoa đang thuê cũng đã chứng minh rằng cô thực sự yêu thương và không phản bội Trương Hàng.

Lương Mộc Tử đã trải qua nỗi đau mất em gái, mãi sau này mới hiểu được trước đây em gái vì mình mà thử lòng Vương Tư Kiệt rồi bị hiều làm, sau khi biết được sự thật này, bản thân cô cũng không đau đớn đến mức nghĩ quẩn, vậy tại sao Trương Hàng lại có thể quẩn trí tới mức nhảy lầu tự sát chứ! Phần lớn những người mắc bệnh tim đều có khát vọng sống mãnh liệt hơn người thường, nếu không phải là người quen biết gọi cửa, những người như Lương Tiểu Như nhất định sẽ không mở cửa. Ngay một câu hỏi bất ngờ còn khiến Lương Mộc Tử sợ thót tim, nói gì đến việc có người gõ cửa lúc nửa đêm!

Kẻ sát hại Lương Tiểu Như nhất định là người quen của cô ấy, hơn nữa, mối quan hệ giữa cô ấy và người này cũng không phải ở mức bình thường, Cát Văn Kỳ kết luận. Nếu là Hình Sách, Trương Hàng hay bất kỳ người bạn học nào của Lương Tiểu Như đến thăm vào lúc quá nửa đêm, cô nhất định sẽ không mở cửa. Vậy thì rốt cuộc là người nào? Cát Văn Kỳ tạm thời lưu lại mối hoài nghi này trong lòng, để Lương Mộc Tử tiếp tục nói về những điều mình đã tìm hiểu được.

Lương Mộc Tử chỉ nói đến chuyện Trương Hàng đưa bản cam kết hiến tạng cho Viện trưởng, không đề cập đến chuyện đã gặp sư mẫu trong bệnh viện.

Cát Văn Kỳ miễn cảm bỗng nhiên đặt câu hỏi: “Ngoài bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng, cô không đi tìm hiểu những manh mối khác à?”

Lương Mộc Tử nghĩ đến những lời sư mẫu đã nói với mình, đành cố ý tránh né câu hỏi của Cát Văn Kỳ: “Sau đó, tôi đã nói chuyện với một đồng nghiệp trong bệnh viện.” Lương Mộc Tử không muốn nói dối, sư mẫu cũng làm ở bệnh viện, coi như cũng là một đồng nghiệp của cô.

“Nói chuyện với đồng nghiệp sao? Người đó tên là gì, có khả năng không?” Cát Văn Kỳ hỏi theo thói quen nghề nghiệp. Lương Mộc Tử cảm thấy không nhất thiết phải nói cho anh ta nghe về cuộc trò chuyện giữa mình với người mà cô gọi là đồng nghiệp đó. Nhưng Cát Văn Kỳ lại không nghĩ như vậy, vào lúc này, Lương Mộc Tử sẽ không có tâm tư để nói những chuyện tầm phào với người khác, người có thể cùng trò chuyện với cô nhất định phải là người có tầm quan trọng đối với vụ án này.

“Điều đó có thể không nói được không?” Lương Mộc Tử ngại ngần hỏi. Suy cho cùng, Cát Văn Kỳ muốn giúp cô tìm ra hung thủ đã sát hại em gái cô, nếu cô cứ cương quyết giấu giếm, chẳng phải là không hợp tình hợp lý sao?

“Hả?” Cát Văn Kỳ và Na Phàm cùng kinh ngạc, không ngờ Lương Mộc Tử lại hỏi như vậy. Na Phàm còn phản ứng dữ dội hơn Cát Văn Kỳ, sự can trọng của anh bây giờ có thể đạt đến mức vô cùng miễn cảm, biểu hiện của Lương Mộc Tử khiến anh không khỏi suy nghĩ vẩn vơ, lẽ nào đó là một người đàn ông khác?

Cát Văn Kỳ liếc nhìn Na Phàm, trong ánh mắt ngập tràn sự đồng tình. Nhìn thần thái của bọn họ, Lương Mộc Tử biết rằng bọn họ đã hiểu lầm mình, đành phải giải thích: “Đó là một đồng nghiệp nữ.”

Nghe thấy cô nói như vậy, trái tim đang thấp thỏm của Na Phàm cuối cùng cũng yên lại. Nhưng Cát Văn Kỳ lại nhất quyết không chịu buông tha. “Trong số những vụ án nữ sinh bị sát hại, tỷ lệ người đồng tính gây án là rất cao.” Thấy Cát Văn Kỳ kiên quyết như vậy, Lương Mộc Tử thật sự không thể im lặng được nữa.

“Đúng vậy, Mộc Tử, bọn anh cũng chỉ có ý tốt thôi, cho dù em có khó xử, bọn anh cũng chỉ nhìn việc không nhìn người, cốt sao tìm ra manh mối

của vụ án. Bọn anh sợ em bỏ sót điều gì đó, vì nhiều khi chỉ nhờ một câu nói vô tình cũng có thể phá được án.” Na Phàm không thúc ép Lương Mộc Tử mà nói rõ nguyên do cho cô nghe.

Lương Mộc Tử có chút dao động, bây giờ còn có chuyện gì khiến cô đau đớn hơn chuyện em gái cô bị sát hại? Tuy sư mẫu đã dặn cô không được nói cho ai biết chuyện bà bị bệnh tim vì sợ người khác chế nhạo Giáo sư Vương không chữa được bệnh cho vợ mình, nhưng Cát Văn Kỳ và Na Phàm đều không phải là hạng người nhiều chuyện, họ chỉ cần biết thông tin để điều tra phá án, nếu sư mẫu biết được, chắc sẽ không trách cô.

“Tâm trạng tôi không tốt lắm nên đã đến nói chuyện với sư mẫu.”

Lương Mộc Tử vội nói rõ sự việc, cô không muốn Cát Văn Kỳ hưởng ánh mắt nghi ngờ sang vị sư mẫu già cả đến đi đứng còn khó khăn này.

Na Phàm khẽ ho một tiếng, tâm trạng Lương Mộc Tử không tốt, việc cô tìm người khác để nói chuyện là điều có thể hiểu được.

Nhưng Cát Văn Kỳ càng truy hỏi kĩ càng hơn: “Hai người đã nói chuyện gì? Nếu được, mong cô hãy nói ra.” Cát Văn Kỳ cảm thấy mình không thể lúc nào cũng đóng vai người xấu, tuy anh muốn giúp Lương Mộc Tử điều tra vụ án nhưng không thể khiến cô có ác cảm với mình.

Lương Mộc Tử gật gật đầu, biết được dụng ý của Cát Văn Kỳ, cô suy tư một lát rồi nói: “Sư mẫu nói với tôi rằng bà bị mắc bệnh tim, còn dặn dò tôi không được kể cho người khác biết.”

Cuối cùng, Na Phàm cũng hiểu rõ vì sao ban nãy Lương Mộc Tử không muốn kể, thì ra cô đã được người ta dặn dò. Cát Văn Kỳ không để ý nhiều như vậy. “Vị sư mẫu đó là ai, bao nhiêu tuổi, người khác không biết bà ấy mắc bệnh tim sao?”

Na Phàm thấy Cát Văn Kỳ hỏi hơi thừa, nếu người khác đã biết bà ấy bị bệnh tim thì bà ấy còn dăn dò làm gì! Chỉ là từ trước tới giờ, những câu hỏi của Cát Văn Kỳ chưa bao giờ là vô nghĩa, anh muốn nghe xem rốt cuộc Cát Văn Kỳ phát hiện ra điều gì.

Lương Mộc Tử tuy không hiểu câu hỏi của Cát Văn Kỳ nhưng vẫn trả lời: “Sur mẫu của tôi tên Hứa Điền Lâm, là vợ của Giáo sư Vương, tuổi tác xấp xỉ tuổi ông ấy. Hôm nay, nếu sur mẫu không nói ra thì tôi cũng không biết bà lại mắc bệnh tim, có lẽ chỉ những người có quan hệ thân thiết với bọn họ mới biết điều này. Giáo sư Vương là nhà nghiên cứu bệnh tim hàng đầu trong nước, vậy mà cũng không chữa được bệnh cho người thân của mình, đó quả là một cảm giác đau đớn.” Lương Mộc Tử nghĩ đến em gái mình, nỗi đau trong lòng lại quặn lên, cô thấu hiểu hơn ai hết tấm chân tình và những áp lực mà Giáo sư Vương phải gánh chịu.

Nếu có một trái tim bình thường, Lương Mộc Tử nguyện lòng đem cấy ghép cho em gái. Một con người chuẩn mực, đức cao vọng trọng như Giáo sư Vương sao lại không muốn vợ mình có được một cuộc sống trường thọ, vui vẻ và khỏe mạnh chứ?

Điều này khiến Cát Văn Kỳ có chút suy tư.

Giáo sư Vương được xem là nhà nghiên cứu xuất sắc hiếm có trong nước, vậy mà người vợ thân yêu của ông lại mắc chứng bệnh này, đó quả là một cú đấm kích lớn đối với ông, do đó ông nhất định sẽ nỗ lực hết sức để tìm ra một phương pháp hoặc loại thuốc nào đó chữa trị căn bệnh này.

Na Phàm thấy Cát Văn Kỳ không nói gì, bèn hỏi: “Ông chủ Cát, anh định làm gì thế? Đừng nói với tôi là ngay đến một người bệnh lớn tuổi, anh cũng có hứng thú đấy nhé!”

Cát Văn Kỳ trừng mắt nhìn Na Phàm, tên tiểu tử thối này, nói chuyện chẳng ăn nhập gì cả! “Hừ! Tất cả mọi sự việc đều có tính liên tưởng, chỉ dựa vào cái đầu gỗ mục của cậu, e rằng đến sang năm cũng không phá nổi vụ án này!”

Na Phàm bị kích tướng, không nói gì thêm, trái lại, Lương Mộc Tử lo lắng hỏi: “Anh Cát, lẽ nào sư mẫu cũng bị nghi ngờ sao?”

Cát Văn Kỳ lắc lắc ngón tay, nói: “Không phải, không phải, tôi chỉ đang suy đoán thôi!” Anh nghĩ lại những hành vi kỳ lạ của Hình Sách mà Na Phàm đã nhắc đến, sau đó liên tưởng đến căn bệnh của vợ Giáo sư Vương, dường như đã đoán ra điều gì. “Nếu tôi đoán không sai thì hung thủ đã dần lộ diện rồi!”

Na Phàm và Lương Mộc Tử kinh ngạc nhìn nhau, đồng thanh hỏi lớn: “Là ai?”

Chương 21: Đêm Na Phàm thăm vấn Hình Sách

Qua ánh chiều chạng vạng bên ngoài khung cửa, mọi vật đều trở nên lả lùng.

Đặc biệt là lúc Cát Văn Kỳ buột miệng nói ra cái tên đó, Na Phàm và Lương Mộc Tử đều khó lòng tưởng tượng nổi, trợn trừng mắt nhìn anh, cứ như từ trước tới giờ anh chưa từng nói đến cái tên này vậy.

Cát Văn Kỳ hiểu rõ, tin tức này khó có thể thuyết phục bọn họ, nhưng từng sự việc hiển hiện trước mắt, bọn họ không thể không tin.

Cát Văn Kỳ lấy ra một tờ giấy, đặt lên bàn trà, vẽ sơ đồ phân tích tỉ mỉ. Có thể tiếp xúc với Lương Mộc Tử và nằm trong diện nghi vấn, e rằng chỉ có người đàn ông này. Na Phàm và Lương Mộc Tử cứ giương mắt nhìn ngo ngẩn, hoàn toàn không dám tin vào điều đó...

“Điều này...” Giọng nói của Lương Mộc Tử phá tan sự tĩnh lặng của gian phòng. “Điều này là không thể! Trong lòng tôi, ông ấy là một người rất cao quý, sao có thể trở thành kẻ tình nghi? Ngài Cát, ngài đã đoán sai chăng?”

Lương Mộc Tử cố ý dùng từ “ngài”, những mong Cát Văn Kỳ sẽ suy xét lại, cô không muốn nghi oan cho người tốt, ngay đến Vương Tư Kiệt đã phản bội cô, cô cũng chưa từng oán hận hắn nữa là.

Cát Văn Kỳ thở dài, quay đầu lại nhìn Na Phàm, nói với tình ý sâu xa: “Na Phàm, cậu theo tôi mấy năm rồi, đã khi nào thấy tôi phán đoán sai

chưa?”

Anh đổ trách nhiệm nặng nề lên đầu Na Phàm, không phải vì muốn khoe khoang bản thân, mà chỉ muốn nhấn mạnh sự thực. Na Phàm nhìn Lương Mộc Tử với ánh mắt kiên định, nói: “Mộc Tử, nếu anh Cát đã nói như thế thì cứ điều tra cũng tốt mà, nếu ông ấy không phải là hung thủ thì em cũng yên tâm, còn nếu đúng là vậy thì coi như chúng ta gặp may, được không?”

Na Phàm không nỡ làm cho Lương Mộc Tử đau lòng. Vì anh đã nói như vậy nên Lương Mộc Tử cũng thấy ngại nếu cứ kéo dài tình trạng này, đành phải gạt đầu và nói: “Được rồi, vậy tiếp theo chúng ta sẽ làm gì? Lễ nào chúng ta phải đến nhà ông ấy để hỏi thẳng sao?”

“Không!” Cát Văn Kỳ nhanh chóng trả lời, anh không hề có ý định đánh rần động cỏ, mà muốn làm rõ những sự việc đã xảy ra rồi mới tính tiếp. Anh quay đầu nhìn Na Phàm và hỏi: “Hôm nay, lúc theo dõi Hình Sách, cậu có lưu lại chứng cứ gì không? Chí ít cũng có thể chứng minh cậu ta đã từng lục lọi trong văn phòng của Giáo sư Vương?”

Na Phàm rút điện thoại ra, lướt lướt mấy cái và nói: “Trong lúc cậu ta lục lọi, tôi đã chụp ảnh, không biết có rõ không.”

Cát Văn Kỳ cướp lấy điện thoại và xem xét cẩn thận.

Tuy mấy bức ảnh không thật sắc nét nhưng cũng đủ để chứng minh cậu nam sinh trong căn phòng đó chính là Hình Sách, hơn nữa cậu ta còn đang chụp ảnh thứ gì đó trong ngăn kéo, chắc chắn Hình Sách sẽ phải thừa nhận tội lỗi.

“Rất tốt! Rất đáng khen!” Cát Văn Kỳ nở nụ cười thỏa mãn, vỗ nhẹ lên vai Na Phàm rồi đưa trả điện thoại cho chủ nhân của nó. “Lát nữa cậu hãy

đi tìm Hình Sách, bắt cậu ta nói hết mọi chuyện! Tình hình này không tiện kéo dài thêm, chúng ta phải hành động càng nhanh càng tốt, có như vậy kẻ tình nghi mới sớm nhận tội!”

“Nếu chỉ dựa vào mấy bức ảnh vàng vọt này, anh có chắc cậu ta sẽ nói cho chúng ta biết tất cả mọi chuyện không?” Na Phàm vẫn có chút không tin, anh đã chứng kiến khả năng nói dối siêu hạng của Hình Sách, trí thông minh của tên tiểu tử này tuyệt đối hơn hẳn anh, anh sợ sẽ làm hỏng chuyện!

Cát Văn Kỳ đã sớm có dự tính. “Cậu cứ mạnh dạn mà đi! Yên tâm, cho dù cậu không làm được thì còn có Lương Mộc Tử mà!”

“Tôi ư?” Lương Mộc Tử cảm thấy khó hiểu. “Ý anh là để tôi đi với anh ấy? Tôi chẳng có kinh nghiệm gì, có thể giúp được anh ấy không?”

Khóe miệng Cát Văn Kỳ nhếch lên vẽ ranh mãnh, anh và Hình Sách đang đấu một trận chiến tâm lý.

“Cô không cần làm gì cả!”

Điều này càng khiến Na Phàm và Lương Mộc Tử không sao hiểu được, chỉ có thể nghe theo từng lời của Cát Văn Kỳ.

“Sau khi tìm được Hình Sách, hai người chỉ cần đưa cho cậu ta mấy bức hình này là được, không cần làm bất kỳ điều gì! Tôi tin rằng, cậu ta sẽ nói hết sự thật cho hai người biết!” Nói xong, anh quay người rời khỏi phòng, chuẩn bị công việc tiếp theo.

Na Phàm và Lương Mộc Tử nhìn nhau, vẫn chưa hiểu hết ý của Cát Văn Kỳ, nhưng anh ta đã nói rõ ràng những gì cần nói, bọn họ cũng không tiện hỏi tiếp.

Mộc Tử ngơ ngác nhìn Na Phàm, hỏi: “Chúng ta đi luôn bây giờ hay đợi lát nữa?”

Những hành động của Hình Sách lúc sáng lại hiện lên trong đầu Na Phàm, anh không thể tha thứ cho một kẻ nói dối trắng trợn như vậy, nhất định phải sớm vạch trần cậu ta. Anh vỗ đùi, nghiêng răng nói: “Chúng ta sẽ đi ngay bây giờ! Anh không tin tên tiểu tử này có thể nói dối trước mặt anh, trò này của cậu ta đã diễn đến màn cuối rồi!”

Màn đêm buông xuống cùng tiếng gió bắc rít gào, cơn gió lạnh lùa vào chiếc áo mỏng manh của Lương Mộc Tử, Na Phàm nhìn mà cảm thấy xót xa, bèn cởi áo khoác ngoài của mình khoác lên người cô.

Trải qua mấy ngày đau khổ, Lương Mộc Tử coi như đã có thể đứng dậy, đương nhiên trong đó có công lao không nhỏ của Cát Văn Kỳ và Na Phàm, nếu không có họ luôn ở bên an ủi, giúp đỡ, e rằng cô sẽ không thể kiên cường như thế này.

Vốn dĩ muốn tìm một nơi có không khí căng thẳng để tiến hành thẩm vấn, nhưng nghĩ đến cơ thể mỏng manh của Lương Mộc Tử, Na Phàm đành phải lựa chọn quán cà phê đã ngồi lần trước. Anh và Lương Mộc Tử tới trước một chút, lúc gọi đồ uống, anh tự ý gọi cho Mộc Tử một ly nước hoa quả, cà phê tuy có thể giúp tinh thần sảng khoái hơn nhưng lại không tốt đối với người mắc bệnh tim như cô.

Không lâu sau, Hình Sách cũng thông thả bước đến, vừa ngồi xuống cậu ta đã cất giọng đĩnh đạc hỏi Na Phàm: “Thám tử tìm tôi có chuyện gì không? Bây giờ muộn rồi, một lúc nữa là chúng tôi tắt đèn đi ngủ đây!”

Na Phàm dựa vào kế hoạch đã được Cát Văn Kỳ vạch sẵn, mở những bức ảnh trong điện thoại ra, để trên mặt bàn, không nói lời nào.

Hình Sách xem xong thì tỏ vẻ vô cùng sợ hãi. Cậu ta cầm điện thoại lướt lướt một hồi, xác định rõ đây thực sự là hình mình bị chụp trộm mới ngẩng đầu, nhoẻn miệng cười, nói: “Anh Na à, anh có ý gì vậy? Tôi chỉ làm theo lời thầy giáo, đi tìm chút đồ thôi mà, lẽ nào như vậy cũng không được sao?”

Hình Sách thấy Na Phàm không nói gì thì nhìn chăm chăm vào bức ảnh mình bị chụp trộm. Cậu ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cố tình làm ra vẻ bình tĩnh, cười nói: “Anh Na à, anh chơi trò gì với tôi đây? Không thể nói rõ một chút sao?” Nhưng lúc nói ra câu này, trong lòng cậu ta đã bắt đầu run lên.

Na Phàm vẫn nhìn chăm chăm vào Hình Sách, ánh mắt của cậu ta cho anh biết cậu ta đang nói dối, ngay đến Lương Mộc Tử cũng có thể nhìn ra chút manh mối trong đó, chính đáng về bên chôn không yên đã vạch trần những hành động của cậu ta.

Hai người họ vẫn không mở lời, chỉ chăm chú theo dõi cậu ta, để xem anh chàng Hình Sách này đang diễn màn kịch hấp dẫn gì.

Hình Sách suy cho cùng chỉ là một cậu sinh viên trẻ người non dạ, không địch nổi trận chiến tâm lý căng thẳng kiểu này, rốt cuộc vẫn là kẻ bại trận. Cậu ta cúi thấp đầu, hai bàn tay run rẩy siết chặt lại, buộc lòng nói ra tất cả mọi chuyện.

“Tôi... tôi đã sai rồi...”

Hình Sách giống như một đứa trẻ phạm lỗi, lòng rối như tơ vò, không biết nên nói gì, còn Na Phàm và Lương Mộc Tử thì giống như những người thầy vô cùng gian trá và cay độc, không ngừng ép cậu ta nói ra nội tình sự việc.

“Hôm nay, tôi đến phòng làm việc của Giáo sư Vương để xem kết quả thi. Đợt trước, tôi bị bệnh, không lên lớp được, sợ rằng thi không qua!” Cậu ta nói với vẻ nôm nớp lo sợ, sợ rằng nếu mình không cẩn thận sẽ buột miệng nói ra những chuyện khác.

Nhưng dáng vẻ căng thẳng của cậu ta lại khiến Na Phàm cảm thấy nực cười, nếu Hình Sách có thể nhìn thấy khuôn mặt đăm chiêu của cậu ta lúc này, nhất định cũng sẽ không nhin cười nổi. Na Phàm chìa tay ra hiệu cho Hình Sách đưa điện thoại của cậu ta cho mình.

Hình Sách sửng sốt, cậu ta vô thức giữ chặt điện thoại ở túi áo trên, vội vàng nói: “Cái này... cái này đâu có ích gì phải không? Kết quả thi của chúng tôi, các người đâu có cần đến!”

Na Phàm trừng mắt nhìn cậu ta, Hình Sách đành ngoan ngoãn đưa điện thoại cho anh.

Na Phàm cầm lấy chiếc điện thoại của Hình Sách, mở những bức ảnh mà cậu ta đã chụp lại trong ngày hôm nay ra xem.

“Tìm thấy rồi!” Na Phàm gửi một vài bức hình mờ mờ sang điện thoại của mình, sau đó xem lại một cách kĩ càng. “Cái này... đây chẳng phải là...”

“Bản cam kết hiến tạng!” Mộc Tử liếc mắt một cái đã nhận ra, cô run rẩy cầm lấy điện thoại, ngược nhìn Hình Sách một cách yếu ớt, nước mắt lập tức trào ra, run rẩy hỏi: “Có thể nói cho tôi biết rốt cuộc cậu biết chuyện gì không? Vì sao cậu biết trong ngăn kéo của Giáo sư Vương có bản cam kết hiến tạng? Cậu... Ông ấy có liên quan gì đến vụ án của Tiểu Như?”

Nhìn dáng vẻ tuyệt vọng của Lương Mộc Tử, Hình Sách cũng mỉm cười, nhưng có một số chuyện đến cậu ta cũng không thể hiểu rõ, cậu ta chỉ

biết Giáo sư Vương có liên quan không nhỏ đến vụ án của Tiểu Như mà thôi.

Cậu ta đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh rồi lại trầm mặc.

Na Phàm lấy lại chiếc điện thoại từ tay Lương Mộc Tử, trả cho Hình Sách, nói với vẻ thờ ơ: “Nếu cậu có nỗi khổ tâm, tôi cũng không ép cậu, nhưng nếu cậu thực lòng muốn giúp đỡ Tiểu Như, vậy thì tốt nhất hãy nói rõ sự tình với chúng tôi! Cô ấy đã chết rồi, lẽ nào cậu muốn hung thủ nhờn nhờ ngoài vòng pháp luật?”

Hình Sách cúi đầu, bức màn phòng thủ cuối cùng trong lòng đã mở ra, cậu ta chậm rãi nói: “Được thôi! Vậy tôi sẽ nói cho hai người biết tất cả mọi chuyện, nhưng đây chỉ là những suy đoán của tôi, hy vọng hai người có thể điều tra kỹ hơn.”

Na Phàm mở chế độ ghi âm trên điện thoại, Hình Sách bắt đầu kể lại tất cả những gì mình biết.

Vào buổi tối hôm Tiểu Như chết, Hình Sách đã gặp cô ở nhà của Thôi Mai.

Tuy từ trước tới giờ Thôi Mai không ưa Tiểu Như, nhưng vì Hình Sách thích Tiểu Như nên cô không thể từ chối tiếp cô ấy. Ngày hôm đó, sắc mặt của Tiểu Như không tốt chút nào, dường như vừa cãi nhau với người khác, thái độ cũng rất nóng nảy. Một con người bình thường chưa từng to tiếng với ai như cô, vậy mà lại nổi giận một cách vô cùng kỳ lạ.

Hình Sách phát hiện có điều gì đó không bình thường, vì thế tối hôm đó, khi Tiểu Như đã về, cậu ta vẫn không rời khỏi nhà của Thôi Mai.

Vào buổi tối, cậu ta còn nghe thấy tiếng Lương Tiểu Như nói chuyện điện thoại với người khác, dường như vừa khóc vừa mắng, không biết người gọi đến là ai. Mãi đến khi rất muộn, giọng nói kích động của cô mới biến mất, nhưng cô không ra ngoài, cũng không nghe thấy có người đến nhà cô.

Tuy nhiên, do phải chịu căng thẳng trong một thời gian dài nên Hình Sách cũng mệt mỏi, ngủ thiếp đi lúc nào không biết, đến khi tỉnh dậy thì cơn ác mộng đã xảy ra. Lúc Na Phàm đến điều tra cũng là lúc cậu ta rời khỏi tòa nhà. Còn việc những người bạn cùng phòng ký túc xá nói cậu ta cùng họ đi hát karaoke cả đêm chỉ là nói dối nhằm tạo bằng chứng ngoại phạm cho cậu ta, thực ra mọi người có đi, chỉ là không có cậu ta mà thôi.

Sau đó, Cát Văn Kỳ và Na Phàm đến điều tra cậu ta, cho cậu ta biết thông tin Trương Hàng tự sát, trong lúc vô tình đã nói ra số điện thoại trong điện thoại của Tiểu Như và Trương Hàng, điều này khiến Hình Sách chú ý. Hình Sách có chút ấn tượng đối với số điện thoại này. Trương Hàng cũng được coi là học trò cưng của Giáo sư Vương, trước đây chưa từng có ý định tự sát, sao trong chốc lát đã nhảy lầu?

Vì có ấn tượng với số điện thoại này nên cậu ta đã cất công chạy đến tận phòng kinh doanh để điều tra nhật ký cuộc gọi của thuê bao đó. Sau đó, cậu ta chợt nhớ ra, có lần số điện thoại này từng gọi cho mình, cậu ta vừa ấn nút nghe thì đầu dây bên kia cúp máy, cậu ta còn cho rằng đó là trò đùa ác ý của ai đó. Ngay sau đó, chỉ trong vòng một phút, Giáo sư Vương gọi đến. Hình Sách không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên như vậy, bèn dứt khoát thăm dò Giáo sư Vương.

Cậu ta cố ý nói với Giáo sư Vương: “Giáo sư Vương, thầy đổi số điện thoại từ bao giờ vậy? Lần trước thầy gọi điện cho em, suýt chút nữa thì em

không nhận ra giọng của thầy!”

“Sao cơ? Lần trước ư? Sao thầy không nhớ?” Giáo sư Vương giữ liên lạc với khá nhiều sinh viên, ông không nhớ cũng là chuyện bình thường.

“À, chuyện đó cũng lâu lắm rồi! Cũng phải hơn một tháng rồi thì phải. Em vẫn còn lưu số mới của thầy đây, nhưng hôm qua em gọi vào số điện thoại đó cho thầy thì không liên lạc được nữa! Sao thầy không dùng nữa vậy?” Hình Sách thận trọng nói.

Giáo sư Vương “ừm” một tiếng, liếc số điện thoại Hình Sách đã lưu, nhìn cậu ta một cái rồi không để ý đến nữa. Ai ngờ Hình Sách lại là một cậu sinh viên có mưu tính như vậy?

Từ hai điểm này, Hình Sách ngầm đoán Giáo sư Vương chính là hung thủ đã sát hại Lương Tiểu Như và Trương Hàng, vì thế quyết định âm thầm điều tra. Cậu ta còn nghe nói gần đây Giáo sư Vương mới tiếp nhận một công trình nghiên cứu rất lớn, bèn mượn cơ hội này để tìm hiểu về ông ta.

Cậu ta sợ hành động của mình sẽ bị Giáo sư Vương phát hiện nên mới nói cho Thôi Mai biết, nhờ cô ấy giữ bí mật này giúp cậu ta! Đương nhiên, cậu ta cũng có lòng riêng, chẳng may mình sơ suất, Thôi Mai có thể giải quyết nốt những vấn đề sau đó. Nhưng cậu ta vừa bắt đầu hành động thì đã bị Na Phàm và Cát Văn Kỳ theo dõi.

Và điều khiến cậu ta không ngờ là cậu ta đã phát hiện ra bí mật rợn người này!

Trong ngăn kéo của Giáo sư Vương có bản cam kết hiến tạng của Trương Hàng! Vì Hình Sách đã từng trông thấy bản di thư đó nên cậu ta chắc chắn đó chính là bản gốc, không phải bản phô tô! Đặc biệt, trên đó

ngoài chữ ký của Trương Hàng còn có một dấu tay bằng máu, khiến cậu ta nhìn thấy mà phát hoảng.

Cậu ta đang đắc ý mình có thể nắm trong tay một chứng cứ độc nhất vô nhị, còn chưa kịp đi trình báo cảnh sát thì Na Phàm đã tìm đến.

Hình Sách thở dài một hơi, mảnh khoe của cậu ta có thể lừa được thầy giáo, lừa được bạn học, nhưng làm sao có thể qua mắt Na Phàm và Cát Văn Kỳ!

Na Phàm ngồi nghe, có chút choáng váng, thì ra tất cả những phán đoán của Cát Văn Kỳ đều chính xác.

Na Phàm tắt chức năng ghi âm của điện thoại, thở dài và hỏi Hình Sách: “Cậu không đánh rần động cở đấy chứ? Tôi không muốn Giáo sư Vương bị kinh động, nếu không, việc điều tra sẽ không thuận lợi!”

Hình Sách nhếch miệng, trong lòng cậu ta vẫn có chút bất an, vội vàng xua tay, nói: “Không có, không có! Tôi sao dám chứ! Nghĩ đến việc Giáo sư Vương đã giết hai mạng người, tôi đã sợ chết khiếp rồi! Nếu người chết không phải là Tiểu Như, tôi cũng chẳng lợi xuống vũng bùn này!”

Mắt của Lương Mộc Tử ướt ướt, cô liên tục nói lời cảm ơn: “Thật sự rất cảm ơn cậu! Tiểu Như kết bạn với cậu quả không uổng, người làm chị như tôi thay nó cảm ơn cậu!” Nói xong, cô đứng dậy, cúi rạp mình trước Hình Sách, khiến cậu ta không thể ngồi yên, nói với vẻ áy náy: “Thực ra, cũng tại tôi không tốt! Nếu tôi sớm nói chuyện này với hai người, chắc sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy!”

Lúc hai người nói chuyện với nhau, Na Phàm chỉ ngồi một bên, không nói lời nào, vì còn mãi suy ngẫm về những lời nói ban nãy của Hình Sách. Bỗng nhiên, anh vỗ đùi một cái và đứng dậy. “Không đúng!”

Hai người quay đầu nhìn anh với ánh mắt kỳ quái, Lương Mộc Tử hỏi: “Cái gì không đúng?”

Na Phàm rà lại những lời Hình Sách đã nói ban nãy, phát hiện ra tất cả đều chỉ là suy đoán, không có chứng cứ cụ thể, cái cậu ta gọi là chứng cứ cũng có thể bị cho là sự trùng hợp!

Lương Mộc Tử và Hình Sách nghe Na Phàm nói vậy, cũng cảm thấy sững sờ.

“Sao lại như vậy chứ? Lẽ nào bó tay sao? Hay là tôi lại đến văn phòng của Giáo sư Vương để tìm tiếp manh mối?” Hình Sách lo lắng hỏi. “Tôi cứ tưởng chừng này là đủ rồi!”

Na Phàm lắc đầu, nghĩ đến những thứ được cậu ta gọi là manh mối này, anh lại cảm thấy có chút nực cười.

“Cát Văn Kỳ suy đoán không sai, cậu cũng suy đoán không sai, vấn đề là chứng cứ hiện giờ không đủ! Về cuộc điện thoại, ta không thể xác thực đã nghe thấy giọng nói của hắn, còn bản cam kết, chẳng qua là Trương Hàng đã ký, sau đó chuyển cho Giáo sư Vương mà thôi. Nếu hắn giải thích như vậy, cậu còn có thể nói gì nữa?” Sau khi Na Phàm thốt ra những lời này, lòng Hình Sách và Lương Mộc Tử hoàn toàn lạnh giá.

Gió vẫn gào rít ngoài cửa sổ, nhưng trong quán cà phê bỗng trở nên yên ắng.

Tim Lương Mộc Tử bỗng quặn thắt, cô uống một viên thuốc, dựa vào lưng ghế và hướng mắt ra màn đêm ngoài cửa sổ, thứ màu sắc tối sẫm khiến cô cảm thấy ớn lạnh.

Na Phàm hít một hơi dài rồi nói với Hình Sách: “Cậu cứ yên tâm lên lớp học tiếp, nhất định không được hành động mạo hiểm! Những chuyện này hãy giao cho chúng tôi, ông ta chắc chắn không thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật!”

Thực ra, Hình Sách hy vọng tất cả những điều cậu ta điều tra được không phải là sự thật, chỉ trong chốc lát, người thầy mà cậu ta từng tôn kính sao có thể biến thành hung thủ giết người chứ?

Nhưng đối diện với một Na Phàm mạnh mẽ, cậu ta chỉ đành lặng lẽ gật đầu. Việc điều tra cần phải tiếp tục, cậu ta không thể để mặc Tiểu Như chết một cách không rõ ràng!

Chương 22: Vương Thiên Hi đến thăm bệnh

Sáng hôm sau, Cát Văn Kỳ mới biết thông tin này. Những thông tin Hình Sách có được không khiến anh cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng khiến anh có chút bất ngờ. Trong mắt anh, Hình Sách chỉ là một kẻ vất mũi chưa sạch, không ngờ cậu ta lại nắm được nhiều thông tin như vậy.

Cát Văn Kỳ mím môi, trầm tư, ánh nắng mặt trời khẽ xuyên qua người Lương Mộc Tử và Na Phàm, nhưng trong lòng anh ta lại nghĩ đến một cảnh tượng khác.

“Cát Văn Kỳ, anh nói gì đi chứ! Bây giờ, chúng ta nên làm gì mới phải?” Na Phàm không có chủ ý gì, Hình Sách đã làm xáo trộn kế hoạch ban đầu của anh.

Nhưng Cát Văn Kỳ lại bình thản châm một điều thuốc, sau đó chậm rãi nói: “Bây giờ cậu cũng biết sốt ruột rồi à? Nhưng lo lắng thì có tác dụng gì chứ? Dù thế nào chúng ta cũng phải tìm được chứng cứ xác thực! Dựa vào chút chứng cứ này, hoàn toàn không thể chứng minh hành vi phạm tội của Vương Thiên Hi, vì thế tôi... tôi... cũng đang nghĩ cách!”

Na Phàm bỗng yên lặng rất lâu.

Cát Văn Kỳ cũng đang suy ngẫm về đoạn ghi âm mà Na Phàm cung cấp, muốn tìm ra chút sơ hở trong đó, sau đó từng bước đánh bại hung thủ. Điều thuốc đã sắp cháy hết, lúc gần bén vào tay, Cát Văn Kỳ mới ném nó vào gạt tàn, rồi đột nhiên ngẩng đầu nói với Lương Mộc Tử: “Cô vẫn nên

bắt đầu điều tra từ bệnh viện! Nếu không tìm được chứng cứ xác thực, chúng ta cũng không thể nhờ cảnh sát nhúng tay vào!”

Lương Mộc Tử gật đầu. “Nhưng tôi nên làm thế nào? Tôi sợ một người có tâm tư kín đáo như Giáo sư Vương sẽ phát hiện ra, người như ông ta thật không dễ đối phó!” Tuy Lương Mộc Tử luôn kính trọng Giáo sư Vương nhưng đối với vụ án của Tiểu Như, cô tuyệt đối sẽ không nể tình.

Cát Văn Kỳ hiểu rõ nỗi lo trong lòng Mộc Tử, anh cũng đang cân nhắc xem làm như vậy liệu có thỏa đáng không. Dù sao thì tình trạng sức khỏe của Lương Mộc Tử cũng không tốt, chẳng may xảy ra vấn đề gì, sẽ hối không kịp. Cát Văn Kỳ suy đi tính lại, cuối cùng đưa ra một lựa chọn sáng suốt.

“Nếu vậy, cô không cần tiếp xúc trực tiếp với Giáo sư Vương. Cô và vợ ông ta là đồng nghiệp, bắt đầu điều tra từ bà ta sẽ dễ dàng hơn! Tốt nhất hãy coi người phụ nữ đó là một bước ngoặt quan trọng và hỏi bà ta thật nhiều thông tin!” Ý tưởng của Cát Văn Kỳ rất tốt, nhưng Lương Mộc Tử lại e sợ mình không có khả năng thực hiện điều này!

Lương Mộc Tử nghĩ rằng trong cuộc nói chuyện lần trước với sư mẫu, cô đã rất căng thẳng, bây giờ Cát Văn Kỳ lại yêu cầu cô đi thăm dò ý tứ của bà, cô thực sự có chút lo lắng. Cát Văn Kỳ nhìn ra nỗi khó xử của cô, bèn đẩy Na Phàm và nói: “Không thì cứ để Na Phàm đi cùng cô, tiếp sức cho cô! Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là không được để lộ sơ hở! Nếu xuất hiện sự cố ngoài ý muốn, nhất định phải dừng lại, không được để bọn họ nghi ngờ việc điều tra của chúng ta! Hiểu chưa?”

Lương Mộc Tử gật đầu, trong lòng cô đã có dự tính, cho dù Cát Văn Kỳ không can thiệp, cô cũng hiểu rõ nên xử lý như thế nào.

Thời tiết bên ngoài cuối cùng cũng có chút thay đổi, không còn khiến Lương Mộc Tử cảm thấy ngột thở nữa. Những tia nắng mặt trời ấm áp chiếu trên người khiến cô cảm thấy thoải mái, đã lâu lắm rồi cô không được tận hưởng phút giây tắm nắng sáng khoái như vậy!

Lương Mộc Tử đưa Na Phàm tới con đường đằng sau khu khám bệnh, đây là nơi dễ gặp được sư mẫu nhất, trong lúc đợi thời cơ, cô tùy tiện nói với Na Phàm vài câu.

“Na Phàm, nếu vụ án của Tiểu Như được phá, anh nghĩ em nên cảm ơn anh như thế nào?”

Giọng nói của cô vừa ấm áp vừa ngọt ngào, khiến trái tim Na Phàm nhột nhạt. Anh nở một nụ cười gian xảo, nhưng nụ cười đó lập tức vụt tắt. Tuy rất thích Mộc Tử nhưng anh tuyệt đối không phải là kẻ tiểu nhân lợi dụng lúc người khác gặp khó khăn. Vì vậy, anh chỉ tiếp tục nghĩ ngợi vẩn vơ.

Na Phàm nở nụ cười chân thành, nhưng trong lời nói có chút giả tạo: “Em nói gì vậy? Giữa chúng ta còn cần đến lời cảm ơn sao? Đã quen biết lâu như vậy, em mời anh một bữa cơm là được rồi!”

Lương Mộc Tử hiểu rất rõ suy nghĩ trong lòng Na Phàm, cô cười gượng, cảm thấy anh là một người đàn ông tử tế, chỉ ít không khiến cô cảm thấy căm ghét, lúc cô ở nhà anh, anh cũng cư xử rất đàng hoàng.

Trong lúc Lương Mộc Tử và Na Phàm nói chuyện, vợ của Giáo sư Vương đã trông thấy hai người, bèn tiến về phía họ. Mộc Tử chào hỏi bà từ xa, nịnh nọt nói: “Cô à, khí sắc của cô hôm nay xem ra rất tốt!”

Bà bước đến, ngồi xuống băng ghế, thở dài, nói: “Ôi dào... tốt gì đâu! Tuổi tác đã cao, ngay đến cơ thể cũng không chịu nghe lời nữa!”

Na Phàm nhìn thấy hai gò má bà trắng bệch thì trong lòng thoáng hồi hộp, rõ ràng tình trạng của bà rất giống tình trạng của Lương Mộc Tử, đặc biệt là sắc môi và những giọt mồ hôi lạnh trên trán! Nhưng Na Phàm không nhiều lời, trái lại, anh còn đưa chai nước chưa mở mà mình đang cầm trên tay cho bà, nói: “Cô uống đi ạ!”

Người phụ nữ ngẩng đầu liếc nhìn Na Phàm, mỉm cười đón lấy chai nước rồi nói với Mộc Tử: “Đây là bạn trai của con à? Được đấy, không tồi chút nào!” Đứng ở góc độ của một người mẹ, bà có thể nhìn ra tình ý của Na Phàm dành cho Mộc Tử.

Lương Mộc Tử ngại ngùng nở nụ cười, cô ngồi bên sư mẫu, kéo tay bà và nói: “Anh ấy dù có tốt đến mấy cũng đâu thể sánh với tình yêu của Giáo sư Vương dành cho cô chứ! Con thấy hai người chính là cặp vợ chồng đẹp đôi nhất thế gian này, cô chính là người phụ nữ có phúc phận nhất đây ạ!”

Nụ cười trên mặt sư mẫu trở nên nhăn nhó, chua xót, khóe miệng giật giật, dường như thể hiện rằng cuộc sống của bà không vẻ vang như bề ngoài.

Mộc Tử “thừa thắng xông lên”: “Cô sao vậy? Lẽ nào Giáo sư Vương đối xử không tốt với cô? Hay còn có ẩn tình khác?”

Sư mẫu mấp máy môi, mãi vẫn không nói gì, rốt cuộc đây vẫn là chuyện không hay trong nhà, không thể nói với người ngoài. “Không, không! Ông ấy đối xử với ta rất tốt!”

Trước đây, Lương Mộc Tử từng nghe thấy một số lời đồn nhảm liên quan đến quá khứ phong lưu của Giáo sư Vương, nhưng cô chưa bao giờ thấy sư mẫu tức giận, lẽ nào bà chưa từng hay biết? Muốn có thêm nhiều

thông tin chuẩn xác, Mộc Tử đành phải nói ra tất thấy nỗi băn khoăn trong lòng.

Cô ghé sát tai bà, nói với giọng thủ thủ: “Cô à, dường như con cũng nghe được một số lời lẽ không hay về Giáo sư Vương, chúng có phải là thật không?”

Cơ thể nhỏ bé của sư mẫu khẽ run rẩy, bà dựa vào lưng ghế, lắc đầu, nói: “Không! Đó chỉ là tin đồn thôi, không nên tin!” Bà cố gắng hết sức lấy lại sự tôn nghiêm của một người phụ nữ, nhưng tâm sự trong lòng đã sớm lộ rõ, khuôn mặt vốn dĩ nhợt nhạt giờ không còn chút huyết sắc. Bà ôm chặt lấy ngực, cho thấy trái tim bà không chịu đựng nổi sự kích thích từ bên ngoài nữa.

Mộc Tử vội vã lấy thuốc rồi nhét vào miệng bà, để bà nằm trên ghế, cô ngồi bên cạnh, ân cần hỏi: “Cô à, cô không sao chứ? Hay là con đưa cô đi khám nhé?”

Bà xua tay, không để Mộc Tử làm lớn chuyện. Khi đã cảm thấy khá hơn, bà liền ngồi dậy, giải thích với cô: “Đừng! Nếu người khác biết được, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của thầy con! Ta không muốn hủy hoại danh tiếng mà ông ấy đã phải dùng biết bao tháng năm để đổi lấy!”

Bà không ngừng nhấn mạnh danh tiếng của Giáo sư Vương, năm lần bảy lượt giấu giếm bệnh tình của mình, nhưng bà cứ làm vậy, chẳng phải là tự mình chuốc lấy nỗi khổ hay sao? Mộc Tử nhìn mà còn xót xa, hướng hồ là chồng của bà? Lẽ nào Vương Thiên Hi thực sự đối xử với bà không tốt?

Mộc Tử cau mày, đứng dậy nói: “Cô à, cô bị như vậy mà thầy cũng không để ý tới ư? Lẽ nào thầy không quan tâm đến cảm nhận của cô? Lẽ

nào lòng dạ thầy lại sắt đá như vậy? Con sẽ đi tìm thầy, xem xem người đàn ông này rốt cuộc máu lạnh vô tình đến mức nào!”

Bà bỗng nhiên dùng hết sức tóm chặt tay của Mộc Tử, tay còn lại ấn vào vị trí trái tim, cố gắng nhấn mạnh với Mộc Tử: “Thực sự không có chuyện đó! Ông ấy rất tốt với ta, nhất định không được đi tìm ông ấy! Ta không muốn...” Còn chưa nói hết câu, bà đã lại ngã xuống băng ghế.

Lần này e rằng không được may mắn như ban nãy, những lời của Mộc Tử có chút kích động, khiến tình trạng của bà trở nên nghiêm trọng hơn.

Mộc Tử hoảng hốt, túm lấy tay Na Phàm. “Nhanh lên! Mau tìm người, em e rằng cô không chịu nổi nữa rồi!” Tới lúc này Mộc Tử mới ý thức được rằng ban nãy mình không nên kích động như vậy, bây giờ hối hận thì đã không kịp nữa...

Na Phàm vội chạy lên khoa tim, tìm mấy bác sĩ và y tá. Mọi người nhanh chóng chạy xuống, khi nhìn thấy sư mẫu, họ đều không thể tin được bà lại có bệnh tim!

Khi Vương Thiên Hi vội vã từ trường học chạy đến, bà đã qua cơn nguy hiểm, thấy Lương Mộc Tử và Na Phàm ở bên chăm sóc bà, ông thoáng松了口气 rồi mới tiến vào phòng bệnh.

Nhìn dáng vẻ ốm yếu của người vợ mình rất mực yêu thương, trong lòng ông không khỏi xót xa. Ông ngồi lên giường, nắm chặt tay bà, hỏi với giọng nhỏ nhẹ mà ấm áp: “Cảm thấy sao rồi? Còn khó chịu không?”

Vợ ông lắc đầu, ánh mắt nhìn ông chứa chan tình cảm. Vì bệnh tình của bà, ông đã phải vất vả làm việc cả đời người, nhưng bà không thể giúp ông giảm bớt ưu tư, quả thực không xứng đáng làm một người vợ! Nhưng

bà còn có thể làm gì? Bà là một bệnh nhân, chỉ biết giương mắt nhìn chồng lao tâm khổ tứ vì mình.

“Giáo sư Vương, thầy nên chú ý tới cô nhiều hơn! Lúc này bác sĩ Lưu nói...”

“Không cần em phải quan tâm!” Vương Thiên Hi quay sang nhìn Lương Mộc Tử, thu lại toàn bộ những tình cảm ầm ập dành cho người vợ, sau đó nói: “Tình hình của bà ấy, tôi biết rất rõ, em không được loan tin này ra ngoài!”

Lương Mộc Tử bỗng cảm thấy chân tay luống cuống, tại sao chỉ trong chốc lát ông ta có thể trở nên lạnh nhạt như vậy? Con người này thực sự không phải là Giáo sư Vương mà cô từng quen biết! Ở trường, Giáo sư Vương luôn thân thiện, cẩn thận; ở bệnh viện, Giáo sư Vương là một người cẩn mẫn. Nhưng hôm nay, ông bị làm sao vậy? Mộc Tử đứng ở cuối giường bệnh, không nhúc nhích nửa bước, cô không biết phải đáp lại những lời nói của Giáo sư Vương như thế nào.

“Chúng ta đi thôi...” Na Phàm cảm nhận được sự bất thường của Giáo sư Vương, không muốn để Mộc Tử phải chịu kích động.

Nhưng Mộc Tử lại muốn làm rõ chân tướng của sự việc trước khi rời khỏi đây. Cô bước lên phía trước, chất vấn Giáo sư Vương với khuôn mặt lãnh đạm: “Giáo sư Vương, em đã cứu vợ của thầy, lẽ nào thầy không cảm ơn em một tiếng hay sao? Vì sao lại nói với em những lời lạnh nhạt như vậy?”

Vương Thiên Hi quay đầu, trừng mắt nhìn Mộc Tử. Dáng vẻ của một sinh viên ưu tú như Lương Mộc Tử bỗng chốc cũng bị phá tan trong lòng

ông, ông thân nhiên đáp: “Đây là việc nhà tôi, không cần em quan tâm! Xin em đi cho!”

Vương Thiên Hi không trả lời câu hỏi của Lương Mộc Tử. Điều này càng khiến Lương Mộc Tử không thể dượng đi, kiên quyết truy vấn: “Bệnh tình của cô nghiêm trọng tới mức này, thầy không nghĩ cách chữa trị mà còn ở đây nói những lời châm chọc em, lẽ nào đó là trách nhiệm của một người làm chồng sao?”

Những lời của Lương Mộc Tử khiến Vương Thiên Hi tức giận, không ngờ miệng lưỡi của cô lại lợi hại như vậy, quả thực không hề thua kém Lương Tiểu Như.

“Cút! Cút ra ngoài cho tôi!” Vương Thiên Hi rút lên, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Lương Mộc Tử nếu cô không biến mất trong một giây.

Na Phàm kéo Lương Mộc Tử lại, đẩy cô đứng sau lưng mình, đề phòng người thầy kiêm bác sĩ giống cầm thú này gây tổn thương cho cô. Anh trách mắng Vương Thiên Hi: “Mộc Tử nói không sai, ông nên đưa bà ấy đi kiểm tra! Không nên giấu giếm mọi người về bệnh tình của bà ấy, điều này không phải là giúp mà là đang hại bà ấy đấy!”

Phòng tuyến cuối cùng của Vương Thiên Hi đã bị Na Phàm phá vỡ, ông ta đứng dậy định tranh luận với Na Phàm nhưng người vợ đang nằm trên giường đã kéo tay ông ta lại và lắc đầu. Trái tim bị sự dụ dỗ đó kiềm giữ, ông ta ý thức được rằng nếu cãi nhau trước mặt vợ trong tình cảnh này, bệnh tình của bà sẽ trở nên trầm trọng hơn, bèn tiết chế cảm xúc, ngồi xuống và nói với bọn họ: “Các người đi đi! Tôi không muốn giải thích gì với các người, các người không hiểu được bệnh tình của bà ấy đâu!”

Lương Mộc Tử không phải là chuyên gia trong khoa tim nhưng dù sao cũng là một bác sĩ, cô có thể nhìn ra tình trạng nghiêm trọng của bệnh nhân, do đó sự cố chấp của Vương Thiên Hi khiến cô căm ghét. Cô không sao hiểu nổi, vì sao một người chồng có thể không đếm xỉa đến bệnh tình của vợ mình như vậy?

Hơn nữa, trong lòng cô, Vương Thiên Hi từ trước đến giờ luôn là một người chồng mẫu mực, nhưng khi nhìn thấy bộ mặt lạnh lùng của ông ta, trái tim Lương Mộc Tử bỗng nguội lạnh.

Lương Mộc Tử kéo tay Na Phạm, nhỏ nhẹ nói: “Chúng ta đi thôi! Con người ngoan cố này không hiểu được nỗi thống khổ của những người mắc bệnh tim đâu!”

Na Phạm thoáng sửng sốt, đành rời đi cùng Lương Mộc Tử.

Hai người rời đi không lâu, Vương Thiên Hi hỏi: “Ban nãy, hai người họ hỏi bà điều gì vậy? Sao tự nhiên lại phát bệnh? Chẳng phải hôm qua vẫn còn rất ổn sao?”

Hứa Điền Lâm phần chần hơn một chút, chậm rãi nói: “Mấy ngày nay, tôi luôn cảm thấy tức ngực, khó thở, hôm qua, trong lúc nói chuyện với Mộc Tử, tôi đột nhiên phát bệnh, nếu không có con bé ở bên cạnh, e rằng...”

Vương Thiên Hi thoáng sửng sốt, không ngờ Lương Mộc Tử đã hai lần cứu mạng vợ ông, vậy mà ban nãy ông còn đối xử với cô như vậy, trong lòng ông bỗng nhiên cảm thấy có chút áy náy, nhưng nghĩ đến Na Phạm ở bên cạnh cô, ông lại có chút bực bội.

“Bà chú ý giữ gìn sức khỏe! Tốt nhất không nên suy nghĩ nhiều, có phải có chuyện gì phiền lòng không?” Vương Thiên Hi chau mày, nhưng lời nói lại âm áp hơn rất nhiều.

Hứa Điền Lâm nhoẻn miệng cười. Thấy chồng mình luôn đối xử với mình dịu dàng như thế, bà không có cách nào bắt bẻ được tình yêu của ông. Nhưng Vương Thiên Hi càng như vậy, lòng bà càng bất an. Bỗng nhiên, nghĩ đến một chuyện, bà bèn nói với ông: “Thiên Hi, không cần làm mấy cái thí nghiệm vô ích này nữa, e rằng tôi đã...”

“Không được phép nói gở như thế!” Vương Thiên Hi ngắt lời bà, nắm chặt tay bà, lệ đọng đầy trong mắt, nỗi xót xa trong lòng không sao tả xiết. “Bà nó à, bà đã chịu khổ rồi! Tôi sẽ không nản lòng, nhất định sẽ bào chế ra một loại thuốc hiệu nghiệm, sao bà có thể nói ra những lời bi quan như thế?”

Hứa Điền Lâm che kín hai mắt, trong lòng càng nặng trĩu ưu tư.

Vì bệnh tình của vợ, Vương Thiên Hi đã bôn ba nhiều năm, vẫn chưa tìm được phương pháp chữa trị tận gốc, e rằng trong mười năm tới cũng không thể! Hứa Điền Lâm đã sớm héo mòn, bà chỉ hy vọng Vương Thiên Hi có thể bầu bạn với bà những năm tháng cuối đời, chứ không phải cắm đầu vào những nghiên cứu vô nghĩa này. Bà nhắm mắt, nước mắt lăn xuống gò má, bà không hiểu trong lòng ông đang nghĩ gì, còn ông, sao có thể hiểu được nỗi lòng của bà?

Vương Thiên Hi nhìn ra ngoài phòng bệnh, trong lòng lại trào dâng nỗi xót thương. Ông không muốn từ bỏ, bởi vì ông rất yêu vợ, muốn sống cùng bà đến khi đầu bạc răng long. Vì thế, tất cả những việc ông làm bây giờ đều là vì tương lai của bọn họ, những mong họ sẽ có một tương lai tốt đẹp, lâu dài. Nếu không nỗ lực, e rằng chỉ trong nháy mắt ông sẽ mất đi người vợ yêu dấu của mình.

Vương Thiên Hi nhìn khuôn mặt trắng bệch, u uất của vợ mà như đứt từng khúc ruột, tất cả những gì ông có thể làm chỉ có như vậy.

“Bà yên tâm, lần này tôi nhất định sẽ thành công! Chỉ còn một chút nữa thôi!” Vương Thiên Hi nói với bà như đã định liệu trước trong lòng.

Trong mắt Hứa Điền Lâm không có chút ánh sáng nào, từ lâu bà đã không còn ảo tưởng gì đối với những thí nghiệm này, thản nhiên nói một câu: “Nếu ông yêu tôi, vậy thì hãy ở bên chăm sóc tôi, được không? Tôi đã đủ mệt rồi...”

Ông hiểu rõ, nỗi áp lực mà ông phải gánh chịu lớn hơn rất nhiều lần so với nỗi thống khổ của bà, dù vậy, ông vẫn nhất định kiên cường bước tiếp. Bàn tay ông siết lại chặt hơn, giọng nói lại trở nên kiên định: “Không! Nếu bà yêu tôi, bà nhất định phải giữ gìn tính mạng!”

Những giọt nước mắt cuối cùng cũng tuôn tràn.

Hai người thương yêu nhau như vậy, nhưng vì muốn lưu lại cho nhau chút hy vọng mà xem nhẹ cảm nhận của đối phương. Vương Thiên Hi yêu vợ mình bằng phương thức sai lầm, còn bà lại mơ màng nghe theo sự sắp đặt đó.

Lương Mộc Tử và Na Phàm vẫn nán lại ở bên ngoài, nghe lén cuộc nói chuyện cảm động đó. Lương Mộc Tử không kìm được nước mắt vì người phụ nữ này, yêu một người mà từ bỏ hết thảy, điều này rốt cuộc có đáng không?

Cuộc đối thoại trong phòng dừng lại, nghe thấy tiếng giày da gõ lộp cộp trên mặt sàn, Lương Mộc Tử và Na Phàm lập tức nấp vào căn phòng bên cạnh, đợi Vương Thiên Hi đi khỏi mới len lén bước ra.

Ông ta bước đi rất nhanh, dường như đang vội làm chuyện gì đó, Lương Mộc Tử và Na Phàm lập tức bám theo, sợ rằng lão cáo già này trốn mất.

Chương 23: Bệnh tim tái phát dẫn đến tử vong

Rời khỏi phòng bệnh, Vương Thiên Hi vội vàng đến phòng thí nghiệm trên tầng năm, Lương Mộc Tử và Na Phàm cũng lén lút đi theo.

Tầng năm từ trước đến giờ luôn ít người qua lại, như cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, âm thanh dù nhỏ đến đâu cũng có thể nghe thấy rất rõ. Lương Mộc Tử tháo giày cao gót, đi chân trần đến cửa phòng thí nghiệm, lén lút nhìn qua khe cửa. Na Phàm cũng làm theo cách của Lương Mộc Tử, lặng lẽ nhìn vào bên trong.

Phòng thí nghiệm rất tối, khắp nơi bày đầy dược phẩm hóa học đựng trong các bình, lọ. Trên chiếc giá khổng lồ là cơ man những chiếc bình lớn đựng những trái tim ngâm formalin. Na Phàm lão đảo, suýt chút nữa phát ra tiếng động, từ trước tới giờ anh chưa từng nhìn thấy nơi nào kinh khủng như vậy!

Ngày nào Vương Thiên Hi cũng ở nơi này, giống như một kẻ đồ tể làm việc giết dê, giết lợn hằng ngày, không có nhiều cảm xúc. Điều ông ta quan tâm chỉ là thí nghiệm có thành công không, có thể tìm ra phương pháp trị liệu tốt nhất hay không!

Ánh mắt Lương Mộc Tử không ngừng lướt qua lướt lại những chiếc bình lớn, cuối cùng dừng lại ở chiếc bình cuối cùng, chỗ Vương Thiên Hi đang đứng, trên bình ghi rõ tên “Trương Hàng”. Mộc Tử đẩy Na Phàm để anh nhìn theo ngón tay cô.

Na Phàm há hốc miệng, đây chẳng phải là tim của Trương Hàng sao? Lẽ nào tim của Trương Hàng thực sự được đưa cho ông ta để làm thí nghiệm? Nhưng rốt cuộc ông ta muốn làm gì? Hai người bọn họ nhìn nhau một lát, không ai lên tiếng, tiếp tục theo dõi.

Vương Thiên Hi dường như rất xúc động, không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Hành lang vắng lặng bị tiếng giày của ông ta khuấy động, bỗng chốc trở nên kỳ quái. Miệng ông ta lẩm bẩm gì đó, nhưng vì cách một cánh cửa nên hai người họ không tài nào nghe ra.

Sau khi đi được vài vòng, Vương Thiên Hi dừng lại ở chỗ chiếc bình có ghi chữ “Trương Hàng”, lấy chiếc bình xuống, đặt trên bàn thí nghiệm. Ông ta quay lưng lại phía họ, lấy tim của Trương Hàng ra, để trên mặt bàn, bắt đầu tiến hành công việc.

Lương Mộc Tử sốt ruột muốn xem kết quả, bèn đẩy Na Phàm một cái để anh dịch sang bên một chút, khiến Na Phàm mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất, phát ra tiếng động. Na Phàm mở to mắt, Mộc Tử nín thở, lặng người chờ đợi tiếng gầm ở giây tiếp theo.

Nhưng Vương Thiên Hi chỉ dừng tay một chút, cẩn thận lắng nghe tiếng động vừa phát ra, thấy không có chuyện gì, bèn tiếp tục công việc đang dở.

Thấy Vương Thiên Hi không bước ra, trái tim Lương Mộc Tử mới yên lại, sau đó, cô thở phào nhẹ nhõm, vỗ nhẹ lên người Na Phàm để anh đứng dậy. Na Phàm chậm rãi đứng lên, tiếp tục quan sát những hành động của Vương Thiên Hi.

Chỉ thấy ông ta quay lưng lại phía họ, cánh tay như đang ra sức cắt thứ gì đó, từ động tác này có thể nhìn ra sự biến đổi cảm xúc dữ dội của ông ta.

Lương Mộc Tử nín thở, ghé sát tai Na Phàm, nhỏ nhẹ nói: “Anh nhắn tin cho anh Cát, hỏi anh ấy xem chúng ta nên làm gì tiếp theo.”

Na Phàm gạt đầu, lấy điện thoại ra và nhanh chóng gửi một tin nhắn. Đúng vào giây phút này, Vương Thiên Hi bỗng quay người, bước tới mở toang cánh cửa phòng thí nghiệm, nhìn chăm chăm vào hai người họ.

Trái tim của Na Phàm và Lương Mộc Tử đập thành thịch, bởi vì đối diện với họ là Vương Thiên Hi đang cầm con dao phẫu thuật đầy máu, bộ mặt dữ tợn của ông ta khiến hai người sợ đến mức không dám cử động.

Lương Mộc Tử vốn mang bệnh tim, bị Vương Thiên Hi dọa đến phát sợ, lập tức ngất xỉu.

“Mộc Tử... Mộc Tử...” Na Phàm chẳng còn để ý đến điều gì, ôm Lương Mộc Tử vào lòng, chất vấn Vương Thiên Hi: “Ông... sao ông lại làm thế?”

Vương Thiên Hi giơ con dao phẫu thuật lên, khuôn mặt lạnh băng, hỏi Na Phàm: “Chính tôi mới muốn hỏi hai người đang làm trò gì. Theo dõi tôi trên đường, tưởng tôi không phát hiện sao? Coi tôi là kẻ ngốc à?”

Na Phàm ngây người. Anh cho rằng bọn họ đã rất bí mật, không ngờ hành tung vẫn bị phát hiện. Anh đành lắp bắp nói: “Ông... ông... ông...” Nhưng mãi lâu sau vẫn không thể nói tiếp.

Vương Thiên Hi nhìn Mộc Tử đang nằm trong lòng Na Phàm thì động lòng trắc ẩn, ngồi xuống xem xét tình hình, sau đó nói với Na Phàm: “Hãy đặt cô ta nằm thẳng trên sàn, tôi đi lấy thuốc.”

Ban đầu, Na Phàm không dám tin lời ông ta, nhưng trong thời điểm nguy cấp thế này, vẫn nên lựa chọn cách tin tưởng. Dù sao đi nữa, Vương

Thiên Hi vẫn là chuyên gia trong lĩnh vực này, còn anh chẳng hiểu gì cả.

Na Phàm trải áo khoác trên sàn nhà, đặt Lương Mộc Tử nằm ở đó, Vương Thiên Hi quay vào phòng lấy một lọ thuốc và đưa cho anh.

“Cho cô ta uống thứ này, lát nữa sẽ ổn!”

Na Phàm cố gắng mở miệng Lương Mộc Tử, nhét thuốc vào rồi dùng miệng mình thổi thuốc trôi xuống cổ họng cô, nhưng trái tim anh vẫn không thể yên lại.

Thấy Na Phàm rất quan tâm đến sự an nguy của Lương Mộc Tử, Vương Thiên Hi bèn hỏi: “Cậu có thể nhìn người mình yêu thương dần chết đi hay không?”

Na Phàm đột nhiên ngẩng đầu, rồi lại đưa mắt nhìn Lương Mộc Tử, chau mày đứng dậy, túm lấy cổ áo ông ta, trợn mắt hét lớn: “Ông đã cho cô ấy uống cái gì? Nói mau!”

Vương Thiên Hi nở nụ cười gian ác, ông ta không hề sợ sự hung hãn của Na Phàm. “Yên tâm! Cho dù muốn cô ta chết, tôi cũng không ngu ngốc đến mức hạ thủ ngay trước mặt cậu! Cô ta sẽ không việc gì!”

Na Phàm thở phào, nói lỏng bàn tay đang nắm cổ áo Vương Thiên Hi. Mộc Tử nằm trên sàn bỗng ho lên một tiếng.

“Mộc Tử...” Na Phàm cuối cùng cũng yên lòng, buông cổ áo ông ta ra, quỳ xuống bên Mộc Tử và nói: “Em không sao chứ...”

Mộc Tử lắc đầu, tuy cô vẫn còn chút khó chịu nhưng đã khá hơn rất nhiều. Sau đó, Na Phàm mới nghĩ đến câu hỏi ban nãy của Vương Thiên Hi. “Câu hỏi ban nãy của ông có ý gì? Ai lại giương mắt nhìn người mình yêu thương chết dần? Chẳng phải là kẻ ngốc hay sao?”

Trong mắt Vương Thiên Hi lóe lên chút ánh sáng. “Nhưng tôi đã phải trải qua kiếp nạn đó. Cậu có hiểu được cảm giác bản thân không làm nổi điều gì, chỉ biết giương mắt nhìn người phụ nữ mình yêu thương từ từ đợi cái chết đến hay không?”

Na Phàm và Lương Mộc Tử bỗng chốc ngây người, bọn họ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, thì ra Vương Thiên Hi cũng có mặt đáng thương.

“Nhưng... Cho dù người thân sắp phải từ giã cõi đời, cũng không thể làm những chuyện ngốc nghếch!” Lương Mộc Tử nói ra những lời này mà không quan tâm đến hậu quả, con dao trong tay ông ta vẫn chưa hạ xuống, chẳng may ông ta xông lên, Na Phàm và cô chắc chắn sẽ không chống cự được.

Câu nói của Lương Mộc Tử đầy hàm ý, cô đã nửa vô tình nửa hữu ý nói ra hành vi phạm tội của ông ta. Vương Thiên Hi trợn mắt nhìn cô vẻ dữ tợn, dường như không tán thành suy nghĩ của cô.

“Nói dối! Lẽ nào cô cam lòng nhìn người thân của mình bỏ mạng, không dốc hết sức để cứu họ sao?” Sự tức giận tràn đầy trong ánh mắt của Vương Thiên Hi, ông ta chỉ muốn cứu chữa cho người vợ thân yêu của mình, những thứ khác không cần quan tâm đến.

Cô không thể nói rõ đạo lý với kiểu người như Vương Thiên Hi, càng không thể chịu nổi sự kích động, bèn dựa vào ngực Na Phàm. Na Phàm cảm nhận được sự bất lực của Lương Mộc Tử, liền dùng toàn bộ sức lực của bản thân để diu đỡ cô.

“Giáo sư Vương, ông đừng kích động như vậy, được không?” Na Phàm trừng mắt nhìn con dao phẫu thuật dính đầy máu trong tay ông ta, lo lắng,

run sợ. “Ông bỏ dao xuống đi, chúng ta từ từ nói chuyện! Chúng tôi thực sự không có ác ý gì hết! Thật đấy...”

Vương Thiên Hi vẫn không buông lời cảnh giác, ông ta lại giơ con dao lên, miệng nở nụ cười gian tà, nói với vẻ gian xảo: “Ha ha... tôi biết mục đích đến đây của hai người, đừng làm bộ nữa! Nhưng cậu đến cũng chỉ phí công thôi, tôi sẽ không cho các người bất kỳ cơ hội nào!”

Trái tim của Lương Mộc Tử lạnh đi, đây đã từng là người thầy rất mực đáng kính trong mắt cô, sao lại có thể trở nên độc ác như vậy? Lương Mộc Tử run rẩy hỏi: “Thầy à, sinh mạng của vợ thầy quý giá, còn sinh mạng của người khác không quý sao? Đều là sinh mạng, lẽ nào lại phân địa vị cao thấp?”

Cả người Vương Thiên Hi run lên, tay mềm nhũn, đánh rơi con dao. Na Phàm nhanh chóng đá con dao qua một bên, sau đó đứng chắn trước mặt Mộc Tử, để tránh sự tấn công của ông ta.

“Cô...” Cuối cùng, ông ta cũng bị hỏi trúng tim đen.

Đã nhiều năm nay, ông ta không để tâm đến cảm nhận của người khác, chỉ quan tâm đến thành quả nghiên cứu của mình, nhưng lẽ nào sinh mệnh của người khác thực sự không đáng quý sao? Vương Thiên Hi lắc mạnh đầu, muốn xua toàn bộ cách nghĩ của Lương Mộc Tử ra khỏi đầu mình, nhưng càng lắc mạnh, ông ta càng thiếu tỉnh táo.

“Vương Thiên Hi, đừng vật vã nữa! Hãy dùng lý trí thuyết phục bản thân, nói rõ ràng tất cả mọi việc là được!” Na Phàm thúc ép, Vương Thiên Hi lùi lại một bước, nhưng dã tâm lại càng kiên cố hơn.

“Không! Tuyệt đối không! Chỉ cần tôi không nói ra, các người sẽ vĩnh viễn không biết được!” Vương Thiên Hi nở một nụ cười gian tà, toàn bộ các

nét trên khuôn mặt rúm ró lại khiến Mộc Tử cảm thấy sợ hãi.

Ba người còn đang đứng đối đầu nhau, từ tầng dưới bỗng vang lên một hồi bước chân gấp gáp, tràn đầy lo lắng, khiến người ta cảm thấy lòng dạ rối bời, hơn nữa còn nghe thấy giọng một người đàn ông đang nói gì đó trong tiếng thở dồn dập. Tiếng bước chân đến gần hơn, họ liền trông thấy một người chạy lại từ phía cầu thang.

“Giáo... Giáo sư Vương... không, không ổn rồi...” Người đàn ông đó hỗn hển nói.

Vương Thiên Hi chau mày ngẩng lên, không quan tâm đến vết máu loang lổ trên người. “Sao vậy? Sao lại căng thẳng như vậy?”

“Xảy ra... xảy ra chuyện rồi!” Người đàn ông đó nhanh chóng trấn tĩnh lại, nói hết trong một hơi: “Vợ ông chết rồi!”

“Cái gì?” Trong phút chốc, Vương Thiên Hi cảm thấy trời như sắp sụp xuống, liền chạy thẳng xuống tầng dưới như cơn cuồng phong càn quét.

Na Phàm và Lương Mộc Tử cũng không hiểu rõ sự tình, lập tức chạy theo.

Trong gian phòng là một cảnh tượng hỗn loạn, hai y tá đang khóc thút thít ở phía sau cánh cửa.

Vương Thiên Hi chạy như bay đến bên giường bệnh, nhưng mạch của Hứa Điền Lâm đã không còn đập nữa. Vương Thiên Hi lập tức cấp cứu nhưng bác sĩ Lưu ở phía sau liền nói với ông ta: “Ông Vương à, không ích gì đâu! Lúc này, chúng tôi đã thử hết cách! Bà ấy thực sự đã đi rồi...”

Giây phút trước, Vương Thiên Hi vừa cùng bà nói chuyện, nhưng chỉ trong thời khắc ngắn ngủi đã vĩnh viễn âm dương cách trở, tinh thần ông ta

suỵ sụp trong nháy mắt, tất cả mọi cố gắng đều biến thành bọt biển.

Ông ta ngây dại ngồi sụp xuống đất, miệng không ngừng than thở: “Làm thí nghiệm, chỉ biết làm thí nghiệm, tôi đã không có thời gian ở bên bà, sớm biết thế này thì tôi đã không đánh đổi mà dành nhiều thời gian ở bên bà hơn. Tôi có danh tiếng, có tiền bạc, có địa vị, nhưng phỏng có tác dụng gì? Không có bà ở bên, tôi thực sự chẳng có gì cả...”

Lúc này, ông ta mới hiểu ra, những lời Hứa Điền Lâm đã nói với ông ta ngọt ngào như vậy, nhưng ông ta vĩnh viễn không thể nghe thấy nữa. Vương Thiên Hi choáng váng, tất cả đối với ông ta đều không còn ý nghĩa gì...

Na Phàm dìu Lương Mộc Tử tới phòng bệnh đúng lúc nhìn thấy bộ mặt tuyệt vọng đến tột cùng của ông ta. Hai người họ bước lại gần, Lương Mộc Tử không dùng những lời lẽ lạnh lùng để chế nhạo ông ta, thay vào đó là những lời khuyên nhủ thật lòng: “Giáo sư Vương, đừng đau lòng! Tất cả đã qua rồi... Tôi có thể hiểu được cảm giác của ông lúc này, tôi cũng rất đau đớn khi mất đi em gái mình...”

Vương Thiên Hi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt trắng bệch của Lương Mộc Tử, lúc này ông ta mới thực sự hiểu được cảm giác mất đi người thân, cảm giác này khiến ông ta khó chịu muốn chết...

“Ta... ta...” Vương Thiên Hi muốn nói hết mọi việc, nhưng không thể mở lời. Ông ta không có cách nào đối diện với Mộc Tử lương thiện. “Xin lỗi...”

Ông ta chỉ có thể dùng câu xin lỗi để bộc lộ tất cả xúc cảm của mình. Hai hàng nước mắt tuôn trào từ khóe mắt của Lương Mộc Tử, làm nhòe ướt cả khuôn mặt nhợt nhạt.

Mộc Tử đưa mắt nhìn sư mẫu đang nằm ở trên giường, khóe miệng nở nụ cười chua xót. “Vẫn nên giúp cô thu dọn một chút, giữa hai người nhất định còn nhiều điều cần nói, phải vậy không?”

Vương Thiên Hi gật đầu.

Lương Mộc Tử yêu cầu các nhân viên khác rời khỏi căn phòng lạnh như băng này để hai người đã vĩnh viễn âm dương cách biệt được ở riêng bên nhau một lát.

Nhưng khi Vương Thiên Hi nhìn người vợ đang nằm bất động trên giường, ông ta vẫn không kìm lòng được mà gào thét dữ dội, dường như đang tự trách bản thân vô dụng, bất trung với vợ, điều quan trọng nhất là oán trách bản thân từ trước tới giờ chưa từng hiểu được nỗi lòng của người vợ yêu dấu.

Ông ta giữ chặt bàn tay lạnh ngắt, cứng đờ như khúc gỗ của vợ, nguyện được sống bên bà như vậy cả đời.

Na Phàm và Lương Mộc Tử đứng ngoài cửa, nhìn cảnh tượng ấy qua lớp kính, không khỏi thở dài tuyệt vọng. Trong lòng Lương Mộc Tử đột nhiên trống rỗng, cô cất lời: “Nếu không phải vì chúng ta làm ầm lên, e rằng cô sẽ không...”

“Đừng nói như vậy!” Na Phàm không cho phép cô có suy nghĩ đó, anh cũng muốn giống như Vương Thiên Hi, nắm chặt tay của Lương Mộc Tử. “Bất luận thế nào, anh sẽ luôn ở bên em! Nhưng anh sẽ không cố chấp như người đàn ông này, sẽ nghĩ đến cảm nhận của em...”

Bàn tay của Lương Mộc Tử khẽ rụt lại, hai má ửng đỏ.

“Nhưng bây giờ chúng ta sẽ điều tra thế nào? Ông ta đã như vậy rồi, em không nhẫn tâm giậu đổ bìm leo...” Lương Mộc Tử lại mềm lòng, nghĩ đến việc Giáo sư Vương phải ngồi tù, trong lòng cô không còn cảm xúc gì.

Đưa mắt nhìn Vương Thiên Hi đã vô cùng suy sụp, Na Phàm cũng không muốn. Nhưng sống trong xã hội hiện đại này, mọi người đều bình đẳng, làm sai sẽ bị trừng phạt, huống hồ ông ta đã giết chết hai người vô tội!

Na Phàm vỗ nhẹ lên vai cô, an ủi: “Đừng nghĩ nhiều! Chuyện tiếp theo hãy giao cho Cát Văn Kỳ, anh ta sẽ có cách tốt hơn chúng ta!”

Nghĩ đến Cát Văn Kỳ, anh mới nghĩ đến việc giở điện thoại ra xem, Cát Văn Kỳ đã gửi lại cho anh một tin nhắn.

“Nghĩ cách để ông ta thú nhận tội lỗi, nếu không, cũng phải ép ông ta nói ra tim của Lương Tiểu Như hiện đang ở chỗ nào! Đây là chứng cứ có lợi nhất!”

Na Phàm đã hiểu rõ ý đồ của Cát Văn Kỳ, nhưng e rằng bây giờ Vương Thiên Hi không thể chịu thêm bất kỳ sự đả kích nào, anh và Mộc Tử đều không nhẫn tâm kích động người đàn ông này thêm nữa.

Hơn nửa giờ sau, cuối cùng Vương Thiên Hi cũng bước ra khỏi phòng bệnh. Ông ta nhìn mọi người xung quanh với khuôn mặt lạnh lùng, rồi bỗng đặt câu hỏi: “Ban này là y tá nào chăm sóc vợ tôi? Sao lại xảy ra bị kích này? Ai có thể nói cho tôi biết nguyên nhân không?”

Bác sĩ Lưu dè dặt đứng dậy từ phía sau Na Phàm, nói: “Xin... xin lỗi... Lúc đó y tá trực ca đi vệ sinh, lúc quay lại thì đã muộn... Theo phán đoán của tôi, có thể là bệnh tim phát tác dẫn đến tử vong...”

“Bệnh tim! Lại là bệnh tim!” Vương Thiên Hi đã bị những từ này giày vò đến phát điên.

Từ lúc ông ta bắt đầu học ngành y đến giờ đã mấy mươi năm, nhưng vẫn không thể trị khỏi căn bệnh của vợ, ông ta không còn mặt mũi nào nhìn người vợ của mình nữa! Nhưng rồi ông ta lại nghĩ lại. “Không đúng! Ban này rõ ràng tôi đã cho bà ấy uống thuốc, sao bệnh tình có thể liên tiếp phát tác trong một khoảng thời gian ngắn như thế! Tôi không tin! Yêu cầu các ông kiểm tra kỹ hơn!”

Vương Thiên Hi khẳng khái với ý kiến của mình, bắt bác sĩ Lưu tiến hành kiểm tra, mặc dù vợ mình đã chết nhưng Vương Thiên Hi vẫn không cam lòng để bà chết vì bệnh tim.

Bác sĩ Lưu và mấy y tá khác nhanh chóng đẩy máy móc vào trong phòng, để lại Vương Thiên Hi, Na Phàm và Lương Mộc Tử đứng đợi bên ngoài cửa.

Nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác mà chán chường của Vương Thiên Hi, trong lòng Na Phàm có chút thương xót. Người đàn ông này từ một giáo sư đầy triển vọng trong phút chốc đã biến thành một lão già tiều tụy.

Na Phàm muốn nói chuyện với ông ta về vụ án, nhưng bị Lương Mộc Tử ngăn lại. Cô khẽ lắc đầu, nhỏ nhẹ nói với anh: “Bỏ đi! Ông ta đã rất đáng thương rồi, em không muốn vì chuyện của em gái mà làm lớn chuyện!”

Nhưng Na Phàm không nghĩ như vậy, sớm muộn gì cũng có ngày Vương Thiên Hi phải nhận sự trừng phạt xứng đáng.

Vương Thiên Hi ngây dại đứng nguyên tại chỗ, nhìn chằm chằm vào bóng hình những người đang bận rộn trong phòng, hình ảnh về người vợ

lắm lời không ngừng hiển hiện trong tâm trí ông ta. Thì ra, lắm lời cũng là một cách yêu, nhưng ông ta đã không còn cơ hội nào để nghe thấy những lời đó nữa.

Bác sĩ Lưu vội vã chạy ra khỏi phòng bệnh, bàn tay đeo găng cao su cầm một tờ giấy, nói với ông ta: “Đây là thứ chúng tôi tìm thấy trên người vợ ông, không biết có tác dụng gì với ông không?”

Vương Thiên Hi run rẩy đón lấy tờ giấy từ tay bác sĩ Lưu, nhìn những nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo thân thuộc trên đó, ông ta không kìm nổi, bật khóc thành tiếng.

Thì ra, đó chính là di thư mà vợ ông ta gửi lại cho ông ta.

Chương 24: Di thư của Hứa Điền Lâm

"Ông Vương!

Khi ông nhìn thấy bức thư này, e rằng tôi đã không còn trên nhân thế, nhưng xin ông chớ đau lòng, hãy nghe tôi nói hết câu chuyện.

Từ nhỏ, chúng ta lớn lên bên nhau, lúc đó tôi đã biết tim của mình không khỏe, vì thế ông đã lựa chọn học chuyên sâu về ngành y. Tôi hiểu rõ, đó là biểu hiện của tình yêu ông dành cho tôi. Tôi vô cùng cảm động, cảm ơn ông đã luôn ở bên bầu bạn cùng tôi, chăm sóc tôi để tôi có thể trải qua những ngày tháng rục rờ nhất trong cuộc đời, nhưng tôi không thể ích kỷ như vậy!

Cuộc sống của ông không nên nhạt nhẽo như thế, ông nên có một cuộc sống vui vẻ hơn mới đúng! Vì tôi, ông đã mất đi những người bạn xung quanh; vì tôi, ông đã mất đi những cơ hội ra ngoài vui chơi; cũng vì tôi, mái đầu của ông thậm chí đã sớm điểm bạc. Tất cả những điều này khiến tôi đau lòng khôn tả! Vì thế, tôi đã đưa ra lựa chọn sai lầm một lần.

Có lẽ, ông sẽ tạm thời cảm thấy đau khổ, nhưng tôi hy vọng ông có thể kiên cường lên, không nên nhớ về những hồi ức đau buồn trong quá khứ. Ông hãy quên tôi đi, tìm một cuộc sống hạnh phúc, tốt đẹp hơn, đó mới thực sự là một cuộc sống có ý nghĩa!

Ban đầu, là tôi đã quá cố chấp, nếu không, sẽ không tạo ra thảm kịch này, vì thế tôi đã lựa chọn cách buông tay.

Ông Vương, ông không nên làm khó bác sĩ và y tá của bệnh viện, tất cả những điều này đều là lựa chọn của tôi. Là tôi đã lên lấy lọ thuốc “an tử” của bệnh viện, mặc dù tôi hiểu rõ quá trình này rất đau khổ, nhưng tôi cũng không muốn tiếp tục sống một cuộc sống bị giày vò như thế này nữa.

Ông không mắc căn bệnh này nên sẽ không hiểu được nỗi hoang mang trong lòng người bệnh, mỗi ngày tôi đều quanh quẩn trong nỗi sợ hãi, từ lâu đã rất mệt mỏi rồi. Tuy lần nào ông cũng nói đã tìm được phương thức đặc biệt để điều trị bệnh tim, nhưng tôi đã sớm mất lòng tin!

Ông Vương, cũng đến lúc ông nên nghỉ ngơi rồi! Đã bốn ba và tranh đấu cả một đời, những ngày tháng tranh danh đoạt lợi đã đủ rồi, không nên thúc ép bản thân nữa! Những việc ông làm trước đây, tôi đều nhìn thấy hết, tuy đó là biểu hiện của tình yêu ông dành cho tôi, nhưng cũng không thể lấy nỗi đau của người khác để tạo ra niềm vui cho mình, phải vậy không?

Ông Vương, hãy học cách buông tay, đó mới là hạnh phúc.

Vợ yêu dấu của ông.”

Xem xong bức thư đó, Giáo sư Vương sụp đổ hoàn toàn, nước mắt tuôn trào. Người nhà của các bệnh nhân trong bệnh viện và các bác sĩ, y tá đều đứng xung quanh ông ta.

Giáo sư Vương bủn rủn ngã nhào xuống đất, không ngừng phủ định tất cả, ông ta cũng không còn sức để tự đứng dậy. Nhìn dáng vẻ đủ biết đối với ông ta, cú sốc lần này là rất lớn!

Na Phàm và Lương Mộc Tử vẫn đứng trong đám đông dõi theo, Mộc Tử hoàn toàn bị khiếp đảm bởi dáng vẻ của Giáo sư Vương, biểu hiện kinh ngạc đến ngây người của cô khiến Na Phàm cảm thấy ngạc nhiên! Na Phàm tiến lại gần Vương Thiên Hi, đưa tay kéo ông ta đứng dậy từ sàn xi măng

lạnh như băng, nói: “Cho dù ông không còn vợ bên cạnh thì cũng phải kiên cường sống tiếp, phải không? Đừng tự giày vò bản thân!”

“Đứng dậy đi! Bây giờ, ông không có quyền như vậy! Đừng quên, ông vẫn chưa hoàn thành xong chuyện của mình!” Na Phàm tóm lấy Giáo sư Vương, ông ta lão đảo đứng dậy, suýt chút nữa ngã sấp xuống! Lương Mộc Tử muốn khuyên Na Phàm, nhưng anh không nghe, nếu không bắt ông ta nói ra lúc này, e rằng sau khi qua cơn đau thương, sự đề phòng trong lòng ông ta sẽ lớn lên, gây khó khăn cho việc điều tra!

Na Phàm kéo lấy cổ áo Vương Thiên Hi, khiến cả người ông ta trong trạng thái lơ lửng, anh nói: “Nói đi! Rốt cuộc ông đã làm gì với trái tim của Lương Tiểu Như?”

Sắc mặt thoát trở nên trắng bệch, ông ta lập tức nở nụ cười gian xảo, nói: “Các người là đồ rác rưởi! Các người nhất định không thể tìm được chân tướng! Ta sẽ vĩnh viễn không nói ra!” Nụ cười dữ tợn của ông ta khiến tất cả những người có mặt đều cảm thấy kinh hãi.

Tuy những người xung quanh không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vì lời nói của mấy người họ đều rất gay gắt nên không tránh khỏi bị xì xào bàn ra tán vào.

Trái tim Lương Mộc Tử như vỡ vụn, dòng nước mắt bị kìm nén bấy lâu lại trào ra, cô như rơi xuống hố sâu tuyệt vọng...

Cô hét lớn: “Đồ cảm thú! Ông quá vô tình! Ông không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác! Ngoài việc giảng bài, nghiên cứu thì ông còn làm được cái gì? Ông chỉ sống trong thế giới của riêng mình, không hề có người nào khác nữa! Sự mẫu chọn cách rời xa ông là đúng!”

“Đủ rồi! Không cho phép cô nói về vợ ta như vậy! Bà ấy yêu ta! Bà ấy yêu ta!” Vương Thiên Hi la lớn trong cơn cuồng loạn, những âm thanh gầm rú khiếp đảm khiến mọi người không dám nói gì, cũng vì những nhân viên khác trong bệnh viện không có cách nào ngăn cản ông ta nên càng kích thích sự điên cuồng, ngang ngược trong con người ông ta.

Nhưng Mộc Tử không quan tâm, ông ta đã chạm vào điểm giới hạn trong con người cô, khiến cô càng nói quyết liệt hơn: “Ông nói, bà ấy yêu ông? Nhưng ngay cả cơ hội để yêu ông, bà ấy cũng đã từ bỏ, lẽ nào ông không biết suy nghĩ lại? Con người sống quá ích kỷ, chỉ biết nghiên cứu khoa học, không quan tâm đến cảm nhận của người khác, hơn nữa còn dùng tính mạng của người khác để đổi lấy khoa học, điều ấy có đáng không? Thứ khoa học như vậy, mọi người có thể tin phục không?”

Những lời của Lương Mộc Tử không chỉ dội mạnh vào trái tim của Vương Thiên Hi, mà còn dẫn đến những cuộc tranh luận của đám đông xung quanh, những hoài nghi về con người Vương Thiên Hi cùng những gì ông ta đã làm không ngừng được đặt ra.

Di thư của Hứa Điền Lâm đã nhàu nát trong tay ông ta, sau khi nghe những lời này của cô, ông ta càng trở nên kích động, tờ giấy nắm trong tay phát ra những tiếng “loạt soạt”.

“Đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Ta không sai, ta không sai!” Đến lúc này, ông ta vẫn cứng đầu cứng cổ, không chịu thừa nhận sai lầm mà mình đã phạm phải.

Thấy ông ta cố chấp như vậy, Na Phạm bèn tiến lên trước để nói giúp Lương Mộc Tử: “Vợ ông đã chết rồi, chi bằng hãy lấy tim của bà ấy để nghiên cứu! Coi như đóng góp một chút cho sự nghiệp của ông, để tim của

người ông thương yêu bị hủy hoại trong tay ông, đó cũng là một kết thúc hoàn mỹ cho chuyện này!”

“Không! Tuyệt đối không thể! Đó là người vợ yêu dấu của ta, là tình yêu của ta! Ta sao có thể làm điều đó? Ta không thể là đồ cầm thú!” Vương Thiên Hi lùi lại hai bước, đụng phải bức tường, bức di thư trong tay rơi xuống đất.

“Ông biết đó là hành vi của loài cầm thú sao? Còn việc ông dùng tim của người khác thì không phải?” Na Phàm hỏi vặn, khiến ông ta không thể nói lại, xem ra lúc này ông ta mới tỉnh ngộ...

Ông ta dựa sát vào tường, dần dần trượt xuống, ánh mắt dờ dẩn nhìn chằm chằm vào bức di thư nhàu nhĩ trên mặt đất, lúc này ông ta mới nghĩ đến những lời cuối cùng vợ mình nhắn gửi: “Học cách buông tay mới là hạnh phúc!”

Câu nói đó lặp đi lặp lại trong tâm trí ông ta. Trước đây, những lời khuyên của vợ, ông ta chưa bao giờ để lọt tai, nay vợ đã không còn, ông ta mới học được cách suy ngẫm. Ông ta lẩm bẩm trong miệng: “Có thể các người đều đúng, tất cả những điều này đều do sự cố chấp của ta, ta không nên cứng đầu như vậy! Từ bỏ mới là sự lựa chọn tốt nhất...”

Dứt lời, ông ta bèn loạng choạng đứng dậy, chạy về phía cầu thang, Na Phàm và Lương Mộc Tử cũng theo sau. Nhưng lúc Na Phàm và Lương Mộc Tử xuống dưới lầu, ông ta đã chặn một chiếc taxi và lên xe.

“Gay rồi! Nên làm thế nào bây giờ?” Lương Mộc Tử than thở. “Khó lắm mới có được cơ hội này, nhưng lại để ông ta chạy mất!”

Na Phàm lại không nghĩ như vậy, anh vỗ nhẹ lên vai Lương Mộc Tử và nói: “Không có chuyện gì đâu, ông ta đã nghĩ thông rồi.”

Quả đúng như Na Phàm nói, nửa giờ sau, Lương Mộc Tử nhận được điện thoại từ sĩ quan cảnh sát Tiêu Tĩnh, Vương Thiên Hi đã đến đầu thú. Lương Mộc Tử và Na Phàm tức tốc đến đồn cảnh sát, ngồi nghe ông ta thuật lại toàn bộ quá trình giết người...

Tiêu Tĩnh bùng mắt nhìn Vương Thiên Hi, hỏi với vẻ lạnh lùng: “Ông nói ông là hung thủ đã sát hại Lương Tiểu Như, vậy ông có chứng cứ gì? Ông đã dùng thủ đoạn gì để sát hại cô ấy?”

Vương Thiên Hi hồi tưởng lại hôm xảy ra sự việc và khoảng thời gian ở bên Lương Tiểu Như, khóe miệng nở nụ cười gian xảo, bắt đầu kể lại một cách thản nhiên: “Thực ra, quan hệ giữa tôi và Lương Tiểu Như không đơn thuần như các người nghĩ, cô ta là tình nhân của tôi! Từ trước tới giờ, Lương Tiểu Như luôn mẩn phục tài hoa của tôi, đương nhiên tôi cũng say đắm cơ thể tươi trẻ của cô ta! Như tôi vừa nói, sức khỏe của vợ tôi không tốt, bà ấy mắc bệnh tim, không thể thực hiện những hành động có tính kích thích, vì thế chúng tôi rất hiếm khi thân mật! Nhưng tôi là một người đàn ông bình thường, mà đàn ông thì có nhu cầu của đàn ông, do đó tôi đã đơn giản thành toàn cho giấc mộng đẹp của Lương Tiểu Như!” Vương Thiên Hi dừng lại một chút, dường như đang nhớ lại hình thể tươi đẹp của Lương Tiểu Như, rồi nở một nụ cười ngọt ngào, tiếp tục nói: “Trước khi xảy ra chuyện, tôi phát hiện cô ta cũng mắc bệnh tim giống vợ tôi. Ban đầu, tôi chỉ muốn dùng cô ta làm vật thí nghiệm, thử nghiệm loại thuốc mới của tôi, nhưng dường như không có hiệu quả! Sau đó, cô ta quấy rầy tôi, nhờ tôi điều trị giúp bệnh tim, quả là làm khó tôi... Đến vợ tôi, tôi còn không có cách nào trị khỏi, huống hồ cô ta chỉ là một quân cờ! Vì thế, tôi đã nảy sinh ý định sát hại cô ta!”

Nghe thấy điều này, tay Lương Mộc Tử siết chặt lại, răng nghiến ken két, không ngờ kẻ lừa đảo này lại nói dối họ lâu đến vậy!

Vương Thiên Hi thu lại nụ cười gian xảo, tiếp tục nói: “Trước khi chuyện xảy ra, hai chúng tôi đã cãi nhau một trận lớn, đương nhiên nguyên nhân là vì bệnh tình của cô ta. Sau đó, tôi gọi điện cho cô ta nhưng không được, bèn dứt khoát tìm đến nhà cô ta. Ngày hôm đó, thời tiết không tốt lắm, lúc đó cũng đã nửa đêm, không có ai chú ý đến tôi, đợi cô ta ra mở cửa, tôi đã dùng tay mình siết cổ cô ta, sau khi cô ta ngừng thở, tôi đã tiến hành giải phẫu, lấy đi trái tim, mang về phòng thí nghiệm của tôi!”

Tiêu Tĩnh và mấy người khác nghe được, không khỏi kinh hồn bạt vía, không ngờ một bác sĩ lại biến thái như vậy.

“Nhưng lúc tôi chuẩn bị rời đi thì đụng phải Trương Hàng! Cậu ta nhìn thấy tất cả những hành động của tôi nên đã ra điều kiện với tôi!” Vương Thiên Hi đổi tư thế, để hai cánh tay lên mặt bàn. “Lúc đầu, tôi cho rằng cậu ta chỉ là dạng cần tiền, sau đó mới biết cậu ta để ý đến thí nghiệm của tôi! Tôi và cậu ta đã nói thẳng mọi chuyện, bởi vì cậu ta mang bệnh tim, không muốn truyền lại căn bệnh này cho đời sau nên muốn trừ tận gốc! Không ngờ, mục đích của bọn họ đều giống nhau, nhưng tôi và cậu ta cũng có một thỏa thuận bằng miệng! Một thỏa thuận rất lớn! Nội dung chủ yếu là, nếu thí nghiệm trên trái tim của Lương Tiểu Như thất bại, hoặc hành tung của tôi bị người khác phát hiện, cậu ta nhất định phải giữ bí mật! Đương nhiên, có rất nhiều cách giữ bí mật, và cậu ta đã lựa chọn cách thức ngu ngốc nhất: tự sát!”

Tiêu Tĩnh hít một hơi dài, không ngờ Vương Thiên Hi, lão già gian xảo lại dùng chiêu này! Cái chết của Trương Hàng thực sự không có gì khả nghi, cậu ta thực sự đã nhảy lầu tự sát từ phòng của mình, cũng không có ai giúp đỡ, bạn gái cũng không có gì đáng ngờ.

Sau khi khai nhận toàn bộ hành vi phạm tội, Vương Thiên Hi xòe tay trước mặt Tiêu Tĩnh, nói: “Hãy bắt tôi đi!”

Tiêu Tĩnh dừng lại một chút, đưa ra câu hỏi theo gợi ý của Lương Mộc Tử và Na Phàm: “Máy tính xách tay và cuốn sổ nhật ký của Lương Tiểu Như đều do ông lấy đi, đúng không? Ông giấu nó ở chỗ nào? Vì sao lại mang trả chúng lại?”

“Đúng vậy, là tôi đã lấy đi! Trong lúc vội vàng, tôi không có cách nào phán đoán một cách chuẩn xác cô ta có ghi chép lại khoảng thời gian ân ái giữa tôi và cô ta hay không, đương nhiên tôi không muốn bị dính líu vào chuyện này, vì thế đã lấy đi cuốn sổ nhật ký và máy tính xách tay! Trong máy tính chỉ có bài vở thường ngày của cô ta, không hề có những thứ liên quan đến chuyện giữa hai chúng tôi. Trong sổ nhật ký có vài trang ghi chép chuyện giữa tôi và cô ta, vì thế tôi đã xé đi. Nhưng tôi không ngốc đến nỗi mang trả chúng lại! Người làm thế là Trương Hàng, cậu ta cứ khăng khăng đem đi từ nhà tôi, nói rằng phải trả mấy món đồ này về chỗ cũ. Không còn cách nào khác, tôi đành để mặc cậu ta tự định đoạt!”

Tiêu Tĩnh để một tờ giấy lên mặt bàn và hỏi: “Cái này là của ông, phải không?”

Trên tờ giấy viết một số điện thoại.

Đây chính là số điện thoại mà ông ta dùng để duy trì quan hệ với Lương Tiểu Như trong suốt mấy tháng, vốn muốn tiêu hủy mà không được! Ông ta đành phải gật đầu thú nhận tội lỗi và nói: “Đúng vậy! Số điện thoại này chỉ có Lương Tiểu Như biết, tôi không dùng số này để gọi cho người khác!”

Tiêu Tĩnh nhìn chăm chăm vào ông ta, sau đó lắc đầu, nói: “Không! Vẫn còn một người nữa biết được! Đó chính là Hình Sách!”

“Hình Sách?” Vương Thiên Hi cảm thấy khó hiểu. “Cậu ta chỉ là một sinh viên, sao có thể biết được?”

“Những thứ ông không biết còn nhiều! Nếu không phải là Hình Sách nhớ ra số điện thoại của ông, e rằng Na Phạm và Lương Mộc Tử sẽ vĩnh viễn không nghi ngờ ông! Chính số điện thoại đơn giản này đã làm bại lộ tội ác của ông!”

Lời của Tiêu Tĩnh khiến ông ta cười khẩy, “hừ” một tiếng và nói: “Thực ra, nếu tôi không chủ động đến đây tự thú, họ sẽ vĩnh viễn không có được chứng cứ xác thực! Tôi đã tiêu hủy mọi chứng cứ, vậy thì tôi nói gì mà chẳng được, lẽ nào không phải như vậy sao?”

Nhưng Tiêu Tĩnh không nghĩ vậy, anh ta đứng dậy, rọi đèn chiếu vào mặt ông ta, lớn tiếng quát: “Nói! Ông để tim của Lương Tiểu như ở chỗ nào? Nói mau! Còn những trang nhật ký bị xé, có phải đã bị tiêu hủy hay không?”

Vương Thiên Hi hướng ánh mắt ra xung quanh, thở dài một hơi rồi nói: “Tôi nghĩ mỗi góc trong căn phòng này đều có thiết bị theo dõi, đúng vậy không? Lương Mộc Tử đang nghe trộm? Không, phải là nghe một cách quang minh chính đại mới đúng! Nhưng tôi nghĩ tim của Tiểu Như để ở đâu, anh nên hỏi cô ta sẽ rõ ràng hơn! Còn những trang nhật ký bị xé, sao tôi nỡ lòng vứt đi chứ? Đó là sự tôn sùng của một nữ sinh dành cho tôi, tôi giấu nó trong ngăn kéo ở văn phòng làm việc, chìa khóa đây.” Nói xong, ông ta lấy chiếc chìa khóa từ thắt lưng, để lên mặt bàn.

Tiêu Tĩnh không nghe theo những lời nói hươu nói vượn của ông ta, anh chỉ muốn biết tim của Lương Tiểu Như được giấu ở đâu, vì thế tiếp tục hỏi với giọng uy hiếp: “Nói mau! Ông đã khai nhận toàn bộ hành vi phạm tội, lẽ nào lại chừa lại thông tin này?”

Vương Thiên Hi lắc đầu. “Nếu tôi nói cho các người, vậy thì còn gì là thú vị? Tôi nghĩ, Lương Mộc Tử nhất định sẽ biết, chưa biết chừng bây giờ cô ta đã biết chỗ tôi cất giấu rồi!”

Nhìn dáng vẻ không định nói ra của Vương Thiên Hi, Tiêu Tĩnh để hai viên cảnh sát khác đưa ông ta ra ngoài, còn anh ta sang phòng khác tìm gặp Lương Mộc Tử.

Lương Mộc Tử đã nghe thấy những lời nói của Vương Thiên Hi, nhưng cô không thể nghĩ ra rốt cuộc tim của Tiểu Như được cất giấu ở nơi nào! Cô quay đầu liếc nhìn Na Phàm một cái, cầu xin sự giúp đỡ. Na Phàm chìm trong suy nghĩ, bọn họ bỗng nhiên nhớ đến phòng thí nghiệm trong bệnh viện mà họ vừa phát hiện ra ban nãy.

“Em nói xem, có phải là phòng thí nghiệm đó không? Ở đó bày rất nhiều tiêu bản tim, chưa biết chừng tim của Tiểu Như cũng ở đó!” Câu nói của Na Phàm làm mọi người thức tỉnh, Tiêu Tĩnh đem theo một đoàn người đến hiện trường xem xét.

Na Phàm và Lương Mộc Tử bước ra khỏi đồn cảnh sát, cũng chuẩn bị đến đó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phần kết

Bệnh viện yên tĩnh bị Tiêu Tĩnh làm cho huyên náo cả lên, mọi người ban nãy còn đang tranh luận không ngớt về trò khôi hài của Vương Thiên Hi, trong chớp mắt đã bám theo cảnh sát.

Phòng thí nghiệm của Vương Thiên Hi đã bị cảnh sát chiếm giữ, đoàn người được Tiêu Tĩnh đưa đến vẫn đang tìm kiếm cái bình có tên Lương Tiểu Như, nhưng vẫn không phát hiện ra tung tích gì.

Trái tim của Trương Hàng vẫn bày trong phòng thí nghiệm, Tiêu Tĩnh hừ một tiếng: “Mẹ kiếp! Có phải hắn đang đùa giỡn chúng ta không?”

Thời gian tiếp xúc giữa anh ta và Giáo sư Vương quá ngắn ngủi, đương nhiên không thể hiểu được thói quen trong cuộc sống của ông ta, càng không hiểu nổi cách tư duy của người đàn ông này. Không lâu sau đó, Lương Mộc Tử và Na Phạm cũng lững thững bước tới, theo sau là bóng hình của Cát Văn Kỳ.

Tiêu Tĩnh nhìn chằm chằm vào Cát Văn Kỳ, sau đó hỏi Lương Mộc Tử: “Người đàn ông này có quan hệ gì với cô? Dường như tôi đã từng gặp anh ta vài lần!”

Không đợi Lương Mộc Tử giới thiệu, Cát Văn Kỳ đã đưa danh thiếp cho anh ta. Tiêu Tĩnh liếc nhìn tám danh thiếp, khinh khỉnh vút ra ngoài cửa. Cát Văn Kỳ không tức giận mà chăm chú nhìn vào chiếc bình thủy tinh bày ở trên giá.

Na Phàm bước tới, hỏi: “Chiếc bình không có vấn đề gì chứ?”

“Không! Là đồ trong bình có vấn đề!” Ánh mắt của Cát Văn Kỳ không ngừng quét qua chiếc giá, cuối cùng dừng lại trên chiếc bình không dán nhãn nằm ở một góc. “Chính là cái này! Lấy nó ra!”

Cát Văn Kỳ nói với Na Phàm, Na Phàm với tay lên, nhưng bị Tiêu Tĩnh kéo lại, quát lớn: “Anh muốn làm gì? Lẽ nào muốn tiêu hủy chứng cứ?”

Na Phàm nhún vai, xem ra anh không cần tự mình làm! Vài viên cảnh sát lấy chiếc bình từ trên giá xuống, đem ra khỏi phòng thí nghiệm. Cát Văn Kỳ khẽ nhướn mày chọc ghẹo, nói với Tiêu Tĩnh: “Nếu vụ án này được phá, nhất định phải nhớ công lao của tôi nhé!”

Tiêu Tĩnh không quan tâm đến anh ta, quay người rời khỏi phòng thí nghiệm, đến mục tiêu kế tiếp, văn phòng của Vương Thiên Hi, mấy trang nhật ký bị xé của Lương Tiểu Như vẫn nằm yên trong ngăn kéo của ông ta.

Ba ngày sau.

Toàn bộ chứng cứ về Vương Thiên Hi đã được thu thập đủ, lòng Lương Mộc Tử cũng yên ổn phần nào.

Na Phàm đem những món đồ của Lương Tiểu Như mà lần trước phía cảnh sát lấy đi về nhà. Trong nhà vẫn lạnh lẽo đến mức một chút hơi ấm cũng không có.

“Ồ đây chẳng có chút dương khí nào, chi bằng cho người khác thuê đi!” Na Phàm gợi ý.

Lương Mộc Tử mỉm cười, nói: “Được! Chi bằng em cho anh thuê, được không?”

Na Phàm nở một nụ cười ma mị, nói: “Thật không? Nếu thật, ngày mai anh sẽ chuyển qua!”

Hai người không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn nhau, thực ra trong lòng họ từ lâu đã có hình bóng của đối phương. Không còn nghi ngờ gì nữa, họ sẽ ở bên nhau đến cuối đời.

Bầu trời âm u cuối cùng cũng hé lộ những tia nắng rạng ngời, chiếu rọi căn phòng, khiến nó bất chợt ấm lên rất nhiều. Sự băng giá trong lòng Lương Mộc Tử cũng theo đó mà tan ra...

Hết

Để download thêm nhiều ebook ngôn tình khác, hãy truy cập facebook.com/ebookngontinhmienphi

EBOOK NGÔN TÌNH
MIỄN PHÍ [FB.COM/EBOOKNGONTINHMIEPHI](https://facebook.com/ebookngontinhmienphi)